

***«Eg har et lag
kor eg hører té»***

WILLY SOLTVEDT

REDAKTØR

**«Eg har et lag
kor eg hører té»**

IL Sandviken gjennom 75 år

THOR GUDMUNDSEN

BILLEDREDAKTØR

DAG VEMUND UTLE

ILLUSTRATØR

BODONI FORLAG • BERGEN 2020

«Eg har et lag kor eg hører té»

Jubileumsboken er utgitt av Bodoni Forlag i november 2020 på vegne av Idrettslaget Sandviken ved gubbestyret og idrettslagets redaksjonskomité ved leder Rune Tertnæs.

Papir

115 g MultiArt Silk levert av Papyrus Norge Grafisk

Skrifter

Minion Pro 11/14 pkt.

Titler og rammetekster er satt med Dita og Freight Sans Pro.

312 sider, 504 illustrasjoner

Ansvarlig for prosjektledelse og tilrettelegging

Jo Gjerstad

Utøvende typografer

Stig Moe og Ellen Salbu, Bodoni

Tegningene i boken er laget av Dag Vemund Utle

Nye lagbilder og bilder av styre og administrasjon i jubileumsåret 2020

er tatt av Fanny Hitland og Jan Magne Ottesen.

Flere bilder gjennom boken krediteres av

Hordalandsfotball v/ Nicholas Noren.

Bilder uten kreditering er primært hentet fra IL Sandvikens arkiv.

Grafisk produksjon

Bodoni

Innbinding

Bokbinderiet Johnsen, Skien

Forfatterne er uten ansvar for mulige feil.

Det må ikke kopieres fra denne bok i strid med Åndsverkloven eller i strid med avtaler om kopiering inngått med Kopinor, interesseorganisasjon for rettighetshavere til åndsverk

© Bodoni Forlag

ISBN 978-82-8403-080-7

Bergen 2020

Kilder brukt i boken

Bergensavisen (BA)

Bergens Tidende

Morgenavisen

Bergen byarkiv

Brann.no

Sportsklubben Brann:

100 år med tro, håp og kjærlighet.

Bergen Fotballkrets 50 år, 1911–1961

NFF

Norges Bokseforbund

Norges Bordtennisforbund

Hordaland Fotballkrets sitt arkiv

ILS Jubileumsberetning 1945–1970

IL Sandvikens årsberetninger

IL Sandvikens historie

Jo Gjerstads bok om Ytre Sandviken

Medlemsblader

«Med hjertet i Sandviken»

Intervjuer/samtaler med etterkommere av ledere.

Bidrag fra spillere, trenere og ledere før og nå.

Stemmemyren – bergensfotballens Mekka

Som småguttspiller var høydepunktet å kjenne gress under knottene i kamp. Bare Sandviken kunne den gang tilby slik luksus for unge fotballpoder. Småbanen på Stemmemyren var arenaen, senere omdøpt til «Gullmyren», og det var en sann glede for en unggutt å ta en gruspause for å spille kamp på grønt gress. I voksen alder byttet jeg ut fotballstøvler med penn og frekventerte Stemmemyren i egenskap av sportsjournalist. Her traff du som regel kjente, tidligere og nåværende spillere, trenere og ledere både fra Sandviken og andre klubber. Og du var alltid velkommen hos Sandviken. Når jeg skuer ut over Stemmemyren i jubileumsåret, ser jeg et prima fotballanlegg for topp og bredde. Det er ingen tvil om at Stemmemyren har befestet sin stilling som bergensfotballens Mekka – nå i moderne format. Takket være enorm innsats og stå-på-vilje fra IL Sandvikens tillitsvalgte, medlemmer og venner har mønsterklubben skaffet seg et tidsriktig mønsterbruk som det går gjetord om utenfor byens grenser.

Jubileum, ja, Sandviken fylte 75 år 29. juni, og det er i aller høyeste grad en livsfrisk jublant som beveger seg mot de 100. I februar fikk jeg forespørsel fra evigunge Jan Reidar Rasmussen om jeg ville være redaktør for jubileumsboken, og jeg trengte ikke lang betenkningstid. 2020 har vært et spesielt år. Coronapandemien har stukket kjepper i hjulene for den idrettslige aktiviteten som følgelig har vært sterkt begrenset. Spillere, trenere og ledere har slitt, men de har heldigvis aldri gitt opp. Det har heller ikke vært så lett å jobbe med en jubileumsbok i disse tider, men fotballfamilien har aldri vært redd for utfordringer. Det har likevel gått over all forventning, og forhåpentligvis får du glede av å lese jubileumsboken.

Å lage en jubileumsbok krever et dyktig team og mange gode hjelpere i og utenfor klubben. Jeg skulle gjerne nevnt alle som har bidradd, men det er det ikke plass til. Jeg vil trekke frem redaksjonskomiteen bestående av: Rune Tertnæs (leder), Rolv Behrens, Dag Utle, Thor Gudmundsen og Jan Reidar Rasmussen, Mette Hammerstrand (kvinnefotball), Edmund Tangseth (håndballhistorien 1. del), Helge Herland (håndballhistorien 2. del/Holberg Cup), Laila Konglevoll (Lerøy Jentecup), Per Ståle Theodorsen (dommerstatistikk), Rune Nielsen og Arne Nordlid (fotballhistorie), Jan B. «Mammen» Monsen (fotball og bordtennis), Ole Egil Størkson og Thor Nikolai Holum (basketball), Morten Lorentzen (kjempe historier), Harald Riise-Pedersen (portrett av faren, Per Pedersen) og Wenche Amundsen Skarstein (portrett av faren, Arne Amundsen/bordtennis). Jeg må også berømme eksterne hjelpere: Christian Lunde Nilsen (spiller-, dommer- og kampstatistikk), tidligere kappgang-stjerne Erling Andersen (ganghistorie), Tore Sehl (bordtennis) og Gudveig Ekeland (konsulent/korrektur).

Et spesielt jubileumsår går mot slutten, og det er å håpe på langt lysere tider for IL Sandviken og norsk idrett i årene fremover.

Willy Soltvedt

Willy Soltvedt

WILLY SOLTVEDT
Redaktør av jubileumsboken

Kjære Sandviksmedlemmer og venner!

Christian Ravnå

I år fyller IL Sandviken 75 år. Gjennom disse årene har klubben betydd mye for mange både sportslig og sosialt. Jeg vil si at ved siden av Biskopshavn kirke og Hellen skole, er idrettslaget noe av det mest betydningsfulle bydelen vår har. Det er mange som er glade i klubben, og selv om de har flyttet ut for mange år siden, sier Sandvikssangen at «du kan nok få meg ut av Sandviken, men du får aldri Sandviken ut av meg!» Idrettene klubben har bedrevet har vært vekslende gjennom årene; fra boksing og bordtennis til dagens basketball, håndball og fotball. Klubben har evnet å være en god breddeklubb, men har også fått frem et topplag for kvinner som hevder seg på øverste nivå i Norge.

Jentefotballsatsingen er nok det mange først og fremst forbinder med klubben. Lerøy Jentecup er en viktig arena for jentefotballen. Stemmemyren har vært basen vår, og dagens klubbhus er den gamle paviljongen som sto på Torgallmenningen da kjøpesenteret Galleriet ble bygget. Fremsynte Sandvikskarer fikk overtatt denne, og med tomt fra kommunen rett foran Sandvikens bane, Dumpen, fikk klubben et flott klubbhus som vi både tjener penger på og som er et viktig forsamlings- og festlokale. Mye god, frivillig innsats er lagt ned her! Stemmemyrsanlegget er sentralt, og vi fikk for et par år siden nye kunstgressbaner til både eliten og bredden samt også et flott, nytt arenabygg og tribune.

Klubben holder på å bygge opp igjen en herrefotballsatsing, laget er for tiden i 3. divisjon, som vi har store forventninger til. Vi vurderer å starte med e-sport (dataspill) for å treffe enda bredere i barne- og ungdomsgruppen. Økonomien er i hovedsak sunn, og vi har gode inntekter fra sponsorer, fotballfritidsordning og ulike tilskudd samt fra ca. 750 medlemmer (Dette skrives under coronapandemien, så litt usikkerhet er det selvfølgelig). Siden budsjettene i kvinnefotballen har økt betydelig de senere årene, er det nylig vedtatt å omdanne klubben til allianseidrettslag. Noe som betyr at vi fortsatt har samme drakter og tilhørighet som Sandviken, men at vi blir forskjellige, juridiske enheter. Dette tar ned risikoen i klubben, og gjør også at kvinnefotballen, med mange ansatte og elitesatsing, kan styre seg selv på siden av den i hovedsak dugnadsdrevne breddeklubben. Vi håper også vi skal klare å bygge et arrangement som kan styrke klubbfølelsen og bydelen.

Jeg tror bestemt at IL Sandviken har nye, gode 75 år foran seg! Tusen takk til alle frivillige, både trenere og tillitsvalgte, som bidrar til å gjøre klubben til det den er. En spesiell takk til dem som har jobbet med jubileumsboken du holder i hånden. I disse spesielle tider må, enn så lenge, selve feiringen bli hos hvert enkelt medlem og venn av laget.

Christian Ravnå

Leder av Hovedstyret i jubileumsåret 2020

Kjære IL Sandviken

Gratulerer med 75-årsjubileum!

Siden 1945 har dere jobbet for og utviklet idretts-
gleden i Sandviken. Jeg pleier å si at det viktigste
vi dyrker gjennom idretten er idrettsgleden, og
idrettsgleden smitter. Engasjerte supportere som
heier fra sidelinjen, en stolt trener som gleder seg
over innsatsen til laget, og ikke minst gleden over
selv å mestre noe en har trent på lenge.

Jeg har selv hatt et nært forhold til IL
Sandviken. Da jeg flyttet til Sandviken som
11-åring var det helt klart at her i Sandviken spilte
vi jenter fotball. Og for alle oss som vokste opp
her var det det mest naturlige i hele verden.

Jeg vil benytte anledningen til å rose alle
ildsjeler i IL Sandviken som gir av fritiden sin
for å skape idrettsmiljø for både store og små.
Dere skaper fellesskap i både stort og smått.
Idretten, sammen med kultur og frivillig arbeid,
gjør samfunnet vårt rikere og binder sammen
befolkningen på tvers av generasjoner. Gode
idrettstilbud er viktig for å skape gode levekår,
helse og læring, og så mye mer. Til sammen
skaper fellesskap økt tillit mellom mennesker.
Og det kommer hele samfunnet – ja, jeg vil også
påstå demokratiet vårt – til gode.

Hilsen

MARTE MJØS PÆRSEN
Ordfører i Bergen

Innhold

Historien	9
«Samlet til ett rike»	9
Stiftelsesdag 29. juni 1945	14
Boksing	15
Kappgang, ski, orientering og svømming	21
Kappgang	21
Ski	22
Orientering	25
Svømming	25
Friidrett	27
Gubbelaget og Sandvikens Dag	31
Håndball	37
Kvinnelaget	66
Herrelaget	71
Lagbilder 2020	92
Bordtennis	95
Hytten på Kvamskogen	105
Sportsklubben Hellen	112
Fotball	117
Fire ledere har ordet	117
Herrefotball	125
Statistikk	172
Lagbilder 2020	176
Kvinnefotball	190
Tidslinje	196
Old girls-laget	224
Lagbilder 2020	227
Fotballdommerne	231
Dugnad i særklasse	242
Stemmemyren	244
Historien om en lokal idrettsplass	245
Sankthansfeiring i Ytre Sandviken	251
Klubbhus	255
Innebandy	269
Basketball	270
Appendiks	275
Innflytter falt for Sandviken	275
Mer enn et idrettslag	278
Sandvikssangene	283
Redaksjonskomitéen	286
Et sted å høre té	288
Hederstegn – styresammensetninger	289

Et utvalg av sentrale sandviksmedlemmer

	Per Pedersen – Sandvikens første formann.....	14
BOKSING	Arne Amundsen – første NM til IL Sandviken	15
	Rolf Solberg - Kongepokalvinner	19
KAPPGANG	Ivar Espelid – norsk mester	21
GUBBELAGET	Nic. og Hans Rindedal	36
HÅNDBALL	Gunnar Aasbø	38
	Ole Nils «Nissaen» Tvedt	47
	På tur med «Eggen»	53
	Milton «Millaen» Tvedt	55
	Grete Knudsen – håndballspiller og politiker.....	58
	Helge Herland	59
	Kvinnelaget	66
	Elbjørg Øen	69
	Terje Hilland	72
	Harold Sletten	77
BORDTENNIS	Jan B. «Mammen» Monsen – en bauta	95
	Wenche Amundsen	98
	Roy Heggelund – NM-grossisten	99
	Gina Hundven	103
FOTBALL	Pål Hansen – styreleder Sandviken Toppfotball.....	117
	Christian Ravnå – styreleder Sandviken IL	119
	Ole Petter Øvrebø – stortrives som breddeleder.....	121
	Bjørn Simonsen – vellykket comeback.....	123
	Roald Axelsen – en naturlig kaptein	134
	Rolv Behrens – hele karrieren i Sandviken	138
	Dag Vemund Utle – første på landslaget	140
	Endre Blindheim	145
	Atle Roness – et naturtalent	147
	Ole Kobbeltvedt – cupmester og Brannleder.....	148
	Ingvard Wilhelmsen – spilte med «Kniksen».....	149
	Arnfinn Espeseth – trent av cupmester	151
	Per Åsheim – juniortrener i en mannsalder	152
	Rune Nielsen og Arne Nordlid.....	153
	Geir André Johannessen – spiss ble sisteskanse	157
	Rune Tertnæs – en krumtapp i laget.....	159
	Geir Davik – organisator av ypperste merke	162
	Arvid Andersen – den stille, men store kjempen.....	165
	Marius og Sigrid Solberg	166
	Jan Reidar Rasmussen – «Damefotballens far».....	191
	Bjarne Ø. Graabræk – en pilar i klubben	193
	Britt Kalstad – «Mor Sandviken»	195
	Trude Stendal	200
	Gro Espeseth – superkapteinen.....	202
	Anne Nymark Andersen	205
	Nina Nymark Andersen	206
	Mette Hammersland – enestående fotballeder	210
	Lise Klavenes	213
DOMMERE	Reidar Patrick Bjørnestad – legenden.....	231
	Ole Bøe – på linjen i Europa	235
	Rune Titlestad – utrolig karriere.....	237

HISTORIEN

«Samlet til ett rike»

De fleste bergensere har hørt om «Hele byen og halve Sandviken» – et uttrykk som viser til mange mennesker. Mangfold er også et stikkord når det gjelder idrettshistorien i nordre bydel. Og kanskje ikke alle vet at 75-årsjubilanten, Idrettslaget Sandviken, er et resultat av at fem idrettslag gikk sammen til ett. De siste brikkene falt på plass da Sandvikens Arbeider-Idrettslag (SAIL) og Sportsklubben Sandviken etter vellykkede forhandlinger ble enige om å holde generalforsamling 29. juni 1945. Denne ble holdt på hotell Rosenkrantz med stort fremmøte fra begge klubbene. Det foreslåtte arbeidsutvalget ble valgt, og etter at formannen var utpekt ved loddtrekning, fikk det følgende sammensetning:

Formann Per Pedersen, varaformann Håkon Henriksen, sekretær Arnold Klementsens, kasserer Finn Pedersen, materialforvalter Georg Hagen, styremedlem Einar Wie Johannessen og revisorer Rolf Nilsen og Leif Tyse. Det ble startet opp forskjellige grupper med følgende formenn: Hjalmar Haugland, boksing, Gunnar Forthun, fotball, Olaf Moldestad, fotball jr, Albin Nilson, friidrett og Henry Berentsen, økonomi.

I 1955 var det ti år siden klubben fikk eget medlemsblad. Da ble et jubileumsnummer utgitt.

Den største og viktigste saken på den sakslisten var klubbens navn. Etter et enstemmig vedtak ble navnet Idrettslaget Sandviken, og lagets stiftelsesdag ble fastsatt til fredag 29. juni 1945. Den nyvalgte og første formannen, Per Pedersen, avsluttet møtet med å rette en takk til begge klubbens forhandlere for den gode forståelse for samlingen av idrettsungdommen i nordre bydel.

Men lagets historie startet ikke der. Det eldste av de fem idrettslagene som ble «til ett rike», Sandvikens Idrettsforening, ble stiftet 16. februar 1919. Foreningen drev hovedsakelig med bryting og boksing, men hadde også friidrett og fotball på programmet. 10. november samme år deltok Birger Hansen og Johan Amundsen på et juniorstevne i bryting, hvor sistnevnte fikk 1. premie i mellomvekt (sannsynligvis den første premie vunnet av et SIF-medlem). Bjarne Madsen sikret foreningen det første kretsmesterskapet i boksing i bantamvekt i februar 1921, og siden fortsatte det slag i slag.

Første NM-tittel i bryting kapret Einar Baadsvik i 1922 da han gikk til topps i klassen fjærvekt (62kg). I 1923 hadde SIF Julius Moldestad som formann og Johan Amundsen som sekretær i Bergen Brytekrets. I årene som fulgte var foreningen godt representert i forskjellige verv innen bryte- og boksekretsene samt Norges Bokseforbund.

Christian Olsen tok Sandvikens Idrettsforenings første Norgesmesterskap i boksing mellomvekt i 1931 i Oslo. I 1930-årene var foreningen nede i en bølgedal, og en del medlemmer, spesielt innen atletgruppen, ønsket seg over til et nytt idrettslag i nordre bydel, nemlig Sandvikens Arbeider-Idrettslag (stiftet i 1934). Etter den noe stille tilværelsen ble et nytt håp tent for Sandvikens Idrettsforening i og med at Sportsklubben Telmy slo inn på tanken om en mulig sammenslåing.

I 1920-årene var kiosken i Amalie Skrams vei et sikkert tilholdssted for guttene i Aad Gjelles gate. Noen av guttene ble enige om å stifte en fotballklubb. Den ble en realitet på kjøkkenet til direktør Arthur Andreassen i Aad Gjelles gate 20. På den etterfølgende, konstituerende generalforsamlingen ble navnet en lengre diskusjon. Man landet på Sportsklubben Telmy, og stiftelsesdagen var 2. juni 1928. Det første styret fikk følgende sammensetning: S. Sommer, formann, J. Olsen, kasserer, E. Øvrebø, sekretær og F. Espedahl, materialforvalter.

Samme år fikk klubben avslag på søknaden om opptak i Bergen Fotballkrets. Grunnet dårlige baneforhold i byen kunne man ikke ta imot flere klubber. Derfor ble Telmys kamper spilt mot private. Klubbens første kamp var mot Nyhavns Ballklubb. Etter et spennende oppgjør vant de 2-0, men klubbene ble enige om forlenget spilletid. Da ble sluttresultatet 2-2. Telmy spilte en del private kamper i den tiden klubben sto utenfor kretsen, nemlig 18. De ga som resultat: 8 seire (49-17), 3 uavgjorte (6-6) og 7 tap (11-37).

Krysset Sandviksveien / Ekrengaten ca. 1910. På 1950- og 1960-tallet kalt for håndballgaten. Det store mørke huset midt på bildet er Sandviksveien 21, Fællehuset. Her drev madam Felle sitt berømte vertshus i generasjoner.

Foto: O. Schumann Olsen, Billedsamlingen UBB

Stemmemyren på kartet

1. desember 1931 ble Sportsklubben Telmy endelig opptatt som medlem av Bergen Fotballkrets og plassert i klasse C. Det begynte ikke lovende for Telmy i kretsen. Første kamp i Lynturneringen 9. april 1932 på Møhlenpris endte med tap 0–4. Første kretskamp ble spilt mot Viggo 14. mai samme år. Det ble tap igjen, hele 1–7. Men så ble det tre seire i de påfølgende kampene. Drosjesjåførene ble slått 4–3, Frem banket 4–0 før Krohnsminde måtte gi tapt med 0–3. En gammel protokoll viser at Telmy spilte 103 kamper i tidsrommet 1931–1940 med følgende resultater: 28 seire (117–34), 12 uavgjorte (12–12) og 63 tap (59–272).

Så tidlig som i 1934 tok Sportsklubben Ready sammen med syv andre klubber i Sandviken, deriblant Telmy, initiativet til opparbeidelse av Stemmemyren til idrettsplass ved å sende et skriv til Bergen bystyre. Sannsynligvis ga dette skrevet støtet til at de kommunale myndigheter rettet søkelyset mot dette området til idrettsformål.

I 1939–1940 ble en sammenslåing av Sportsklubben Telmy og Sandvikens Idrettsforening diskutert. Begge klubber hadde sine følere ute for å undersøke og lodde stemningen. Tanken ble for alvor tatt opp på et felles styremøte i oktober 1940, hvor det ble forhandlet vel og lenge. Til slutt ble det enighet om å holde hver sin generalforsamling for eventuelt å kunne avvikle klubbene, og deretter ha et felles, konstituerende møte for å velge nytt styre samt finne frem til og få vedtatt et navn på den nye klubben. På Sportsklubben Telmys siste generalforsamling 11. oktober 1940 var det full enighet om å avvikle klubben og dermed gå inn for en samlet lag i Sandviken.

Det ble holdt felles generalforsamling 3. november 1940, under ledelse av daværende formann i Bergen Fotballkrets, Omar Sletten. Til behandling forelå valg av styre og navneforslag. Styret fikk følgende sammensetning: Per Pedersen, formann, Rolf Nielsen, varaformann, Edvard Johannesen, kasserer, Olaf Thorstensen, sekretær, Olaf Moldestad, materialforvalter, Gunnar Forthun, matchkaptein, Leif Stien, styremedlem, Olaf Øvrebø, suppleant og Kristian Sæther og Odd Andersen, revisorer.

Navneforslagene var Sandviks-Kameratene og Sportsklubben Sandviken. Det viste seg at sistnevnte forslag hadde flest tilhengere, men man var imidlertid avhengig av kretsstyrets godkjennelse. Generalforsamlingens mål var å få til et levedyktig fotballag i Sandviken og håpet sammenslåingen måtte få den ønskede virkning. Det viste seg snart at det hadde den. Et medlemstall på 200 ga tydelig uttrykk for dette. Mottoet ble:

Samlet skal vi i Sandviken gå inn for å lage en klubb som er levedyktig og bydelen verdig.

Krigen og tyskernes okkupasjon skapte store komplikasjoner for idretten i Norge. Idrettsstreiken, også kalt idrettsboikotten, ble til høsten 1940 etter at Norges Landsforbund for Idrett og Arbeidernes Idrettsforbund var oppløst ved forordning fra det nazistiske idrettsdepartement av 22. november 1940. Forbund, kretser og lag gikk til idrettsstreik, noe som innebar at organisert idrettsliv og offentlige konkurranser ble stanset. Idrettsstreiken varte til slutten av andre verdenskrig og ble offisielt oppløst juni 1945.

Bladet «Sandviksgutten» var kjent i Sandviken i 1930-årene.

Som alle gode nordmenn gikk også Sandviken inn for streiken. Dermed ble alt det gode arbeidet som hittil var gjort avbrutt, og den idrettslige virksomheten sto på stedet hvil i årene frem til mai 1945. Man forsøkte etter beste evne å arbeide i det skjulte. I disse årene lå imidlertid ikke klubbene brakk. De arrangerte fotballkamper, skikonkurranser, friidrett og andre former for idrett. For å holde kontakten ved like med medlemmene, ble det holdt møter og sammenkomster. Etter freden i mai 1945 kom mange medlemmer hjem etter å ha sittet i tyske fengsler og konsentrasjonsleirer. Kasserer Edvard Johannesen, og en av boksportsens store menn, Otto Natland var ikke blant de mange heldige. Sistnevnte forulykket under en sjøtransport sør for Bergen i 1942.

Da idrettsarbeidet ble gjenopptatt etter freden, kom det forespørsel fra Sportsklubben Tempo i Skuteviken om en mulig opptakelse i «Sandviken». Dette var selv sagt noe man straks ble meget begeistret for, ettersom en forsøkte å samle idrettsungdommen i nordre bydel. Etter korte forhandlinger ble Tempo (35 medlemmer) innlemmet i Sportsklubben Sandviken.

Nytt arbeideridrettslag

Sportsklubben Tempo som ble stiftet 1. september 1936 og hadde bl.a. fotball, friidrett og ski på programmet. I de årene klubben eksisterte, var det umulig å bli opptatt i kretsen. Derfor ble kontakten konsentrert om de mange små klubbene rundt om i byen og i distriktene. Klubbens siste styre før innlemmelsen i Sportsklubben Sandviken besto av: Einar Wie Johannesen, formann, Egil Wiik, kasserer, Per Stave, sekretær og Leon Corneliussen og Hans Wiik, varamenn.

Våren 1934 ble det holdt et møte med interesserte ungdommer for å drøfte dannelsen av et nytt arbeideridrettslag i Sandviken. Jacob Grimstad, ildsjelen bak tiltaket, åpnet møtet og redegjorde i korte trekk om saken. Han pekte på nødvendigheten av å få den store bydelen Sandviken sterkere med i arbeideridrettsbevegelsen. Grimstad anbefalte derfor at man dannet et nytt arbeideridrettslag. Det ble en del diskusjon, men de fremmøtte hadde et ønske om å få dannet et slikt lag. På dette møtet, 14. mai 1934 ble laget stiftet, og navnet ble Sandviken Arbeider-Idrettslag (SAIL). Det første styret fikk denne sammensetningen: Halfdan Gjertvik, formann, Arnold Klementsens, varaformann, Sigfred Michelsen, sekretær, Finn Andersen, kasserer og Arthur Rasmussen, Leif Risnes og Alf Johnsen styremedlemmer.

Det var stor interesse for Sandviken Arbeider-Idrettslag (SAIL) som startet med fotball- og friidrettsavdelinger. I friidrett ble det mange gode plasseringer både i individuelle øvelser og gatestafetter. Oluf Brusdal bør nevnes i så henseende. Han var en habil løper, og hans største prestasjon var kretsmesterskapet på 3000m i C-klassen.

I denne protokoll finnes alle deltagere
med borte- og ikekomne og deres reservertaker ikk
og gyltende og fjerde og femte og sjette avdelingen.

Sandvikens Idrettsforening
Allerlandsby

Utsnitt av et notat fra en av
de første protokollene til
Sandviken Idrettsforening.

For fotballaget gikk det ikke alltid så bra, men de endte som nr. 2 i serien i 1935. De første årene økte medlemstallet raskt, og interessen for laget var stor. Dette resulterte i at det ble startet dameavdeling samt avdelinger for boksing, bordtennis, ski og roing. SAIL utviklet seg til å bli en av Norges fremste bokseklubber innen arbeideridretten. Her kan nevnes navn som Arne Amundsen og Rolf Solberg, men de får behørig omtale senere.

I de andre idrettsgrenene laget deltok i, ble det beskjedne resultater. Etter hvert ble interessen for laget mindre og mindre. Til slutt var det bare en liten gruppe som etter beste evne forsøkte å holde det gående. I årene 1939–1940 var det to idrettsorganisasjoner i Norge, Norges Landsforbund for idrett og Arbeidernes Idrettsforbund. Disse ble slått sammen til ett da krigen brøt ut i 1940. Et interimsstyre som skulle ordne det formelle i saken og innkalle til landsmøte, ble nedsatt. Før det kom så langt, ble styret avsatt og idrettsstreiken iverksatt. Interimsstyret handlet raskt da det i 1945, straks etter 8. mai innkalte til ting i Oslo, 10.–12. februar 1946. Der så den nye organisasjonen – Norges Idrettsforbund – dagens lys.

I nordre bydel, som så mange andre steder, var det klubber som var tilsluttet Arbeidernes Idrettsforbund. Eneste gjenværende av disse var Sandviken Arbeider-Idrettslag som ble med i det som skulle bli IL Sandviken. Forhandlingene om en sammenslåing med Sportsklubben Sandviken startet etter freden, og disse foregikk i en kameratslig atmosfære der begge parter var innstilt på å gå sammen. De kom i mål i slutten av juni 1945.

En sprek Per Pedersen viser seg frem på Elsesro.

Foto: Privat

*Arbeidsutvalget 1946:
Foran fra venstre: Arnold
Klementsens, Per Pedersen
og Georg Hagen.*

*Bak: Einar Wie Johannessen
og Hans Sunde.*

Foto: IL Sandvikens arkiv

Stiftelsesdag 29. juni 1945

Per Pedersen – Sandvikens første formann

Per Pedersen
ble IL Sandvikens første
formann.

Det var bare rett og rimelig at Per Pedersen med sin erfaring, kompetanse og utstråling ble det nye lagets første formann. Han regnes som en av stifterne og var sentral under samlingen av idrettsklubbene i bydelen. Pedersen hadde vært formann i Sportsklubben Sandviken, og da Idrettslaget Sandviken ble stiftet fredag 29. juni 1945, var det helt naturlig at han fikk formannsklubben.

Den nyvalgte formannen rettet en varm appell til alle sandviksgutter, eldre som yngre, om å være behjelpelige i arbeidet for laget:

Emner har vi i de forskjellige idrettsgrener. Nå gjelder det bare å sette i gang. Vær iherdig med treningen slik at vi allerede ved neste sesong kan vise at vi i Sandviken både kan og vil noe. Så håper vi at denne lykkelige og enige sammenslutning alltid må prege lagets arbeid fremover.

Han avsluttet med slagordet «*Alt for Sandviken*».

Men Per Pedersen ville også ha med kvinner på laget. På et medlemsmøte lørdag 15. september 1945 ønsket han særlig de fremmøtte damene velkommen. Hovedtema var opprettelsen av en egen dameavdeling, og slik ble det. Den ble dannet denne dag. Rundt 20 kvinner meldte seg inn i denne gruppen på dette møtet. Et styre ble valgt med Mary Forthun som formann.

Idrettslaget Sandvikens første, store arrangement var den landsomfattende «Fredsmarsjen» som Norges Gangforbund satte ut i livet i 1945. Marsjen ble arrangert av idrettslag på forskjellige steder i hele byen. For Sandvikens del var det naturlig at laget startet marsjen fra trikkens endestasjon ved Helleveiens begynnelse. Starten gikk torsdag 27. og søndag 30. september, og deltakelsen var over all forventning. Det deltok 2163 torsdagen og 927 søndagen. At deltakelsen var mye mindre søndag, skyldtes værgudene. Været var ufyselig med regn, regn og atter regn. Arrangementet ble trass i dette greit avviklet og resulterte i en god slump penger i kassen. Bare av den grunn kunne man være svært godt fornøyd med arrangementet.

Etter hvert som laget fikk flere medlemmer, var det viktig å nå ut med informasjon til disse. Et medlemsblad syntes å være løsningen. På et styremøte i november samme år fikk Per Pedersen med seg Finn Brekke og Robert Valding i en bladkomité. Allerede i desember ble det første nummeret av Idrettslaget Sandvikens medlemsblad presentert.

Generalforsamlingen ble holdt 8. desember 1945, og Pedersen ble gjenvalgt som formann. Om sammenslutningen av lagene forteller beretningen:

At idrettsungdommen i Sandviken her tok en riktig beslutning, er den store oppslutningen og interessen for vårt lag et strålende bevis på. Laget teller i dag 477 medlemmer. Av disse er 303 menn, 66 kvinner og 108 barn.

BOKSING

Første NM til IL Sandviken

Bokserne markerte seg først etter at Idrettslaget Sandviken var en realitet. Arne Amundsen – en av de to store – sitt stolteste øyeblikk var da han i mars 1946 sikret seg NM-tittelen i mellomvekt. Det første Norgesmesterskapet i boksing etter krigen foregikk i Colosseum kino i Oslo, og Amundsen ble den første som tok hjem et norsk mesterskap til IL Sandviken. Rekorddeltakelsen gjorde at det måtte avvikles fire stevner før mesterne ble kåret. I Amundsens klasse stilte 16 bokserere. I finalen seiret han 3–0 over Rolf Johansen, Sarpsborg og vant dermed et sikkert og populært mesterskap.

Boksekarrieren startet allerede som 14-åring. I 1933 da han var 17 år, tok han sølv i bokse-NM (som medlem av Sandvikens Idrettsforening). I desember samme år ble han også norgesmester for junior.

Ja, ungdommen i Sandviken viste tidlig interesse for boksportens. I stevneprotokollen for bryting og boksing fremgår det at Sandvikens Idrettsforening (senere innlemmet i Idrettslaget Sandviken) sine aktive utøvere i årene 1919–1936 kapret 135 førstepremier, 83 andrepremier, 27 tredjepremier og 30 ekstra/bestemannspremier.

Senere gikk Amundsen inn i Sandvikens Arbeider-Idrettslag og ble AIF-mester i mellomvekt både i 1938 og 1939. Han bokset seks landskamper (tre for Arbeidernes Idrettsforbund) – tre tap og tre seire. I 1937 tok han sølv i AIF-olympiaden i Antwerpen. Han har fire mesterskap hvorav tre i AIF. Det siste som nevnt innledningsvis, NM-tittelen i 1946.

Arne Amundsen likte også å bokse utenfor landets grenser. Allerede i 1945, november og desember, deltok han på stevner i Århus og Ålborg. I Århus ble det to seire og ett tap mens han vant alle sine kamper i Ålborg. Som avslutning på året 1945 var IL Sandviken medarrangør på Høydekameratenes IF sitt jubileumsstevne en drøy uke før jul i Konsertpaleet. Flere utenlandske bokserere stilte opp. Amundsen og junioren Frank Gjesdal (fjærvekt) viste imponerende boksing. Dette var første gang IL Sandvikens var med på å arrangere et boksestevne.

Under NM i 1947 i Bergen/Oslo prøvde Amundsen seg i lett tungvekt, mesterskapets hardeste klasse, til tross for at han veide til mellomvekt. Håpet var likevel å bli mester i den klassen. Men i finalen hadde han ingen god dag. Der ble det tap 1–2 for Bjørn Johnson, Bjørgvin (bror av ikke ukjente Stein Johnson).

Arne Amundsen i kjent positur i 1934

Foto: Bergens Tidende

Pors-bokserne får trener

Den kjente landslagsmann og Norgesmester
Arne Amundsen

Etter hva formannen i Pors boksegruppe, Bjarne Olsen forteller har en sikret seg den tidligere landslagsmann og Norgesmester Arne Amundsen Sandviken, Bergen, til å forestå instruksjonen av Pors-bokserne i 1 1/2 måneds tid framover. Arne Amundsen som er ansatt i et Oslo-firma skal være med på en jobb på Hydro en tid framover. Amundsen som har vært trener for Bergen-bokserne er kjent som en meget god instruktør og det gjelder derfor at Porserne nytter høve mens de har treneren her.

— Er det noe nytt om helgens boksestevne?

— De fleste bokseklubber er ennå ikke kommet riktig i gang med trenings etter julen og noen oversikt over deltakerne vil ikke foreligge før seinere i uken. Det er dessverre avgjort at Norgesmesteren i tungvekt Kristen Bakkejord ikke kan komme hit den gang. Bokseforbundet arbeider med å få en svensk motstander for meg i tungvekt. Det taler om den svenske juniormesteren Biror Sandgren, som er en meget god mann. Vi har møtt hverandre en gang tidligere og da vant jeg over ham, sier Olsen.

Arne Amundsen var trener og instruktør for Pors-bokserne en periode mens han arbeidet ved Hydro.

Samme år avsluttet Arne Amundsen sin boksekarriere som hadde startet allerede i 1930. Han hadde bokset om lag 300 kamper og bar aldri preg av å ha deltatt i denne tøffe idretts-grenen. Det sies at han aldri fikk blått øye i ringen. Og bare en gang ble han slått ut. Han behersket spesielt defensiv boksing meget godt, unnvikelser og stoppestøt var hans styrke. Men han lå ikke bare på latsiden. Hans serier med rette venstre var spesialvåpenet, sammen med venstre hook. Bare rundt 25 av de 300 nevnte kampene gikk i hans disfavør.

Under stevnet Vestlandet mot Irland 16. desember 1934 i Stavanger skjedde det noe helt spesielt. Amundsen fikk ingen premie, men det var 10 minutters pipekonsert da han ble fradømt seieren, het det i rapportene.

Etter den aktive karrieren skulle boksesporten få mer glede av Arne Amundsen fra Sandviken. Med sitt kjennskap til sporten, sin rutine og dyktighet, vokste administratoren og dommeren med oppgavene. Han arbeidet seg opp til å bli

en av Norges Bokseforbunds beste dommere og fikk en rekke store nasjonale og internasjonale oppgaver som ringdommer.

Han var i flere år konsultativt styremedlem i Norges Bokseforbund, og i en årrekke satt han som styremedlem og formann i Bergen & Hordaland Boksekrets. Under bokselandskampen Norge-Sverige 27. januar 1961 i Oslo, hvor Amundsen fungerte som dommer, ble han tildelt Norges Bokseforbunds diplom og fortjenstmedalje for sitt fremragende arbeid for norsk boksing. Dette etter søknad fra IL Sandviken i oktober 1960. Han er også en av de få som har mottatt bokseforbundets bragdmerke. Etter innstilling fra Norges Bokseforbund ble han også tildelt Norges Idrettsforbunds jubileumsplakett. Det skjedde på bokseforbundets ting i Oslo i 1961.

19. 46-47

Dato	Sted	Utøver	Resultat	Resultat	Resultat	Resultat
9-10/13	Oslo	Fritof Fosbe	108	Fingert	25	Fagvarn skap
		Rolf Johansen	109	Internat kamp	26	1946
24/5	Stjørdalen	Arne Scher	110	Drammen	27	Landskamp
17/5	Bergen	Charles Dammen	111	Kallby høsten	27	Internat skap
		Ray Bradbury	112	England	27	Flakemakke
27/10	Tromsø	Rolf Berg	113	Oppland	27	Internat skap
4/8	Oslo	Harry Selvaag	114	Finland	28	
		Asge Mørk	115	Fingert	28	
10/8	Bergen	Asge Amundsen	116	Thorsberg	28	
		John Petrus	117	Oslo	28	
3/12	Fagvarn	Harry Selvaag	118	Finland	28	
25/11	Skarvungen	Loif Amundsen	119	Viking	28	
8/3	Bergen	Asge Mørk	120	Fingert	28	
		Rolf Johansen	121	Bjerg	28	

Faksimilen øverst viser en oversikt over boksestevner i 1946 og 1947.

Faksimilen nederst viser en anmerkning fra Norgesmesterskapet i boksing i 1935. Her går det frem at Rolf Solberg urettferdig tapte.

42)

Norges-mester-skapet
30-31. mars.
1935.
i Turnhallen Bergen

Deltagere:

Jungt. Rolf Solberg. høyt urettferdig for Berg
st. O. Natland. lavt urettferdig for Fagvarn
ml. Arne Amundsen. 2. pr. i Mellomvekt

Boksestevne på Møhlenpris mot slutten av 1940-tallet. Her er Arne Amundsen i kjent stil.

Arne Amundsen arbeidet ivrig for å samle klubbene i Sandviken, og i 1945 var han med på å stifte Idrettslaget Sandviken. På årsmøtet i oktober 1949 overtok han formannsklubben etter en annen klubblegende, Per Pedersen. Amundsen ba valgkomiteen høsten 1952 om å få slippe gjenvalg. På et ekstraordinært årsmøte 11. februar 1953 tok Nils Gjesdal over formannsvervet.

Amundsen hadde ellers mange verv utenom å lede boksegruppen: fotballformann, redaktør av medlemsbladet, medlem i arrangementskomiteen for Sandvikens dag, medlem i ordensmerkeutvalg, formann i diverse festkomiteer, for å nevne noen.

Arne Amundsen ble bare 56 år, men hedersmannen og tjuagutten var meget høyt skattet for sine sportslige prestasjoner, administrative egenskaper og sist, men ikke minst, sin vidunderlige evne til å komme i kontakt med både unge og eldre.

– Far tilhørte en generasjon som ikke snakket så mye om sine bravader i idretten. Jeg var ikke klar over hvilken karriere han hadde hatt før et stykke ut i livet, forteller datteren Wenche Amundsen Skarstein. Hun gjorde det også skarpt på idrettsbanen med flere NM-titler i bordtennis.

– Han hadde nok fått en større karriere hvis det ikke hadde vært for krigen. Far hadde flere strenger å spille på. Han kunne synge og likte å være toastmaster på diverse arrangementer. Og så var han veldig sosial. Det var helt håpløst å gå til byen med ham. Han snakket med alle, og de likte ham. For ham var det IL Sandviken for alle pengene resten av livet.

Første kongepokal

Det var ikke bare Arne Amundsen som satte Sandviken på boksekartet i 1930-årene. Også lagkamerat Rolf Solberg slo skikkelig fra seg i ringen. De gikk fra seier til seier, og Sandviken (den gang arbeideridrettslag) ble en av landets fremste klubber. Deres bragder resulterte i at de ble sendt til Arbeider-olympiaden i Antwerpen i 1937. Amundsen tok sølv mens Solberg ikke nådde helt opp selv etter hederlig innsats.

En kraftig appell fra Arne Amundsen i 1947

Ta et klart standpunkt

Boksegruppens formann Arne Amundsen, og senere sterke leder og legende, rettet i 1947 en appell til alle aktive i IL Sandviken. Denne appell kom til på bakgrunn av at idrettskamerater ikke møtte opp på et arrangement de hadde forpliktet seg til:

Til dere aktive som hadde sagt at dere var med, vil jeg si at dere må ta et klart standpunkt når vi spør dere om noe, da er det meget lettere å arbeide, og vi vet hva vi kan regne med. Som nå var, kunne det lett brakt lagets renommé i fare. Hadde dine kamerater gjort som du, da kunne det ha blitt en slem historie, som ikke gavner noen, men river ned det andre med offervilje bygger opp. Husk at skal Idrettslaget Sandviken bli det du og jeg kjemper for, så må enhver legge all sin kraft til at laget blir et symbol i norsk idrett.

Idrettslaget Sandviken

Medlemsblad

No. 3

Bergen, mars-april 1946

3. årgang

Norgesmesterskapet i boksing 1946.

Norgesmester i mellomvekt

Arne Amundsen

Rolf Solberg trener i weltervekt

Det første norgesmesterskap i boksing etter krigen ble avholdt i Oslo i oktober den 20. 21. og 22. mars. Da det var selvsagt å gjøre seg selv til tittel i mellomvekt var Arne Amundsen og Rolf Solberg. I første omgang av semifinalene ble Arne Amundsen utslått og etter å ha hatt litt å gjøre ble utslått av Arne Amundsen i semifinalen. Arne Amundsen skaffet heller ikke seg bokset og ble slått av Ole Røisland i semifinalen. Det vil si at av semifinalvinnerne ble Arne Amundsen utslått og Ole Røisland ble utslått i semifinalen. Arne Amundsen ble derfor utslått i semifinalen.

Arne Amundsen var den eneste bokseren som ble utslått i semifinalen.

Arne Amundsen var den eneste bokseren som ble utslått i semifinalen.

Arne Amundsen var den eneste bokseren som ble utslått i semifinalen.

Arne Amundsen var den eneste bokseren som ble utslått i semifinalen.

Arne Amundsen var den eneste bokseren som ble utslått i semifinalen.

Arne Amundsen var den eneste bokseren som ble utslått i semifinalen.

Arne Amundsen var den eneste bokseren som ble utslått i semifinalen.

Arne Amundsen var den eneste bokseren som ble utslått i semifinalen.

Arne Amundsen var den eneste bokseren som ble utslått i semifinalen.

Arne Amundsen var den eneste bokseren som ble utslått i semifinalen.

Medlemsbladet hyller Arne Amundsen som norsk mester i mellomvekt og Rolf Solberg som finalist i weltervekt i 1946.

Etter krigen tok Rolf Solberg & Co. igjen på seg hanskene, og det ble en ferd med suksess, nå som medlemmer av Idrettslaget Sandviken. Rolf Solberg ble invitert til et boksestevne i Finland (arrangert av finske AIF) i oktober 1945. Det var en strabasjøs tur som tok fire dager, og reisen gikk via Stockholm.

Rolf Solberg vant to kamper og tapte en i det som var hans første opptreden på fremmed jord etter krigen. – Han snakket ikke mye om sine bravader, og det var lite skryting på den tiden. Helt ærlig så kjente jeg ikke min onkel så godt, men jeg var selvsagt stolt av hans prestasjoner i ringen, forteller Steinar Solberg. Faren Einar Solberg var selv en bokser (fjærvekt) av internasjonalt format, står det å lese i jubileumsberetningen, 1945–1970.

Under NM i boksing i Oslo i 1946 tok som kjent Arne Amundsen IL Sandvikens første NM-tittel uansett idrett. Men Rolf Solberg skuffet heller ikke. Først tuktet han juniormesteren fra 1945, Åsmund Svendsen, Tønsberg etter en flott oppvisning. Neste motstander Karl Knapstad, Fagen 26 måtte gi tapt etter en ypperlig kamp der Solberg vant 3–0. Finalen i weltervekt mot Ole Røisland, Stavanger

IF var stevnets storkamp. Kampen ble svært jevn, men til slutt gikk Røisland av med seieren, 2–1 i stemmer. Ifølge bestemmelsene den gang skulle Solberg bokse om 2. plassen mot en annen bokser han hadde beseiret to ganger tidligere i sesongen. Han synes det var urimelig og trakk seg fra denne kampen. Dermed ble han bare nr. 3.

Retten etter NM dro Rolf Solberg til København der han møtte danmarksmesteren i weltervekt i 1945 og finalist i 1946, Knut Andersen. På dette stevnet bokset han meget godt og vant en klar seier. Neste store mål for Solberg var NM i 1947 som

Arne Amundsen (i midten) var aktiv i ledelsen av laget og hadde mange tillitsverv.

Arne Amundsens komplette premiesamling.

ble avviklet i mars i Bergen/Oslo. Han åpnet rolig mot Rolf Eriksen, Trondheim, men i de neste rundene økte han tempoet og fikk inn serier med velplasserte slag. I finalen mot Palmer Stangeland, Stavanger ble det vist atskillig bedre boksing. Dette var mesterskapets beste kamp med to teknikere i aksjon. Ifølge de som var ringside, var det en fornøyelse å se Solbergs ypperlige pareringer og hans glimrende serier av slag mot kropp og hode. Han ledet kampen klart og tok en populær seier. Med gull og sølv i NM ble Sandviken beste klubb sammen med BAK. Neste oppgave var EM i Dublin i mai. Dessverre tapte Solberg sin første kamp mot bokseren som senere ble europamester.

I november 1947 var Rolf Solberg i Trondheim. Der gjorde han rent bord med tre seire. Han fikk pokalen som stevnets beste bokser. Solberg likte å være på reisefot, og i «Sportsmanden» 21. oktober 1948 sto følgende notis:

Rolf Solberg, Sandvikens gode weltervekt, har vært på farten i helgen, idet han var med i et internasjonalt stevne i Ålesund. Han viste ypperlig form og slo den gode svensken Arne Larsson klart. Spect (sign.).

Sin største triumf i ringen opplevde Rolf Solberg i Oslo i mars 1949. Da vant han NM i weltervekt for andre gang. Og ikke bare det, han kapret kongepokalen! Da han dagen etter bragden ankom jernbanestasjonen i Bergen med dagtoget, ble han hyllet av Sandviken-medlemmer i hopetall. Med banner i spissen og til skolekorpsets feiende marsjer bar det i triumftog gjennom byens gater til hans hjem i Sandviksveien. Med mesterskap og kongepokal var det en verdig mester som fortjent avsluttet en meget god sesong, etter en strålende innsats som aktiv bokser.

Rolf Solberg vant tre arbeidermesterskap før krigen, og han mottok også Bergen Idrettskrets' pokal for utmerket, aktiv innsats. Det var første gang denne pokalen ble tildelt en enkeltperson, ifølge daværende kretsformann Herman Hermansen.

Etter å ha ligget i dvale i flere år, våknet boksegruppen til liv igjen i 1959. De siste månedene av året blomstret gruppen opp igjen med god oppslutning. Men gruppen hadde ikke den tilslutning man hadde håpet den skulle få i 1960. I jubileumsberetningen 1945–1970 heter det at boksegruppen har gjort lite av seg dette året. Men boksedommerne berømmes for sin innsats på stevner i og utenfor byens grenser. På dette tidspunktet hadde laget tre forbundsdommere, nemlig Christian Olsen, Arne Amundsen og Håkon Henriksen. Theodor Nilsen og Einar Solberg var kretsdommere. Verken 1961 eller de senere år hørte man noe særlig til boksegruppen. Dens være eller ikke være var mang en gang oppe til diskusjon i idrettslaget. Gruppen fikk grønt lys til å fortsette hver gang på grunn av sine mange og aktive boksedommere. Dommerne hadde hatt verv i så vel forbund som krets, og dessuten hadde de vært kampledere og sidedommere på stevner arrangert i Bergen og landet ellers. I den forbindelse kan det nevnes at Håkon Henriksen i 1961 ble tildelt Norges Bokseforbunds 25-årsmerke for mer enn 25 års virke som dommer. Samme år mottok han forbundets diplom for mangeårig arbeid og innsats for boksesporten som administrator og aktiv bokser.

Gruppen boksing har som tidligere nevnt ikke vært rik på beretninger i de senere år, bortsett fra gruppens glansdager i 1945 til ut i 50-årene. Siden har de spilt statistenes roller og ofret seg for lags- og kretsarbeid. Som formann for boksekretsen har Sandviken i mange år hatt mannen bak roret, Arne Amundsen. Når våre folk ved siden av disse verv også stiller som dommere i denne idrettsgren, har vi mang en gang ventet at disse personene skulle få større oppgaver enn på det lokale plan. Nå vet vi fra tidligere at Arne har hatt store oppgaver som dommer, men den 16. november 1969 fikk han sin store oppgave, idet han av Norges Bokseforbund ble uttatt som kampleder ved landskampen Sverige–Danmark i Ålborg. Dette var vel hans største opplevelse som dommer.

Etter kampen har vi snappet opp fra pressen at Arne gjorde en god jobb. Han utførte oppgavene på en prikkfri og verdig måte som var til ære for Norges Bokseforbund som oppdragsgiver, og ikke minst var han en god ambassadør for vårt lag, Sandviken.

*- De' e' ikkje lov med
tre bokser i ringen.*

*- Han kommer bare inn
hvis du slår meg ner.*

KAPPGANG, SKI, ORIENTERING OG SVØMMING

Kappgang – Espelid norsk mester

Det er ikke registrert noen kappgang-aktivitet i klubbene som i 1945 slo seg sammen til IL Sandviken, men Sandviken Arbeider-Idrettslag deltok ganske sikkert på 30 km i marsjkonkurransene i AIF-regi tidlig på 1930-tallet i Bergen. IL Sandviken hadde kappgang på programmet de første årene, men aktiviteten dalte. Etter å ha vært utmeldt av Gangkretsen i flere år, var det gledelig at det igjen ble vist interesse for denne idrettsgrenen. I 1953 ble laget på ny innmeldt i Bergen og Hordaland Gangkrets. Det viste seg at man hadde lovende emner som hevdet seg godt, men det var bare Ivar Espelid som gjorde seg skikkelig bemerket denne sesongen. Dette året ble han kretsmester og nummer fire i junior-NM på 10 km marsj med pakning med tiden 60.49.

Etter å ha trent energisk og målbevisst over tid sikret Ivar Espelid i 1954 seg NM-gull på 10 km marsj med pakning for junior med 57.05. Dessuten ble det fjerdeplass på 5000 meter junior med 27.13. Videre ble han kretsmester på 10 km landevei for junior, 52.16 og på 5 km bane for junior, 26.57.

Utenom de norske mesterskapene som laget har i boksing, var Ivar Espelids NM-tittel den første i andre idrettsgrener. Han var et tydelig eksempel på at de som går inn for sin idrett og trener målbevisst, kan nå meget langt – ja, helt til topps.

Her er hans bestetider oppnådd for Sandviken IL:

5000 meter bane: 26.59, 1954.

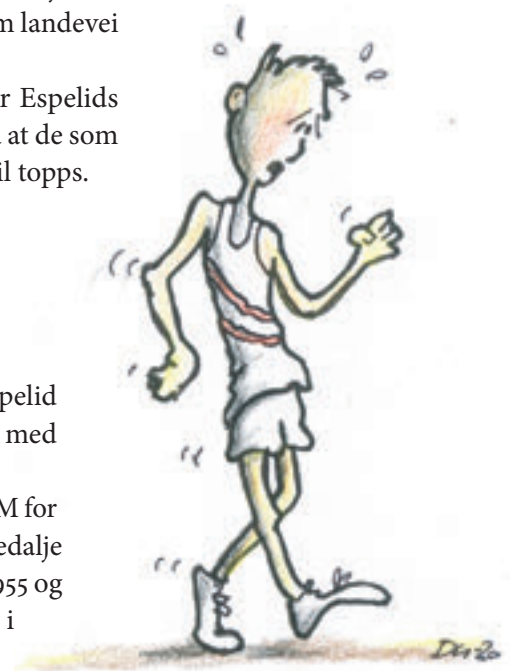
10 km vei: 52.16, 1954

15 km vei: 1.22.10, 1954 – fra Krohnsminde 25. august. 2. plass.

Disse tre tidene kan trygt regnes som klubbrekorder for IL Sandviken. Espelid vant juniorklassen i andre utgave av Søftelandsmarsjen 5. september 1954 med 54.57 på 10 km.

Ivar Espelid meldte overgang til TIF Viking i 1955. Dette året vant han NM for junior på 10 km marsj med pakning og 5000 meter bane samt tok sølvmedalje på 10 km. Han representerte Norge under landskampen mot Danmark i 1955 og ble nummer to i juniorklassen på 10.000 meter med 54.08,2. Espelid satte i 1955 norsk bestenotering for junior på 15 km landevei med 1.13.48 i Bergen.

Som senior tok han sølvmedalje på 5 x 10.000 meter for lag for TIF Viking i 1959.

É det langt igjen?

Ski – lagets minste gruppe

At det var stor interesse for skisporten i Bergen, viste medlemstallet til Bergen Skikrets. Det var ca. 700 i 1940 og økte til om lag 1300 i 1945 – fordelt på 24 lag.

Formann i IL Sandvikens skigruppe, Einar Rasmussen rettet den gang en appell i medlemsbladet, der han oppfordret alle i laget, spesielt de yngre, om å slutte opp om skigruppens arbeid og gå aktivt inn for skisporten.

Skigruppen som var lagets minste gruppe, arrangerte klubbmesterskap søndag 3. mars 1946 på Byfjellet. Start og innkomst var på Store-diket. I langrenn startet 28 mens det derimot var svært få deltakere i slalåmrennet. Man hadde håpet på større deltakelse den gang – tatt i betraktning av lagets store medlemstall. Rennet ble greit og hurtig avviklet, men mesterskapet hadde fortjent større oppslutning av både løpere og publikum. De første klubbmesterne på ski ble: Langrenn kl. A: Kåre Sunde. Kl. B: Frank Brekke. Slalåm: Einar Rasmussen. Søndag 17. mars ble det arrangert en tilstelning på Hotel City hvor premieutdelingen fant sted.

Ifølge skigruppens beretning for sesongen 1946–1947 var laget representert på følgende renn: Pokalkamp mot Fjell, KM 2. februar, Nordnes-stafetten 9. februar (her ble det en 2. plass), Vikings distriktrenn 16. februar, ATIs 17 km langrenn 23. februar og Brannstafetten 2. mars (stilte med to firemannslag). Førstelaget ble nr. 8 av 28 lag, noe som ifølge rapportene var en meget god prestasjon. 9. mars ble klubbmesterskapet avviklet under flotte vær- og føreforhold. Starten gikk fra Brushytten på toppen av Skredderdalen, løypen var ca 6 km (kvinner og junior gikk 4,5 km). Rundt 40 deltakere, fordelt på seks klasser, stilte opp. Som en spiss på det hele hadde gubbelaget satt opp en fin pokal til hver klassevinner. Lagsmestre ble: kl. A konkurranseklasse: T. Efterdal, kl. B turløpere 20–32 år: Th. Holmefjord, kl. C turløpere 18–20 år: Alf J. Hansen, kl. D over 32 år: Finn Brekke, kl. junior 15–18 år: Helge Knudsen og kl. kvinner: Nelly Fredheim.

11 medlemmer av skigruppens deltok i løpet av vinteren 1955–1956 på ti kretsrenn, ni distriktrenn og ett landsrenn, fordelt på hopp, slalåm, langrenn og tre-kombinasjon (hopp, slalåm og langrenn). Det ble tre førsteplasser i hopp og en i langrenn, en tredjeplass i tre-kombinasjon og to femteplasser i slalåm. Grunnet rikelige snømengder kunne skigruppen arrangere klubbmesterskapet i langrenn på et så sentralt sted som Stemmemyren. 20 mann stilte til start, og Håkon Andersen ble mester i eldste klasse mens Bjørn Brekke gikk til topps i yngste. Mesterskapet i slalåm var lagt til Sandviksfjellet hvor 30 jenter og gutter startet – dessverre de fleste utenfor konkurranse. Klubbmester ble Jan Monsen i eldste klasse og Bjørn Brekke i yngste klasse.

Nytt av året i 1956 var utnevnelsen av «årets idrettsmann» i laget. I denne forbindelse var det satt opp en pokal som styret mottok som jubileumsgave i 1955 av gubbelaget. Den bærer navnet «Allsidighetspokalen» og er evigvarende. Som den første ble Bjørn Brekke i 1956 kåret til «årets idrettsmann».

– Jeg var god til å hoppe på ski og likte også langrenn, så jeg vant en del konkurranser. Alpint var svært populært i Bergen på denne tiden. Ettersom jeg var dyktig på ski, klarte jeg å hevde meg i alpint som jeg også satset på i 17–18-årsalderen. Fotballinteressen var meget stor, og jeg spilte back på A-laget allerede som 17-åring. I sesongen 1958–1959 ble vi nummer to i landsdelsserien bak Os, minnes allsidige Bjørn Brekke.

Brekken og Schranzen

Torsdag 13. mars 1958 fikk Bjørn Brekke møte alpinstjerner som enten var eller skulle bli verdensmestre under rennet Holmenkollen Kandahar der utfordelen gikk på Voss. Stedet var Bavallen, og de kjørte i Lønahorgløypa. – En kompis og jeg fra handelsgym var på Mjølfjell, og vi tok turen til Voss for å bivåne utforrennet som var spekket med stjerner, minnes Brekke.

– Det var en opplevelse å komme tett innpå noen av verdens beste alpinister, men jeg opplevde ikke at vi var «vanlige» tilskuere. Vi kunne gå rundt og prate med utøverne. At jeg hadde hatt tysk på gym, fikk jeg betalt for. Ved starten av kvinnenens løype kom jeg i snakk med Karl Schranz som ble en av verdens beste alpinister etterpå. Han var svært hyggelig, og vi hadde en god prat. Østerrikeren prøvekjørte forresten kvinneløypen (ca 1,5 km) ettersom kvinnene startet først.

Brekke fikk oppleve Inger Bjørnbakken som hadde blitt verdensmester i slalåm i februar i østerrikske Bad Gastein. På Voss måtte hun nøye seg med en 13. plass i utfor. Nevnte Schranz var totalt overlegen blant herrerne ned den 3,5 km lange løypen. Tiden var 2.49,1 – hele 4,4 sekunder foran franskmannen Guy Perrilat. Schranz kjørte Bavallsløypene i 1958 (debuten), 1959, 1964 og 1970 da han vant verdenscupen for andre gang.

– Vi hadde dårlig råd på den tiden, men jeg hadde spart noen penger etter å ha vært postbud i ferien. Jeg skrev til den kjente støvelprodusenten Strolz og bestilte tre par alpinstøvler., og de kom i julen 1957. Atle Roness og den døve utøveren Hans Lie fikk kjøpe hvert sitt par. Jeg hadde med meg Strolz-støvlene og ski til Voss. Den kommende alpinstjernen Karl Schranz og vår egen verdensmester Inger Bjørnbakken brukte også Strolz-støvler. Du kan tro jeg var stolt da jeg kunne vise frem at jeg hadde samme støvler som dem.

– Fikk du selv prøve skiene på Voss?

– Jeg kjørte ned kvinneløypen. Den var bratt, og det gikk fort nedover. Etter en liten motbakke var det en dump i målschussen. Der gikk jeg på trynet og brakk en ski, men jeg kom uskadd fra fallet, humrer Bjørn Brekke som nå er bosatt i Porsgrunn og har leilighet på Geilo. I fjor hadde han 130 dager på ski. I år blir det vanskelig å kopiere det grunnet coronaen, mener han.

Det var fire aktive gutter som trofast forsøkte å holde liv i skigruppen i 1958, Bjørn Brekke, Roald Axelsen, Einar Eeg og Karsten Berg. Guttene – som alle ble premiært – deltok på to treningsrenn, ni kretsrenn og fire åpne renn, fordelt på slalåm, hopp og langrenn. De tok fem første-, to andre-, fem tredje-, en fjerde- samt femte- og sjetteplasser. På 13 renn kapret de hele 15 premier. Utenom dette deltok Bjørn Brekke og Einar Eeg på et slalåm- og storslalåmrenn i Høyanger. Førstnevnte ble nummer to i storslalåm og tre i slalåm.

Bjørn Brekke er en aktiv skiløper.

Bjørn Brekke (innfelt) møtte Karl Schranz på Voss 13. mars 1958. De fant raskt tonen. Her er østerrikeren i aksjon i Lønahorgløypa på vei mot utklassingsseier i utforrennet. Schranz ble etterpå en av verdens beste alpinister.

Foto: Christian Herheim, Herheim Foto

Vinteren 1958–1959 arrangerte Sandviken kveldshopprenn i Granbakken med god hjelp av gubbelaget. Dette samlet hele 50 deltakere. Det var syv aktive i skigruppen, og på fem renn tok disse tre første-, tre andre-, fire fjerde- samt ni femte- og sjetteplasser. Dessuten hadde gruppen med en mann på kretslaget i alpine grener, og Bjørn Brekke var med på laget som møtte Skottland.

Denne vinteren ble det også kretsmesterskap til Bjørn Brekke som vant i junior-klassen i kombinert mens V. Romulslie gikk til topps i klasse B (var ingen A-klasse). Videre erobret guttene i laget – særlig i hopp – flere premier på renn i Bergen og distriktene.

– Romulslie var trønder, men jeg fikk «lurt» ham inn i Sandviken. Han var en flink hopper og en god venn, forteller Brekke.

Flere renn måtte avlyses i 1960 på grunn av snøforholdene. Gruppen deltok på tre slalåmrenn og en langrennsstafett. I klasse B oppnådde Sandviken 2., 4. og 5. plass og i klasse C en 6. plass. Stein Andreassen ble av skikretsen uttatt til det årlige rennet i Skottland.

I 1961 skulle IL Sandviken for første gang arrangere kretsrenn i slalåm på Kvamskogen, men akk værgudene spilte ikke på lag. Her er et sitat fra en bergensavis: «Stort verre forhold enn det var under avviklingen av Sandvikens slalåmrenn på Kvamskogen søndag, kan vel vanskelig noen arrangør få. Vind, surt og kaldt regn tok likevel ikke motet fra de energiske arrangørene som trosset vanndråpene og avviklet rennet.» Dette er det siste som er skrevet om skigruppen i jubileumsberetningen 1945–1970.

Orientering

Orientering ble aldri noen sentral idrettsgren i IL Sandviken. Følgende sto å lese om idrettsåret 1948 i jubileumsberetningen 1945–1970:

Orienteringssesongen er slutt for dette året. Vår deltakelse var ganske beskjeden. Grunnen til dette var at det ikke var noen fast gruppe i laget. Heller ikke var det noen som tok seg av dem som hadde interesse av å lære denne edle sport.

I 1951 het det:

Orienteringsgruppen hadde som kjent samme gruppestyrer som friidrett. Da det var de samme guttene som i de fleste tilfellene gikk igjen i alle gruppene, stilte man ikke altfor store forventninger til denne gruppen. Det har nemlig lett for å oppstå stevnekollisjoner. Likevel stablet gruppen en fem–seks gutter til start i junior- og gutteklassen. Spesielt i gutteklassen gjorde laget seg bemerket med en seier og flere andre-, tredje- og fjerdeplasser. Det er vanskelig å trekke frem noen navn, men en vil likevel nevne Odd Monsen og Helge Høyesen for deres fine innsats og interesse.»

Etter flere års downperiode for orientering fikk gruppen i 1960 igjen aktive løpere. Riktignok få, men dog en begynnelse. Laget klarte å stille med seks løpere på et stevne. Resultatene uteble heller ikke. Nils Andresen sikret seg 2. plass i kl. 2 for menn mens Bjørn Simonsen tok 3. plass i kl. 3 for menn. Gruppen arrangerte ellers i perioden treningsløp med dyktig instruksjonsundervisning. Etter denne tid finnes det ikke skriftlig materiale om denne gruppen.

Svømming

Det er sparsomt med informasjon om svømming i IL Sandviken-historien. I ovennevnte jubileumsberetning dukker følgende opp:

Blar vi videre i gamle papirer og medlemsblad, finner vi at vi i 1947 hadde en gruppe som utelukkende hadde svømming på programmet. Våre svømmere representerte laget, som tidligere nevnt, i Grane- og Nordnes-stafettene. Gruppen avholdt lagmesterskap i Sydnes Sjøbad så sent som i september måned.

Lagmestre ble:

Herrer kl. 20–32 år, 100 m fri:	John Johnsen, 1.53.
Gutter kl. 16–20 år, 100 m fri:	Helge Knudsen, 1.41.
Herrer kl. 20–32 år, 200 m bryst:	Bjarne Jacobsen, 4.04,8.
Gutter kl. 14–16 år, 50 m fri:	Knut Blattmann, 37,4.
Kvinner over 18 år, 50 m bryst:	Nelly Fredheim.

BERGENS-STAFETTEN DIPLOM

tildelt

Idrettslaget Sandviken

FOR DELTAGELSE I

KL. C

BERGEN, DEN 20/4. 1952

TURN- OG IDRETTSFORENINGEN VIKING

Olaf Strand
Anders Engen

DIPLOM

NORRØNASTAFETTEN

1947
TILDELT

Idrettslaget "Sandviken"

FOR 2 Plassering i Klasse III

TID 29.50 min

Bergen, den 15. mai 1947

Stig Lunde
FORMÅN

Stig Lunde
IDRETTSLAGETS FORMÅN

FRIIDRETT

Debut i 1946

Friidrett hadde beskjedne kår da de første idrettslagene i Sandviken startet sin virksomhet. I et gammelt nummer av den bergenske sportsavisen «Vestlandssporten» 31. oktober 1946, har Birger Hansen følgende innlegg:

Friidrett har vært drevet i Sandviken fra 1913 da den første forening ble stiftet. Senere fra 1919 og framover ble også friidrett drevet i Sandvikens Idrettsforening. Vi hadde da folk som Julius Moldestad, Johan Amundsen, og Hans Olsen m.fl, og disse ble klubbmestre i sine respektive øvelser de første årene. Senere kom flere yngre med, og disse representerte foreningen på flere stevner. Vi hadde allsidige idrettsmenn som Ingemann Hovland og Henrik Madsen i 5-kamp og lange distanser. Jeg husker bl.a. at han hadde en god plassering i løpet «Bergen rundt». Videre hadde vi Sigurd Jæger og Arthur Sørensen i kule og diskos. Særlig Jæger tok mange premier. Ennu flere var med, og årvis ble det holdt klubbmesterskap. Disse forkjempere forsøkte etter fattig evne å få fram friidretten i Sandviken på denne tid, og de fortjener ikke å bli glemt.

- Ett av Sandvikens gode stafettlag!

I 1946 hadde friidrettsgruppen en travel sesong foran seg ettersom dette var lagets debut på idrettsbanen. I medlemsbladet for oktober står det:

Sesongen ble åpnet med Drotts stevne. IL Sandviken stilte med 8 herrer, 5 damer og 2 stafettlag. Dette stevnet ble Sandvikens debut som friidrettslag. Vi har all grunn til å være fornøyd med resultatene som den gang ble oppnådd. De hvite draktene med de røde doble skråbånd var lett å kjenne igjen og kunne sees i nesten hvert heat det ble startet i. På 60 m for damer fikk vi 2. og 3. plass ved Bjørg Moldestad og Ruth Svanevik. På 100 m i kl. A ble Per Pedersen nr. 3 og i kl. B Finn Pedersen nr. 2, begge etter gode løp. I kl. C hadde vi anmeldt åtte mann. Fire av dem kom til mellomheatet og to til finalen, hvor Karl Knudsen ble nr. 4. I høydehopp kl. C startet Alf J. Hansen og ble nr. 6. På 4 x 100 m stafett stilte vi to lag. Førstelaget besto av Nic. Rindedal, Karl Knudsen, Per Pedersen og Finn Pedersen. De leverte et utmerket løp, men første veksling ødela sjansene til plassering. Vi måtte derfor nøye oss med 4. plass blant de 9 lag som startet. På 2. laget løp Ragnar Henriksen, John Devik, Trygve Klungeland og Alf J. Hansen. Dette laget besto av bare C-løpere som ikke hadde løpt stafett før (bortsett fra laglederen). I det store og hele var vi svært fornøyd med både jentenes og guttenes innsats denne dag.

I Brannstafetten, en banestafett med ti etapper fra 100 til 1000 m var det visse forhåpninger. Herrene deltok i fotballklassen, men Årstad ble for sterke og vant med nesten et halvt minutt. Idrettslaget Nornen arrangerte det første kvinnestevnet 2. juli i 1946 på Skansemyren. Denne gang fikk kvinnene løpe 100 m istedenfor 60 m. Ruth Svanevik og Bjørg Moldestad vant 2. og 3. heat med tiden 14,2. I finalen ble Moldestad nr. 2 med 14,2 mens Svaneviks tid 14,6 holdt til 4. plass.

Høydepunktet for gruppen i sesongen 1946 var kretsmesterskapet på Skansemyren 8.-12. august. Laget stilte med ti mann, og resultatet ble overraskende 1 gull- og fire sølvmedaljer. Finn Pedersen ble nummer to på 200 m med tiden 24,3 I lengde sikret han seg en ny sølvmedalje med et hopp på 6,20 (vinnerresultat 6,45). På 4 x 100 m stafett ble det imidlertid en fulltreffer for IL Sandviken. Nic. Rindedal, Karl Knudsen, Arnold Sjø og Finn Pedersen løp inn til gull og KM-tittel med tiden 47,5, to tideler foran Brann. Tiden kunne blitt enda bedre om vekslingene hadde vært korrekt. På stevnets andre dag løp Finn Pedersen inn til tiden 11,6 på 100 m og ble nummer to. Dette var ny lagsrekord. På 1000 m stafett ble det sølv med 2.12,4. Laget besto av Arnold Sjø, Finn Pedersen, Karl Knudsen og Alf J. Hansen.

Stafettlag på 1940-tallet.

Det ble overlegen seier i Granestafetten 1946. Laget stilte i fotballklassen og ledet fra start til mål. Stafetten besto av fire løps- og fire svømmeetapper. Uten forkleinelse for løperne var det svømmerne som bidro mest til at seieren ble brakt i land. Dermed ble det første aksje i den oppsatte pokalen som skulle vinnes tre ganger. Laget besto av Finn Myking, Bernhard Iversen, Willy Theodorsen, Finn Pedersen, Helge Knudsen, Alf J. Hansen, Hans Rindedal og John Theodorsen.

Friidretten viste gledelig fremgang i 1947. Laget var representert på 11 friidrettsstevner med til sammen 83 mann. Et av stevnene var utenbys, i Ålesund. Herrene hanket i disse stevnene inn følgende, individuelle premier: 10 første, 11 andre og 11 tredje. Det ble satt syv nye lagsrekorder dette året. Under KM ble det to 2. og fire 3. premier i enkle øvelser mens Karl Knudsen sikret seg sølvmedalje i 5-kamp klasse B.

I KM-stafettene deltok man med 13 lag (fire mann på hvert lag). Det ble KM-tittel på 1000 m i klasse B og 3. plass i klasse A. På 4 x 100 m endte laget som nummer tre i klasse A og B. På 4 x 400 m og 4 x 1500 m ble lagene nummer to (det ble bare startet i klasse A). Laget deltok også i fem forskjellige stafetter med gate-, svømme-, terreng- og baneetapper. Av disse ble det seier i to, Nymark- og Nordnes-stafetten. I Brann- og Granestafetten ble det henholdsvis 2. og 4. premie. Seieren i Nordnes-stafetten raget høyest ettersom IL Sandviken satte nye rekord uansett klasse.

Beretningene for 1947 var meget interessant lesning. I konkurransen om beste idrettslag i byen ble IL Sandviken nummer to av samtlige lag som drev med friidrett. Det ble startet i tre divisjoner, og Sandviken startet i 1. divisjon. Viking ble beste lag. De 25 som bidro til å sikre 2. plassen kapret 29.312,5 poeng.

Sandviken-kvinnene deltok dette året på åtte stevner, hvorav to utenbys, Ålesund og Arendal. Til sammen deltok laget med 24 utøvere som fikk følgende plasseringer: 3 første-, 6 andre- og 3 tredjepremier. Under NM i Arendal ble Martha Bakke nummer syv i 3-kamp. Hun satte ny kretsrekord i høyde med 1,32. I KM ble hun nummer to i 3-kamp. Under Ålesundlekene i 1947 satte Bjørg Moldestad ny kretsrekord på 100 m klasse B med den gode tiden 13,4.

Mest allsidige kvinne

1948 var et toppår for friidretten med en fin bredde av unge og lovende utøvere. Selv om laget i senere år var godt representert på idrettsbanen, nådde ikke deltakerantallet og resultatene opp til de bragdene i 1948 som må karakteriseres som høydepunktet innen friidrett i idrettslaget. I KM ble det totalt seks gull-, fire sølv- og fem bronsemedaljer i enkle øvelser mens det ble to gull, fire sølv og en bronsemedalje i stafettene – til sammen 22 kretsmedaljer.

Det er derfor naturlig å presentere lagets mest allsidige kvinne på denne tiden, nemlig Martha Bakke. I KM i 1948 ble hun da også mester i hele fire av fem øvelser hun stilte opp i. Hun sikret seg gull på 100 og 200 m med tidene 14,2 og 30 blank. Gull tok Bakke også i høyde, 1,25 og i 3-kamp, 1104,4 poeng mens det ble sølv på

IL Sandviken viste godt igjen på friidrettsstevner i 1948. Her representert ved Gustav Gundersen, Dagfinn Halvorsen og Hermann Ramstad.

Eivind Ottem

80 m hekk med tiden 15,5. I tillegg oppnådde hun premier i andre stevner i løpet av året. Ja, hun hadde 9 av 11 klubbrekorder for kvinner. Men det var ikke bare i friidrett hun var en ener. Bakke var flittig og flink til å trene. Hun var god på ski og spilte på A-laget i håndball der hun var lagets store målskytter.

Men tilbake til KM i 1948 og mer Sandviken-gull. Den lovende unggutten Dagfinn Halvorsen vant 400 m i juniorklassen med tiden 55,3. Bernhard Iversen ble senior-mester i samme øvelse, 53,3. På 1000 m stafett og 4 x 100 m stafett gikk IL Sandviken til topps med tidene, 2.14,7 og 48,8.

Dette året var idrettslaget representert på 16 friidrettsstevner og individuelle konkurranser. Over 80 deltakere var med, fordelt på gutte-, junior- og seniorkonkurranser for herrer og kvinner. Ved disse stevnene ble «fangsten» 17 første-, 16 andre- og 20 tredjepremier.

Så var det magrere tider, og 1950 ble et uhyre svakt år i friidrett. Laget var representert med bare 35 deltakere, kvinner og herrer, på 12 stevner i 1950. Men heldigvis sto noen yngre frem. Leiv Nes ble kretsmester i spyd og nummer tre i tresteg i juniorklassen. Han satte ny lagsrekord med 12,72 og ble også nummer tre i 5-kamp. IL Sandviken hadde ellers byens beste løper på 60 m i klassen 10–12 år, Jan Dæ Hansen. Han vant alle løp han deltok i dette året. Også i 1951 var det de unge som gjorde seg mest bemerket. Jan Grønning ble kretsmester i gutteklassen med 13,72 m i kule.

Friidretten var i flere år nede i en bølgedal, men i 1957 ble det stigende interesse for denne gruppen. Dette året deltok 22 medlemmer på 14 stevner. KM ga følgende mestre: Grete Smith-Hansen 60 m, 9,7 (jenter 1940), Mary Lund 60 m, 9,5 (jenter 1942) og Åse Karin Pedersen 60 m, 9,8 (jenter 1943).

I 1958 ble Ingri Lund lagets eneste kretsmester da hun vant 60 m. Kjell Lavik fikk 2. plass i kule med et støt på 10,23 (klasse 1940). Eivind Ottem tok 2. plass i høyde uten tilløp med 1,45, 3. plass i terrengløp samt 3. plass på 800 m og 1500 m med tidene 2.06 og 4.23 (klasse junior). Etter en brukbar start på året, ble avslutningen heller skral. Det ble avholdt klubbmesterskap over to søndager mot

slutten av sesongen, men deltakelsen var minimal. Hvis dette fortsatte, var det lite trolig at friidrettsgruppen hadde noen lang levetid, het det.

Men i 1960 var friidretten fortsatt liv laga. Under KM for kvinner og menn vant Ingri Lund lengde for jenter og Eivind Ottem høyde uten tilløp for menn. I 1961 var det mer aktivitet i gruppen enn i det foregående året. I kretsmesterskapet for jenter ble det fire gull, to sølv og en bronse. Johanne Høgheim og Ingri Lund stilte i KM i 3-kamp for kvinner og ble henholdsvis nummer fem og seks.

De fleste lagsrekordene i friidrett ble oppnådd de første årene etter sammenslutningen, men noen er siden forbedret eller tangert. Pr. 1. januar 1970 var følgende de tre siste, registrerte lagsrekordene: Johanne Høgheim, lengde, 4,27 (1961), Åse Hansen, lengde uten tilløp, 2,34 (1961) og Eivind Ottem, høyde uten tilløp, 1,53 (1960).

GUBBELAGET OG SANDVIKENS DAG

50 gubber møtte opp

Gubbelaget ble stiftet mandag 27. mai 1946 i Ingeniørforeningens lokaler. I dagspressen hadde eldre Sandviksgutter blitt oppfordret til å møte opp. Gleden var stor da 50 fulgte oppfordringen. Dermed hadde Sandviken fått sitt gubbelag. Følgende styre ble valgt: Julius Moldestad (formann), Alf Knudsen, Olaf Lingjerde, Håkon Brekke, Alfred Pedersen og Trygve Pedersen.

Etter valget ble ordet fritt. Hver enkelt kunne komme med det de hadde på hjertet. Det var mange gode innlegg og innspill. Alfred Pedersens forslag vakte begeistring. Dette gikk ut på at hver av Gubbelagets medlemmer betalte 25 øre for hvert mål fotballaget maktet å få i motstanderens bur. Forslaget ble enstemmig vedtatt, og etter sesongslutt ble det en del penger i kassen.

9. mai 1947 ble det festligheter på Sandviken skole der IL Sandvikens banner ble avduket. Gubbelaget hadde tatt initiativet til å få laget banneret. Nå ble det forært idrettslaget. Det var et solid oppmøte av medlemmer og interesserte, og flere korps og sangkor bidro med musikalsk underholdning. Formannen i bannerkomiteen, Alfred Pedersen holdt avdukingstalen. Han uttrykte glede over at all idrettsungdom i Sandviken var samlet i ett lag og håpet banneret måtte bli det samlingsmerket det var ment å være. Gubbelagets formann, Julius Moldestad overrakte banneret til Idrettslaget Sandviken. Lagets formann, Per Pedersen takket giverne og lovet at idrettslaget alltid skulle ivareta det på best mulig måte. Som avslutning på en verdig og stilfull festkveld, ble en prolog forfattet for anledningen av Petter Iversen, lest av forfatteren selv. Han høstet stor applaus.

På Gubbelagets generalforsamling 13. november 1950 ble det klart at Julius Moldestad fortsatte som formann. Videre ble hyttekomiteens arbeid for reising av en hytte på Kvamskogen avsluttet med hell dette året. Disponent Peter Alexander Petersen og frue hadde nemlig stilt til disposisjon en tomt på «Skogen» vederlagsfritt. Beretningen fortalte ellers om et livlig arbeidsår. I 1950 var gubbenes medlemstall 80.

Året etter var det duket for sceneskifte på ledersiden. 26. november meddelte Gubbelagets mangeårige formann, Julius Moldestad at han ønsket å bli avløst. Dette kom selvsagt som en bombe på de tilstedeværende. Etter at forsamlingen hadde

*Julius Moldestad,
Gubbelagets første
formann.*

Alex Petersen. Giver av hyttetomtene på Kvamskogen.

etterkommet hans ønske, håpet man å ha funnet en verdig arvtaker i Håkon Nielsen som overtok roret. På den etterfølgende gubbefesten falt det mange rosende ord om den fratredende gubbeformannen. Idrettslagets formann, Arne Amundsen hyllet Moldestad for hans innsats i gubbelaget til gagn for idrettslaget.

På generalforsamlingen i 1952 ble Håkon Nielsen gjenvalgt som formann. Det ble også holdt en forsinket feiring av femårsjubileet. Festen samlet 50 deltakere lørdag 1. mars. Gubbene hadde ansvaret for formiddagsarrangementet Sandvikens Dag, 9. juni. Ufyselig vær med kraftige regnbyger ødela tilstelningen. Heldigvis hadde noen forutseende i laget regnværsforsikret arrangementet. Denne forsikringen ble meget verdifull og innbrakte laget 1500 kroner.

Søndag 7. juni 1953 dro gubbene til Kvamskogen. Hyttestyret hadde ordnet denne turen ettersom man skulle ha en liten innvielse av hytten der. Den var nymalt i lyse, pene farger og i en slik stand at man kunne koble av der i 8 til 14 dager. Den midlertidige hytten var bygget på garasjetomten. Selve tomten lå bare to minutter unna.

På gubbelagets årsmøte i november 1956 ble det fremmet forslag om at gubbelaget, som var stiftet av en egen generalforsamling, burde innlemmes i idrettslagets organisasjon som egen gruppe med eget gruppestyre. Debatten som fulgte, åpenbarte noen juridiske dilemmaer i forhold til eierskapet til hyttetomten på Kvamskogen som følge av at den var gitt med klausul om at den skulle tilhøre gubbelaget. Forsamlingen trengte avklaring på de juridiske problemstillingene før avgjørelse kunne tas, og det var enighet om å søke bistand. Det skulle ta 64 år før organisasjonsendringen ble en realitet.

Hva drev så gubbelaget med? De tok på seg viktige oppgaver under store arrangementer som Sandvikens Dag, skaffet klubben viktige symboler som nytt banner, og tekst og melodi til «Idrettslaget Sandvikens Marsj», satte i gang planleggingen av hytte og klubbhus for å nevne noe. Hytten ble bygget i to etapper til stor glede for klubbens medlemmer gjennom en lang periode. De fikk klubblokale i den gamle løen ved grusbanen. Samhold ble overtatt og «Dumpen» opparbeidet. Om det var iderike yngre eller fremsynte gubber som var initiativtakere, var mindre vesentlig. Det viktige var at klubben hadde utviklet et organisatorisk fundament og en gjennomføringsevne som gjorde det mulig å få det til. I dag er idrettslaget godt forankret på Stemmemyren med et førsteklasses klubbhus og et kjempeflott, kommunalt anlegg.

Utfordringene er der hele tiden – hytten er solgt, det samme er Samhold, mens Paviljongen er blitt en kjempeinvestering for klubben, en flott arbeidsplass for noen og et glimrende møtested for alle. Ny fane ble anskaffet i 2016, og det gis hvert år bidrag til grupper og klubbhus. Gubbelaget bidrar og skal bidra etter evne, nå også som medlemmer av klubben etter den organisatoriske innlemmelsen på idrettslagets årsmøte i vinter (2020). De 25 ørene pr. mål som ble vedtatt på stiftelsesdagen, er i dag blitt til 100 kroner pr. seier for de som deltar i 100 kr-klubben.

Tradisjonelt har gubbelaget gjennomført egne årsmøter på høsten med etterfølgende fest. Det kommer nok til å fortsette. Gruppens integritet skal beholdes med hensyn til fastsettelse av kontingent og tildeling av tilskudd og gaver. En andel av kontingenten skal sikre gubbenes medlemskap i klubben, og derigjennom deltakelses- og stemmerett på årsmøtet i idrettslaget.

Formenn siden 1946

- Julius Moldestad
- Håkon Nielsen
- Henry Skare
- Sigurd Ottesen
- Leon Corneliusen
- Edgar Knudsen
- Walter Eriksen
- Bjørn Simonsen
- Nils Teigland
- Kjell Olsen
- Rolf Jørgensen
- Karl Sande
- Rolv Behrens
- Henry Hansen
- Trond Fjeldstad
- Per Ståle Theodorsen

Noen av gubbene i 2020.

Bak fra venstre:
 Rolv Behrens, Henry Hansen, Arne Gabrielsen, Edgar Knudsen, Jan Magne Ottesen, Egil Bøe, Jan B. Monsen, Trond Fjeldstad og Helge Grindheim.

Foran: Torstein Skare, Jørn Johnsen, Lauritz Johannessen, Trygve Kvist, Terje Brekke, Jan Reidar Rasmussen og Knut Skare.

– Gubbelagets virksomhet skal gå med overskudd, så også festene, der menyen har gjennomgått en radikal utvikling fra havets delikatesser og hvitvin, via smalahove, øl og akevitt til raspeballer og saltkjøtt – øl og akevitt. Det med smalahove var et feilskjær. Det var ikke bare sauehovene som hadde smale øger den kvelden, beretter en lattermild Rolv Behrens og fortsetter:

– Når det gjelder idrettslig aktivitet, minnes vi hyggelige treninger på Sandviken skole. Senere ble det fotball på gressstustene bak målet på Storebanen, og fra 1986 av på «Dumpen», først grus så gress. Ballspill er gøy, og noen av oss har begynt på ‘an igjen med formiddagsfotball, såkalt Gåfotball med etterfølgende lunsj. Det gjelder å holde aktivitetsnivået oppe selv om trenden er nedadgående. Som det lyder i en sang fra gubbelagets 60-årsjubileum:

*Vi kan'kje fri oss fra at vi er blitt litt grå,
 vi kan'kje for at vi har tungt for å forstå
 at ballen spratt litt annerledes før enn nå –
 men pokker'n vi kan m i m r e (?) ...*

*Vi var den ubestridte jentenes-sjarmør,
 og banens beste, toppscorer og ballsjonglør,
 det va'kje måte på kor ofte laget vant –
 og det vi hevder det er n e s t e n sant (!)*

– Tidvis, og med vekslende hell, deltar vi med lag i veteranserien. 2020 skulle vært et slikt år. Hver første tirsdag i måneden er det lunsj for pensjonistene i Paviljongen med fra 15–25 deltakere, og på de årvisse gubbefestene i oktober stiller 40–60 av medlemmene. Vi har vel ca 100 på listene. Hver torsdag formiddag spiller 8–12 av oss fotball på «Dumpen», og til lunsjen etterpå stiller gjerne 10–15. På kveldstid trener veteranene to ganger i uken på småbanen/»Dumpen», og to konstellasjoner old boys trener ukentlig på «Dumpen». Gubbelaget administrerer kontingent-innkrevingen for alle disse. Håndballen er representert på tirsdagstreffene og gubbefestene, men har ellers sine egne sammenkomster månedlig.

Jan Gunnar Furu

Terje Herland

Hans Rindedal.
 Lagets eldste aktive gubbe-
 medlem i 2020.

Hele Sandviken på beina

15. juni 1947 gikk Sandvikens Dag av stabelen. Dagen etter kunne man lese følgende om arrangementet i avisen:

En pleier ofte å snakke om hele byen og halve Sandviken, men i går var det halve byen og hele Sandviken som for første gang i Bergens historie feiret sin egen bydelsdag. Den ble riktignok temmelig våt, og selv om Sandviken etter statistikken skal være den tørreste del av byen, var det atskillige millimeter som jevnt og trutt sildret ned hele dagen,

Det var en massemonstring av musikkorps, idrettsleker, bokseoppvisning, fotball- og håndballkamper for å nevne noen av aktivitetene. Klokken 18 startet parademarsjen fra Sandviken skole med gutter og jenter fra nevnte skole, Mulens og Sandvikens bataljoner, Skutevikens Buekorps, Sandvikens Ungdomskorps, Sandviken skolekorps, Njörd Roklubb og Idrettslaget Sandviken.

Etter en sving om Skuteviken og Hans Hauges gate gikk marsjen mot Stemmyren. Idrettslagets formann, Per Pedersen ønsket velkommen og ga ordet til idrettskretsens daværende formann, Oscar Solberg Johansen som bl.a. gjorde oppmerksom på at Bergen og Sandviken bydel var i ferd med å få et idrettsanlegg utenom det vanlige. Han takket kommunen for sitt positive bidrag. Videre nevnte han også den frivillige dugnadsinnsatsen til medlemmene av Idrettslaget Sandviken som resulterte i at banen kunne tas i bruk til dette arrangementet allerede et halvt år etter at vedtaket om banen ble fattet. Arbeidsutvalget for Sandvikens Dag var følgende:

Julius Moldestad, Martin Hauken, Einar Wie Johannessen, Per Pedersen og Hans Sunde.

Per Pedersen fortsatte å lede laget med trygg hånd i flere år. Men på årsmøtet 28. oktober 1949 ønsket Per Pedersen å bli løst fra formannsvervet ettersom han hadde stått på broen siden starten i 1945. Han hadde gjort en formidabel innsats på mange områder og ble etterfulgt av tidligere boksestjerne Arne Amundsen. I forbindelse med lagets 10-årsjubileum i 1955 ble det utarbeidet hederstegn i tre grader: Æresmedlem med diplom, gullmerket og sølvmerket. Overrekkelsen skjedde på jubileumsfesten i oktober der følgende medlemmer ble hedret: Per Pedersen og Arne Amundsen (gullmerket), Nils Gjesdal, Henry Hagen, Finn Brekke, Julius Moldestad, Knut Gjesdal og Hans Sunde (sølvmerket).

Per Pedersen var likevel ikke tapt for idretten. I en rekke år var han formann i Bergen Fotballkrets, og fotballinteressen beholdt han livet ut. Pedersen var selv en ivrig utøver i sine yngre år. – Far løp for Viking og ble kretsmester både på 100 og 200 meter, forteller sønnen Harald Riise-Pedersen.

– Hvordan var din far?

– Jeg er blitt fortalt at han begynte å jobbe som løpergutt for anerkjente Hans H. Iversen. Han steg til ekspeditør, og da han solgte slips til to østlendinger, ble han tilbudt å jobbe med

Programmet for
Sandvikens Dag i 1953.

Sandvikens Dag ble feiret første gang 15. juni 1947.

1953

1947

et agentur innen forsikring. Han startet opp i Markeveien 6 med to ansatte og ble fort kalt «Lyn Gordon» fordi han var så effektiv og hadde organisatoriske evner. Men jeg kjente ham ikke før jeg var godt voksen. Han brukte imidlertid mye tid på mor og barna (to sønner og to døtre) i helgene. Som 50-åring var han forresten betalende medlem i 16 foreninger. Han tjente gode penger, var sosial og likte selskapelighet med mye folk. Han slo på stortrommen på bursdager, 17. mai og sammenkomsten hjemme, som var omgjort til høvelig festlokale 1. juledag, var viden kjent. De første gjestene kom kl. 12.00, og de siste forlot lokalet 03.00.

– Etter hvert trakk han seg ut av Sandviken-ledelsen og søkte nye utfordringer. Han hadde linjegymnastikk for bokserne i laget. De sto gjerne i midtsirkelen og sang «Sov Dukkelse» mens de holdt på. Festlig var det i hvert fall. Fra 1953 til 1961 var han formann i Bergen Fotballkrets. Han hadde spilt fotball i Sportsklubben Telmy (som nevnt tidligere innlemmet i IL Sandviken) og var en lynrask ytrehøyre som løp ned de fleste, humrer Harald Riise-Pedersen.

Per Pedersen var en høyt aktet fotballadministrator og var også med i seriekomiteen i NFF i ni år. En stor opplevelse for ham var da han sammen med sønnen Harald fikk være til stede under VM i fotball i USA i 1994.

– Han var en flink og god far. Den siste tiden han levde, bodde han i Skytterveien og fikk med seg alle kvinnekampene. Han hadde alltid et stort hjerte for Sandviken og gikk bort i 2006 nær 91 år gammel.

Brødrene Rindedal med imponerende fartstid

Nikolai Rindedal

-Vi har mange tillitsvalgte å takke for en vel utført jobb. Men om noen kan matche Nikolai og Hans Rindedal, hvor førstnevnte i Sandviksmiljøet var omdøpt til Nic., skal være usagt. Fra en oppvekst i Breiviksveien var det naturlig at de søkte til Stemmemyren og vårt idrettslag for sportslige utfordringer og kameratskap, beretter Rune Tertnæs som fortsetter:

– De var begge habile fotballspillere, Nic. var en fryktet ving på A-laget som ble Lynturneringsmestre i 1949 mens to år yngre Hans var en rolig og sikker forsvarsspiller som også vikarierte i seriekamp som målvakt på A-laget. Kanskje Hans som spiller, var mest kjent som ekspert på straffespark. Ikke for å lage, men for å sette ballen i mål fra krittmerket. Ryktene sier at han plasserte 25 straffespark i mål før en bom kom.

Som tillitsvalgt debuterte Nic. som styremedlem i fotballens seniorgruppe (A-laget) allerede i 1946, og senere gikk det slag i slag. Som tillitsvalgt har han nok innehatt de fleste verv, bl.a. syv år som leder i Arbeidsutvalget (AU), ti år som kasserer i AU, leder i fotballgruppen senior og junior samt to år som leder av håndballgruppen. Innimellom disse vervene spedde Nic. på med nestlederrollen i AU og fem år i idrettsmerkekomiteen samt redaktørjobben i medlemsbladet. Det bør bemerkes at mange av disse vervene påtok han seg i tider der det var problemer med å få besatt sentrale verv i laget. Nic. følte ansvar for klubben og påtok seg utfordrende oppgaver av ren kjærlighet til idrettslaget. Som en liten påskjønnelse for sin innsats ble han tildelt gullmerket i 1963. Nikolai Rindedal døde i 2016.

Hans Rindedal

Hans har nok en like imponerende merittliste med tanke på tillitsverv i laget. Som sin bror startet han tillitsmanns-karrieren som styremedlem i fotballgruppen i 1946, men for Hans var det juniorgruppen han ivret mest for. Han fortsatte som gutteleder til langt ut på 1950-tallet. I tillegg påtok han seg ledervervet i bordtennisgruppen fra starten av og ble sittende med styringen til og med 1960. Medlemsbladet fikk også gleden av hans arbeidskapasitet ettersom han var bladets redaktør i fire år og redaksjonsmedlem i ytterligere to år. I tillegg var Hans leder av skigruppen og styremedlem i idrettsmerkeutvalget i tre år. I 1969 mottok Hans og frue statuetten for å ha tatt idrettsmerket i 25 år.

På jubileumsfesten på Bristol i 1975 fikk han sølvmerket for lang og tro tjeneste i idrettslaget. Hans er fortsatt aktiv i idrettslaget og deltar på gubbelagets månedlige tirsdagssamlinger.

HÅNDBALL

Vi é i gang!

Edmund Tangseth har fulgt håndballen i laget fra de tidlige år. Han begynte med håndball i 12–13-årsalderen og var på guttekrets laget som en av ni Sandvikenspillere i 1960. Her er hans beretning om håndballens utvikling i sitt kjære idrettslag.

Går vi til kilder om håndballens historie, finner vi at allerede så langt tilbake som i oldtidens Roma finnes det et spill som kan minne om håndball. Men håndballen slik vi kjenner den i dag, stammer trolig fra 1800-tallets Danmark. I alle fall ble de første håndballreglene nedtegnet i 1898 av en dansk gymlærer. Håndballens spede start i Norge var på 1930-tallet. Det var bare to klubber som drev med håndball på denne tiden, nemlig Sportsklubben Arild og Ullern skiklubb. Disse klubbene var så lidenskapelig opptatt av dette spillet at de tok initiativet til stiftelsen av Norsk Håndballforbund i 1937.

Så gikk det ikke mer enn et lite tiår før vi i Sandviken var i gang. Allerede i 1946, et år etter stiftelsen, spilte kvinne- og herrelag sine første kamper.

Jeg vil i all hovedsak ta for meg tiden som ble håndballens «gullalder» i Idrettslaget Sandviken, nemlig 1950–1960-årene, om opp- og nedturer, om mennesker som kom til å utmerke seg litt mer enn oss andre, om viktige kamper og andre opplevelser. Tiden både før og etter denne «gullepoken» skal også behørig beskrives.

Nå får ikke håndballen ubegrenset plass i jubileumsboken, så den «hele og fulle sannhet» er det ikke plass til. Likevel skulle det være nok stoff til å sette fart i gode assosiasjoner og minner. Og litt læring er det vel også.

Hva får meg til å ta på meg oppgaven å skrive historien om håndballen i Sandviken? Jeg er en av mange heldige som fikk anledning til å være med i en bevegelse, nemlig idretten, som den gang vi var unge, betydde utrolig mye for oss alle, og som vi også senere i livet kunne tenke tilbake på med stor glede og takknemlighet. Jeg føler rett og slett at jeg plikter å betale noe tilbake for alle gode minner og for alle gode venner jeg fikk fra tiden i idrettslaget.

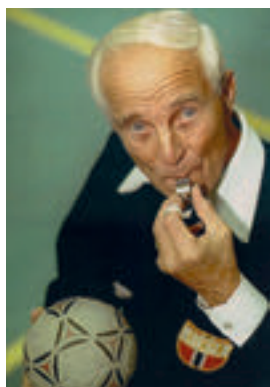
Jeg vil i denne oversikten over håndballens opp- og nedturer fremheve personer som har betydd mye for idrettslaget, og i denne sammenheng håndballgruppen. Dette er et eksklusivt utvalg personer, og det er sikkert mange andre som også hadde fortjent en plass blant våre «ærespersoner».

Edmund Tangseth har skrevet to bøker om bydelen Sandviken og er lidenskapelig opptatt av det som skjer både på og utenfor banen i Sandviken.

Kommentar fra Edmund: Heldigvis har jeg fått med meg Helge Herland til oppgaven. Etter at jeg har kikket litt nærmere på de første årene og gullalderen på 1950- og 1960-tallet, tar Helge for seg perioden 1970–1984. Så overtar jeg igjen og bidrar med hva som har skjedd i håndballen frem til i dag, mens dagens styreleder i håndballgruppen, Einar Skintveit, kommer med sine betraktninger og tanker om dagens og fremtidens utfordringer for håndballen i Sandviken.

En hyllest til håndballen og Gunnar Aasbø

Gunnar Aasbø var trener, lagleder og dommer.

Jeg var en av de mange heldige som fikk ta del i håndballens blomstringstid i Sandviken på 1950–1960-tallet.

På denne tiden hadde idrettslaget et medlem, en trener, lagleder og håndball-dommer (og mye mer) ved navn Gunnar Aasbø. Han var mannen som skulle stå sentralt i arbeidet med å gjøre Idrettslaget Sandvikens håndballgruppe til den ledende i Bergen. Han er vel den vi kan takke for at håndballen fikk den utviklingen den fikk, ikke bare i Sandviken, men i hele byen. Han var et fyrverkeri av et menneske. La meg plukke et lite sitat fra boken «Håndballgleder i Vest»: «...møt fantomet Gunnar Aasbø. Han dømte, trente, organiserte og kjefte i 50 år, alltid til beste for håndballen...»

Jeg begynner derfor denne beretningen med en «lyrisk» hyllest til Gunnar, til håndballspillet og idretten.

Gu' kor itt' godt liv de' va'!

Ingen bekymringer – alt var såre bra!

En mor som va' heme og stullet og stelte dagen lang,

mens vi rundt i gatene, neri fjæresteinene og oppover fjellsiden sprang.

Et lite hint var nok.

Så va' vi tjommier samlet til en stor flokk.

Venner over alt.

To lag ble valgt

Nå var det kampen om ballen det gjaldt.

Stemmemyren – ble neste fotballste'

Nå skulle vi lære fotballens nødvendige ABC.

Eg va' vel sånn gjennomsnittlig go'

Så nokken fotballkamper ble de' jo,

Men de' var likevel håndballen som lå der og dro.

I gymsalen på Sandviken skole var det en politimann vi møtte.

Han skulle gjøre oss til håndballspillere – han skulle gi oss råd og støtte.

Gunnar Aasbø var den som så hva som skulle te',

for at vi gode håndballspillere ble.

Han hjalp oss med det meste,

fortalte oss hvordan vi spillet leste.

Var det noe vi ikke fikk te',

var Aasbø-en den rette til å hjelpe oss å finne ut av det.

*Ikke rart at vi ble ganske go'e
med en trenerkapasitet som Gunnar-en ved rore'.
Ikke bare var han håndballfaglig helt på topp.
Det sosiale samspillet i gruppen måtte også gå opp.*

*Han så nemlig betydningen av godt og riktig samhold,
og gav seg forhandlinger med Bergen kommune i vold –
han ville gi brakken Samhold på Stemmemyren en sjanse,
skaffe ungdommen et sted de kunne samles, spille musikk og danse.*

*Han fikk mye pes for å ha inngått avtalen, noen krasse, andre mer forsiktig.
Mange var uenig – drive på to arenaer var ikke riktig.
Men hvor om allting er –
musikken og dansen i Samhold ble umåtelig populær.*

*Gunnar brente for håndball,
det ble for han det eneste og viktigste kall.
Ingen ble så engasjert som han
når han ledet sitt lag som bare han kan.*

*Når laget han ledet hadde på seier fått ferten,
og en spiller da ikke viste den rette snerten,
da kunne Gunnar-en virkelig smelle med kjeften.
Da nådde Gunnar sitt engasjement den store høyde.
Da var det ikke alle som med Aasbø-en var like fornøyde*

*Han mente det jo så bra,
han ville jo bare at vi gjorde det som han sa.
Det ble ikke alltid så.
Derfor var det at treneren vår noen ganger ble både høyrøstet og brå.*

*Men en ting skal i denne sammenhengen være sagt
Det var etter den rette innsatsviljen han var på jakt.
Ingen sluttet å spille håndball fordi Gunnar ikke viste den rette tone og takt.
Han sto hele sitt liv for håndballen og idretten på vakt.
Så selv om han noen ganger ble vel kontroversiell,
beundret vi hans håndballkunnskaper på hver eneste treningskveld.*

*Vi kjenner ennå Gunnar'ens stemme fylt av glød:
«Kom igjen, gutter – spill og løp»!
En stor takk til Gunnar og håndballen vil vi rette,
for vennskap og gode minner som aldri lar seg slette.*

Edmund Tangseth

Gunnar Aasbø på tur med håndballaget til Stavanger tidlig på 1960-tallet.

Fra venstre: Gunnar Aasbø, Edmund Tangseth, Kjell Lavik, Bjørn Olav Lie og Kjell Sellevold.

Foto: Privat

Gunnar Aasbø knipset i kjent, intens stil som pipeblåser. (Bilde fra januar 1994).

Foto: Svein Kløvig, BA.

Den spede begynnelsen

«Vi lot dem vinne det første slag, ti, der kommer jo en annen dag».

Det ble naturlig nok noe spedt over håndballen disse første årene. Ikke minst skapte manglende treningstid på skolen vanskeligheter. Herrene hadde bare to treningstimer bak seg da de stilte opp i sin første turnering allerede i 1946. «Bragd» ble for sterke, og de «røk ut» av turneringen etter bare en kamp.

Kvinnene ventet heller ikke lenge før de ga seg i kast med å konkurrere. Det holdt i to runder før det var det over og ut i en lynturnering på Krohnsminde.

Men kvinnene kom sterkere tilbake, og i kretskampene som startet opp i mai og varte til slutten av juni, hadde Sandviksjentene spilt seks kamper, hvorav de seiret i fire av disse.

Det finnes ikke mye å lese om herrenes meritter disse første årene på håndballbanen, bortsett fra nevnte turnering og en kamp mot Kråkenes sankthansaften 1946 i forbindelse med åpningen av Kråkenes' nye bane. Det sies imidlertid at det hadde vært en travel sesong, så noen kamper hadde de nok spilt. I hvert fall sto det å lese at laget tok seg en velfortjent pause.

For kvinnene var det stor fremgang. De vant en lynturnering og rykket opp i A-klassen etter bare en sesongs deltakelse. Dessuten var det ingenting å si på rekrut-

Det første håndballlaget for kvinner 1947.

*Bak fra venstre:
Helene Sjo, Aagoth Sunde,
Annlaug Lem, Hallbjørg
Nielsen, Martha Bakke og
Aud Tonheim.
Foran: Bjørg Moldestad,
Lilly Systad og Signy
Gundersen.*

teringen. Etter hvert ble det virkelig kamp om en plass på laget.

Av en eller annen grunn reiste både herre- og kvinnelaget til Dale for å spille håndball. Vel å merke ikke samtidig.

Dalefolket var åpenbart «sugen» på håndballkamper. De stilte mannsterke opp i dette møtet mellom by og land. Både herre- og kvinnelaget fra Sandviken tapte sine kamper, men trøsten fikk være at kvinnene etter endt dyst fikk både «karbad og styrt».

Det vites ikke noe om hvordan herrene fikk vasket bort svetten, men de fikk i hvert fall ros av lokalbefolkningen, som påsto at dette var den beste håndballkampen som var spilt på Dale noensinne!

Håndballinteressen dabbet etter hvert noe av. Vi finner ikke referater fra denne tiden, og i 1948 manglet årsberetning fra gruppen. Kvinnene vant like fullt lynturneringen i klasse A. Tilbakegangen fortsatte uten at noen kunne sette fingeren på hvorfor.

Trenerne var det ingenting i veien med; Harald «Tinus» Martinussen tok seg av treningen vinteren 1949 på Sandviken skole, og året etter overtok Gunnar Aasbø ansvaret. Kanskje hadde den administrative delen av arbeidet i håndballgruppen blitt nedprioritert til fordel for det sportslige, noe som igjen kan ha gitt negative utslag også for prestasjonene på banen?

Dette fikk etter hvert gruppen på plass. Knut Gjesdal tok på seg ledervervet i håndballgruppen med lovnad om full støtte fra Einar Wie Johannessen.

Det er mange navn å holde rede på, mange navn har fått plass i jubileumsboken og skulle dere finne «feil og mangler» får dere ha oss tilgitt. I all hovedsak bruker jeg jentenes pikenavn. Det gjør jeg fordi dette var navnet de brukte på den aktuelle tiden.

Litt opp og ner ...

I 1950 kunne man merke at noe var på gang. Både pike- og kvinnelag deltok i kretsserien. Vi så en klar utvikling fra året før. Kvinnelagets prestasjoner var betydelig bedre, og pikelaget var også i fremgang og vant flere av sine kamper. Ikke minst betydde den «administrative snuoperasjonen» en del, men hovedæren for fremgangen kan vi ene og alene takke Gunnar Aasbø for.

Ikke minst merket man økt tilslutning til gruppen. Flere innmeldinger ble registrert. Håndballgruppen hadde fått den bistanden de så sårt trengte, et gruppestyre som fungerte og en trener som skapte entusiasme samt lærte de unge, håpefulle håndballspilletts finesser.

– Blåste du straffekast? E' det ikkje straff nok å spelle i dette vêret?

Bildet viser Håndball Herrer i kamp mot Rival i Haugesund omkring 1961. Herrehåndballen var under oppbygging IL Sandviken, og dette var før håndballen ble kun en innendørsidrett.

Foto: Milton Tvedt, Privat arkiv

Et knippe håndballjenter og gutter på tur med Arvid Sivertsen til venstre, som sjåfør. Han var hoffleverandør av transportmidler. Her er de på vei til en av de mange kamper de deltok på.

Foran fra venstre: Eli Karin, Aase, Ingri, Sissel, Bjørn Olav og Eldrid.

Bak fra venstre: Anne, Kurt, Asbjørn, «Millaen», Stian og Håvard.

I 1952 merket vi oss igjen en noe synkende interesse. Fremmøtet på treningene var lite tilfredsstillende, men gruppens leder, Knut Gjesdal hadde en urokkelig tro på jentene og uttalte at førstelaget hadde gode muligheter til å komme opp i 1. divisjon dette året.

Men den negative utviklingen fortsatte for kvinnene også i 1953. Interessen var så laber at laget ved flere anledninger møtte til kamp uten tilstrekkelig antall spillere. Det endte med at laget ble diskvalifisert fra kretsens kamper. Likevel skal honnør gis til alle dem som møtte lojalt opp til trening og kamp.

Men nå begynte Aasbø sin «medisin» å virke. Sammen med Aslaug Smith hadde han startet snuoperasjonen. Vi så etter hvert oppmuntrende resultater.

Ikke minst gledet fremgangen på herresiden. Aasbø hadde fått skikk på gjengen, og laget viste etter hvert lovende takter. Interessen blant herrene var økende.

I 1953 spilte laget mange gode kamper og forventningene bare økte. Spillerne ble i pressen omtalt med rosende ord. Bergens Tidende skrev etter kampen mellom ATI og Sandviken 23. september i 1953:

I kveldens siste kamp møttes så herrene fra ATI og Sandviken, og det var dette oppgjøret publikum ventet på, det var nemlig første gang Sandviken stilte til kamp med herrelag, og la det med en gang være sagt at dette laget kan bli farlig for noen hver...

Håndballinteressen fortsatte også utover i 1954. Spesielt herrelaget viste fremgang, men også i de yngre klassene så vi klare tendenser til økt interesse og økte ferdigheter.

Pressen skrev om spennende kamper i Tennishallen der Sandvikens herrer var sentrale aktører. Stemningen på disse Sandvikskampene var svært høy, og heiaropene var i perioder øredøvende.

Norrøna–Sandviken. Vi kunne tro at publikum visste hva som ville skje i første innenbys oppgjør i herreklassen, for Tennishallen var fylt til trengsel. De andre kampene var mer ordinære.

Etter jubelen og pipingen å dømme måtte dette være en kamp for publikum, for sjelden har det vært så vanskelig å høre dommerens fløyte som i denne kampen.

Om kampen mellom Sandviken og Kråkenes skrev pressen følgende:

Her fikk vi igjen en av disse kampene hvor publikums jubel og mishagsytringer til tider gjorde det umulig å høre dommerens fløyte. I første omgang gikk det rolig for seg, og Sandviken leverte en innsats som er noe av det beste vi har sett fra den kanten. Der var sjelden noe unødig stussing av ballen. Den gikk direkte fra mann til mann, samtidig som spillerne selv var i stadig bevegelse, og skuddene var harde og velplasserte. Spesielt likte vi den unge Walter Erichsen på ytre høyre. Han leverte et ypperlige vingspill, som sammen med harde og teknisk gode skudd gjorde ham til banens desidert beste spiller.

Begge disse kampene ble spilt senhøstes 1954 og var oppstarten til det som skulle komme, nemlig guttenes klatring mot toppen i den bergenske håndballen.

Vi har nå kommet frem til midten av 1950-tallet. Vi fikk økt tilstrømming av interesserte håndballspillere både på jente- og guttesiden, og det ble vanskelig å skaffe tillitsfolk til å administrere den økte tilstrømmingen. Dette var et problem

ikke bare Sandviken slet med, mange idrettslag fikk store utfordringer med å legge forholdene til rette for de store barnekullene som nå søkte seg til den organiserte idretten. Spesielt guttene møtte opp i hopetall på hver eneste trening, og det var virkelig kamp om plassene på laget. Det var disse guttene som etter hvert skulle gjøre Sandviken til byens beste herrehåndballag!

Vi hadde de' gøy sammen!

Det sosiale livet er ofte like viktig som hovedvirksomheten i enhver organisasjon. Det gjelder selvfølgelig også i et idrettslag. Det binder medlemmene sammen, skaper tilhørighet og er med på å gjøre oss bedre, uansett idrettsgren. Trivselen blir bedre. Vi blir rett og slett bedre både individuelt og som lagspillere. Dette hadde Gunnar Aasbø forstått, og han skapte flere sosiale arenaer. Han tok oss med på turer til ulike turneringer. Han fikk i stand sosiale sammenkomster som sokkedans, hyggekvelder med spørrekonkurranser og film, og ikke minst sto han i bresjen for å skaffe til veie penger for å spe på med noen kroner til ulike formål.

Det var ikke akkurat gratis å drive et idrettslag. Ikke kunne kontingenten bli for høy – det ville ramme familienes økonomi. Da måtte det bli flaske- og filleinnsamling og loddsalg. Denne måten å skaffe noen kroner til en slunken klubbkasse på, ble i årene som kom et sårt tiltrengt, økonomisk bidrag for få endene til å møtes. Samtidig som pengene var en forutsetning for driften i et idrettslag, var innsamlingen en fin måte å «romle» medlemmene godt sammen. Likevel var det en arbeids- og tidkrevende måte å skaffe penger på.

På «studietur» til Oslo

Vi har kommet frem til våren 1957. Året så langt hadde vært en hektisk og på mange måter en opplevelsesrik sesong for våre håndballspillere. Med innsats og dyktighet kunne lagene i gruppen innkassere mange flotte seire. Pressen satte åpenbart pris på kampene der Sandviken sto på den ene siden av banen. Overskrifter som dette sto ofte å lese på avisenes sportssider: «Sandvikens dag i Tennishallen», «Fart og spenning i Tennishallen», «Dramatikk i herrekampen Viking-Sandviken», «Sandviken vant tre klasser i lynturneringen» og «God juniorkamp av Sandviken». God presse ga selvfølgelig spillerne mye selvtillit. Slik fortsatte det også i høstkampene, dyktighet og «tæl» ga oppløftende resultater.

Men vi ville lære mer om håndball, og hva var da mer naturlig enn å søke lærdom i senteret for all innendørshåndball, nemlig hos Nordstrand Idrettsforening og deres imponerende hall.

Så på høstparten 1957 tok Gunnar Aasbø med seg en hel gjeng håndballspillere, gutter og jenter, på «studietur» til Oslo. Her skulle vi ikke bare se og lære. Vi skulle selvfølgelig også spille mot lag som vi trodde hadde kommet mye lengre enn oss på håndballbanen. Dessuten var det landslagssamling for herrene denne helgen – så hvorfor ikke overvære en treningsøkt? Det var sikker mye vi kunne lære.

Vi spilte selvfølgelig også håndball og reiste ikke til Oslo bare for å være turister. Vel å merke ble det tap i de fleste kampene, men ingen skal si at vi lå noe spesielt

Sluttspill-NM for kvinner junior i Nordstrandhallen 1958. Inger Mathilde Hilland sender avgårde et skudd.

Foto: P. A. Røstad, Grefsen, Oslo

tilbake for Oslolagene. Pikelaget utklasset oslomestrene «Speed» med sifrene 9–3. Guttene gjorde også en formidabel innsats, men måtte se seg slått knepent av oslomestrene, Arild. Nederlag ble det også for de andre Sandvikslagene som deltok på turen. Men det var aldri snakk om utklassing. Vi var på høyde med Oslolagene.

Vi e' best i Norge

Vi skriver 1958. Vi skjønte at pikelaget som slo oslomestrene året før i Oslo, hadde to i seg til noe stort. Nå var de blitt ett år eldre – de var blitt juniorer. Jentene syntes bunnsolide. Treningssgrunnlaget var solid, ikke minst takket være at laget fikk benytte seg av banen ved Merinospinneriet.

På hjemlig arena vant piker junior omtrent det som kunne vinnes. Så det bød ikke på store utfordringer å kvalifisere seg til Norgesmesterskapet, som skulle avvikles i Oslo 25. og 26. oktober i Nordstrandhallen.

Ja, vi vant! Juniorjentene klarte det! Vi var blitt norgesmestre!

Jeg lar Eivind Ottem skildre finalekampen og stemningen i Nordstrandhallen denne hektiske oktoberdagen i 1958:

Så var det klart for finalen i damejuniorklassen. Bækkelaget hadde vunnet over Langesund på straffekonkurranse i den andre semifinalen og skulle stille opp mot Sandviken. En nervøs, hektisk stemning hersket blant jentene der de sto i gangen og ventet på å få slippe inn i salen. Gunnar (Aasbø) for frem og tilbake og ga de siste formaninger om hva som skulle gjøres og ikke gjøres. Et par journalister prøvde forgjeves å intervju ham, men trakk seg snart tilbake.

Pressefotografer hadde tatt oppstilling ved målburene, og publikum hadde renset stemmene sine da lagene entret banen. Så begynte kampen som skulle kåre landets beste lag. Etter en nervøs start, viste det seg snart at begge lagene satte alt inn på å vinne. Spillet vekslet stadig, og gode

angrep ble trukket opp, men mål ble det ikke. Ved målbytte sto det fortsatt 0–0. Spenningen økte, publikums heiarop ble høyere og høyere, og da Ellinor (Knudsen) plutselig laget et glimrende gjennombrudd og skjøt hardt forbi Bækkelagskeeperen og i mål, var det som om veggene dirret. Vikingguttene hoppet på benkene oppe på galleriet hvor de hadde sittet samlet og heiet taktfast på Sandviken. Ellinor forsvant inn i omfavnelsen fra de andre medspillerne, og alle var så glade.

Men kampen gikk videre. Bækkelaget presset på, og Hildur (Elgsaas) i mål spilte over evne. Hun var både høyt og lavt og da helst lavt. Hun hadde alltid en fot eller en hånd i veien for de harde og velplasserte markkryperne, og ble stadig applaudert for sine redninger. Nå var det ikke lett å være Sandvikspatriot på tilskuerbenken. Alle nerver sto på høykant, hendene ble våte av svette, å sitte i ro var umulig. Skulle Bækkelaget utligne? Jentene våre hadde det beste spillet, men de sjansene motstanderne hadde var uhyggelig farlige.

Da fløyet dommeren. Et øyeblikk sto alt stille. Så plutselig gikk det opp for en hva dette innebar. Kampen var over. Hvor utrolig det enn synes så hadde Sandviken vunnet og var norgesmestre. Hallen ble nå forvandlet til den rene heksegryten. Midt inn i publikums roping og vinking danset jentene våre i yrende glede og omfavnet Gunnar etter tur og orden. Nå viste de hvor stor pris de satte på sin trener og sin lagleder som hadde fått dem så langt frem som det overhodet går an. Pressefotografene strømmet til og skulle ta bilder i alle slags vinkler av mestrene. Det gikk en tid før jentene endelig kunne trekke seg tilbake og slappe av.

Om kvelden var Sandvikstroppen samlet til en privat bankett på hotell Viking. Deretter var det tur på Karl Johan med den store sølvpokalen i spissen under en oppslått herreparaply. Det var sikkert den eneste paraplyen i Oslos gater den kvelden, og det var sikkert ikke rart at mange stoppet opp for å se på den syngende gjengen som kom nedover det folksomme strøket.

Laget fikk strålende presse etter mesterskapets avslutning.

Vi e' størst og best i by'n

Vi hadde kommet oss et år videre, kunne slå oss på brystet og skryte av at vi var den klubben som hadde den største håndballgruppen i Bergen. Vel å merke nådde vi ikke opp mot de resultatene vi oppnådde i 1958, men ingen kan forvente å bli norgesmester hvert år.

Under NM for kvinner innendørs stilte Sandviken riktignok lag. Trass en tidlig sorti, var laget bunnsolid – et knepent tap mot en av finalistene sendte laget ut av turneringen. Laget deltok også i NM utendørs. Her spilte de seg frem til semifinalen, men mot årets norgesmestre ble det tap.

Vi deltok også med både gutter og jenter junior i innendørs-NM dette året. Noen mesterskapstittel ble det ikke, men en solid innsats førte likevel til at jentene vant gruppespillet og spilte seg frem til semifinalen. Her måtte de se seg slått av mestrene Ronglan. Guttene spilte flere gode kamper, men puljevinnere ble de ikke.

Sandviken deltok med hele åtte lag i kretsserien dette året, noe som ble påstått var det største antall lag noensinne som hadde deltatt i denne serien fra én klubb.

Tre håndballjenter fra NM på Skogn.

Fra venstre: Johanne Høgheim, Karin Laukeland og Grethe Iversen.

På tur til Skien for å bli norgesmester

Ja, det var i hvert fall intensjonene både for juniorguttene og juniorjentene. Etter hvert måtte vi skru ned målsettingen noen hakk. For noen NM-tittel ble det ikke, verken på guttene eller jentene. Dette var i 1960, og undertegnede hadde rukket å bli 17 år.

Men en opplevelserik tur ble det. Nedenfor skildrer Inger Mathilde Hilland noe av det hun fikk med seg av opplevelser på turen til Skien. Vi hadde kommet frem til Skien, og det var fredag kveld. Da ingen var spesielt lystne på å tilbringe fredagskvelden i soveposen, var det naturlig for Bergensgjengen å ta en tur i byens gater.

Det ble litt av en opplevelse, i hvert fall hender ikke slikt hos oss hver dag, og glade kan vi være for det. Det ble ikke vanskelig å skjønne at det var lønnsdag, og i sentrumsgatene lot det til å skje «uvanlige ting» vanligvis hver fredagskveld. Vi ble i hvert fall øyenvitner til mer enn et slagsmål.

Gunnar Aasbø ble til overmål truet med juling hvis han ikke «pella seg bort». Som håndhever av landets lover, syntes jo han at det var hans plikt å blande seg inn i slåsskampen for å stoppe den. Noen påsto at også Aasbø fikk seg en «kilevink» i håndgemenget som oppsto (forfatterens kommentar). Etter disse opplevelsene fant vi det klokest å tutle oss til køys.

Innendørs NM i Skien 1960

Bak fra venstre:

Inger Mathilde Hilland, Ellinor Knudsen, Inger Lise Tjensvold, Marie Mosevoll, Karin Laukeland og Nina Unneland.

Foran: Grete Smith-Hansen, Reidun Bakkeli, Hildur Elgsaas og May Kjørklaug.

Kampene begynte lørdag kl. 12, og de ble først avsluttet kl. 22. Jentene var først i ilden. Motstanderne var fra Oslo, men det viste seg snart at dette laget ikke kunne by på stor motstand. Sandviken vant kampen 5-1.

Kampen deretter var mellom Elverum og Sandvikens gutter. Lagene var jevne og fulgte hverandre tett, men uheldigvis ble vår gode målvakt Bjørn Olav Lie en «smule irritert» på en motspiller, som fikk seg et kontant spark i de bakre regioner. Det ble utvisning, og Stian Jensen måtte i mål. Resultatet ble 7-6 til Elverum.

Enda sto det to kamper igjen denne lørdagen. Først ut var jentene våre som vant komfortabelt 6-3. Guttene hevet seg betraktelig i kampen senere på kvelden mot Hei. Etter en flott oppvisning av våre gutter kunne vi gå av banen med 10-5-seier.

Det var søndag og siste turneringsdag. Jentene ble trass i tap 3-4 mot Greipstad puljevinnere og hadde kommet til semifinalen i NM. I semifinalen skulle Sandviken møte fjorårets mestre Ronglan. De ble for sterke for våre jenter som gikk på et solid nederlag, 0 til Sandviken og 4 til Ronglan. Kampen om tredjepllassen endte også med tap, 1-3 for Faaberg, men å bli nummer fire er jo et svært godt resultat. Ronglan vant finalen etter et tett nabo-oppgjør mot Skogn.

Ut på formiddagen skulle guttene møte Nordstrand. Dette ble litt av en kamp ettersom begge lag virkelig kjempet om målene. Uheldigvis måtte Bjørn Olav Lie igjen forlate banen midt i kampen. Men denne gangen på grunn av et knallhardt skudd som resulterte i en brist i armen. Resultatet ble 6-6, men med litt flaks kunne våre gutter ha blitt semifinalister.

Det skal både flaks og dyktighet til for å gå til topps i en turnering. Vi var dyktige nok, men hadde ikke den nødvendige flaksen, som må til for å nå helt opp.

«Nissaen»

Jeg regner i grunnen med at det skulle være unødvendig å fortelle nærmere hvem som skjuler seg bak kallenavnet, «Nissaen». Det har ingenting med julenissen å gjøre, men er selvfølgelig Ole Nils Tvedt, den gang for 60–70 år siden en velproportjonert kjempe på 1,88 på strømpelen.

«Nissaen» var en begavet og allsidig idrettsgutt. Han mestret de fleste idrettsgrener og var et naturtalent, men det ble mest fotball og håndball også for ham. Han ble i 1959 tildelt pokalen som årets idrettsmann i laget for sin allsidighet.

«Nissaen» var en svært sympatisk kar – empatisk, rolig og med et smittende humør. Han bidro til en avslappet stemning i garderoben før kampstart, og selv om det ble tap, var han alltid i like godt humør. Og for oss gutter som var på vei opp fra junior- til senioralder var han den store inspiratoren.

For ham var ikke det å vinne det viktigste. Han tok idretten for det den var, nemlig moro og avslapping. På banen var han en gentleman, men han la ikke noe imellom når han gikk inn i en takling – heller ikke la han noen begrensninger på skuddarmen når han brente av et skudd. Det fikk undertegnede kjenne i en kamp i Tennishallen. Jeg hadde plassert meg på strek i et av våre angrep. «Nissaen» la opp til et skudd. Jeg trodde det var en finte og ventet at ballen skulle havne i mine klyper. Den gang ei – «Nissaen» sendte av gårde en av sine fryktede susere som jeg blokkerte på en «utsøkt» måte med mitt hode. Om jeg besvimte husker jeg ikke, men jeg endte i gulvet som en uslått bokser. Jeg husker at «Nissaen» var den første til å spørre om det hadde gått bra med meg...

I det hele tatt var «Nissaen» en liketil person som så menneskene rundt seg. Han var aldri preget av noen form for primadonnanykker. Han var seg selv i ett og alt – en vaskeekte Sandviksgutt fra Ekrengaten.

«Nissaen» ble i 1963 ansatt ved Finnestad fengsel i Stavanger og bosatte seg på Randaberg. Meningen var å være der ett eller to år, men han ble der resten av livet. Likevel var «hjem» for ham alltid Bergen og Sandviken. Han spilte 159 kamper på Randabergs A-lag i fotball og rundt 600 kamper på håndballaget til Stavanger IF (SIF). Høydepunktet i håndballkarrieren var cupfinalen i 1976 der Refstad med verdensstjernen Harald Tyrdal i spissen ble for sterke og vant 15–11. Han spilte sin siste kamp for SIF da han var 42 år, men fortsatte som aktiv i Randaberg til han var 67.

Ettersom idrett var hele livet for ham, ble «Nissaen» etterpå trener både i SIF og Randaberg (RIL). Han startet Randaberg håndball da de bygget hallen I 1984. Det var han som tok seg av alle oppgavene for de yngste og eldste i RIL-håndballen. Han ble også første æresmedlem i klubben. Som bedriftsspiller vant han NM-tittel og spilte på landslaget til fengselsvesenet. Også her ble «Nissaen» æresmedlem.

Han hadde et veldig godt forhold til de innsatte og sørget for at de til enhver tid fikk den respekt og oppfølging de hadde krav på. Sønnen Tom Tvedt, tidligere landslagsspiller i håndball og forrige idrettspresident, understreker at han hele livet hadde Sandviken og idrettslaget i sitt hjerte.

«Nissaen» gikk dessverre bort så altfor tidlig. Han døde i 2008 (et par måneder før han fylte 70 år) der han likte seg aller best – på idrettsbanen.

Ole Nils «Nissaen» Tvedt

Søsteren Bente og broren Milton «Millaen» Tvedt var også dyktige håndballspillere. Bente utmerket seg også i håndball og spilte på juniorlandslaget i 1967 og 1968.

Fra NM-finalen på Skogn i 1962. Midt på bildet ser vi personer fra Norges Håndballforbund.

Nærmest disse står: Grete Iversen, Karin Aasbø (Laukeland), Grete Knudsen (Smith-Hansen), Ingri Lund, Reidun Langhelle (Bakkeli), Johanne Høgheim og Marie Fossen (Mosevoll).

Skogn vant kampen og fikk sin 5. kongepokal.

Foto: Aase Aalin, privat samling

En skikkelig bra sesong

Vi kan gjøre opp status for sesongen 1959–1960. Også denne sesongen kunne vi notere oss for fin fremgang. Vi deltok med seks lag i serien og vant fire av de oppsatte serier. De andre lagene ble henholdsvis nummer to og fire.

Det var herrer junior som sto for den største bragden – ikke bare vant de serien, men de danket ut norgesmesteren Viking i begge de oppsatte kampene. Dette var resultater som ikke bare ble registrert her på berget, men også i resten av landet. I tillegg avsluttet både jente- og guttelaget serien uten å avgi poeng. Da skjønte vi at rekrutteringen var i orden. Kvinnelaget avsluttet serien med bare et tap, og det kom mot Nornen. Det var å håpe at kvinnelaget nå hadde befestet stillingen. Laget lovet virkelig godt. Unge, talentfulle spillere bekledd de fleste plassene. Utviklingsmulighetene skulle være de aller beste.

Sandviken mot Oslo

Det var fra slutten av 1950-tallet og utover på 1960–1970-tallet ikke uvanlig at ulike krets lag møtte hverandre til håndballdyst. Det var gjerne både hjemme- og bortekamp. På denne tiden, som var Sandvikens «gullalder», hadde man størst andel spillere på disse representasjonslagene. I mars 1960 var Bergens kvinnelag og gutter 17-laget i Oslo for å spille bykamp. Til disse to kampene var vi spesielt godt representert – både på kvinne- og guttelaget.

Følgende fem spillere fra Sandviken var tatt ut til kvinnekrets laget: Karin Laukeland, Inger Mathilde Hilland, Ellinor Knudsen, Reidun Bakkeli og Grete Smith-Hansen. Halve laget var altså fra Sandviken!

Guttene andel var enda høyere: Hele ni spillere fra Sandviken representerte Bergen i Nordstrandhallen denne marsdagen i 1960! Ifølge Osloavisene var «Millaen» (Milton Tvedt) beste spiller i guttekampen mens Ellinor Knudsen og Karin Laukeland ble trukket frem som de beste på kvinnesiden.

Disse ni spillerne fra Sandviken spilte på Bergen bylag: Jørn Johnsen, Bjørn Olav Lie, Milton Tvedt, Terje Herland, Jan Otto Kvalheim, Arild Håkonsen, Edmund Tangseth, Kjell Sellevold og Stian Jensen.

Altså Sandviken mot Oslo – resultat uavgjort (ikke helt sikker der) Men en artig episode, som tydet på at resultatet var i favør av Oslo-laget, oppsto mot slutten av kampen. Harald «Tinus» Martinussen, som var vår lagleder, reiste seg og skrek av full hals: De «masker», de «masker»! Vi spillere skjønnte ingenting, men i ettertid fikk vi vite at dette uttrykket betyr at et lag prøver å dra ut tiden.

I idrettslagets medlemsblad står følgende om innsatsen til spillerne:

De fortjener alle honnør for sin innsats, og for at de bringer heder over sitt idrettslag og sin idrett. De har vist at ved trening og iver kan en nå langt, ja, kanskje helt til topps. Vi får håpe at de kan stimulere sine lagkamerater til ytterligere innsats slik at vi kan få mange av deres type.

Utover på 1960-tallet hadde Sandviken mange deltakere på ulike representasjonslag. Samtidig ble medlemmer i håndballgruppen æret ved ulike premietildelinger.

Garderobetid

På 1950- og 1960-tallet var det svært uvanlig at ungene ikke klarte seg selv når de skulle på trening, kamper eller stevner. Det var ikke snakk om å be foreldrene om hjelp til transport. I dag er situasjonen en helt annen – bilen ble etter hvert allemannseie. Det ble derfor naturlig å bringe og hente når de håpefulle skulle på trening. Det er en utopisk tanke å tro at vi kan reversere denne utviklingen. Men jeg tror noe verdifullt har gått tapt ved denne «nyvinningen». Den sosiale relasjonen begynte nemlig på vei til trening; på bussen eller på sykkelen.

Fra min egen tid som aktiv husker jeg garderobetiden som noe positivt. Da satt de gode replikkene løst. Spesielt hadde vi det skikkelig humørfyllt i dusjen på Sandviken skole. Her følte vi på samhold og tilhørighet. I dag er det svært få, hvis noen i det hele tatt, som fellesdusjer etter endt trening. Nei, nå setter de seg i bilen til pappa eller mamma og kjører hjem for å dusje og skifte.

Jeg er overbevist om at denne utviklingen har ført til en svekket følelse av tilhørighet og lagfølelse. Noe verdifullt er gått tapt.

Nå skal det jo sies at det var ikke mange boliger i sentrale Sandviken som hadde dusjfasiliteter på 1950-tallet. Heller ikke i Ytre Sandviken var alle hjem utstyrt med slike «moderne» hjelpemidler, så da ble dusjen etter kamp og trening en gylden anledning til å få seg en skikkelig «rotbløyte».

Finalelaget fra 1962.
 Bak fra venstre: Marie Mosevoll, Johanne Høgheim, Ingri Lund, Eli Karin Johannessen og Åse Hansen.

Foran: Sissel Kyllingmark, Reidun Bakkeli, Karin Laukeland, Grete Smith-Hansen og Grethe Iversen.

Bildet er tatt på Krohnsminde idrettsplass.

Drømmen om kongepokalen

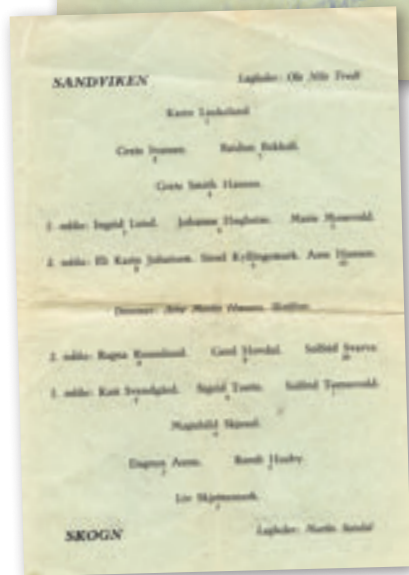
Jentene som vant junior-NM i 1958 ble etter hvert voksne kvinner. De hadde fortsatt ambisjoner om å bli best i Norge og spilte seg gjentatte ganger frem til både kvart-, semi- og finaler. Drømmen om en kongepokal slapp ikke taket. Det var imidlertid et lag fra Skogn i Trøndelag som ikke var gode å skubbe seg på. Skogn syntes uslåelig. I hvert fall på hjemmebane, og hjemmebane fikk de i alle kampene de spilte mot oss, bortsett fra i Nidarøhallen i Trondheim i 1964.

Tapene mot dette trønderlaget ble både store og ubehagelige. Det første møtet endte med katastrofesifrene 1–11. Det ble ingen lystig erfaring for en så god keeper som Karin «Tulla» Aasbø.

I det neste NM-oppgjøret (kvartfinale) kappet vi litt innpå Skogn både spille- og resultatmessig. 10–3 sto det på tavlen da dommeren blåste av.

Etter at Sandviken hadde danket ut sine motstandere fra bygd og by, var det tid for finalespill for kvinnene våre mot Skogn. Dagen var 16. september 1962. Fint vær, norske flagg, nasjonalsangen, hornmusikk og taler – ingenting manglet. Og så var det hele i gang!

Heller ikke denne gangen lyktes kvinnene våre i sine bestrebelsler på å slå Skogn. Ikke bare hadde Skogn fordel av å spille på hjemmebane, de fikk slippe en lang reise og fikk den ekstra støtten som det er å ha publikum i ryggen. Hundrevis, for ikke si tusenvis elleville trøndere gjorde det de kunne for å heie laget frem til seier. Selv om vi spillemessig ikke lå noe tilbake for våre mer meritterte motstandere, ble det likevel tap. Våre håndballkvinner måtte returnere til Bergen med et 3–6-tap i bagasjen.

Også denne gangen stakk Skognjentene av med kongepokalen, men de fikk den ikke uten kamp. Så vi har all grunn til å være fornøyde med resultatet. Det er ikke alle som blir nr. 2 i et NM!

Enda en gang skulle de to lagene møtes for å kjempe om kongepokalen. Heller ikke denne gangen var ikke nok til å tukte de tøffe Skogn-jentene. I Nidarøhallen i Trondheim mars 1964 møtte de Skogn i kvartfinalen. Resultatet ble det samme som sist, 6-3 til Skogn.

Kvinnene spilte seg til kvartfinalen i utendørs-NM i 1963, men i 5. runde mot Brandval ble det full stopp. Brandval tapte senere finalen mot, ja, Skogn.

Vestlandets beste herrelag

Også herrene hadde ambisjoner om finalespill på denne tiden. De maktet flere ganger å nærme seg de beste lagene i landet. I 1963 slo de sterke Oppsal fra Oslo og var fortsatt topplaget på Vestlandet med deltakelse i flere NM-kvartfinaler.

I den ovennevnte NM-kampen utendørs i 1963 – mot de mer meritterte Oppsal-spillerne – vant Sandviken knepent etter først å ha kvalifisert seg lokalt. Dette var en av de mest spennende «bataljer» som har blitt utkjempet i Bergen. I det neste oppgjøret måtte Sandviken spille borte. Nå sto nemlig Elverum for tur. Der ble det tap, men alt tatt i betraktning hadde laget aldri spilt bedre og ytet bedre innsats i noe mesterskap.

Men kampen alle snakket om i 1960-årene ble spilt på Krohnsminde i august 1964. Det dreide seg om 5. runde i NM mot Oppsal. Det ble et fyrverkeri av en kamp, spillemessig helt på topp og spennende til siste sekund. Denne gang trakk Oppsal det lengste strået og gikk seirende ut av bataljen med knappst mulig margin. Til slutt sto det 19 til Oppsal og 18 til Sandviken. Oppsal ble norgesmestre dette året.

Arild Håkensen 1966.

Eivind Ottem (til venstre) og Milton «Millaen» Tvedt sammen med Jan Sindre Larsen fra Hamar IL. Bildet er tatt etter kvalifiseringskampen for Hovedserien som Sandviken vant 23-11.

Vi e' fortsatt best i by'n

Status for håndballen tidlig på 1960-tallet viste fortsatt en oppadgående kurve. I den hjemlige serien «håvet» vi inn plasseringer helt i toppen og tett opp mot toppen av tabellene. Vi stilte fortsatt flest lag i serien.

Jakten på en kongepokal fortsatte. I 1961 reiste kvinne- og herrelaget til Oslo for å spille innendørs-NM. Ingen suksess denne gangen. Vi kom ikke videre fra gruppespillet.

Det svingte kanskje litt i håndballgruppen utover på 1960-tallet. Ingen krise, den gode trenden fortsatte både for jentene og guttene. I den lokale serien stilte Sandviken lag i de fleste klasser. Både på kvinne- og herresiden opererte vi på toppen av tabellen i kretsserien. Også i nasjonal sammenheng var Sandviken flere ganger oppe og luktet på toppresultater.

Herrene spilte seg ellers frem til 4. runde i uten-dørs-NM i 1965. Her ble det tap mot Nordstrand med sifrene 11–17. Sandviken hadde i løpet av en tiårsperiode

gjort seg kvalitetsmessig så bemerket nasjonalt at de i 1965 fikk en forespørsel fra Norges Håndballforbund om å spille i hovedserien. Men man måtte takke nei av økonomiske årsaker.

I mars 1966 slo Sandviken Hamar IL med hele 23–11 i kampen om opprykk til Hovedserien. Men i den siste dysten mot Vestbyen i Trondheim måtte vi strekke våpen – ikke fordi hjemmelaget var spesielt dyktig – det skyldtes derimot uinspirert innsats fra Sandvikens side.

Vestbyen kvalifiserte seg for hovedserien, men trakk seg senere. Vi ble nummer to i puljen og fikk forespørsel om vi ville delta. Men som året før ble det ikke hovedseriespill på grunn av økonomien.

Men hadde herrelaget vunnet kvalifiseringen, ville saken stilt seg annerledes. Da var Sandviken rede til å satse, men plutselig bare en måned før hovedserien skulle starte å stå overfor problemer med å skaffe penger, det maktet man ikke. Riktignok hadde en et forslag til hovedseriekomiteen med hensyn til reiser og kamper for å klare utgiftene, men det ble avslått.

I 1969 fikk herre- og kvinnelaget til Sandviken plass i den nyopprettede 2. divisjon. I forbindelse med sine debutkamper, som gikk i Stavanger og Sandnes, var lagene invitert hjem til «Nissaen» på Randaberg. Det ble noen minnerike dager, både sosialt og på håndballbanen. Herrelaget kunne innkassere seier mot SIF mens det ble tap mot Viking. Kvinnene kunne bokføre et tap og en uavgjort kamp.

Vi går snart over i et nytt tiår – 1970-årene – og vi holder fortsatt koken. Det som bekymret var usikkerheten med å finne motiverte medlemmer som kunne ta på seg administrative oppgaver – det være seg styreverv og trener/lagleder.

Håndballserien	
<i>Klasse damer:</i>	
Sandviken	9 9 0 0 91–24 18
Norøen	9 8 0 1 111–23 16
Viggo	9 7 0 2 83–24 14
Nymark	9 5 1 3 78–54 11
Viking	9 5 0 4 57–66 10
Norøen	9 4 0 5 35–48 8
Hardy	9 2 1 6 23–62 5
Braun	9 1 2 6 42–71 4
Gular	9 1 1 7 31–77 3
Varegg	9 0 1 8 17–107 1
<i>Klasse damer junior:</i>	
Sandviken	4 4 0 0 24–8 8
BHK	4 2 1 1 23–19 5
Hardy	4 2 0 2 11–13 4
Norøen	4 1 1 2 17–18 3
Norøen	4 0 0 4 9–20 0
<i>Klasse piker:</i>	
Sandviken	7 5 1 1 33–12 13
Norøen	7 4 2 1 25–17 10
Hardy	7 4 1 2 29–25 9
Braun	7 4 0 3 31–18 8
Viggo	7 3 1 3 19–14 7
Viking	7 2 0 5 15–27 4
Nymark	7 1 2 4 10–22 4
Varegg	7 0 1 6 10–37 1
<i>Klasse herrer A:</i>	
Sandviken	12 9 3 0 181–126 21
Sjøkrigsskolen	12 8 1 3 169–142 17
Viking	12 8 1 3 167–147 17
NHBI	12 3 3 6 164–169 9
Norøen	12 3 2 7 141–161 5
BHK	12 3 1 8 117–155 7
Norøen	12 2 1 9 124–172 5
<i>Klasse herrer B:</i>	
BHK	5 5 0 0 45–29 10
Viking	5 4 0 1 60–31 8
Bjætt	5 2 1 2 65–63 5
Gneist	4 1 1 2 36–40 3
Norøen	5 1 0 4 51–68 2
Eidsvåg	4 0 0 4 37–62 0
<i>Klasse herrer junior:</i>	
Sandviken	4 4 0 0 48–27 8
Norøen	4 3 0 1 44–35 5
Norøen	4 2 0 2 39–39 4
Viking	4 1 0 3 44–49 2
BHK	4 0 0 4 37–62 0

Bildet og tabeller som viser hvor sterk IL Sandvikens dominans var på 1960-tallet.

På tur med «Eggen» ...

Det kan nesten høres ut som om vi spilte håndball hele året, og det gjorde vi. I tillegg til kretsserien og ulike turneringer var det NM både innen- og utendørs – innendørs om våren og utendørs om høsten.

Vi var i en periode det sterkeste laget i Bergen og på Vestlandet. Da ble det til at vi deltok i de nasjonale mesterskapene. Vi reiste land og strand rundt, noen ganger med tog, noen ganger med båt og av og til med fly. Men mest med buss og bil. Allerede som tenåringer var vi ute og reiste, og da måtte vi selvfølgelig ha «voksenfølge». Å kem andre enn «Eggen» skulle de' vere? Enten som reiseleder og/eller sjåfør. Det sies at Edgar Knudsen var en flott kar i sin ungdom (ja, han e' de' ennå). Han hadde et stort og vinnende smil som fikk det flotte, svarte skjegget til å se enda mer imponerende ut.

Skulle en gruppe håndballspillere i Sandviken ut på tur for å være med i en eller annen turnering, var det ikke nei i hans munn om å være med som leder eller sjåfør.

«Eggen» er et oppkomme av gode historier fra den tiden. Og hvem har ikke hørt historien om «Jønnisen» (Jørn Johnsen) som truet en ferjepassasjer med å bli kastet på sjøen hvis han ikke betalte for seg på en ekstraferje som «Eggen» hadde fått tak i. Håndballfolket hadde nemlig ikke rukket siste ferjen denne kvelden, og passasjeren skulle få være med over fjorden fra Kinsarvik til Kvandal mot å dele på utgiftene. Han ville naturligvis ikke betale like mye som oss, som skulle over med et helt håndballag, en buss og en bil mens han var alene i bilen. De' va' då «Jønnisen» utbrøt med truende stemme: «Kom'an gutter – vi hiver han på sjøen!»

Da ga mannen, som forresten var østlending, opp og betalte!

Ikke bare var Edgar Knudsen en dyktig sjåfør og reiseleder, men han påtok seg helt frivillig jobben som formann i arrangementskomiteen til idrettslaget. Og etter hvert hadde han opparbeidet seg inngående kjennskap til byens danselokaler. Han var dessuten dus med alt som het verter og vertinner og kunne på en halvtimes tid trylle frem et fullt, brukbart orkester.

«Eggen» var et stort idrettstalent, og han var en av stjernene på guttelaget i fotball, bl.a. sammen med Jan Grønning. – Jeg fikk fotballsko som 14-åring og var en brukbar fotballspiller. Fotballkretsen hadde to avdelinger i 1950. Vi vant den ene og Brann den andre, men Brann ble for sterke og slo oss 4-2 i KM-finalen. Ellers var Grønning litt plagsom. Han kunne ha nådd langt, men skuslet bort idrettskarrieren, minnes Edgar Knudsen.

Men som det ofte er med «supertalenter» – de gidder ikke trene. Sånn var det også med «Eggen». Allerede den gangen hadde han sansen for det mer komfortable. Som 17-åring spilte han sin siste fotballkamp. Han var ikke den

Bak fra venstre:

Eli Karin Johannessen, Marie Mosevoll, Tinus, Alf Smith-Hansen (Gretes far), Grethe Iversen, Alf Gundersen og Ingri Lund.

Foran: Grete Knudsen, Aase Aalen, Reidun Bakkeli (litt gjemt), Edgar «Eggen» Knudsen, Sissel Kyllingmark og en ukjent.

Bildet er tatt på Vangsnæs på vei til finalen på Skogn i 1962.

Edgar Knudsen i kjent stil. Legenden er en ivrig Sandvikensupporter.

som synes det var særlig stas med å skvette vatten på seg fra den lille bekken etter endt trening. Og i hvert fall ikke når regn og sludd sto vannrett bortetter Stemmemyren.

Og når jeg tar med at han var formann i laget i to perioder 1958–1960, og 1980–1981, har bekledd de fleste verv som nestformann, leder av arrangementskomiteen, fotball senior, gubbestyret, hyttestyret, håndball, idrettsmerkekomiteen, økonomiutvalget og styremedlem i husstyret og at han hadde mer enn en hånd på rattet da hytten på Kvamskogen skulle realiseres, da har jeg i hvert fall fått med meg det meste denne kjernekaeren har satt sitt bumerke på. I arrangementskomiteen satt han forresten som leder fra 1956 til 1961 pluss 1962–1963 da denne komiteen skiftet navn til økonomiutvalget – fortsatt med «Eggen» som dansevakt og leder.

Edgar Knudsen blir rørt av disse fine ordene, ført i pennen av Edmund Tangseth, men har selv mer å by på. Her forteller han sin historie. – Å tjene penger til klubben var også viktig på denne tiden. Vi fikk kontakt med Kjell Hopen i BHIF, («Håndverkeren») som ga oss anledning til å arrangere dans i lokalene i Veiten på 1950- og tidlig 1960-tallet. Med stor pågang av danseglade bergensere ble det fra tid til annen solgt godt med billetter. Det var aldri bråk på disse tilstelningene. De tilstedeværende ordnet opp sjøl, så vi bare solgte billetter og gikk hjem etterpå.

Gubbelaget og hytten har alltid vært sentralt i livet til «Eggen». Han var også primus motor i hyttekomiteen. – Da laget fikk en tomt på Kvamskogen i 1950 av Peter Alexander Petersen, var gleden stor. Den midlertidige hytten, en gammel arbeidsbrakk, fikk klubben takket være medlem Arthur Andreassen som jobbet på veikontoret. Den var på cirka 20 kvadratmeter og ble innviet 7. juni 1953 med 20 deltakere som overnattet. Bussturen opp til hytten via Skyggestrand – med innlagte pauser – tok 2 timer 30 minutter. Drøye ti år etter, i november 1963, brant den ned. Vår første formann og assurandør Per Pedersen hadde imidlertid forsikret den for 10.000 kroner. 3000 kroner ble utbetalt med en gang mens de resterende 7000 ville bli utbetalt om hytten ble bygget opp igjen innen tre år. Den nye hytten ble innviet 12. juni 1965 med stor ståhei på Kvamskogen.

«Eggen» har alltid likt å reise, og noe av det kjæreste for ham har vært å følge Sandvikenspillere land og strand rundt. Spesielt kvinnelaget i håndball og fotball i den senere tid. Han har sett kamper på Avaldsnes og Klepp og vært på Flesland for å ta imot hjemvendte Sandvikenhelter. Og så følger han kampene på Stemmemyren tett.

– Når jeg ser en lang ball på vei inn i motstanderens felt, tenker jeg på Trude Stendal. Hun hadde sikkert nådd den. Ja, jeg savner en spiller som henne, men Sandviken har mange unge talenter, så nye stjerner vil nok dukke opp. Sandviken har betydd veldig mye for meg og familien. Barnebarnet mitt, Elida Knudsen ble kåret til mest fremgangsrike fotballspiller i Sandviken i 2015. Men så stoppet det opp. I Åsane og Fyllingen fikk hun rikelig med spilletid. Men hun gikk videre til Loddefjord etter at de ansatte en tidligere Sandvikentrener som ville ha henne på laget. Her trives hun. Linn-Marie Knudsen, også mitt barnebarn, var en habil, venstrehendt håndballspiller, men ga seg med håndball i Sandviken i 14-årsalderen og gikk til Årstad. Deretter ble det studier i Sogndal. Nå er hun leder for Gatelaget som er et meget positivt tiltak. Hele familien lever og ånder for Sandviken, understreker Edgar Knudsen.

«Millaen»

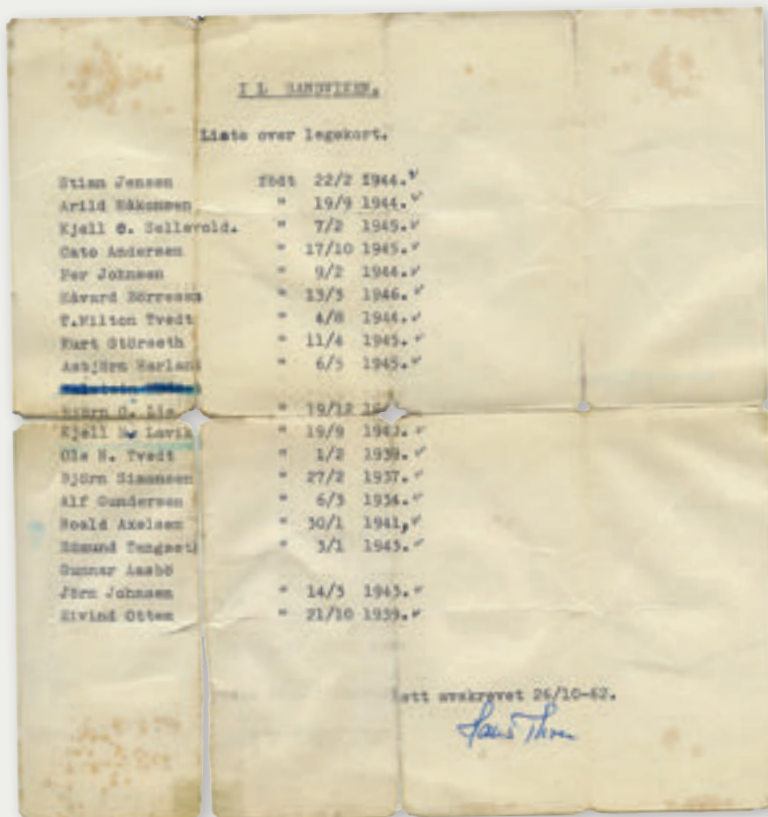
«Millaen», eller Milton Tvedt, som er hans fulle og hele navn, er født og oppvokst i Ekrengaten! Og, riktig. Han er i familie med «Nissaen», han er broren! Begge var store idrettstalenter. Allerede som junior var «Millaen» på A-laget både i fotball og håndball. Det er blitt meg hvisket i øret at «Millaen» allerede som 14-åring debuterte på herrelaget i håndball. Lagledelsen måtte «trikse» med legekortet for å få ham på banen, Det sies at de manglet en spiller, men jeg heller mer til den oppfatning at «Millaen» allerede som 14-åring spillemessig utkonkurrerte mange av herrespillerne...

På fotballbanen var han kjent for å ha det store overblikket.

Også i håndballsammenheng var han den fødte strateg, han leste spillet på en glimrende måte, men det var som skytter vi husker ham best. Knallharde og velplasserte skudd var «Millaen» sitt varemerke. Han var og er et samlingspunkt, han viste en stoisk ro som smittet over på alle han kom i kontakt med. Han var som sin bror empatisk. Han var i stand til å se andre.

I sitt yrkesliv var det brannvesenet som fikk nyte godt av «Millaen» sine kvaliteter, de menneskelige så vel som de faglige.

Alle måtte ha legekort

I. L. HÅNDBALL.	
Liste over legekort.	
Olav Jensen	1941 22/2 1944. ✓
Arild Bakke	" 19/9 1944. ✓
Kjell O. Sælløvold.	" 7/2 1945. ✓
Cato Andersen	" 17/10 1945. ✓
Per Johnsen	" 9/2 1944. ✓
Eivard Børresen	" 13/5 1946. ✓
Milton Tvedt	" 4/8 1944. ✓
Erik Størreth	" 11/4 1945. ✓
Astjörn Erlanson	" 6/5 1945. ✓
~~Milton Tvedt~~	
Sjörn O. Sælløvold	" 19/12 1944. ✓
Kjell O. Lavik	" 19/9 1943. ✓
Ole H. Tvedt	" 1/2 1939. ✓
Sjörn Sælløvold	" 27/2 1937. ✓
Alf Sundersen	" 6/3 1934. ✓
Roald Axelsen	" 30/1 1941. ✓
Einarung Tangseth	" 3/1 1945. ✓
Gunnar Asabø	
Jørn Johnsen	" 14/5 1945. ✓
Sivind Otten	" 21/10 1939. ✓

lett avskrevet 26/10-62.
Hans Thon

Husker du legekortet? Dette lille kortet som var bevis på at du var frisk nok til å kunne drive med aktiv idrett. Etter å ha «trøkket» ut noen dråper urin i et plastkrus på Engen, målt blodtrykk og ellers fått sjekket at du var frisk, ble du den heldige innehaver av et legekort.

Et sånt lite kort var lett å glemme å ta med seg til kamp, eller «tulle» vekk. Derfor ble det laget lister over godkjente legekort, som lagledelsen hadde med seg til kamp og som måtte stemme overens med navnene på dommerkortet. På denne listen skulle det påføres en ansvarlig som signerte for rett avskrift. Listen som Hans Thon her har signert, var «godkjente» herrespillere i oktober 1962.

Det er vel sannsynlig at det ble «trikset» med legekort. Alle var vel ikke like påpasselig med et besøk hos legen på Engen, og at «feile» navn kom med på listen skjedde vel fra tid til annen. Men de fleste hadde «rent mel i posen». De sto samvittighetsfullt på legekontoret på Engen med et krus «piss» i hånden og ventet på å bli erklært frisk...

Liste over legekort av håndballspillere i 1962.

Milton Tvedt klar til å skyte, i kamp mot Norrøna, ballen skal i mål. Bildet er fra slutten av 1960-tallet. Det var stor interesse for håndball, og mange tilskuere samlet seg i Haukelandshallen.

På idrettsarenaene likte han å vinne. Han var nemlig en vinnerkalle. Men i motsetning til de fleste av oss andre, stresset han ikke med vinnermålet. Om det kom i de første minuttet eller i det siste spilte ingen rolle, bare det kom. Og som oftest besørget han det selv.

Ved siden av håndballen og fotballen kunne han også behandle bordtennisracketen. Han var en dyktig svømmer og ikke helt «ueffen» på friidrettsbanen heller. Spesielt når det gjaldt å håndtere kastredskaper.

Derfor ble «Millaen» allerede som 17-åring kåret til årets idrettsmann i Sandviken.

Han forteller her om sin største opplevelse i Sandvikendrakten: – Vi møtte Oppsal i 5. runde i Norgesmeisterskapet i august 1964 på Krohnsminde. Vi gjorde en kjempekamp og tapte bare med ett mål, 18–19. Oppsal

var landets desidert beste lag og vant NM dette året.

– Hva husker du best fra tiden i Sandviken?

– Jeg vokste opp 50 meter fra Sandviken skole og spilte med mange svært gode spillere som for eksempel Jan Otto Kvalheim (døde i 2003) som senere tok seriegull med Oslo Studentenes Idrettslag og fikk mange landskamper (32 og 19 mål). Jeg var sammen med ham på landslagssamlinger, men fikk aldri en A-landskamp. Jeg ble uttatt en gang, men meldte avbud grunnet skade. Etterpå hørte jeg aldri mer fra håndballforbundet.

– Når ga du deg i Sandviken?

– Det var vel i 1982. Men jeg var med på å starte bedriftslaget i håndball i brannvesenet i 1968. Jeg sluttet med bedriftshåndball i 2008 etter NM I Bergen.

– Dere var håndballfamilien i Sandviken?

– Ja, min søster Bente var også en dyktig håndballspiller. Hun spilte på juniorlandslaget i 1967 og 1968, men så traff hun en håndballspiller fra Sandnes og flyttet til Rogaland.

2. April 1967 var det to Sandviksjenter på banen i en juniorlandskamp mot Danmark (tap 7–9), Bente Tvedt og Frid Strand. Sistnevnte fikk bare denne ene landskampen mens Bente Tvedt spilte totalt fem kamper på juniorlandslaget. Mest minnerike opplevelse for henne var nok seieren over Sverige med 4–1 – dagen før den nevnte Danmark-kampen.

«Millaen» har forresten aldri angret satsingen på håndball istedenfor fotball. Nå holder han seg i form med å gå turer.

«Ekrengaten United»

Hva var det med Ekrengaten og håndball? I denne lille gatestubben bodde det så mange håndballspillere at de kunne ha stilt eget lag. Og ikke hvilket som helst lag! De kunne ha mønstret et gatelag med noen av de dyktigste håndballspillerne i Bergen, og de hadde garantert slått de fleste i den hjemlige serien på den tiden de regjerte på håndballbanen.

La meg liste opp noen av dem (det er sikkert flere): Herland-brødrene Terje, Asbjørn («Assaen») og Helge, Kjell Lavik, Tvedt-brødrene Milton («Millaen») og Ole Nils («Nissaen»). Og ikke å forglemme «Håvaren» som bodde i nr. 16, Børresen til etternavn og fetteren til «Nissaen» og «Millaen». Beveger vi oss litt opp i Ekrenbakken, finner vi Eivind Ottem og Gunnar Bergseth (sistnevnte var jo også litt med). Nabogaten til Ekrengaten er Aad Gjelles gate. Der bodde Roald Axelsen. Han var også en habil håndballspiller og kunne sikkert ha hjulpet til som innbytter!

Som spillende trener hadde Helge Herland vært førstevalget. Litt av et team!

Tennishallen – håndballens Mekka

Hvem husker ikke Tennishallen – i hvert fall blant oss noe tilårskomne. Den lille hallen, som ble bygget på 1930-tallet, kom til å bety mye for oss som var håndballinteressert på 1950–1960-tallet. Ingen steder opplevde man en mer fortettet stemning enn akkurat i Tennishallen. Alltid fulle tribuner (de var det forresten ikke mange av) – det var ikke mulig å få det mer intimt.

På tribunen langs sidelinjen måtte publikum trekke beina til seg når spillerne kom rusende langs sidelinjen. Vingspillerne kunne høre pusten fra publikum og vice versa. På galleriet var det plass til 40–50 tilskuere, men det var bare en brøkdel av alle dem som presset seg sammen i trappene og rett bak mål. De var ikke mye redde for å få et skudd rett i fleisen.

Enda trangere var det i garderobe og dusj – men vi klaget ikke – her var det bare å «spise det du ble tilbudt». Hvis jeg ikke husker feil, ble det ved noen anledninger arrangert sokkedans i Tennishallen

Er jeg helt på viddene, eller var det en kiosk på galleriet der du kunne få deg noe å drikke eller en sjokoladebit. Husker sikkert feil – men gu' for itt liv de' va' i Tennishallen. Det ble ikke det samme da vi flyttet – først til Landåshallen og siden til Haukelandshallen – tidlig på 1970-tallet.

Tennishallen i Ulriksdal lå midt i et travelt veikryss mellom Haukeland sykehus og Haraldsplass. Hallen ble oppført 1938 og revet i 2007.

Håndballspiller og politiker

Grete Knudsen

Grete Knudsen – jeg bruker dette etternavnet – det er vel dette navnet de fleste kjenner fra tiden hun trasket rundt i Vandrehallen i Stortinget.

Grete vokste opp i Persenbakken, eller «Bossbyen», som området også ble kalt. Det var her renovasjonsarbeiderne i Bergen fikk bygget sine boliger på noen av byens fineste tomter. Her bodde familier som var sterkt knyttet til arbeiderbevegelsen. Så det var derfor naturlig at Grete ble farget av sine politiske omgivelser og ble medlem i AUF. Etter hvert fikk moderpartiet nyte godt av Gretes politiske «nese». I årene på Løvebakken ledet Grete Knudsen fire departementer.

Persenbakken lå i Vareggs «nedslagsfelt». Her hadde vel hun blitt hvis fotballen den gang også hadde vært akseptert som en jenteidrett. Det var den dessverre ikke. Like fullt ble Grete medlem i Varegg som 13-åring. Hun elsket fotballen, og hun var god! Hun var første jente i landet som klarte kravene til bronseballen. Men kamper fikk hun ikke spille.

Varegg hadde ikke håndball på programmet, så den muligheten var også stengt. Så ble det håndball i Sandviken. Det hadde nemlig begynt å svinge for håndballen i idrettslaget på 1950-tallet.

Her møtte hun Gunnar Aasbø. Han fikk straks øynene opp for den talentfulle jenten fra «Hødden». Veien var ikke lang til spill på laget han ledet. Da det etter hvert viste seg at han hadde en håndballfilosofi som var langt forut for sin tid, og at han til overmål hadde de nødvendige pedagogiske evner til å sette denne filosofien ut i livet, ble det opptakten til et fruktbart samarbeid. Sammen gjorde de «stein til gull». Og en «gulljente» ble Grete. I 1958 var hun med på laget som ble juniornorgesmester! I 1962 spilte hun tre kamper på det norske landslaget. Det ble to seire mot Sverige og tap for Tyskland i disse kampene.

– Det var en fin tid i Sandviken. Jeg lærte mye håndball av Gunnar Aasbø. NM-tittelen i Oslo var en meget stor opplevelse, så idretten har gitt meg mye. Jeg har forresten også vært leder i Tertnes håndball.

– Ser du noe til dine gamle lagvenninner?

– Ja, vi har holdt kontakten, sier en blid Grete Knudsen.

Det historiske laget som vant NM for junior i 1958. Bak f.v.: Inger Lise Tjensvold, Reidun Bakkeli, Marie Mosevoll, Nina Unneland og Karin Laukeland. Foran: Inger Mathilde Hilland, Ellinor Knudsen, Hildur Elgsaas, May Kjølraug og Grete Smith-Hansen.

Fenomenet Helge Herland

Min håndballkarriere var på hell lenge før Helge Herland gjorde seg gjeldende i håndballgruppen i Sandviken. Jeg har etter hvert skjønnet at dette er en kar som betydde svært mye for håndballen i Sandviken utover på 1970-tallet. Jeg har snakket med noen av dem som hadde ham som trener. Alle beskriver ham med svært så rosende ord!

Det er den mest naturlige ting i verden å sette et slags likhetstegn mellom Helge Herland og Holberg Cup. Denne håndballturneringen ble det store eventyret for håndballmiljøet her i Bergen på slutten av 1970-tallet. Til tross for mange dyktige medhjelpere var det han som var entreprenøren og satte det hele i gang. Jeg ønsket å bli mer kjent med denne karen. Her er svarene jeg fikk på mine spørsmål.

Helge Herland

– Hva betydde det å vokse opp i samme gate som «Millaen», «Nissaen», «Kjell'n» (Kjell Lavik), «Håvaren» (Håvard Børresen) og ikke minst dine to brødre Terje og Asbjørn («Assaen»)?

– Jeg fikk følge de to eldre brødrene mine på kamper og trening lenge før jeg var gammel nok til å spille selv. Det var kamper i Tennishallen eller på Mulebanen og Krohnsminde. Like viktig var det at jeg i 7. klasse var med på laget til Sandviken skole som ble skolemestre. Noen av oss begynte å spille håndball på gutter 14-laget som var yngste årsklasse den gang. Vi var heldige som hadde Kurt Størseth som instruktør. Han var like blid og rolig enten vi vant eller tapte. De første årene tapte vi mye. Jeg husker godt hans trøstende ord: «De er gode de som taper også».

– Hadde disse «bautaene» i Bergenshåndballen noen innvirkning på ditt valg om å begynne å spille håndball?

– Klart jeg ble påvirket. «Millaen» var det store forbildet helt til Bergensstudentene idrettslag (BSI) fikk et topplag. Landslagsspiller Jan-Egil Uthberg var spillende trener, og han ble mitt idol. I august–september trente de mye ute på Stemmemyren. Uthberg ville ha rask og teknisk håndball. Det likte jeg og satt mange timer på sidelinjen og sugde til meg hva de drev med.

– Jeg regner med at du på et eller annet tidspunkt støtte på Gunnar Aasbø. Hvordan var det møtet?

– Gunnar Aasbø hadde jeg ett år som trener på gutter 16-laget. Han lærte meg det grunnleggende i håndball. Hans mantra var «spill og løp». Jeg tror alle som var med da husker den replikken. På hans treninger i gymsalen var det ingen køstång, der var det bevegelse hele tiden og alltid med ball. Alle yngre spillere burde hatt en trener som ham.

– Fikk han noen betydning for din videre karriere?

– Aasbø og Uthbergs filosofi var ikke så forskjellig. Det handlet om bevegelig, teknisk tempohåndball. Men jeg så også at andre trenere i Bergen stjal som ravner av gode impulser og ideer til eget bruk. Som 16-åring var jeg trener for dem som var ett eller to år yngre. På juniorlaget, 18 år gammel, var jeg spillende trener. Da var jeg også trener for kvinnelaget. Spillere som var betydelig eldre enn meg. Jeg var og er en håndballnerd, og det å være trener var en selvfølge for meg.

– Du ble jo alvorlig syk i 19-årsalderen. Kan du fortelle litt om ditt håndball-liv etterpå?

– Jeg ble stokk døv etter en hjernehinnebetennelse i begynnelsen av 1972. Vi var vinner av vår avdeling i 2. divisjon og skulle spille kvalifiseringskamper mot de andre vinnerne. Jeg svevde mellom liv og død på sykehuset. At jeg kom ut bare som døv, var ikke så verst, alternativet tatt i betraktning.

Hverdagen min forandret seg ikke så mye før og etter at jeg ble døv. Jeg var alltid trener for minst to lag. Det betydde at det var treninger mandag, onsdag og fredag. Tirsdager og i helgene var faste kampdager. Jeg skjønner ikke hva jeg gjorde torsdagene ...

Jeg lå på sykehuset i to måneder, først på isolat. Da måtte besøkende stå utenfor vinduet i kulden og skrive lapper. Det kunne stå hele håndballag utenfor vinduet. Da jeg var på bedringens vei, fikk jeg permisjon en kveld. Jeg ble hentet av kamerater som tok meg med på landskampen Norge–USA.

Etter sykehusoppholdet slet jeg lenge med dårlig balanse. I tillegg til at hørselen var borte, var også synet svekket. Så tanken om spill på A-laget var ikke noe tema, men reservelaget fikk enda mer tyngde. Det var heller ikke noe tema å slutte som trener. Miljøet i håndballgruppen og spillerne jeg trente var fantastiske. De ville ha meg med. De snakket tydelig, og jeg prøvde å lese på leppene. Jeg forsto mye, og så lo vi av misforståelser. De skrev lapper, ja, på fester skrev de i bøker som jeg fortsatt har liggende med tanke på utgivelse på Gyldendal. Det var mye dypsindig som ble skrevet sent på natten i lystig lag.

Senere lærte jeg tegnspråk. Jeg syntes det så veldig skremmende og spesielt ut den første tiden med all veivingen med hendene. Jeg visste like lite om døve som alle andre. Det var krevende å lære, men fordelen etterpå var store også som håndballtrener. Jeg kunne plutselig delta på trenerkurs og kunne ha spillermøter og oppfatte alt som ble sagt ved hjelp av en tegnspråktolk. Jeg var blitt frarådet å lære tegnspråk fordi «ekspertene» sa jeg ville miste stemmen min om jeg begynte med det. Det var selvsagt bare tøv, en bergenser som har hørt i 19 år mister ikke så lett stemmen, selv om mange håndballdommere kanskje kan ha drømt om det.

– Har du vært trener for spillere som kom til å bety noe spesielt for deg?

– Alle spillerne har betydd mye for meg. Jeg har møtt så mange forskjellige spillere, alle slags typer. Jeg kan ikke huske å ha hatt en skikkelig konflikt med noen, kan ikke huske at jeg har noen uvenner i håndballmiljøet. Det var en flott tid.

– Eg har fått vite at du va' en go' trener. Va' du en go' håndballspiller, og? Ikkje ver flau – si de' så de' e'...!

– Jeg var en engasjert trener. Om jeg var så god de første årene, er jeg ikke så sikker på. Jeg tror jeg var ganske autoritær og sta. Da jeg flyttet til Ål i Hallingdal og startet håndballgruppe der, var jeg en god trener. Da hadde jeg lært og

Helge Herland i kamp mot Notnens Jens Løvik. Helge Herland måtte en sjelden gang slippe motspillere forbi. Dette er Jens Løvik i 1971, som 10 år senere ble spillende trener for Sandviken.

En samling gode håndballtalenter i 1971

Foran fra venstre: Olav Erik Sebjørnsen («Ollien»), Tom Thormodsen, Terje Kolstad («TK») og Jan Magne Ottesen («Jappien»). Bak: Per Helle Johnsen, Tore Østenstad, Nils Agnar Johannessen («Nippien»), Geir Paulsen og Preben Moe. Bildet viser en del av de lovende rekruttene på guttesiden.

Foto: Birkhaug & Omdal

feilet i Sandviken og var trygg på mine kunnskaper. Jo eldre du blir, desto mer kan du. Jeg klør etter å komme ut på treningsbanen i dag også og irriterer meg over mye av det som presteres. Det er mye fysisk håndball, men hvor er spilleforståelsen?

Om jeg var en god spiller? Ja, Sandviken hadde rykket opp, om jeg hadde blitt med i kvalifiseringskampene i 1972. Jeg var god i forsvar og styrte spillet godt i angrep, men jeg var ingen toppskårer og ikke av de raskeste til å løpe. Jeg var tung og treg og husker en juniorkamp mot Nordstrand, et lag som hadde flere landslagsspillere. De kalte meg for «Bergensfjord», og det var ikke pent ment akkurat. Jeg tok det likevel som et kompliment da de skrek: – Pass på «Bergensfjord»! De måtte kjempe helt inn for å slå oss med ett mål.

– Har du noen oppmuntrende ord til håndballspillende jenter og gutter i Sandviken i dag?

– Som guttespiller løp jeg tre år ute på vingen. Jeg fikk av og til ballen, men skåret aldri et mål. Jeg ble så frustrert at jeg tenkte jeg skulle klare å bli utvist, men så klarte jeg pinadø ikke det heller. Jeg var altså ikke noe talent, jo jeg var et treningstalent. Jeg elsket å trene håndball. Så plutselig i 16-årsalderen løsnet det. Jeg ble bedre og bedre, kom på kretslaget, skåret mål og klarte til og med å bli utvist. Så mitt råd til unge spillere er, ha det moro på trening og ha tålmodighet, resultatene kommer!

Håndball blir innendørsidrett

Helge Herland – legende i Sandviken – overtar nå stafett-pinnen – kommer her med sine betraktninger om opp- og nedturer i tidsrommet 1970–1984. Og hvorfor håndballeventyret endte som det gjorde i denne perioden. Han beretter også om suksesshistorien Holberg Cup.

– 1970-årene markerer at håndballen er ferdig som utendørsidrett. Allerede i 1964 fikk vi Landåshallen. Da ble det slutt på kampene i Tennishallen, der det var plass til 40–50 personer vaglet sammen på et galleri bak det ene målet, eller publikum kunne klore seg fast til benkene på langs av spillebanen. Helst burde man da hatt på knebeskyttere for man satt bokstavelig talt med beina på banen. I Landåshallen var det litt bedre plass, men heller ikke der var det tribuner. Publikum satt på stoler noen centimeter bak sidelinjen, men kunne fortsatt glede seg over å høre alt som ble sagt både mellom spillerne, mellom spillerne og dommerne – og ikke minst mellom laglederbenken og dommerne. Det siste var ofte mer underholdende enn det som skjedde på banen.

I 1970 åpnet Haukelandshallen med tre håndballbaner, det var som å komme inn i himmelen. Håndballgruppen ble tilgodesett med tre ukentlige treningstimer i hallen, som fortrinnsvis ble benyttet av seniorlagene, ofte ved at to lag trente samtidig på hver sin banehalvdel. Hovedbasen vår var fortsatt gymnastikksalen på Sandviken skole og om sommeren ute på asfaltbanen på Stemmemyren, der det i dag er tennisbane.

Bane tre i den nye storstuen, banen lengst fra hovedinngangen, kunne stenges av og den ble brukt som matchbane for seniorkampene i 2. divisjon. Opptil 300 tilskuere benket seg på tribunen til kampene, som ofte ble spilt tirsdagskveldene i en fortettet stemning. Både Morgenavisen, Bergens Arbeiderblad og Bergens Tidende dekket kampene på en helt annen måte enn i dag.

Aldersbestemte lag

Ved inngangen til 1970-tallet var de yngre lagene på full fart fremover. Trener Kurt Størseth sin mye brukte replikk de siste årene, om at «de er gode de som taper også» kunne vi legge bak av oss. I sesongen 1971–1972 var allerede herrer-juniorklaget i norsktoppen. I en turnering i Sverige skremte vi et Nordstrandlag med flere landslagsspillere og tapte med bare ett mål. I siste kvalifiseringskamp for sluttspillet i NM-junior måtte vi bite i oss et 10–12-tap for byrival Norrøna, som gikk helt til topps i mesterskapet og som i Bergens Tidende uttalte:

Vår vanskeligste kamp for å bli norgesmester var mot Sandviken.

Skal vi gjøre historien veldig kort, kan vi si at Bjørn Knudsen trente jentelagene dette tiåret mens Helge Herland trente guttene. Nyanserer vi det, ser vi at det selvsagt var flere trenere i sving for å holde våre åtte yngre lag i aksjon.

Fortelleren, Helge Herland, her i sine unge år.

Bjørn Knudsen, som er født 1951, er en ekte kjuagutt fra Mulen. Utadvendt, godt humør, kjappe replikker, en mann det skjedde mye rundt og fantastisk flink til å skape gode lagmiljøer. Selv om jentene fikk mest av hans tid, trente han også guttelag og senere også både kvinne- og herrelaget. Dette i tillegg til at han selv spilte aktivt, påtok seg styreverv og var dommer. I mer enn ti år var livet hans håndball og klubben Sandviken.

I 1970 er også Gunnar Aasbø innom som trener for våre yngre. Ingen som har hatt Gunnar som trener glemmer det. «Spill og løp» var den klassiske replikken. Han var en ener til å organisere treningstimene, det var gøy timer for alt skjedde med ball, og øvelsene var mange og varierte. Som lagleder var han mer utfordrende, hans lidenskap for spillet gjorde ofte at hjertet styrte mer enn hodet. Det gikk gjerne utover både egne spillere og dommere. Han hadde temperament og pakket ikke ordene inn i bomull, men fem minutter etter kampen var han verdens mest joviale mann igjen. Gunnar tok også initiativet til et eget trenerforum hjemme hos seg og Karin Aasbø, «Tulla» før kirketid søndag morgener. Vi var seks yngre trenere som fikk nyte godt av hans kunnskaper og som fikk god trening i å argumentere og diskutere. Litt godhjertet kjeft fikk vi yngre trenere fordi vi etter Gunnars mening satset for mye på systemspill. Hans kjepphest var at angrepsspillet skulle improviseres, håndballforståelsen skulle utvikles hos den enkelte spiller og ikke låses fast i systemer. Motargumenter med støtte fra Ole Brum, «ja takk begge deler», nådde ikke frem. Det var friske diskusjoner i et åpent og trygt forum.

Bjørn Knudsen

Deltakelse i cuper

De yngre lagene deltok for alvor i turneringer både innen- og utenlands. I 1970 hadde vi guttelag med i Oslo Cup på Ekebergsletta. Det var før Norway Cup kom i gang og lenge før folk var opptatt av å ta bilder, men noen av spillerne som var med må trekkes frem for de ble senere profiler i klubben: Per Gunnar Frantzen, målvakt, Terje Kolstad, Terje Hilland, Jan Magne Ottesen, Jan Magne «Jappien» Ottesen og Olav Erik Sebjørnsen, med Kurt Størseth og meg som trenere.

Senere ble det flere deltakelser i Oslo Cup, men også i turneringer i Kristiansand, Gøteborg, København, Randers og andre steder. På vei til mange av turneringene la vi inn treningsleirer, som i Moss og Sarpsborg før Gøteborg Cup. Turneringene ble spilt sommerstid, og på den måten klarte vi å holde treningsmotivasjonen oppe utover hele våren og sommeren. Vi fikk løftet lagene et hakk kvalitetsmessig før treningene og seriene tok til i september. I tillegg betydde turneringene mye for vennskapet og miljøet i lagene, ikke minst alle hendelsene som fant sted utenfor banen. Hvem kan glemme en togreise fra Gøteborg til Bergen uten verken trener, reiseleder eller billetter?

I jubileumsåret 1970 (25 år) var vi stolte verter for en jubileumsturnering på Stemmemyren. Fem aldersbestemte årsklasser konkurrerte fire kvelder i slutten av mai. Det regnet heldigvis ikke hver kveld, og dommerne tok hensyn ved at de ikke blåste så kraftig i fløyten at spillet på fotballbanen ved siden av stoppet.

Kretslag på 1970-tallet med flere Sandvikenspillere. Blant andre i fremste rekke fra venstre: Preben Moe og Roald Solheim og til høyre Anders Goksøy.

Mange på kretslagene

Nivået blant yngre lag har alltid vært høyt i Bergen. Både Norrøna og Nornen ble norgesmestre for juniorer disse årene. De yngre lagene trente mer enn seniorlagene, og det var mer kontinuitet blant trenerne. Man jobbet gjerne med det samme laget i tre–fire år. Kanskje var det også slik at trenerne var flinkere med yngre spillere enn med seniorspillere?

At vi fikk frem gode, yngre lag, var merkbart ved at vi igjen var representert på kretslagene. Nevnes bør talenter som Per Gunnar Frantzen, Terje Hilland, Tore Østenstad, Per Helle Johnsen, Preben Moe, Anders Goksøy, Roald Solheim, Åge Jacobsen, Harold Sletten, Bente Mathisen, Christel Lundekvam, Anne Wolfe og Mette Thormodsen.

I sesongen 1973–1974 tapte både jenter 16 og gutter 17 kretsmesterskapet knepent for BHK. Året etter tok guttene revansje. Etter to finalekamper sto lagene helt likt, en seier hver og lik målforskjell – men i den avgjørende kampen vant vårt lag 13–11. Samme år vant vi også kretsserien for herrer-junior etter triumf mot Nornen i avgjørende kamp.

Sesongen etter utmerket kvinner-junior seg med godt spill, men tapte knepent for Os i kampen om å komme til sluttspillet i NM. Året etter ble de samme jentene kretsmestre, en fin fjær i hatten etter mange års treningsinnsats av spillere og trener. På samme måte som guttene ble disse jentene viktige spillere på kvinnelaget. I 1975 ble jenter 14 fremhevet i medlemsbladet, de gikk til topps i åpningsturneringen og fulgte opp med fire strake seire i serien og målforskjell 79–17! Det ble jobbet godt med de yngre lagene.

Dette gode guttelaget deltok i Göteborg Cup i 1974, og ble senere kretsmeistere i 1975. Foran fra venstre: Erik Pedersen, Roald Solheim, Anders Goksøyr, Knut Øvrebø, Åge Jacobsen og Arne Titland. Bak fra venstre: Øyvind Stegen (leder), Per Steinar Aasebø, Svein Pedersen, Kåre Fredheim, Otto Andersen, Preben Moe, Morten Lie og Helge Herland (trener).

Trenerne

Det er også kjekt å nevne noen flere av dem som var trenere for lagene: Terje Kolstad, Olav Erik Sebjørnsen, Nils Jostein Helland, Ellen Solberg, Jan Kasper Østensen og Grete Knudsen – ja, Grete Knudsen kom tilbake i 1973 etter flere år på Østlandet og gjorde en ny innsats for moderklubben både på banen og som trener. For å gjøre det lettere for slektsforskere: Nei, Bjørn Knudsen og Grete Knudsen er ikke i slekt. Men Gro og Mette Thormodsens er søstre, og senere kan du lese om Tom Thormodsens som er broren. Så foreldrene Gerd og Reidar tok besteforeldre-premien i den klassen.

På slutten av 1970-tallet ble det vanskeligere å finne trenere til de yngre lagene, det betydde at rekrutteringen til seniorlagene sviktet på 1980-tallet. Det var samme situasjon som vi opplevde på slutten av 1960-tallet. Slikt går i bølgedaler for de fleste lag, utfordringen for en klubb som drives på dugnad, er å ha seniorlag i toppen og i tillegg drive en god og stabil yngre avdeling.

Økonomien var hele tiden en kime til bekymring. Med seniorlag som spilte i landsomfattende serier ble det mange og kostbare reiser. Det ga mindre penger til de aldersbestemte lagene. Derfor opprettet foreldrene et støttelag som bidro med milde gaver til de yngres drakter, baller og deltakelse i turneringer.

I årsberetningen for 1979 bemerket styret at inntektene fra Holberg Cup var betydelig redusert, bare 1/5 del av overskuddet tilfalt nå gruppen. Resten gikk til hovedlaget, og et fond som senere ble benyttet til en del-finansiering av det nye klubbhuset.

Håndball jenter 14 i 1975. Bildet er tatt på den gamle håndballbanen som lå omtrent der tennis-banen ligger i dag på Stemmemyren.

Flere kjente ansikter på bildet bl.a. Ingunn Sebjørnsen, Lisbeth Fjeldstad, Mette Thormodsens, Bente Lauvås, Agathe Bøe, Laila Skudal, Lise Andresen, Elisabeth Skivenes, Åse Dahle, Birte Sande, Annie Mathiesen, Marianne Michalsen og (keeper) og Siv Lerøy.

Foto: Eiliv Stene

KVINNELAGET

Edgar Knudsen

Trakk seg fra kvalifisering

Grete Knudsen flyttet til arbeid på Østlandet allerede i 1968, og talentfulle Bente Tvedt fant kjærligheten i Sandnes og flytter året etter. Ved inngangen til 1970-årene var det bare to spillere igjen fra NM-mestrene i 1958, Inger Mathilde Krogh og Karin Aasbø – de kunne nesten vært mammaen til treneren. For bare 17 år gammel overtok jeg ansvaret for godt voksne spillere som møtte Nornen, BHK, Gular, Indre Breim, Viking Stavanger, Jarl og Klepp.

Foruten de to nevnte var stammen i laget to spillere fra Brann, den dyktige målvakten Marit Sandal og bakspilleren Torill Johannessen. Elbjørg Øen var med og talentfulle Irene Hansen var kommet opp fra egen stall. Laget ble også styrket med tidligere juniorlandslagsspiller Reidun Moe fra Hamarkameratene, en bakspiller med et fryktet langskudd.

Sesongen 1971–1972 overrasket vi med å gå til topps i serien. Særlig huskes toppoppgjøret på Sandane mot Indre Breim. Foran fullsatte tribuner ledet vi 5–1 til pause og vant den avgjørende kampen 10–7. Marit Sandal spilte fantastisk i mål og reddet flere straffer. Ellers varmet laginnsatsen så mye at jeg for første og siste gang i min trenerkarriere tok turen til den eneste søndagsåpne kiosken på Sandane for å kjøpe brus til spillerne. Ja, det var tider! På turene til Nordfjord var alltid Edgar Knudsen sjåfør, med hans friske replikker ble det skapt en enestående stemning fra første kilometer.

*- Stå på, folkens!
Dokker vet kem som
e' sjåfør!*

Humøret fikk senere en knekk da styret bestemte at vi ikke fikk spille kvalifiseringskamper for eliteserien, ikke begrunnet med økonomi, men fordi styret mente laget sportslig ikke hadde noe i toppserien å gjøre. Dermed overtok Indre Breim vår plass, de tapte i kvalifisering med fem mål for Hamarkameratene og seks mål for Skogn. Det fortalte at våre jenter kunne ha klart en god kvalifisering, men så må vi i etterpåklokskapens lys erkjenne at vi ikke hadde en stor og god nok spillerstall til å matche de beste lagene i landet.

Fem sesonger i 2. divisjon

De fleste spillerne og treneren gikk løs på en ny sesong. Den eneste vi mistet, var Reidun Moe som flyttet tilbake til Hamar. Vi fikk en ny spiller i gode Eva Havnes fra Nornen som kunne brukes både som utespiller og målvakt. Motstanderlagene var de samme som før, det betydde to helgeturer til Stavanger og en til Sandane. Etter endt sesong var vi plassert midt på tabellen.

Sesongen 1973–1974 var det bare tre Bergenslag igjen i serien: I tillegg til oss var det Gular og Viggo. Nykommere var Start og Gloppen, og så var det Os og tre lag fra Stavanger.

Grete Knudsen gjorde comeback etter flere år i Fåberg håndballklubb, og fargerike Bitten Beckmann kom over fra Nornen. Fra egen stall fikk vi opp 16-åringene Bente Mathisen, Ellen Solberg, Gro Thormodsen og Linda Tollefsen. Laget tok en trygg andreplass i serien, men fremdeles er holdningen den at Sandviken alltid spiller for opprykk. I medlemsbladet oppsummerte Grete Knudsen det slik:

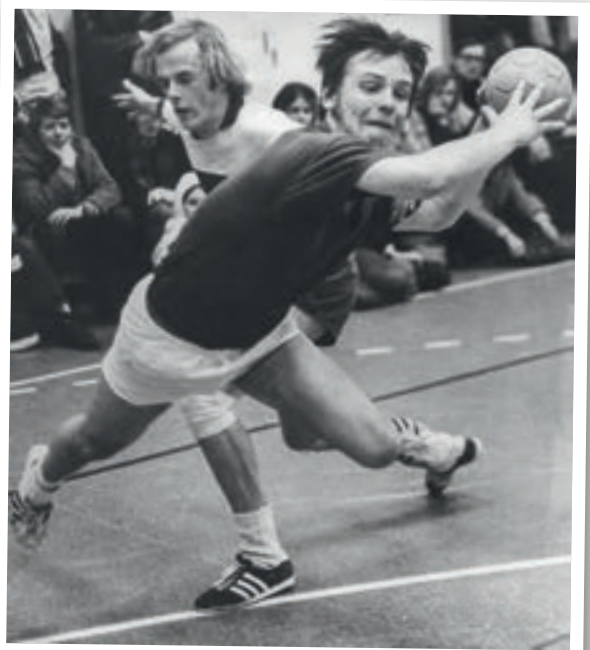
...kanskje føler noen hver at ujevnheter på laget har vært stor, men svært gledelig er det at de yngre ser ut til å overta viktige plasser på laget.

Neste sesong overlot jeg treneransvaret til Bjørn Knudsen. Ingen kjente den yngre generasjonens spillere bedre enn ham, men det betydde også at han trente samtlige jentelag fra 14 år og opp til senior. Kvaliteten i serien hadde blitt bedre, og vi måtte slite for å berge plassen. En av de siste, avgjørende kampene ble spilt i Nordfjord mot Gloppen. Der vant vi 13–11, og Bergens Tidende skrev: «Grete Knudsen sto bak de fleste målene til Sandviken med sine gode innspill.» Sammen med Elbjørg Øen var hun lagets beste spiller gjennom vinteren. Et tap for Os med 8–17 markerte et tronskifte i Hordalandshåndballen og en begynnelse på nedturen for vårt lag.

Nedrykk til 3. divisjon

Magnar Hestdal overtok stafettspinnen som trener i sesongen 1975–1976. Det ble også året med det totale generasjonsskiftet. Grete Knudsen valgte å trappe ned som trener i Fyllingen, og både Inger Mathilde Krogh og Karin «Tulla» Aasbø la opp, andre sluttet for å bli mødre.

Magnar Hestdal var en solid håndballspiller for IL Sandviken og var også tillitsvalgt. I 1975–1976-sesongen tok han over som trener for kvinnelaget.

Jentelaget i Gøteborg Cup 1977.

*Bak fra venstre:
Mette Thormødsen, Lisbeth
Fjeldstad, Bjørn Knudsen
(trener), Laila Skudal og
Christel Lundekvam.*

*Foran: Agathe Bøe, Bente
Lauvås, Aud Haugsdal, Linda
Brudvik, Britt Haukeland og
Trude Lien.*

Bare Eva Havnes, Elbjørg Øen og Irene Hansen var igjen av «voksne» spillere, resten av laget besto 18–19 åringer. Dette skjedde samtidig som seriesystemet skulle omlegges. Laget måtte plassere seg blant de fem beste i puljen for å få fortsette å spille i 2.divisjon fra neste år – fire divisjoner ble redusert til to. Sesongen ble tøff, noe tap 5–18 mot Gloppen talte sitt tydelige språk om. Vi rykket ned til den lokale 3. divisjonen, og den eneste som kanskje var glad var kassereren, for serieomleggingen krevde enda flere kostbare reiser til Østlandet.

Etter to års pause var jeg tilbake som trener i en Bergenspreget serie med Lyngbø, BHK, Fana, Fyllingen, Nornen, Odda, Viggo, Viking og Årstad. De yngre spillerne hadde blitt et år eldre, og målvakten Eva Havnes holdt høy klasse, Elbjørg Øen skåret fortsatt mange mål og på kantene løp Irene Hansen og nyervervelsen Aud Haugsdal fra Fyllingen fortere enn de fleste.

Vi gikk greit til topps i serien og møtte Åkra, vinner av Rogalandsserien i dobbeltkamp om opprykk til 2. divisjon. På hjemmebane tapte vi 8–9, men i returkampen i Haugesund slo jentene tilbake og vant med to mål. Det er en kamp de som var til stede ikke glemmer. 500 entusiastiske hjemmetilhengere fylte tribunen i Haraldshallen. Kampen var en markering av Åkras 50-års jubileum. Det var derfor flere taler før kampen, og Åkraspillerne fikk blomster. Det virket som om de trodde kampen mot oss var en ren formalitet. Vi hadde aldri sett maken til feiring før en kamp. Hvordan vi kunne tape hjemme og vinne borte? Eva spilte sitt livs kamp og reddet flere straffer. På hver sin ving herjet Aud Haugsdal og Elbjørg Øen. Ellers kjempet hele laget som løver.

Ikke gode nok

Høsten 1978 var kvinnelaget tilbake i 2. divisjon mot disse lagene: Os, Kristiansand, Vindbjart, Gjerpen, Runar, Refstad, Oppegård, Lisleby og Lillestrøm.

Spillerstallen var den samme som i fjor, og jeg gikk tidlig ut i Bergens Tidende og fridde til spillere i andre klubber, for spillerstallen vår var liten og sårbar for sykdom og skader på nøkkelspillere. Dessuten savnet vi distanseskyttere. Ingen tok imot invitten, og vi gikk til seriestart med bange anelser.

Med fasit i hånd er det lett å si at vi kanskje burde ha takket nei til å rykke opp, men i seierens rus var ikke tankene der, og i lagidrett drives man alltid etter å komme høyest mulig. Vi fikk både skader og sykdom i laget, og det ble en tung sesong. Kort oppsummert: Vi havnet på siste plass med fire poeng. På slutten av året trakk jeg meg som trener, jeg var utbrent. Heldigvis overtok Bjørn Knudsen ansvaret, og at laget i siste kamp bare tapte 11–12 for Refstad, gjorde at vi rykket ned med en viss forventning til neste sesong. Alle spillerne ble lojalt i klubben, unntatt Aud Haugsdal som gikk tilbake til Fyllingen.

Elbjørg Øen...

... er født i 1946 og oppvokst på Nordnes

Elbjørg Eliassen, som hun het før hun ble gift, var som barn aktiv både i friidrett og skolemusikken på Nordnes. I friidrett deltok hun både i lengde og kule. – Jeg var veldig glad i ballspill i gaten, sånn som slåball og kanonball. Håndball ble en naturlig fortsettelse i 13–14-årsalderen i bydelsklubben min.

Hun var en foregangsjente på banen, men også på andre områder. 15 år gammel stilte hun i full buekorpsuniform i Nordnæs Bataillon. På korpsets tur til Tromsø hadde de med seg skolemusikken, og Elbjørg spilte trompet. Da håndballaget til Nordnes ble lagt ned, var det naturlig å gå til Sandviken. – Det var i 1966, og jeg kjente de fleste Sandviksspillerne fra kretslaget, så valg av ny klubb var enkelt. Husker ikke helt hvem som var trener da, men noen år senere fikk vi Terje Grønn fra BSI, og han likte jeg godt.

Elbjørg var lagets toppscorer i alle år. Det viste hun både i kvalifiseringskampen for eliteserien i 1969 mot Freidig og ni år og to barn senere mot Åkra i kampen om opprykk til 2. divisjon. Hun var aktiv på seniorlaget til 1980. Etter det ble det spill på vårt old girls-lag.

– Jeg klarer ikke å plukke ut noen kamper som jeg husker spesielt, men minnes alle kamper med glede, selv de vi tapte. Det å være en del av et lag og tape og vinne sammen har gjort meg mer åpen og tolerant, noe jeg har hatt bruk for senere i livet.

Elbjørg var enhver lagidrettstreners drøm. Hun var treningsvillig, full av og innsats og bidro positivt både på og utenfor banen. Jeg våger påstanden: Hadde hun tatt turen fra Nordnes til en Oslo-klubb, ville hun ha fått en karriere på landslaget. Hennes to barn førte arven videre i Tertnes – Kristian også med flere aldersbestemte landskamper. Nå er det barnebarna som heies frem.

– Det fine med lagspill er vennskapet også utenfor banen. Da skader og kroppen ikke tillot mer spill på old girls, dannet vi en «vinklubb». Vi har treff hver 6. uke og reiser på turer sammen. Det har vi holdt på med i 20 år.

Dette er spillere i sesongen 1968–1969. Herrelaget vant sin divisjon, men tapte 13–16 for Rapp i kvalifiseringskampen for Hovedserien i Trondheim. Terje Grønn som spilte topphåndball for BSI, var den sesongen trener for både herre- og kvinnelaget. Også kvinnelaget gikk til topps i sin serie, men også de tapte sin kvalifiseringskamp, 8–16 hjemme for Trondheimslaget Freidig.

Foran fra venstre: Asbjørn Herland, Kurt Størseth, Arild Håkonsen, Kjell Sellevold, Bjørn Olav Lie og Helge Herland.

I midten: Millaen, Jan Kr. Olsen, Håvard Børresen og Eivind Ottem.

Bak: Kjell Lavik og Terje Grønn.

Begynnelsen på slutten

Overskriften høres dramatisk ut, men realiteten var at Sandviken aldri kom tilbake blant de nest beste lagene i landet. Bjørn Knudsen fortsatte som sjef i sesongen 1979–1980 der vi møtte bare lokale lag. Selv om vi hadde rykket ned, var det nye utfordringer i serien. Håndballforbundet hadde vedtatt en ny serieomlegging, 3. divisjon skulle spisses kommende år. Vi måtte inn blant de tre beste lagene om det fortsatt skulle bli spill på nivå 3. Det klarte jentene, bare Fyllingen og Årstad plasserte seg foran oss.

De yngre spillerne som Irene Hansen, Mette Thormodsen og Kari Langerud markerte seg. Elbjørg med 58 mål og Irene Hansen med 50 mål kom på seriens 10 på topp-liste.

34 år gammel la Elbjørg opp og trappet ned med spill for old girls, en spiller det var umulig å erstatte. Bente Mathisen gikk til Årstad og spill på et nivå høyere.

Tøff 3. divisjon

Årene 1980–1981 ble laget ledet av Helge Olsen, med Terje Kolstad som assistent. Den nye serieordningen medførte nye bekjensheter og mange reiser. Det var Sørlandslagene Grane og AK 28, Åkra og Nærbø i Rogaland, på Østlandet Borg og Runar – og i Trondheim det tidligere storlaget Freidig. Bare Årstad og Lyngbø var lokale lag.

Eva Havnes, Irene Hansen og Gro Thormodsen var spillerne med mest rutine, og så markerte Mette Thormodsen seg som lagets toppskårer. Andre gode Sandviksnavn på laget var Agathe Bøe, Anette Teigland og Marit Jacobsen. Sesongen endte med bare fire poeng og nedrykk, men mange kamper sluttet med knepne nederlag, blant andre to ettmålstap mot puljevinner Runar.

Med samme trenere var laget neste sesong bare to poeng fra å vinne den lokale 4. divisjonen og returnere på første forsøk til 3. divisjon. Bare et unødvendig tap for tabelljumbo Odda gjorde at Bjørnar gikk forbi oss på tabellen. Det ble flere sesonger på nivå 4 før heisen gikk videre nedover i divisjonene. Et stort kapittel i håndballgruppens historie var avsluttet for denne gang.

HERRELAGET

Generasjonsskifte

Ved inngangen til 1970-tallet var de fleste av spillerne fra kvalifiseringskampene for eliteserien på 1960-tallet borte, men godt arbeid i de yngre årsklassene sørget for nye spillere hvert år fremover fra egen stall.

Da poengene ble talt opp våren 1970, var herrelaget på 2. plass, etter å ha spilt mot Norrøna, BHK, Nornen, Viking-Bergen, Rival, Stavanger, Viking-Stavanger og Sandnes. Jan Kristian Olsen, som hadde prøvd seg et år i BSI, var tilbake i våre rekker som spillende trener og en del av de yngre spillerne banket på døren til seniorlaget.

Sesongen 1970–1971 skrev Bergens Tidende:

Sandviken startet sesongen svakt, men har spilt seg fint opp – ikke minst takket være gutte- og juniorspillerne som er kjørt inn på laget.

Vi kan nevne tre kamerater fra Mula med fødselsår 1951: Magnar Hestdal, Bjørn Knudsen og John Arve Dalland. Det neste tiåret markerte de seg både som spillere, trenere, ledere og dommere. Fra 1953-årgangen målvakten Per Gunnar Frantzen, Terje Kolstad og 1954-årgangen Terje Hilland. Dette var bare en forsmak på alle de yngre spillerne som kom opp de neste årene.

Tre bautaer som var med gjennom hele 1970-tallet, var «Millaen» og Olsenbanden med fornavnene Jan Kristian og Helge. Nei, de er ikke i familie. Disse tre betydde enormt mye for herrelaget i årene fremover. «Millaen» ledet treningene når han ikke var på brannvakt, var han borte, overtok andre. Vi var organisert som en kameratgjeng der alle måtte trå til. Da var det ikke så verst å ende på fjerdeplass blant de beste Vestlandslagene.

Laget som vant serien i 1969–1970.

Bak fra venstre: Helge Olsen, Helge Herland, Jan Kristian Olsen, Bjørn Olav Lie, Terje Hilland, Kjell Sellevold og «Millaen».

Foran: Tom Thormodsen, Rolf Hansen, Magnar Hestdal, Terje Kolstad og Per Gunnar Frantzen.

Terje Hilland...

... er født i 1954 og oppvokst i Amalie Skrams vei.

– Jeg begynte tidlig med turn i Viking og ved skolenes friidrettsdager fikk jeg vist at jeg kunne løpe fort. Så fort at de ville rekruttere meg til Gular. Jeg valgte håndball, og i 13-årsalderen begynte jeg å trene i gymnastikksalen på Sandviken skole med deg (Helge Herland) som trener.

Terje forteller om en tildragelse et av de første årene han var aktiv.

– Vi hadde en fysisk sterk spiller som ga hissige beskjed til motstanderne om at de skulle flytte seg i forsvar når han skjøt. Hvis de ikke gjorde det, skulle han banke de etter kampen. Det hendte at motstanderlaget ble holdt igjen i garderoben etter kampen, livredd for slagsmål. Vår spiller fikk ingen lang håndballkarriere.

– Debuten på seniorlaget kom så snart jeg hadde den lovlige alderen 16 år, altså i februar 1970. To år senere spilte jeg på laget som vant 2. divisjon, men tapte kvalifiseringskampene for 1.divisjon.

Sommeren 1972 ødela Terje ryggen under en trening på Stemmemyrens harde asfaltbane. Han fikk en skiveforskyvning. Da hadde han akkurat blitt innkalt til trening med juniorlandslaget, så det ble en kraftig nedtur. Venstrehåndsspilleren måtte holde seg borte fra håndballen i tre år. Han tok utdanning på politiskolen i Oslo og i 1975 prøvde han seg i politimesterskapet. Der gikk det så bra at politiets lag i Bergen betalte flyreisene hjem til seriekampene i Haukelandshallen. Senere fikk han jobb i Tønsberg-politiet. Der ble han headhuntet av Nøtterøy som spilte i samme serie som Sandviken. I kampene mot oss tok han ingen hensyn, han ble toppskårer og banens beste spiller, særlig sved ettmålstapet på hjemmebane. Terje hadde stor suksess de to sesongene han spilte i Vestfoldbyen.

– Sommeren 1978 var jeg tilbake i Bergen. Da bygget vi hus, og familien ble etablert på Holsenøy. Jeg jobbet skift i politiet, og ferjerutene til byen var så som så. I dag er det enklere med bro. Jeg spilte hobbyhåndball med politiet i to år før jeg la opp.

– Var det ingen som prøvde å få deg tilbake i Sandviksdrakt?

– Nei, jeg kan ikke huske det.

I dag er Terje Hilland pensjonist på strilelandet med 35 vinterforede sauer som gir 70 lam om våren. Som 60-åring ble han hektet på turritt og legger bak seg 900 mil årlig på sykkelsetet.

Terje Hilland og Jan Kristian Olsen (bakerst) i forsvar mot en Nornenspiller.

10 sekunder fra eliteserien

Neste sesong vant vi puljen vår. Heller ikke nå hadde vi en «ordentlig» trener. Det var «Millaen» og jeg som delte på oppgaven. Det var ingen god løsning. Derfor kom puljeseieren litt overraskende. Vi vant flere jevne kamper, men var aldri suverene. I vår siste seriekamp mot bunnlaget Bjarg klarte vi så vidt uavgjort. Unge Terje Hilland hadde bare blitt bedre og bedre, og fremdeles var Bjørn Olav Lie, byens beste målvakt, med en like lovende andremålvakt i Per Gunnar Frantzen.

De fire puljevinnere på nivå 2 møttes til kvalifiseringskamper. Like før kampene ble jeg innlagt på sykehus og kom aldri tilbake på A-laget. I dag er jeg så gammel at jeg tør skrive at dette var en klar svekkelse av laget før kampene mot Stabæk, Oslo Idrettslag (OI) og Rapp. I første kamp mot Stabæk hjemme endte det uavgjort 13–13. Vi ledet med ett mål til det gjensto 10 sekunder. Da utligner Bærumslaget. Guttene hadde ellers sjanser nok til at kampen burde ha vært avgjort lenge før. Neste kamp i Oslo mot OI ble en katastrofe. Vi tapte med utklassingssifrene 13–22. Så reiste vi til Trondheim og slo Rapp 15–13, men fordi Stabæk slo både Rapp og OI, ble tabellen slik: Stabæk 5 poeng, OI 4 poeng, Sandviken 3 poeng, Rapp 0 poeng. Hadde vi slått Stabæk hjemme, hadde vi vært i eliteserien, det sto om 10 sekunder.

Bjørn Olav Lie

Spennende trener

Fjorårets resultat ga oss blod på tann. Målet for sesongen 1972–1973 var derfor klart: Vi skal opp i 1.divisjon. Med byens antatt beste trener Harald Juuhl var det optimisme som preget treningsforberedelsene. På banen var imidlertid laget svekket i forhold til forrige sesong, for også Terje Hilland var borte, han studerte i Oslo. Men klubben hadde beholdt sitt sterke merkenavn, derfor ble spillerstallen styrket med flere utenbys studenter som kom rekende på en fjøl. Det ble en helt annen sesong enn ventet. Vi slet for å beholde plassen i puljen. Til slutt rykket Viking-Bergen ned med samme poengsum som oss, men med dårligere målforskjell. Sandviken og Juuhl var en dårlig miks.

Mange av kampomtalen i Bergens Tidende ga gode kritikker til «Millaen» (1944-årgang) samt juniorspillerne Tore Østenstad (1955-årgang) og Per Helle Johnsen (1956 årgang).

Gjennomsnittsalder 20 år

Sesongen 1973–1974 var Jan Kristian Olsen tilbake som trener. Han og lagets mål for sesongen var noe uvanlig for Sandviken: Målet var ikke å rykke opp, men å slippe til de unge spillerne. Det var sikkert en fornuftig politikk. Laget endte trygt midt på tabellen i en serie der vi spilte mot BHK, Bjarg, BSI, Norrøna, Oslo Studentenes Idrettslag, Stavanger og Stavanger politi.

Noen av de nye spillerne treneren satset på, var 18-åringene Nils Jostein Helland og Ole Myklebust samt påleggskalven Preben Moe på bare 16. Gjennomsnittsalderen på laget var 20 år.

*Bak fra venstre:
Stian Jensen, Jan Otto Kvalheim, Kurt Størseth, Kjell Sellevold, Jørn Johnsen og Milton Tvedt.*

Foran: Asbjørn Herland, Bjørn Olav Lie, Kjell Lavik og Eivind Ottem.

Snakkisen Old Stars

I alle år hadde vi også hatt reservelag for kvinner/herrer senior. Det hadde blitt så mange spillere på disse lagene at de eldste herrene brøt ut og stiftet sin egen klubb, Old Stars. Begrunnelsen var også at de ønsket å spille i en serie der det var mulig å rykke opp. Det dreide seg om spillerne på 1960-laget med Kjell-ene Lavik og Sellevold i spissen. Flere opplevde det dumt at de meldte seg ut av moderklubben. Noen hadde et håp om at de gamle stjernene kunne gjøre en administrativ innsats. For på hele 1970-tallet ble håndballgruppen styrt av spillerne selv, som også var trenere og dommere. Men når Lavik ble nevnt, burde det understrekes at han hadde gjort en kjempejobb i styre og stell i klubben i mange år. Etter hvert gledet de fleste seg over de gamle Sandviksguttene opprykk i divisjonssystemet.

Selv uten de gamle heltene var det nok av spillere på reservelaget, en blanding av unge fremadstormende og mosjonister. Kampene var mindre preget av alvor enn A-lagets kamper, noe denne tildragelsen er et eksempel på.

Lagleder brøler: «Du må løpe hem i forsvar og!»

Spiller nr. 13: «Koffor f*** skal eg spelle forsvar når eg kan golle i angrep.»

Nei, han kom aldri med på A-laget, og på tross av denne fargeklatten vant vi reserverserien år etter år.

Trenerveteran

Sesongen 1974–1975 hentet vi en av byens trenerveteraner og dommer-ess Hans Thon. Han var kjent for å være en taktikker på laglederbenken. Motstanderne var stort sett de samme som før, men Kolbotn, Kristiansand og Fjelhug/Vereide var nye bekjentskaper.

Vi slet veldig med angrepsspillet det året. Hans Thons replikk i kampens hete mot Nornen, som hørtes like godt av publikum som spillere ble en klassiker:

Finn på nokke nytt, gutter!

Vi endte på 5. plass av ti lag, men seier mot serievinner Kolbotn i siste kamp 21–20 ga motivasjon for neste sesong. I den kampen fikk Per Gunnar Frantzen strålende kritikk i Bergens Tidende. Ellers var målskårerne: Terje Kolstad, Jan Kristian Olsen, «Millaen», Nils Jostein Helland, Magnar Hestdal, Bjørn Knudsen og Ole Inge Gjøen. Sistnevnte kom fra Oslo-klubben Brynjar og var sammen med målvakten Per Urdahl fra Refstad to verdifulle forsterkninger.

Neste sesong var det avgjørende å bli blant de fem beste lagene i serien for å beholde plassen på nivå 2. Håndballforbundet hadde vedtatt omlegging av serie-systemet slik at det bare ble to avdelinger, der vinnerne rykket direkte opp. Vi var kvitt disse hersens kvalifiseringskampene.

Det ble med ett år engasjement for Thon slik kulturen hadde blitt med herretrenerne i håndballgruppen. Nå var det jeg som skulle prøve å få de beste resultatene ut av spillerne. Det gikk sånn passe. Vi fikk en ny 5. plass og berget med det plassen i den nye, tøffe divisjonen. Fremdeles var «Millaen» den samlende kraften, Olsenbanden var med og nye ungdommer var Per Steinar Aasebø og Tom Thormodsen. Preben Moe fikk ros i avisene for sitt spill mens Per Gunnar Frantzen pådro seg en øyenskade som holdt ham borte fra håndballen i flere år.

Nivåheving

Sesongen 1976–1977 møtte vi disse lagene: Nornen, Odda, Stavanger, Kristiansand, AK 28, Kragerø, Skiens Ballklubb, Nøtterøy og Falk Horten. Flere av Østlandslagene hadde tidligere landslagsspillere som spillende trenere. Nivået hadde blitt merkbart høyere, men også vi trente mer enn tidligere. Jeg hadde fått fornyet tillit som trener og som lagleder styrket Bjørn Cook teamet. Hele spillerstallen fortsatte, og fra Arild fikk vi en fantastisk forsterkning i bakspilleren Kjell Roar Tollefsen. Han gled godt inn i miljøet både på og utenfor banen. Ellers ble sesongen et stort gjennombrudd for Tore Østenstad, med sin hurtighet og teknikk var han en trussel for ethvert forsvar.

Det var flere kamper som vil bli spesielt husket. I hjemmekampen i desember mot Nornen i Haukelandshallen hadde vi 1000 tilskuere. Det var ny rekord. Forklaringen var at Branns fotballspillere møtte Os-kvinnenes eliteserielag til forkamp i håndball. Det ga penger i kassen, men på banen tapte vi med fire mål.

8. januar 1977 må skrives med gullskrift i klubbhistorien. Da åpnet Stemmemyren Idrettshall med seriekampen mot Stavanger. De 300 på tribunen vil huske kampen for at banedekket var farlig glatt, det var brukt feil bonemiddel. Og så huskes kampen for at «Millaen» laget to mål for riktig lag mens broren «Nissaen» skåret tre mål for feil lag. Kampen endte 15–15. Sesongen huskes også for at Terje Hilland spilte for Nøtterøy, der han jobbet i politiet. Som toppskårer sørget han for at vi tapte begge kampene mot vestfoldingene. Vi endte på 7 plass og var skuffet, men marginene var små, og de andre lagene hadde blitt bedre.

Hans Thon

«Millaen» – Milton Tvedt
– tok over som trener før
1977–1978-sesongen.

Rykket ned

Foran 1977–1978-sesongen slet laget med å få engasjert trener. Jeg ønsket avløsning og tok i stedet over kvinnelaget. Styret klarte ikke å finne ny trener, og «Millaen» med støtte fra andre spillere tok ansvar.

Blant motstanderne var det bare Nornen fra samme by, ellers var det stort sett de samme lagene som forrige sesong. Også spillerstallen var den samme, men dyktige Kjell Roar Tollefsen var ferdig med studiene og dro tilbake til Oslo og Arild. Refstad-spilleren Morten Michelsen kom som et godt plaster på såret, og fra egne rekker markerte Olav Erik Sebjørnsen seg for alvor.

Kjell Roar Tollefsen kom på besøk med Arild til en dramatisk duell på Stemmemyren, en seriekamp som endte 19–19, men som vil bli husket for at dommerne blåste av kampen 15 sekunder før full tid på grunn av en misforståelse med sekretariatet. Vi hadde ballen og var tildelt et ni-meterkast og en siste mulighet til å avgjøre, men laglederen til Oslo-klubben Trygve Hegnar tvang spillerne sine til å gå i garderoben. Dommerne prøvde å få de ut på banen for å spille de siste sekundene, men Hegnar svarte: «Vi tar heller en omkamp». På slutten av sesongen måtte Hegnar selv ta på seg drakten for å berge aristokratens plass i serien. Det skjedde på bekostning av oss. Hegnar, som til da var mest kjent som tidligere landslagsspiller, ble senere kjent som en av Norges rikeste og fikk som redaktør av Kapital og Finansavisen i 2008 utmerkelsen «Årets modigste redaktør» av Oslo redaktørforening. 30 år tidligere burde han ha fått prisen «Stemmemyrens feigeste». Arild tok plassen foran oss på tabellen. Vi var ikke lenger gode nok på nest høyeste nivå i norsk håndball, men det manglet ikke mye. «Sandviken rykker ned med flagget til topps» var overskriften i Bergens Tidende etter siste kamp med uavgjort mot topplaget Kristiansand.

De fleste spillerne var elever ved ungdomsskolen på Rothaugen. Her er spillerne som ble suverene skolemestre i 1971. Flere av dem ble sentrale på herrelaget det kommende tiåret. Foran fra venstre: Håkon Espelid, Olav Erik Sebjørnsen, Tore Østenstad, Pål Erdal (Norrøna) og Knut Øvrebø. Bak fra venstre: Per Helle Johnsen, Ole Myklebust, Terje Hilland, Ivar Olsen (Norrøna), Geir Paulsen og Nils Agnar Johannessen.

Harold Sletten...

... er født i 1962 og vokste opp de første årene i New York, men familien kom tidlig til Bergen. Han ble ekte «Høddegutt», da selvsagt med marsjtid i Mathismarkens Bataljon.

– Jeg var 13 år første gang jeg deltok på trening i gymnastikksalen på Sandviken skole. Først hadde jeg Grete Knudsen som trener, senere overtok Jan Kasper Østensen, Olav Erik Sebjørnsen og Bjørn Knudsen.

En av hans tidlige trenere mente Haralds skuddarm var medfødt. Vi kan si mye fint om gymnastikksalen, men det fantes ikke håndballmål der. Den 15 meter lange og 8 meter brede salen innbød ikke til mye skuddtrening.

Harold debuterte på seniorlaget høsten 1979, bare fire år etter han tok sine første finter i gymnastikksalen. Det skjedde i kampen mot Odda, der han og Tore Østenstad ble trukket frem i Bergens Tidende som de beste spillerne. Etter det skjedde mye veldig fort. – Allerede året etter spilte jeg den første av åtte junior- og ungdomslandskamper. Det var mot Vest-Tyskland. Jeg skåret to mål, noe som ga økt selvtillit.

Harold ble noen år i Sandviken og spill i 3. divisjon. Han ble vant til å spille med manns-oppdekning, «frimerke». Med tanke på topphåndball og landslagsspill var ikke dette en varig løsning. I februar 1983 gikk han derfor til Norrøna i håp om at laget skulle vinne 2. divisjon og rykke opp i eliten. Det lyktes ikke, og i sin jakt på å spille på høyeste nivå, var han innom både Kristiansand og Fyllingen, før han igjen havnet i Norrøna. Han fikk sin første A-landskamp i 1984 mot Finland, skåret tre mål og var fast på laget de neste fem årene. Han står bokført med 81 kamper på landets gjeveste representasjonslag.

– Jeg har vært med på mye i håndball-Bergen, men grunnlaget la jeg i den trange gymnastikksalen og asfaltbanen på Stemmemyren. Senere ble jeg blant annet spillende trener i Fyllingen, da de første gang rykket opp i toppdivisjonen og overtok hegemoniet etter Norrøna som topplaget i byen. Jeg var også kretsagstrener i en periode for 16-årguttene, i tillegg til å trene kvinnelaget til Os. Men den største innsatsen nedla jeg de siste årene i Norrøna, der jeg var spiller, trener, styreleder, sportslig leder med mer. Fortsatt er jeg aktiv på veteranlaget til Norrøna. Vi kan skryte av å være det desidert mestvinnende laget i norgesmesterskapene for veteraner de siste 20 årene, så jeg er blitt Norrønagutt, men: Jeg har fortsatt mange venner i Sandviken og hjertet mitt banker ekstra for klubben.

Harold har tatt med seg talentet fra håndballbanen over i det sivile, der han i mange år har vært en profilert næringslivsleder.

«Millaen» ble skadet midt i sesongen og kom ikke på banen igjen. Det var noe av forklaringen på nedrykket. Laget var fortsatt avhengig av hans skudd og frispillinger.

Opprykk vanskelig

Troen på oss selv var fortsatt til stede før neste sesong. «Vi vil tilbake i 2.divisjon», uttalte de tre spillende trenerne «Millaen», Jan Kristian Olsen og Helge Olsen til Bergens Tidende. Det optimistiske målet gikk nesten. Laget vant puljen, men tapte kvalifiseringskampene mot AK 28.

Helge Olsen, klubbens kanskje beste strekspillere gjennom tidene, la opp og gikk over i trenerrolle for kvinnelaget.

Morten Lunde var den nye treneren i 1979–1980-sesongen. Han kom utenfra, hadde trent flere bergenslag, men var mest kjent som toppdommer. Midt i sesongen trakk hans seg, og Terje Kolstad overtok ansvaret. Laget gjorde en god innsats, men måtte tåle at Norrøna vant serien fem poeng foran oss. Jan Kristian Olsen markerte seg med sine froskeskudd og kom på topp ti-listen i serien med sine 90 skåringer. På listen fikk han spennende selskap av Harold Sletten som debuterte straks etter fylte 16 år og som markerte seg fra første stund med sine knallharde skudd. Den store spilleren

var likevel 25 år gamle Tore Østenstad som i de fleste kampene herjet vilt med motstanderne. Han fikk følge av Bjørn Knudsen, og så må det nevnes: I bortekampen mot Odda vant vi 27–16, og banens beste var ifølge pressen supermålvakt Terje Fredheim.

I sesongen 1980–1981 var det igjen klart for en ny trenerløsning ettersom Bjørn Knudsen debuterte som spillende trener. Han gikk friskt ut i Bergens Tidende før seriestart: «Vårt mål er å vinne serien». Men Tore Østenstad hadde gått til Nørrøna og 2. divisjonsspill, og både «Millaen» og Jan Kristian Olsen brukte ikke like mye tid på håndballen som tidligere. Best omtale i pressen fikk Harold Sletten, som også debuterte på juniorlandslaget i oktober 1980, og Per Steinar Aasebø. Håndballforbundet hadde igjen gjort endringer i seriesystemet slik at også 3. divisjon ble en krevende utfordring både sportslig og økonomisk. Vi endte på 6. plass etter kamper mot Grane, Øyestad, Tømmerholt, Sola, Viking-Stavanger, Åkra, Odda, Lyngbø og BHK.

Løvik tente håpet

Jens Løvik

Engasjementet av Jens Løvik som spillende trener ga laget et løft. Han hadde spilleerfaring fra Nornen og trenererfaring fra Os' kvinnelag i toppdivisjonen. Motstanderlagene var tre lag fra Bergen, Ullern fra Oslo og fem lag fra Rogaland/Agder med Grane i spissen. Løvik styrte en gjeng som fortsatt var ungdommer, selv om både Bjørn Knudsen og Jan Kristian Olsen sørger for erfaring nok, og «Millaen» var still going strong. Andre spillere som var med på satsingen var selvsagt Harold Sletten, men også nye gutter fra egen stall som Børge Ellingsen og Lars Christensen. Fra AK 28 var Arne Paulsen en verdifull tilvekst, og fra Lyngbø fikk vi en dyktig målvakt i Kjell Kvalheim. Sandviken har alltid hatt gode målvakter!

Etter mye oppløftende spill måtte vi bite i det sure eplet, ett poeng bak vinnerlaget Grane. Og det selv om våre gutter på hjemmebane hadde utklasset sørlendingene med 25–16. En annen kamp som vil bli husket av hjemmepublikummet, var kampen mot Ullern med landslagsveteranen Pål Cappelen og BSIs gamle toppskårer Hans Raaschou i spissen. En grøsser av en kamp endte med seier 20–19.

Som rosinen i pølsen deltok guttene etter sesongen i Festspillcupen med de to 2.divisjonslagene Nornen og Bjørnar – og landets desiderte topplag Fredensborg/Ski. Vi overrasket alle ved å slå de to andre Bergenslagene og møtte Norgesmestrene i finalen. Et slaktoffer? Nei, våre gutter imponerte og tapte bare 12–16 etter 7–7 ved pause. Målskårerne på laget er Harold Sletten, «Millaen», Bjørn Knudsen, Lars Christensen, Jens Løvik, Geir Husebø og Svein Rødsand. Også målvakten Kjell Kvalheim fikk glimrende kritikk i Bergens Tidende. Stjernene på Oslolaget var de to landslagsspillerne Gunnar Pettersen og Tor Edvin Helland.

Da en ny serie startet i 1982, var Jens Løvik fortsatt trener, og «Millaen» fortsatt spiller, men hans siste kamp ble mot Bjarg i september det året. Da satte en kneskade et definitivt punktum for en karriere klubben ikke har sett maken til. En epoke var over. Sesongen åpnet lovende med sterke borteseire mot Linderud, Oslo Idrettslag og ikke minst seriefavoritt Oslo Studentenes Idrettslag. I slutten av november tok vi imot studentlaget til returkamp hjemme. Bjørn Knudsen var i avisene og fristet publikum: Kampen var avgjørende for hvem som skulle vinne puljen og rykke opp, sa han.

Hvorfor gikk det slik?

Mange trodde at med idrettshallen på Stemmemyren ville håndballgruppen få et oppsving. Svaret på hvorfor det ikke gikk slik, er sammensatt, og skal jeg prøve meg på en forklaring må det bli:

Håndballgruppen har aldri hatt noen overordnet langsiktig plan på hvor vi ville, og da heller ikke en strategi på hvordan vi skulle komme dit. Vi var en spillerstyrt gruppe som gikk fra lokale kamper i Tennishallen og Landåshallen, til å spille i landsdekkende serier. Vi manglet noen som jobbet utenfor det sportslige, folk med andre evner enn de vi spillere hadde. En deltidsansatt på lønnet basis ble aldri diskutert.

Det ble særdeles utfordrende økonomisk med to seniorlag i landsdekkende serier. Det gikk på bekostning av satsingen på yngre lag. Da Holberg Cup ble dradd i gang for å styrke økonomien, ble enda en belastning påført de trenerne og spillerne som allerede hadde flest oppgaver fra tidligere.

Sportslig skulle vi hevde oss både i kvinne- og herreklassen, samtidig som vi selv utviklet egne spillere til lagene. Det var nok å gape over for mye. Vi hadde ikke nok håndballfaglig kompetanse til å klare en slik oppgave. Vi kunne ikke som Østlandsklubbene rekruttere tidligere landslagsspillere som trenere/spillende trenere. Vi savnet impulser utenfra og innspill til en håndballkultur på et høyere, sportslig plan.

Vi hadde ingen form for spillerlogistikk, treningene var åpne for hvem som helst og to måneder før seriestart talte vi opp hva vi hadde av spillere. Dette var før kjøp og salg av spillere – og på 1970-tallet var spillerne fremdeles sterkt bundet av lojalitet til klubbene.

Vi var de siste, ekte amatører. Vi handlet oftere med hjertet enn med hodet, men for all del: Gå hem kor gøy vi hadde det!

200 tilskuere skapte elektrisk stemning på Stemmemyren, og de fikk nesten full valuta for inngangspengene. Lagene fulgte hverandre gjennom 60 minutter. I siste spilleminutt ledet Oslo-guttene med ett mål, og vi hadde ballen i angrep. Uavgjort ville holdt for oss, men i de siste ti sekundene presterte vi det utrolige at to skudd fra 6-meteren traff stengene.

Etter den kampen gikk luften ut av spillerne. I de påfølgende kampene tapte vi tre. Opprykks-planene måtte skrinlegges. Harold Sletten, som hadde vært den dominerende spilleren de siste sesongene, gikk til Norrøne i januar 1983, og det samme gjorde Bjørn Knudsen etter sesongen. Laget endte midt på tabellen, men var i oppløsning.

Spillerne som ble i klubben sesongen 1983–1984 fikk en blytung sesong uten Jens Løvik, Bjørn Knudsen, Harold Sletten, Jan Kristian Olsen, «Millaen» og flere. Den endte med jumboplass og nedrykk til den lokale 4. divisjonen. En epoke for vårt tradisjonsrike seniorlag var over. Det fantes ikke lenger rekruttering fra egne rekker som kunne fylle opp tomrommene etter spillerne som ble borte.

Best på Vestlandet i 1972.

*Eivind Ottem i scorings-
posisjon på strek i
kvalifiseringskampen mot
Hamar i 1965.*

*Jan Otto Kvalheim scorer
mot Danmark.*

*En stilstudie av
Jan Kristian Olsens
skuddarm.*

HOLBERG CUP

Begynnelsen

Økonomien var et evig problem i håndballgruppen. Derfor påtok vi oss på begynnelsen av 1970-tallet å stå som arrangør av en åpningsturnering i Haukelandshallen for lokale lag. Turneringen ble avviklet over to helger i slutten av august og ga kjærkomne inntekter fra lagenes påmeldingsavgift. Inngangsbillettene sørget for at vi fikk dekket utgiftene til dommere og premier. Det var en grei måte å tjene penger på i forhold til loddsalg og lørdagsdans i Håndverks- og industriforeningens lokaler. Tanken meldte seg om det var mulig å utvide turneringen og gjøre enda mer penger på en felles dugnad?

Våre yngre lags hyppige deltakelse på turneringer i inn- og utland tente ideen om at vi burde prøve en turnering med internasjonal deltakelse. Høsten 1975 gikk håndballgruppen derfor i gang med å planlegge DnC-Håndballcup '76. Navnet ble til fordi Den norske Creditbank sponset utgiftene til kopiering og porto ved utsendelse av invitasjoner til alle lag i Norge, Norden og Tyskland. Planen var å gjennomføre turneringen for yngre lag i månedsskiftet juni/juli i Haukelandshallen og ute på Nymarks-banene. Det ble med planen, for det meldte seg for få lag til at turneringen kunne realiseres.

Men vi ga ikke opp. Ved en evaluering på Holbergstuen ble vi enige om hva som måtte gjøres bedre for å klare å vekke interesse for turneringen. Det var klart for oss at vi måtte ha et turneringsnavn med bedre klang. Der vi satt ga navnet seg selv: Holberg Cup. Vi var overbevist om at det ville selge, spesielt i Danmark. Vi var tidlig ute med søknader til håndballkretsen, håndballforbundet og til kommunen om leie av Haukelandshallen og skoler til overnatting. Vi innså at vi ikke ville klare arrangementet bare ved egen hjelp. Derfor inviterte vi for første gang til et foreldremøte i det gamle klubbhuset. Overraskende mange tok imot innbydelsen. Der informerte vi om gruppens drift, utfordringer og planene for en større internasjonal turnering for å bedre økonomien. Stemningen blant foreldrene ga oss troen på at vi ville klare det.

En stor suksess

En nabo ble hentet inn for å oversette innbydelsen til tysk. De med penest formskrift skrev adresser på konvoluttene, tusenvis av innbydelser ble puttet i, så var det vår sure plikt å slikke konvolutter og frimerker. De som var med, glemmer det aldri.

Portoutgiftene ved masseutsendingen ble dekket av Vestlandsbanken, der vår tidligere kasserer i håndballgruppen Kjell Lavik jobbet.

Nytt emblem for Holberg Cup fra 1978.

Så var det å vente på påmeldinger, ville vi lykkes med å få nok påmeldinger? Jeg glemmer ikke hvordan John Arve Dalland, som da var styreleder og selvskreven turneringsleder og jeg jublet da påmeldingene kom i postboksen. Først fra lag i Danmark, helt greit for oss at de mener Holberg er dansk! Så fra Sverige, Vest-Tyskland, Færøyene og Norge. Vi var helt månebedotten.

Forberedelsene ble gjort av en komite på 20 personer – delt inn i grupper med hver sine ansvarsoppgaver: overnatting og vakter på skolene, tre måltider hver dag i aulaen til Gimle skole, ledertreff, diskotekkveld for spillerne, premier, presse, språkmektige verter til tyskerne, dommersjef, kampoppsett og resultater.

Da vi begynte, visste vi heldigvis ikke hvor mye arbeid det ville bli. Vi var glade amatører og trodde alltid det ville ordne seg. Og det gjorde det.

Turneringen gikk som en drøm med 220 kamper. 1500 spillere var i aksjon på tre baner i Haukelandshallen og tre baner ute på Nymarksbanen med sol fra skyfri himmel. Kamper fra 9 til 21 i tre dager, uten ett minutt forsinkelse. Danske lag forsynte seg mest av premiebordet. Fornøyde ledere og spillere. Fantastisk omtale i avisene. Og nok penger til å drifte håndballgruppen ett år fremover.

Mange frivillige gjorde en stor innsats, og det er urettferdig å trekke frem noen foran andre. Likevel, foreldrene til Børge, Odny og Bernhard Ellingsen var helt utrolige. De tok ansvaret for de tre daglige måltidene. Som butikkeiere var de vant til å administrere, finne løsninger og behandle folk som kunder. De sto på i hver eneste etterfølgende turnering og fikk mye ros for mat og service. På samme måte ble faren til Anette, Nils Nicken Teigland en verdifull mann. Med sine kunnskaper i tysk var han bindeleddet til det stadig økende antall lag fra Vest-Tyskland. Sammen med mange andre foreldre gjorde de en strålende innsats.

Det er også kjekt å gi ros til Bergen kommune. Ansatte i fritidsseksjonen strakk seg langt for å imøtekomme våre ønsker om å tilrettelegge baner både ute og inne. Skoleseksjonen og vaktmestrene på overnattingsskolene var alltid hjelpsomme.

Et merkenavn

Ingen var i tvil om at turneringen måtte videreføres. Eneste endring som ble gjort i 1978 var at spilletiden ble redusert fra 2 x 15 minutter til 2 x 10 minutter. Selv om troen i håndballgruppen var sterk, våget vi ikke å satse på en ny solskinnssommer. Og takk for det, som turneringslederen uttalte i Bergens Tidende:

Vi er glade for at turneringen har gått innendørs. Med det været vi har hatt disse dagene, ville det være vanskelig å få avvirket det utendørs i år.

Håndball i regnvær med tung og sleip ball er en annen idrett enn håndball innendørs. Inne i Haukelandshallen skinte solen av blide deltakere fra de fem samme nasjonene som forrige år, fortsatt med klart flest danske lag. 100 frivillige jobbet for at alt skulle gå som smurt, og det gjorde det. Alle turneringene som ble arrangert fikk god omtale i media, noe som ga inspirasjon til nye

turneringer. Ett argument var at det ga penger i klubbkassen, like viktig at våre egne spillere fikk delta i en internasjonal cup på hjemmebane.

Ny sponsor for de påfølgende turneringene ble Kreditkassen, der to kjente Sandviksgutter hadde sitt arbeid: Trygve Hjelle og Rune Tertnæs, sistnevnte ble stadig sterkere trukket inn i arrangementet.

Holberg Cup var blitt et kjent navn i flere land, gjennom positiv omtale av de lagene som hadde deltatt, og ved at vi sendte stoff om turneringen til håndballmagasiner internasjonalt.

Flest tyske lag

I 1979 ble fotballgruppen trukket inn som medarrangør, og årsmøtet vedtok en fordeling av overskuddet med 20 prosent til hver av gruppene, 10 prosent ble avsatt til planlegging av neste års turnering mens 50 prosent ble plassert i et fond. Dette fondet vokste i løpet av ti år til 357.000 kroner og ble brukt til kjøp av det nye klubbhuset.

Etter oppfordring fra tyske lag ble turneringen i 1979 flyttet til midten av august slik at den kunne passe bedre med skoleferien deres. Det førte til at de tyske lagene var i flertall blant de 104 lagene mens det ble merkbart færre danske lag. I tillegg til de fem tidligere deltakernasjonene kunne vi glede oss over lag også fra Island.

Det som huskes best fra turneringen det året, var at den i siste liten måtte flyttes fra Haukelandshallen på grunn av lekkasje i taket. Det medførte mye ekstra arbeid for oss som arrangører. Vi måtte på kort tid forberede oss på kamper på den ene banen i Stemmemyren Idrettshall og tre baner som ble merket opp på den gamle grusbanen. Det ble noen nervøse uker før turneringsstart. Ville hele turneringen regne bort og bli en fiasko? Det pøsregnet hele natten før turneringen skulle starte og tanken på klissvåte, sure tyske spillere og ledere var ikke til å holde ut. Men hva er det vi sier? I Sandviken skinner alltid solen. Fredag morgen lysnet det opp, og solen skinte over vår vakre bydel hele helgen. Da finalene ble spilt søndag ettermiddag, kokte det på tribunen i den intime idrettshallen, maken til suksess!

Rekorddeltakelse

I 1980 var det større deltakelse enn noensinne. 151 lag, 2000 spillere og 338 kamper. Alle de nordiske landene var med unntatt Finland. Vest-Tyskland var som vanlig sterkt til stede og det nye var deltakelse av seks franske lag. Et av de franske lagene ble omtalt i Bergens Tidende. Der skrøt Clamecy av turneringen, og gutter 16-laget deres gikk helt til topps. Franskmennene hadde kjørt buss i to døgn, men enda lenger vei hadde laget fra Vadsø. Norild hadde busset 250 mil via Finland og Sverige før

«Holberg Cup 79» med nye klasser

Pokalen lagene kjempet om i fjorårets «Holberg Cup» med daværende Sandvika-formann Trygve Hjelle (til v.) og håndballformannen Kjell Lavik som drivkrefter i arrangementet, som finansieres med støtte fra Kreditkassen.

Etter henstilling fra de vest-tyske deltakerne har Sandviken bestemt seg for å flytte «Holberg Cup» fra tiden rundt St. Hans til midten av august. Dermed blir sommerens gigantiske håndball-treff sannsynligvis mer attraktivt med større oppslutning og hardere konkurranse. To nye klasser er opprettet, og arrangøren regner med deltakelse opp mot det en har muligheter for å makte rent teknisk.

— I midten av mai håper vi å ha den hele og fulle oversikten over deltakelsen, opplyser Rune Tertnæs i arrangementskomiteen. Det er IL Sandviken i samarbeid med Kreditkassen som står bak «Holberg Cup» — I fjor deltok i overkant, av hundre lag, men vi

regner med en kapasitet på ca. to hundre denne gangen, fremholder Rune Tertnæs.

Dato-endringene gjør at turneringen faller sammen med den vest-tyske skoleferien, og Sandviken regner med storinnrykk fra Island, Føroyane, Danmark, Sverige og Vest-Tyskland i tillegg til et solid antall tilreisende norske lag.

«Holberg Cup» avvikles uken etter mammut-arrangementet «Norway Cup» («Oslo Cup» i håndball og fotball. Arrangøren regner med at en del utenlandske gjester vil slå begivenhetene sammen og gjøre Norges-oppholdet lenger enn vanlig. For de lokale lagene betyr flyttingen av «Holberg Cup» at turneringen kan benyttes i oppkjøringen foran den hjemlige håndball-starten.

Rune Tertnæs var viktig som turneringsleder 1981–1983.

de kom frem til Bergen i tropevarme. Kjekt for de 18 år gamle jentespillerne at de tok seg videre fra gruppespillet før de tapte for et godt, dansk lag i sluttspillet. Ellers gikk tyske lag til topps i fire av klassene.

Kampene ble spilt både i Haukelandshallen og Landåshallen. Turneringen var utvidet til å ha med spillere opp til 20 år.

Vi tar med et lite sitat fra Bergens Tidende:

Mønstergyldig Holberg Cup av Sandviken. Da fløyta gikk etter siste kamp i Haukelandshallen i går kveld, var over 300 kamper spilt uten noen forsinkelser.

Utvidet til fire dager

I 1981 ble turneringen utvidet fra tre til fire dager. Det falt ikke heldig ut. Bare 100 lag meldte seg på håndballfesten som ble gjennomført 30. juli til 2. august. Vi gledet oss over en ny nasjon, Sveits, som ble det syvende deltakerlandet i turneringen. Fremdeles var det flertall av tyske lag, færre danske – og også færre lokale klubber deltok. Kanskje skyldtes det at datoen kolliderte med fellesferien, og at Norway Cup i fotball ble spilt samtidig?

John Arve Dalland hadde flyttet til Stavanger, og Rune Tertnæs var ny turneringsleder de kommende årene.

Året etter var cupen tilbake over tre dager og med 110 påmeldte lag. Det var merkbart at det ble arrangert stadig flere håndballturneringer i Norden. En følge av dette var at den tradisjonelle Oslo Cup ble avlyst dette året. 240 kamper ble gjennomført prikkfritt som vanlig, og vi kunne glede oss over at vårt lag i gutter 20-årsklassen gikk helt til topps mens jentene på samme alder klarte andreplass.

Mot slutten

I 1983 var turneringen tilbake i månedsskiftet juni/juli. I to av klassene ble det fristet med 5000 kroner til vinnerne, uten at det hjalp så mye på påmeldingen. Naboklubben vår, Tertnes stakk forresten av med alle pengene ved å vinne de to «pengeklassene». Vi hadde håpet på ny rekord-deltakelse, men bare 100 lag deltok. 200 kamper ble spilt etter programmet, og som alltid: Turneringen fikk ros av spillere, ledere og media.

Som arrangør var vi skuffet over at vi aldri klarte å få med lag fra Østlandet. De foretrakk turneringer i Danmark og Sverige. Turen over fjellet fra øst til vest har alltid vært dobbelt så lang som fra vest til øst.

Et nytt innslag i programmet var Øivind Bolstad fra Hamar, ansett som en av verdens beste håndballdommere. Han holdt miniseminar for trenere med temaet: «Kampfberedelse, lagledelse og fokus på dommeren». I tillegg til Kreditkassen var Bergens Tidende kommet med som sponsor.

Dette ble siste Holberg-Cup. Neste år var påmeldingen så dårlig at turneringen måtte avlyses. Håpet var å komme sterkt tilbake året etter, men det skjedde ikke. Håndballgruppen var på vei ned i en bølgedal, og det var ikke nok tillitsvalgte som ville ta ansvar for å videreføre turneringen. Holberg-eventyret var over.

Fra stagnasjon til optimisme

Edmund Tangseth deler i det følgende sine tanker om håndballen i idrettslaget fra 1980-årene og frem til i dag. Dessuten ser han med skråblikk på den eldre garde av kvinnelige og mannlige spillerne som nå dyrker fellesskap og glede i festlige sammenhenger.

Edmund Tangseth

– Fra midten av 1980-tallet så vi at alderssammensetningen i bydelen endret seg. Det skjedde en nedgang i rekruttering. Bortsett fra i kvinnefotballen var det tilbakegang over hele «fjølen», med unntak av gruppen med de yngste håndballspillerne. Oppslutningen blant disse var tilfredsstillende. Vi kunne i denne perioden beskrive oss som en typisk breddeklubb. Ikke særlig spennende med hensyn til resultater.

Årsaken til denne utviklingen var nok demografisk begrunnet. Vi fikk utflytting til Åsane, og flere av de dyktige og dynamiske lederne ble med på flyttelasstet. Hadde man flyttet til en ny bydel, var det naturlig å ta del i egne barns oppvekst og fritid. Resultatet ble noen år med stagnasjon og tilbakegang for håndballen i Sandviken.

Mens strømmen av dyktige fotballspillere (kvinner) gikk mot Stemmemyren og Sandviken, skjedde det motsatte med håndballspillerne (jenter og gutter). De forsvant nordover til klubbene i Åsane.

Noe eiendommelig var det også at den nye, flotte Stemmemyrshallen som sto ferdig i 1977, ikke fikk større betydning for håndballen i Sandviken. I stedet for den forventede oppblomstring ble det stagnasjon og tilbakegang.

Men utover 1990-tallet skjedde det store endringer i idrettslaget. Vi fikk nok en demografisk forskyvning. De som var barn på 1960–1970-tallet flyttet tilbake til «barndomshjemmet». De eldre overlot sine hus til barn og barnebarn eller solgte til yngre familier og flyttet i leilighet. Samtidig ble det bygget på Lønborg. Dette førte til at idrettslaget fikk påfyll av sårt tiltrengte barnekull.

Så utover 1990-årene seg det på med unge, nye og interesserte håndballspillere i Sandviken. Junioravdelingen «skjød» fart, og det tok ikke herrelaget lang tid før de hadde avansert til 3. divisjon. Også jentehåndballen var på «hugget». De stilte lag i alle klasser igjen,

På denne tiden skjedde det en endring i divisjonsoppsettet. Lag som spilte i de øverste divisjoner, måtte møte motstandere fra andre landsdeler. Det ble østlandslag for herrene fra Sandviken, og med bare to lag av 12 fra Bergen, ble det mye reising – for mye reising for en klubb med en anstrengt økonomi. Satsingen mot toppen tok ganske fort slutt. Den kostet for mye!

Så selv om målsettingen primært er å drive breddeidrett, er lysten på en repetisjon på «gamle dagers» håndballbragder fortsatt levende i idrettslaget Sandviken.

Siste årsberetning

Jeg sitter med håndballgruppens siste årsberetning og leser – fire tettskrevne sider med overskrifter som sportslige resultater, antall lag, basistrening, økonomi, trenere, laglederhåndbok og klubbanalyse.

Trenermangel, mangel på tillitsvalgte og svak økonomi er utfordringer som går igjen i de fleste klubber, ikke bare i Sandviken. Likevel har styret definert helt klare og realistiske mål for sitt arbeid. Det vil videre og ønsker å være med på å sette «farge» på håndballen.

For å bøte på mangelen på trenere/lagledere, er det blitt arrangert interne trenerkurs for unge spillere som har lyst til å prøve seg som trenere for de yngste lagene. Det er registrert synkende interesse fra foreldrenes side til denne type oppgave. Derfor vil gruppen bygge opp trenerkompetanse og erfaring blant de eldre spillerne. Som et insentiv er det avsatt penger til «trenerlønn» (100 kroner timen, maks 1500 kroner i sesongen).

Det jobbes med å få mer treningstid i Stemmemyrshallen. Pr. i dag dekker ikke den avsatte tiden gruppens behov. Det er opprettet treningssamarbeid med Åsane og Nordnes.

Det jobbes også med den sosiale biten, bl.a. har gruppen opprettet noe den kaller basisgruppen. Denne gruppen er tiltenkt alle over 10 år og har søkelys på skadeforebyggende øvelser. Men den sosiale biten får også stor plass. Her møtes barn på ulike alderstrinn, noe som vil være med på å skape samhold og tilhørighet

Det gror i de yngste klassene, både når det gjelder gutter og jenter. Dette skaper optimisme for fremtiden. At det er vanskelig å holde på de eldste guttene, er bekymringsfullt. Inntil videre mangler vi et herrelag! Kanskje er ikke motivasjonen så høy, så lenge økonomien setter grenser for hvor mye det kan satses.

Men vi har et kvinnelag som spiller i 5. divisjon. Kvinnene prøver å ha med jenter 16 år, på sine treninger, noe som er svært populært og utviklende for de unge spillerne. Piker 33 er også med på en av disse treningstimerne i uken. Men noe må gjøres for å skaffe et herrelag. De er det ikke for mange av i Bergen i dag!

Vi er nå inne i IL Sandvikens 75. år. Klubben har blitt stor innen fotball, spesielt kvinnefotball. Håndballen har ligget litt i bakevjen etter at fotballen med Jan Reidar Rasmussen i spissen slo seg frem på kvinnesiden på 1970-tallet.

Milton Tvedt gjennom på strek i kjent stil.

Unge håndballspillere i IL Sandviken. Det gror godt i de yngre rekker i håndballen.

At det alltid har gått litt opp og ned med håndballen i Sandviken, er ikke noe nytt. Husk at i de første årene etter opprettelsen av laget var utvalget av ulike idrettsaktiviteter stort. Vi hadde fotball, håndball, friidrett, boksing, svømming, ski og kappgang. Senere kom også bordtennis. Interessen og oppslutningen om den enkelte idrettsgren har gått i bølgedaler. Etter hvert har det i noen av grenene «stoppet helt opp». Årsakene til dette er mange, men mest skyldes det manglende oppslutning. For å motvirke en slik utvikling, må vi få tak i ildsjelene. Noen som brenner for sin idrett og kan stå opp for denne. Håndballen hadde sin ildsjel på 1950–1960-tallet, Gunnar Aasbø. Senere kom Helge Herland som også var et fyrtårn for sin idrett.

Men vi må føye til at på den tiden var de høye barnetallene mer et luksusproblem. Den store tilstrømmingen til treningstimene på Sandviken skole førte til at mange måtte avvises.

Fra 1970-tallet begynte fraflyttingen og hybelfiseringen i Sandviken. Dette resulterte i nedgang i barnekullene. Politikerne så ingen annen mulighet enn å rive Sandviken skole som på dette tidspunktet var i svært dårlig forfatning. Alternativet var å ruste opp denne til en svært høy kostnad. Dette førte til at fraflyttingen fra Indre Sandviken skjøt ytterligere fart.

Vi ser at også andre barne- og ungdomsorganisasjoner i bydelen sliter med rekrutteringen. Husk at i årene etter krigen og frem til 1980-årene krydde det av unger i gatene. Da var det også mulig å stille fulltallige fotball- og håndballag samt buekorps fra et og samme nabolag. Nå er ungene borte fra gatene.

Men la oss ikke avslutte med for mye negativitet. Etter å ha lest den siste årsberetningen, er det grunn til å håpe på en positiv utvikling for håndballen i Sandviken.

Nokken får aldri nok

No har dé seg sånn her ute i Sandviken at é folk først blitt opptatt á nokke, går di inn for dé mé liv á løst. Det é ingenting så stopper en patriotisk Sandvikssjel enten han é fra Ytre eller Indre Sandviken. Di engasjerer seg litt mer enn det så gjennomsnittsbergenseren 'jør'. Dé é dé så har fått nokken gamle håndballspillere té á hálle på lenge etter dé så synes naturlig. Ikkje mé té á spille håndball. Di bruker tiden sin sammen med go'e håndballvenner té á mimre, gå turer, drikke vin á sjampanje – á felles for di alle – di snakker ustanselig om den gangen di drev med idrett i Sandviken. Det vere seg håndball eller fotball. Opplevelsene, minnene og vennskapet fra tiden som aktiv betyr så mykje for oss at nokken á oss får aldri nok . . !

Sittende fra venstre:
Kjell Lavik, Kjell Sellevold,
Ivar Laukeland, Walter
Erichsen, og Arne Hagen.

Stående fra venstre:
Eivind Ottem, Helge Olsen,
Jarl Christensen, Edmund
Tangseth, Milton Tvedt,
Bjørn Olav Lie, Terje
Herland og Hans Drange.

Falmede stjerner

Å så har vi nokken teårskomne gutter. Di tror di é steikande góe te á spille håndball – de' va di, men di ikkje det no lenger. Men di égoe té á preike. Før gikk vi litt på tur sammen, men dé évi ikkje góe te lenger. Derfor sitter vi her i Husé te buekorps-guttene en gang i månen á drikker kaffi á forteller om alt dé gale vi vá mé på då vi vá gutter, á kor gøy det vá den gangen vi spelte håndball, á kor góe vi va. En gang gikk vi opp Stoltzekleiven. Vi ville gjøre litt stas på denne berømte stien i forbindelse mé at nokken sherpaer fra Nepal hadde logge steinene s'jikkeli' på

plass. Vi vakkje mykje té karer då vi sto på toppen, men vi kom oss då opp té slutt. Men eg tror ikkje at vi kommer t' á gjenta den turen...!

Piker 33 år

Alderen té disse jentene é stoppet helt opp. Di blir ikkje eldre enn 33 år – de' synes di é nok. Di é gó té á lyge for seg sjøl. Eg har nemmelién fått vite at en á di é blitt 70 år – men hon påstår at hon é 33 år – hon har dermé vært 33 år i 37 år. Á skulle du komme te á nevne det for di andre – holder di kjeften godt lukket. Men di é fortsatt góe te á spille håndball – jaja, dé va vel té á ta godt i. Dé é en stund siden. Så di é jo aktive ennå. Á så drikker di sjampanje té frokost, di har litt flottere vaner enn di jentene så drikker vin. Á så reiser di av á té opp på Filefjellet. Av á té går di på tur té Fløyen, eller så reiser di té Syltavågen ute på Radøy. Flere av disse jentene é ássá mé i den der vinklubben – så di går litt om hinannen. (Se bildet neste side.)

Fra håndball te'vin

Drakten é stuet vekk, håndballen ligger uten luft innerst i it skap, di har fått gråe hår på hovve, og di har litt vanskel' té å bevege seg. Men tror du di jer seg mé håndballen? Langt ifra! Ballen kan di ikkje hive lenger!?! Men tror du ikkje di har funne på nokke annet. Di é bejynt té å drikke vin istedé! Så lenge di klarer å få glasset opp té munnen é di fornøyde. Så mimrer di om den gang då di ble norgesmestre. Nokken ta di é nemmelién norgesmestre – å dé glømmér di aldri kor fortutlete di enn kommer té å bli...!

Bak fra venstre: Eldrid Larsen (hon har glemt å ta på seg drakten!?), Gro Thormodsen, Aase Aalén, Eli K. Andersen, Karin «Tulla» Aasbø og Anne Lise Sommer.

Foran: Elbjørg Øen, Reidun Langhelle, Bente Mathisen, Eva Havnes, Ellinor Hodneland og Aud Haugsdal.

Piker 33

Iført sitt festantrekk i forbindelse med veteran-NM. hvor de bl.a. har vunnet sin klasse.

Disse kvinnene har holdt sammen i mange år. Det viser hvor viktig kontinuitet og samhold er i idretten.

Alt for Sandviken

Einar Skintveit

Styrelederen i jubileumsåret, Einar Skintveit er sikkert inspirert av den gamle Beatlesklassikeren «Eight Days A Week». For alt arbeidet han legger ned i håndballgruppen bare i løpet av en uke, kan gjør oss «vanlige» svimmel. Og kona er selvfølgelig med på laget.

Utenom styreleder er han trener, lagleder samt dommer. Ja, familien lever og ånder for håndball. Kona er transportsjef og sørger for at de unge, håpefulle kommer seg til trening og kamp. – Håndballkretsen har vedtatt at hver klubb skal ha fire dommere, og mangler man en, koster det 4500 kroner. Vi manglet en dommer. Derfor steppet jeg inn og begynte å dømme også slik at klubben slapp den utgiften, forteller en ivrig Einar Skintveit.

Men tilbake til starten. Han og kona flyttet til Sandviken i 2008. Med bakgrunn fra Mathopen, Fyllingen og Haslum var det naturlig at guttene skulle spille håndball. I 2012 ble han trener/leder for lag hans egne barn spilte på. Han ble valgt inn i håndballstyret i 2016. I 2017 ble han styreleder og har hatt det vervet siden. Sammen med Silje, Malene og Line ble de enige om å bygge nedenfra for å skape en livskraftig gruppe.

– Det er ikke coronapandemien som gjør det vanskelig for håndballgruppen i Sandviken. Mangel på treningstid og stadige kollisjoner mellom fotball og håndball har gjort at spesielt guttesiden sliter. Inn i den nye sesongen mistet vi de eldste guttelagene til Åsane, fortsetter Skintveit.

– Åsane rykket opp til 2. divisjon for herrer og har fått på plass en ny storstue. Klubben i nord hadde tilrettelagt et godt tilbud til alle guttene fra Sandviken.

Dermed forsvant vår 2005- og 2007-årgang. 2004- og 2006-årgangene har de to siste årene forsvunnet til Viking. Vi hadde samarbeidet i to sesonger med dem. Det er slutt på dette, og nå er det bare Åsane og Viking for guttene fra Sandviken. Vi drømmer likevel om å kunne starte et herrelag i Sandviken etter hvert. Kvinnelaget vårt som er i 5. divisjon rår over 20 spillere, og det er på nippet til at vi kan mønstre to lag. Ellers er spillerne på de respektive, unge lag i klubben fordelt slik:

Jenter 16 år (2004-årgang): 15 spillere, jenter 15: 11 spillere, jenter 14: 10 spillere, jenter 11: 12 spillere, jenter 10: 15 spillere, jenter 8: 14 spillere (inkludert to gutter) og jenter 7: 22 spillere. Når det gjelder guttene er Åsane og Viking alternativer for årgangene 2004, 2005, 2006 og 2007 om de vil spille håndball i disse årsklassene. Vi har gutter 10: 12 spillere og gutter 8: 12 spillere (inkludert to jenter). De yngste begynner

Jenter 2004, på Stord Cup 2017. Bak fra venstre: Asta Eikemo, Andrine Horn, Hanna Lunde, Vilde Myklebost, Jenny Djønne og Jenny Tveit.

Foran: Nora Solbakken, Ella Holst, Julie Johannessen, Nasreen Salum og Tuva Instebo Hansen.

PIKER 33

Bak fra venstre: Giske Nilssen, Annette Teigland Lindgren, Eva L. Løvaas, Randi Ivarøy, Karoline Kallestad, Matti Maria Berger og Jannike Tertnæs.

Foran: Trine Kristiansen, Gro Thormodsén og Anne Kvist.

å spille kamper når de er seks år. I begynnelsen er det fotball før håndball. Forrige håndballsesong ble avsluttet 12. mars 2020. Deretter ble det stopp for all idrett ettersom «nedstengningen» ble vedtatt da.

– Frafall er et problem. 2007-årgangen fikk flere bøter da de ikke klarte å stille lag. Til slutt var det bare 4 spillere igjen. Nå er de i Åsane hvor laget har 16 spillere.

– Storhetstiden til håndballgruppen var på 1950- og 1960-tallet. Det blir vel vanskelig å kopiere slike tider?

– Sandviken skal være en breddeklubb i håndball, og toppene skal gå videre når de vil spille på et høyere nivå. Ta for eksempel Jenny Djonne som gikk til Fyllingen i 2018. 20. mars i år (2020) ble 16-åringen fra Eikeviken uttatt til samling med jentelandslaget. Dessverre ble denne avlyst grunnet coronaen. Målet vårt er at spillere som vil opp og frem får dra videre til satsende klubber. I dagens situasjon må vi satse på barne- og breddehåndball. Vi ønsker likevel at spillerne er så lenge som mulig i klubben.

– De siste årene har vi jobbet med å opprettholde bånd til de eldste spillerne. Slik at spillere som ønsker å drive med verdens beste hobby kan gjøre det på Stemmen. Mer treningstid er helt avgjørende for utviklingen i gruppen. Nå føles det som om vi er gjester i hallen og ikke har den nødvendige tilhørigheten der. Neste sesong forsvinner Viking volleyball til Åsane Arena som åpnet i august 2020. Vi håper på bedre tilgang til Stemmemyren da.

– Hvordan er forholdet til hovedstyret?

– Jeg har en god dialog med hovedstyret. Men skal vi ha et bredt tilbud i klubben, må treningen til de respektive lagene ikke «kollidere» slik at de unge kan drive med forskjellige idretter i Sandviken om de ønsker det. Aktive barn og voksne er målet til hele Sandviken.

Dette er TH-laget. Tilrettelagt håndball (tidligere Gullserielaget).

*Bak fra venstre: Ingrid Knappskog, Erik-Andre Josephsen, Otto Rasmussen, Karstein Lygre, Rune Arnesen, Ja Åge Bruvik
Fremme fra venstre: Astrid Knappskog, Grete Sælensminde, Rolf Kåre Huse, Rolf Davidsen, Trygve Næss.*

JENTER 2009

Bak fra venstre: Lise Solheimsnes, Une Raknes Gjerstad, Angusta Hage, Amanda Torvund Sundvor, Kamille V. Torvik, Live C. Amundsen og Anna Salbu Dawson.

Foran: Emma Balzer, Kristina Lorentzen og Isabel Eide.

JENTER 2010

Bak fra venstre: Linnea L Sager, Ophelia Seim Bjørndal, Mina Falck Vassenden, Tirill Brynstad, Andrea Åsheim Stang, Helena Erstad Nesje og Fanny Brandt-Morild.

Foran: Live Rolland Moe, Anna Angelskår, Elsa Boge, Sara Smestad og Lilly Aune Scott.

JENTER 2011

Bak fra venstre: Mathilde Solberg Vikebø, Una Humberset, Vilma Eikemo, Sigrid Marie Askildsen, Kamilla Witte, Maya Gjesteland, Hanna Svardal Skare, Ingrid Åsnes og Victoria Karlsen Gåthe.

Foran: Amelia Zorubiene, Emilie Stenevik, Andrine Henriksen, Lillie Pollen, Olivia Litleskare, Julie Aarrstad Solheimsnes og Synneva Fjell Tveiten.

Ikke tilstede da bildet ble tatt: Malin Kvinnesland Matre og Mathilde Solberg Vikebø.

JENTER 2006

Bak fra venstre:

Julie Sterri Smedstad, Rakel Ludvigsen Phil, Anna Bakke, Marte Hansen Ulvedal, Marthine Edvardsen, Isabell Walden Karlsen og Tuva Sofie Glesnes.

Foran: Ingrid Røkke Indrevær, Mina Solheim Skarstein og Ingrid Emilie Wiseth.

JENTER 2005

Bak fra venstre: Thea Holm, Synnøve Haugen, Kaija Molvik-Bergheim, Mia Vonheim McCarthy, Mana Jåstad, Maren Voll-Aanerud og Myla Mui Diep.

Foran: Maja Østrått (trener), Sunniva Mæland, Cathinka Tomassen, Nora Kunze og Maren Karlsen (trener).

Ikke til stede da bildet ble tatt: Agnes Lehmann og Celine Brandal.

JENTER 2004

Bak fra venstre: Ella Steinum Aakre, Amalie Notnæs Nøttveit, Hanna Halmø Lunde, Ella Holst, Salma Svindland, Julie Strand Johansen og Elise Jensen Lilletvedt.

Foran: Lulnya Uqbagebriel Yared, Tuva Instebø Hansen, Nora Hunstad Solbakken og Vilde Wiig Myklebost.

GUTTER 2010

Bak fra venstre: Erlend Berg
Lindemark, Precious Olalere og
Casper Huun.

Foran: Mikael Berland, Viljar Hope
og Jonas Skintveit Mikkelsen.

GUTTER 2011

(Basketball og håndball)

Filip Werner Opland Schmidt, Timothy T.
Bratland, Nicholas Aasen, Amund Somy Hosøy,
Lyder Lilli og Andreas Erlien Våsted.

Ikke til stede da bildet ble tatt:
Emilian Lunde, Filip Pedersen, Gabriel Holum
Fredbo, Gabriel Meltevik, Henrik Aksel Blomgren,
Sverre Ulvedal og Jonathan René Bøe.

Trenere: Thor N. Hokem og Thorbjørn Hansen.

GYMGØY 2012

(basketball og håndball)

Bak fra venstre: Jacob Stang, Emil
Euler Storebø, Håkon Lorentzen,
Snorre Roth Johnsen, Iver Gjerstad
og Even Chemnitz Amundsen.

Foran: Brage Byrknes Vasset, Peter
Byrknes Vasset, Lida Haugland og
Sindre Ludvigsen Phil.

BORDTENNIS

«Mammen» – en bauta

I 1956 tok Hans Rindedal initiativet til å få opprettet en bordtennisgruppe i laget. Man fikk grønt lys av styret som fremmet forslag om opprettelse av en slik gruppe på årsmøtet 16. november. Etter en lengre diskusjon på møtet, både for og imot, ble gruppen endelig vedtatt opprettet.

Rindedal fikk mye ros for det forhåndsarbeidet som var nedlagt i forbindelse med starten. Det første styret ble: Hans Rindedal, formann, Hans Sunde, Jan B. «Mammen» Monsen, og Arne Amundsen. Bord ble skaffet til veie, og gruppen startet opp i gymsalen på Sandviken skole.

Til tross for dystre spådommer og til dels motvilje fra visse hold, ble gruppen en suksess. Hver eneste treningskveld var godt besøkt. Guttene som knapt visste hva bordtennis var, hadde i løpet vinteren 1956–1957 trent seg opp til å bli gode spillere. Gruppens styre satset stort og påtok seg å arrangere KM. Laget fikk meget god presse for gjennomføringen av stevnet. 19. februar 1957 skrev Bergens Tidende:

Kretsmesterskapet i bordtennis ble avsluttet i Heroshallen (på Asylplads) i helgen med IL Sandviken som arrangør. Det var litt av en oppgave laget hadde tatt på seg ved å arrangere et slikt 3-dagers stevne, og det skilte seg fra oppgaven på en helt gjennom utmerket måte. I senere år, utover 1970 tallet, var det Fjellkameraterne som hadde sin trening i Bordtennis her.

De første årene konsentrerte bordtennisgruppen seg om rekruttering samt å utvikle nybegynnere til å bli habile spillere. Laget stilte med tre lag i kretsens serier, jente-, gutte- og herrelag. Jentene hadde gjort store fremskritt, og guttelaget besto av meget lovende spillere som lovet godt for fremtiden. Herrelaget, bestående av Jan B. Monsen, Odd Apelthun og Roald Axelsen klarte seg fint i sin avdeling (2 divisjon).

Etter en større diskusjon på årsmøtet i 1959 om nedleggelse av gruppen, påtok «Mammen» seg å forsøke å drive den videre. Det viste seg året etter at den hadde sin berettigelse. Av representanter har Arne Amundsen og Odd Apelthun vært medlemmer av Norges Bordtennisforbunds hovedstyre. I kretsserien for lag deltok gruppen med kvinne junior

Jan B. «Mammen» Monsen

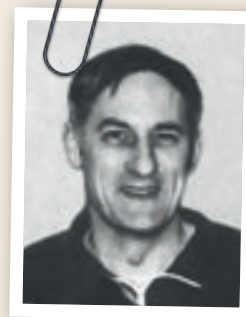

«Mammen»

– Hvorfor fikk du kallenavnet, «Mammen», Jan B. Monsen?

– Ronaldo og Messi er store forbilder for de unge i dag. Mitt idol i yngre år var Viking og Bronselagets store spiller Reidar Kvammen. Da jeg løp rundt i gaten med ballen som liten, ropte jeg: «Her kommer Reidar Kvammen». De andre guttene fikk ikke helt tak i hva jeg sa, så de trodde de hørte «Mammen». Og slik fikk jeg dette kallenavnet som har fulgt meg hele tiden etterpå. Han var en dyktig fotballspiller også, og glemmer ikke tiden da han spilte sammen med Jan Grønning. Sistnevnte var spiss, og «Mammen» spilte indre venstre. Debuten fant sted som 16-åring i 1949. Han har et kjært minne med «Kniksen». – Vi bodde på Lynghaugen og var naboer med familien Jensen. Ryktene gikk om at «Kniksen» som var under 10 år hadde scoret 28 mål i en gatekamp mellom Lynghaugen og Øyjorden (endte 34–20). En dag jeg skulle spille A-kamp på Møhlenpris, ringte moren og spurte om «Kniksen» kunne få være med meg på kampen. Det fikk han selvsagt. Han var med oss i pausen, og etter kampen «glødet» han inne i garderoben. Da vi kom tilbake til Lynghaugen, sa jeg at han måtte gå rett hjem. Moren ringte meg etterpå:

Roald var i himmelen! Dette var en fantastisk og eventyrlig opplevelse for ham!

«Mammen» i yngre år.

og herrelag. Jentene gjorde det skarpest, men herrene klarte å slå Fjell som var regnet for å være et av de beste lagene i landet. Et resultat som også bør nevnes, er kampen mot Komet der «Mammen» beseiret den gode og rutinerte spilleren Steinar Bruvik som var i singlefinalen i NM i 1960, dobbelt NM-vinner senere.

Jan B. Monsen var drivkraften og pytt i panne i bordtennisgruppen. Han ble etter hvert Mr. Bordtennis i klubben og hadde en finger med i spillet i alt som skjedde i gruppen frem til midten av 1970-årene.

Men over til bordtennishistorien igjen. I årene 1963–1965 var bordtennisgruppen liten, men aktiv i sitt arbeid. Denne hadde vært drevet på mer beskjedent og tilbakeholdent plan. Etter mange års venting kom gruppen i 1965 endelig i gang med trening under bedre forhold i nye lokaler på Lønborg skole der man fikk disponere tre bord. – Jeg fikk en forespørsel om å holde foredrag på Lønborg skole om hvordan holde en racket, konkurranseregler etc. Vi fikk etterpå til en avtale der vi kunne bruke skolens gymsal til bordtennistrening.

Tilgangen på spillere var så stor at man måtte si nei til mange grunnet plassmangel. Dette året ble det foruten seniorlag også stilt et guttelag. «Mammen» høstet lovord for det arbeidet han hittil hadde utført for de yngste og ikke minst gruppen. Selv om bordtennisgruppen i Sandviken var liten, var det mye å glede seg over. I 1966 hadde man hele fem bord å spille på, og det var fryd og gammen. Dette ble starten på karrieren til Roy Heggelund, og senere fulgte Gunvor Monsen (datter) og Gina Hundven opp. Dette er de spillerne som nådde lengst på gutte- og jentesiden i Sandviken.

Forhåpningene i bordtennisgruppen var store da Stemmemyrshallen skulle åpnes i 1977. Avtalen med Lønborg skole var sagt opp, og man så frem til å trene og spille i den nye hallen. Skuffelsen var stor da det kom for en dag at det ikke ble tregulv, men

«Mammen» viser stolt frem unge talenter på 1970-tallet.

Foto: Rune Tertnæs

plastgulv i hallen. Derfor måtte bordtennisgruppen i stedet trene i kjelleren der, og Sandviken mistet etter hvert sine beste spillere som gikk til andre klubber grunnet dårlige treningsforhold.

– Jeg jobbet som selger, og distriktet mitt var fra Molde til Flekkefjord, så jeg klarte ikke lenger å drive bordtennisgruppen av arbeidsmessige årsaker.

På årsmøtet i 1974 ble Jan B. Monsen tildelt gullmerket, lagets høyeste utmerkelse – fullt fortjent heder til en hedersmann! Men snart var det slutt på hans ledervirksomhet. Mangel på egnede lokaler gjorde det heller ikke lett å få andre til å gå løs på denne oppgaven. Hans siste år som leder av bordtennisgruppen var i 1975.

Siste bordtennisstyre ble valgt i november 1980, og Åge Schmidt var siste leder av bordtennisgruppen. På halvårsmøtet i Biskopshavn kirkes møterom, 30. mars 1981 ble det vedtatt å legge ned bordtennisgruppen.

Sandviken har kapret totalt 30 NM-titler i bordtennis, nemlig i jenter, gutter, kvinner junior, herrer junior, kvinner, herrer og senior. Selv tok «Mammen» ingen NM-titler, men tapte finalen i double for seniorer to ganger. Datteren Gunvor Monsen har 6 NM-titler.

Lovende spillere i juniorgruppen i 1972.

Bak fra venstre: Marit Monsen, Wenche Kvamme, Thor Gudmundsen og Egil Eide.

Foran: Stein Amundsen, Reidar Steinsvik, Tore Åsheim og Roald Johannessen.

Foto: Rune Tertnæs

Wenche Amundsen

Wenche Amundsen ble norgesmester i lag i 1964 sammen med Rigmor Sørensen. 10 år senere er Rigmor Sørensen i finalen i kretsmesterskapet i Bergen, mot den nye generasjon kvinnespillere fra Sandviken, Gunvor Monsen. «Jeg lar meg ikke slå så lett», sier Rigmor Sørensen til jentespiller Gunvor Monsen, finalister i kvinner senior.

Foto: Hillestad

Trippeltriumpf i NM

Høsten 1960 fikk gruppen tre nye innmeldt, ikke helt ukjente spillere innen bordtennisporten, nemlig Wenche Amundsen, Marthello Synnevåg og Kate Nordbye. Som Komet-spiller hadde førstnevnte sikret seg NM-tittel for lag med Asta Husby i 1959. Året etter vant Wenche Amundsen NM i kvinnedouble med Espelands store stjerne, Berit Ommedal. I tillegg vant hun mixed double-NM med lagkamerat Steinar Bruvik i 1960.

Men i 1961 skulle det bli et virkelig jubelår for IL Sandvikens nyervervelse. Amundsen sto for en unik bragd da hun sikret seg hele tre titler under NM i Bergen, single, kvinnedouble (med Ommedal) og mixed double (med Bruvik). Ja, sammen med Kate Nordbye ble det også en 2. plass i lagmesterskapet. I KM kapret hun også tre titler og tapte bare en kamp i 1961. Sandviken spilte forresten kvalifiseringskamp til hovedserien mot Heros, men tapte 3–7. Flere av kampene var dog svært jevne.

I 1962 tapte Wenche Amundsen singlefinalen i NM 2–3 for Berit Ommedal. Men sammen gjentok de double-bedriften fra året før. I NM 1963 ble det nok en doubletriumpf på de to parhestene, men da hadde Wenche Amundsen giftet seg, het Wenche Amundsen Skarstein og klubben var Heros. I 1964 vant hun lag-NM med Rigmor Knudsen (senere Sørensen). Etter sesongen ble bordtennis byttet ut med familieliv.

– Det var helt tilfeldig at jeg startet med bordtennis. Da jeg begynte på realskolen på Sydneshaugen skole, ble jeg kjent med noen gutter fra Nygaten og Kong Oscars gate. Vi holdt sammen og spilte bordtennis i Heroshallen. Jeg må innrømme at nivået på jentesiden ikke var så veldig høyt den gang for jeg vant NM kvinner junior single i 1958 (og i 1959) rett etter at jeg begynte med bordtennis, forteller Wenche Amundsen Skarstein.

– Vi bodde i Bakkegaten, og det var ikke lang vei til hallen. Jeg trente svært mye og var treningsvillig. Det var ikke vanlig å drive alternativt på slutten av 1950-tallet, så det ble ikke mye løping. Men jeg ble god likevel. Stilte faktisk opp i B-klassen for herrer og vant mange turneringer.

Med en bokselegende som far, Arne Amundsen gikk det mye i idrett i familien. – Far var ofte å se på kampene jeg spilte, og han var interessert i bordtennis. Den dag i dag lever og ånder familien for idrett. Jeg har to sønner og to døtre, og tre av disse har spilt elitehåndball for Fyllingen, sier en stolt mor som også har engasjert seg i mange år på ulike plan i Fyllingen Idrettslag.

NM-grossisten

Roy Heggelund var dyktig både med lærkulen og racketen, men det var i bordtennis han høstet de fleste triumfer. NM-tittelen i Larvik 1977 der han vant single og sikret seg kongepokalen rager avgjort høyest av hans idrettsprestasjoner.

I 1966 ble det fart over karrieren til Roy Heggelund, og noe sensasjonelt ble han og makker Erik Larsen nummer to i KM gutter double. Det var den første doublekonkurransen de deltok i. Faktisk var de begge nære på å nå semifinalen i single, men her spilte nok nervene en viss rolle. Den positive utviklingen fortsatte i bordtennisgruppen, og i 1967 sendte Sandviken fire spillere til NM for jenter og gutter/junior i Larvik; Roy Heggelund, Erik Holmefjord, Erik Larsen og Øyvind Pettersen.

I guttedouble spilte Heggelund sammen med Harald Nilsen, Heros. Sistnevnte hadde trent med guttene på Lønborg skole ettersom han hadde flyttet til nordre bydel, gikk han over til Sandviken året etter. Det gikk glatt i de innledende rundene. I semifinalen møtte de favorittene Svein Nessøy og Otto Hatlebakk fra Fjell. Etter ett sett til hver gikk Heggelund & Co. seierrike ut av duellen, og i finalen ventet Alf Georg Grung og Gunnar Wedøe. Finalen ble ikke velspilt, men det ble 2-0-seier, og idrettslaget første NM for gutter var et faktum. I gutter single tapte Roy Heggelund kvartfinalen mot Svein Nessøy, Fjell.

Han stilte i senior-NM i Blindernhallen i Oslo i 1968 sammen med Marthello Synnevåg og Jan B. Monsen. Heggelund overrasket ved å bli nr. 2 i B-klassen og hadde gjort seg så bemerket at han ble uttatt til å representere Norge ved et stort internasjonalt stevne i København. Senere ble Heggelund tatt ut til en treningsleir i Sverige sommeren 1968.

– Sammen med Danmark og Sverige hadde vi felles treningsleir i Nynäshamn. Jeg hadde der gleden av å møte Stellan Bengtsson – verdensmester i single i 1971. Jeg fikk prate med ham, og han var en litt morsom fyr. Under oppholdet fikk vi også kontakt med trener Christer Johansson. Svenskene hadde et annet fysisk opplegg enn oss og løp mye, ofte 15–20 runder. Den fysiske oppbyggingen gjorde at de var i god form, minnes Roy Heggelund.

Apropos Stellan Bengtsson så fant Roy og han tonen under en treningsleir i Danmark (Veje) i 1969. Særlig fordi det ble mye fotball som ledd i treningen. Og da var Roy best på fotballbanen og Stellan ved bordtennisbordet.

Etter den ovennevnte Sverige-leiren i 1968 ble det tur til Leningrad hvor han sammen med Otto Hatlebakk, Fjell og Larvikgutten Harald Meland represen-

Roy Heggelund har sikret Sandviken mange NM-gull i bordtennis. Han var også en meget god fotballspiller.

Roy Heggelund i aksjon med sin sterke forehand. Hans slag var raske og med stor presisjon og skru, noe som var meget vanskelig å returnere for motstanderne.

Foto: Privat

terte Norge ved dette årets europatreff for juniorer. Selv om guttene resultatmessig ikke hadde noe å hente der borte, var turen både lære- og opplevelserik.

Norgesmesterskapet for de yngste i Landåshallen 28.–29. desember 1968 skulle bli en gedigen opptur for Sandviken. Riktignok ble Fjell for sterke i lagkampen i juniorklassen. Harald Nilsen og Roy Heggelund måtte se at Svein Nessøy & Co. vant 5–3 i finalen. Men de kom sterkt tilbake og vant junior double. Roy vant guttesingle og juniorsingle, men stoppet ikke der. Han vant også mixed double sammen med Siri Rognaldsen, Heros. Ved siden av disse titlene oppnådde laget mange flotte plasseringer. Erik Larsen tok en fin 3. plass i juniorklassen, hvor han i kvartfinalen slo ut en av favorittene, Jens Monsen fra Fjell. Åge Schmidt/Harald Fugleseth ble nummer tre i guttedouble.

Det ble mye gull og heder til klubben, men toppen av kransekaken var da Roy Heggelund fikk pokalen som mesterskapets beste deltaker. Roy hadde allerede på årsmøtet i november 1968 fått den store vandrepokalen som årets idrettsmann i Sandviken for sine bravader i fotball og bordtennis. Dette ble et stort år for Roy Heggelund. Han kvalifiserte seg for eliteserien. Etter å ha vunnet den lokale B-serien, vant han over vinneren av østlandsserien, Michel Simon fra OSI. Denne serien besto av de 10 beste spillerne i landet og gjaldt som rankingliste ved uttaking av landslaget. Roy representerte også Norge i en guttelandskamp mot Danmark i København. Her vant han to av tre kamper og gjorde en respektabel innsats.

Norske bordtennisspillere er ikke bortskjemt med applaus i store internasjonale mesterskap. Men så skjedde i 1969 i østerrikske Obertraun der det såkalte junior-treffet gikk av stabelen 14.–18. juli (året etter ble dette til junior-EM). Harald Nilsen og Roy Heggelund, Sandviken fikk nemlig fortjent honnør for sin innsats. Tore Sehl, tidligere norsk mester i bordtennis, trener og mangeårig sportsjournalist, skrev følgende i Norsk Bordtennis nr. 3 1969:

Den kampen som Roy Heggelund og Harald Nilsen spilte mot de to sovjetiske favorittene (Rushan Mustafin og (Vitaly) Ostrovsky, vil jeg karakterisere som noe av det beste jeg har sett av norsk bordtennis. Etter å ha vunnet en lett match mot to østerrikere som ikke var bedre enn at våre to ville ha lekt med dem hjemme i Norge, ble de to Sandviken-spillere stilt overfor to av Europas beste juniorspillere. Under singelkonkurransen i europamesterskapet i Obertraun nådde Mustafin kvartfinalen og tapte for storfavoritten (Jiri) Turai mens Ostrovsky slo ut samme Turai i semifinalen for å så å tape finalen (for Milan Orlovski, Tsjekkoslovakia). Sammen spilte de to sovjeterne seg frem til finalen i double, men der ble Turai/Orlovski for sterke.

På forhånd var det ingen overgitt stilling i den norske troppen overfor den tilsynelatende håpløse oppgaven. Vi la opp til en taktikk som gikk ut på å sjokkskade Mustafin/Ostrovsky allerede i starten. Vi gikk ut fra at de var maskiner som ikke på egen hånd kunne legge om spillet når det gikk på skjeve. Og gjett om Roy og Harald fulgte taktikken!

Fra første ball tok guttene kommandoen og spilte bedre enn noen gang tidligere. Svensker, dansker, tsjekkere og engelskmenn ble oppmerksomme på at sovjeterne var i vanskeligheter, og applaus vanket for hver norsk gevinstball. Særlig var tsjekkerne av forståelige grunner opptatt av matchen.

Første sett ble norsk – andre sett kunne blitt det! Roy og Harald ledet nemlig med et par baller midt i annet sett, men et par glimrende baller gikk i sovjeternes favor og dermed var det gjort, selv om våre fulgte bedre enn ventet etter at sjokktaktikken ikke kunne brukes lenger. Guttene greide iallfall å rive opp det sovjetiske spillet slik taktikken gikk ut på. Det var stor innsats Roy og Harald leverte mot to av mesterskapets beste spillere.

Bordtennis-EM for juniorer i Teeside, England i august 1970 ble en kjempeopptur for Norge. Ja, Roy Heggelund og Harald Nilsen var nær ved å slå ut England (tap til slutt 3-5) og gå til kvartfinalen, noe ingen norske bordtennislandslag har vært i nærheten av. Til slutt endte Norge på en meget respektabel 14. plass i mesterskapet.

Parallelt med bordtenniskarrieren gjorde Roy Heggelund det skarpt på fotballbanen både for Sandviken og juniorkretsaget. Bergen og Omegn juniorkretsag gikk til topps i den berømmelige Hortenturneringen i 1971 etter å ha slått Østfold 1-0 i finalen, og nettopp Roy ble matchvinner. På dette laget var det flere spillere som skulle markere seg senere, navn som Trygve Johannessen, Svein Gunnar Rein og Svein Engum for å nevne noen. Lagkamerat Fred Larsen var også med. Han var et meget stort talent. Dessverre klarte han ikke nyttiggjøre seg dette og gikk tidlig bort under tragiske omstendigheter.

Men det ble en dyrekjøpt seier. – Jeg tok en pause fra bordtennisen og ville forberede meg skikkelig før Hortenturneringen. Jeg hadde lagt en plan for intensiv bordtennistrening når denne turneringen var over. Norges Bordtennisforbund svarte imidlertid med å vrake meg fra landslaget grunnet manglende trening. Jeg kom imidlertid sterkt tilbake. Jeg var i god fysisk form og hadde trent best av alle ettersom de andre hadde hatt sommerferie. Da eliteserien startet i august/september, tapte jeg ikke et eneste sett og fikk vist meg skikkelig frem, forteller Roy Heggelund.

I 1973 ble treningsforholdene for dårlige i Sandviken. Han meldte derfor overgang til Fjell da. Dermed var den store stjernen på herresiden borte, men Sandviken hadde likevel flere gode spillere. I 1974 vant Stein Amundsen og Roald Johannessen NM herrer junior double I tillegg tok lovende Gunvor Monsen og Gina Hundven godt for seg av NM-titler i de kommende år.

Roy Heggelund hadde tapt tre finaler mot Pål Guttormsen, Fokus, men i mars 1977 ble det endelig NM-gull i single og kongepokal da Larviks Harald Meland på hjemmebane ble slått i finalen (settsifre 21-14, 21-12, 21-23 og 21-8). I semifinalen tuktet han Tom Johansen.

– Jeg var dømt nord og ned foran NM, men jeg var i god form og visste at dette kunne bli mitt mesterskap. Derfor smakte single-triumfen helt herlig.

Roy Heggelund deltok i VM i Birmingham i mars/april 1977, og Norge gjorde store fremskritt i England. Etter VM la han opp på dette nivået. Sin siste konkurranse spilte han i 2019 i veteran-NM. «Gamleguttene» i bordtennis møtes en gang i uken i Haukelandshallen, og Roy prøver å få med seg disse onsdagene.

Heggelund var multitalentet som kunne blitt god i alt. Utenom bordtennis og fotball, hadde han gjort seg bemerket på Sandvikens guttelag i håndball og kunne skilte med 2. og 3. plass i KM i turn tidlig i 1960-årene. Etter å ha spilt fotball for Sandviken prøvde han seg på Fjells lag i 5. divisjon. Der han var spissmakker med Geir Svendsen, og de scoret henholdsvis 15 og 35 mål på i en sesong.

Han har tre barn, og i huset på Hylkje har han installert eget bordtennisrom. Her er det rikelig anledning for syv barnebarn å boltre seg. Hytten på Tyin (Filefjell) blir flittig brukt sommer og vinter.

Roy Heggelunds merittliste i bordtennis

Gutter double

1967 Harald Nilsen, Heros og Roy Heggelund, Sandviken

Gutter 15 single

1968 Roy Heggelund, Sandviken

Herrer junior single

1968 Roy Heggelund, Sandviken

Herrer junior double

1967 Harald Nilsen, Heros og Roy Heggelund, Sandviken

1968 Harald Nilsen og Roy Heggelund, Sandviken

1969 Harald Nilsen og Roy Heggelund, Sandviken

1970 Jens Monsen, Fjell og Roy Heggelund, Sandviken

Junior mixed double

1968 Siri Rognaldsen, Heros og Roy Heggelund, Sandviken

1969 Wenche Eide, Fjell og Roy Heggelund, Sandviken

Herrer junior lag (Sandviken)

1969 Jens Monsen, Roy Heggelund og Harald Nilsen

SENIOR

Herrer single

1977 Roy Heggelund, Fjell – kongepokal

Herrer double

1970 Harald Nilsen og Roy Heggelund, Sandviken

1971 Harald Nilsen og Roy Heggelund, Sandviken

1972 Jens Monsen og Roy Heggelund, Sandviken

1973 John Grahl Madsen, Fjell og Roy Heggelund, Sandviken

Herrer lag

1974 Fjell: Roy Heggelund, John Grahl Madsen, Gunnar Greve og Svein Nessøy

1975 Fjell: Svein Solheim, Gunnar Greve, Roy Heggelund og John Grahl Madsen

1976 Fjell: Roy Heggelund, John Grahl Madsen, Svein Solheim, Kjell Lygren og Gunnar Greve.

1977 Fjell: Roy Heggelund, John Grahl Madsen og Svein Solheim.

Dramatikk da Hundven vant NM

Gina Hundven startet med bordtennis i Sandviken som 12-åring. Hun gikk på Eidsvåg skole selv om hun bodde i Prestestien, men det var naturlig ettersom hun hadde tilbrakt sine ti første leveår på Eidsvågsneset og trivdes der. Hun ble tidlig venninne med Gunvor Monsen, og de skulle sammen gi Sandviken mange NM-titler i de yngre klasser.

– Jeg husker at bordtennismiljøet var svært godt i Sandviken, og treneren vår Jan Monsen (far til Gunvor) fikk det beste ut av oss. På den tiden var Roy Heggelund svært lovende, og Roald Johannessen, Stein Amundsen og Thor Gudmundsen var viktige i bordtennisgruppen. Den fine jentegjengen: Ingunn Gudmundsen, Marit Monsen, Siren Hammer og Wenche Kvamme bør også nevnes, sier Gina Hundven.

Radarparet Gunvor Monsen/Gina Hundvin begynte tidlig å innkassere NM-titler. Førstnevnte vant jenter 15 single i 1973 mens Hundven vant samme tittel året etter. Her er deres merittliste i de unge år:

Jenter 15 lag

1973 Sandviken: Gunvor Monsen og Gina Hundven.

Kvinner junior single

1976 Gina Hundven, Sandviken.

Kvinner junior double

1975 Gunvor Monsen, Sandviken og Gina Hundven, Sandviken.

1976 Gunvor Monsen, Sandviken og Gina Hundven, Sandviken.

*Fra venstre:
Gina Hundvin, Roald Johannessen og Gunvor Monsen.*

Foto: Rune Tertnæs

Kvinner junior lag

1975 Sandviken: Gina Hundven og Gunvor Monsen.

1976 Sandviken: Gina Hundven og Gunvor Monsen.

Men høydepunktet i Gina Hundvens bordtenniskarriere var seieren i kvinnesingle i NM i Larvik i 1977. Finalemotstanderen Bente Paulsen, Grei hadde i de innledende rundene satt forhåndsfavoritten Rigmor Sørensen, Heros utenfor i en hard 5-settskamp. 17 år gamle Gina Hundven, juniormester året før, var på forhånd ikke levnet de helt store sjansene til seier i finalen, men hun ville det annerledes. Finalen ble uhyre dramatisk med Bente Paulsen i ledelsen helt til avslutningen av siste sett. På stillingen 20–18 til Hundven i 5. sett servet Oslojenten Hundven ut to ganger, og oppgjøret var igjen helt åpent. Gina Hundven samlet seg imidlertid og vant 23–21 og tok et meget fortjent mesterskap.

Etter NM-triumfen i 1977 skiftet hun beite. – Jeg var på landslaget og måtte ha et bedre treningsmiljø. Det hadde Fjell, og da var valget enkelt. Jeg husker vi bl.a. hadde Tore Sehl som lagleder, forteller Gina Hundven.

I Fjell sikret hun seg tre strake NM-gull for lag med Anne Heidi Skutle – 1984, 1985 og 1986. Neste stopp ble Laksevåg, og her vant hun NM for lag i 1987 med Marianne Skarpenes og Bente Aasen.

I slutten av tyveårene var det slutt på den aktive karrieren, men etter 13–14 år kom lysten til å spille bordtennis tilbake – på veteran-nivå. Her hentet hun hjem følgende titler:

Kvinner veteran 35 single

2012 Gina Hundven, Laksevåg.

Kvinner veteran 60 single

2019 Gina Hundven, Laksevåg.

Kvinner veteran 50 double

2018 Gina Hundven, Laksevåg og Bente Ulstein, Laksevåg.

2019 Gina Hundven, Laksevåg og Bente Ulstein, Laksevåg.

Kvinner veteran 50 lag

2018 Laksevåg: Gina Hundven, Bente Ulstein og Britt Gjelseng.

2019 Laksevåg: Gina Hundven og Bente Ulstein.

Veteran 50 mixed double

2015 Gina Hundven, Laksevåg og Oscar Søndberg, Fornebu BTK.

Hennes store mål i 2020 var veteran-VM i franske Bordeaux, 8.–14. juni, men det tok coronaen «knekken på». Dette mesterskapet er nå flyttet til 2021 (26. april – 2. mai), og Gina Hundven er lysten både på nye opplevelser og medaljer.

– De siste årene har jeg trent tre ganger i uken, men ikke i år. Og det har jo sin naturlige forklaring, understreker Hundven som ser frem til Frankrike-VM 2021.

HYTTEN

Et samlingssted på Kvamskogen

I slutten av 1940-årene var det snakk om å få en badstue i Sandviken. Vareggs gode kombinasjon av badstue og klubbhus fristet, men gubbene hadde i stedet begynt å sysle med hytteplaner. Blikket ble vendt mot Kvamskogen, og i november 1950 hadde hyttekomiteen avsluttet sitt arbeid med hell.

Disponent Peter Alexander Petersen og frue hadde vederlagsfritt stilt til disposisjon en tomt med garasje- og nøstetomt på vel 3,5 mål på Kvamskogen. Hyttekomiteen besto av: Arthur Johnsen, formann, Stanley Hansen, sekretær, Julius Moldestad, kasserer samt Peter Alexander Petersen og Alfred Pedersen, medlemmer. De tre førstnevnte dannet et arbeidsutvalg som i fellesskap var bemyndiget til å treffe de nødvendige avgjørelser i saker av mindre betydning.

På det konstituerende møtet var det enighet om at det var av stor betydning for laget å få reist hytten så snart råd var, og da legge arbeidet an på en utbygging i etapper. Det var enstemmighet i komiteen om at man straks burde få utarbeidet planer og tegninger for hytten. Etter forslag fra Peter Alexander Petersen ble det besluttet å gjøre henvendelse til arkitekt Lahn Johannessen for å få utarbeidet forslag til tegninger. 12. august 1951 dro tre av komiteens medlemmer sammen med arkitekten på befaring til Kvamskogen. En tid senere mottok man arkitektens forslag til planløsning.

Før arbeidet på den nye hytten kunne starte, ble det foreslått å samle medlemmene til dugnadsarbeid for bl.a. drenering av hyttetomten. Med henblikk på dette arbeidet fikk laget overta en brukt arbeidsbrakke fra veikontoret.

Brakken på 6 x 4 meter ble plassert på garasjetomten, like ved riksveien. Senere ble den kledd innvendig med isolasjons- og bygningsplater slik at den også kunne benyttes om vinteren. Dette arbeidet ble hovedsakelig utført av gubbelagets medlemmer. Tanken var at medlemmene kunne overnatte i brakkehytten i forbindelse med dugnadsarbeid på den nye hytten. Men slik gikk det ikke, da interessen for dugnadsarbeid var langt mindre blant medlemmene enn det hyttekomiteen hadde håpet på.

2/10-3/11-68

VI TAKKER FOR EN HYGGELIG HELG DER
 VERET OG HUMØRET HAR VÆRT FINT.
 VI HAR HYGLET OSS ALLE SAMMEN, OG
 ØNSKER Å KOMME TIL-BAKE IGJEN OM
 IKKE SÅ LENGE.

Tom Jørgensen
 G. Høysholt
 Paul Larsen
 Linné Nordström
 Tom Nordmann
 Torje Sæviak
 Børge Størksen
 Tor Delle
 Ole Høysholt

2/3-71 Pål Corneliusen

Klasseur 9 1/2 mars 1967.
 Olav Berland
 Lasse Tom

Dagene gikk med øktoms og pealet!

Olav Berland
 Lasse Tom
 Børge Størksen
 Tor Delle
 Ole Høysholt
 Pål Corneliusen
 Torje Sæviak
 Tom Nordmann
 G. Høysholt
 Paul Larsen
 Linné Nordström

FRÅ 14 APRIL TIL DEN 23. - 1970

RINDØYLENE

Olav Berland
 Lasse Tom
 Børge Størksen
 Tor Delle
 Ole Høysholt
 Pål Corneliusen
 Torje Sæviak
 Tom Nordmann
 G. Høysholt
 Paul Larsen
 Linné Nordström

Lasse Tom
 Stein Gier
 Rune & Børge

Sessels 1970

Vi strakle dagene fra 7/2 - 11/2 - 76 med skid rett
 ned ned. Vi var ikke fornøyd med den skid kjøkken
 var i da vi kom. Men ellers var vi heldig var både skid og
 inne. Både, fjellkroen m/m

Kjell
 Lasse Tom
 Børge Størksen
 Tor Delle
 Ole Høysholt

I. L. SANDVIKEN

Vie SOMMER (7/2 - 11/2) PÅ HYTTEN:

Da vi kom fant vi skivinduet knust.
 Det var blitt opp og knust mot veggen.
 Altså, var det noen med badeferie?
 NY BOTE BLE GITT INN, SO AV ANSLE TIL
 SOM BLE GODT VIE REPERASJON AV VOLLER-
 DØREN. HANVILLER, KACHEE OG DREDSIL BRONT
 MED TEN ALLE SAGEN. VUE EE REDSKAPENE?
 ELLERS EN TILFØR FERIE. MED BLÅ
 SOTTUE TIL KUTTINGEN. I HØLLE HER
 BIN OPLEVTE! KEN MED FLAGGTANG & VINTEL!

Lasse Tom
 Stein Gier
 Rune & Børge
 Børge Størksen
 Tor Delle
 Ole Høysholt

Interessante og morsomme «klipp» fra hyttebøkene.

Økonomi til å reise en ny hytte var heller ikke på plass. For å løse denne utfordringen, ble det planlagt et sankthans-arrangement som finansieringskilde for hytten. Grunnet usikre værforhold måtte dette arrangementet legges om, og det ble lite penger igjen til å bygge hytte for. Som erstatning for tapte sankthans-inntekter, søkte hyttekomiteen ved juletider i 1951 medlemmer og bydelens bedrifter om økonomisk støtte for å kunne bygge hytten. «Håper vi blir møtt med forståelse og offervilje», lød det i oppropet den gang.

7. juni 1953 var det duket for innvielsesfest i brakkehytten. Det var for anledningen leiet inn en Åsanebuss for transport av de 20 gjestene som skulle delta på innvielsesfesten. Etter rapportene å dømme, ble det ganske trangt for de 20 deltakerne, av begge kjønn, som overnattet på 24 kvadratmeter. På den tiden tok en busstur fra Sandviken til Kvamskogen to-tre timer – inkludert innlagte pauser.

I de påfølgende årene hadde hytten ganske bra belegg, og den ble kontinuerlig brukt fra jul til påske. På bakgrunn av hyttens gode besøkstall og ønsket om forbedret komfort, ble det bevilget penger til innredning av et kjøkkentilbygg. I denne perioden var det ikke så mye snakk om den planlagte, nye store hytten som skulle oppføres på tomten på oppsiden av veien. Det kunne faktisk virke som om medlemmene var fornøyde med brakkehytten. Kanskje dekket den behovet?

Geir Davik på taket av hytten. Store snømengder måtte fjernes.

Foto: Rune Tertnæs

På tur til Kvittingen. Fra høyre: Tove Riiser, Anne Davik, Geir Davik, Johs. Mjelde og Jan Mortensen.

Foto: Rune Tertnæs

Påsken i Sandvikshytten på Kvamskogen i 1966. Leiv K. Hillestad, i midten, blottes brystet for håndball-damene med Ellinor Knudsen til venstre, Inger Margrethe Berg og Eli Karin Andersen til høyre.

forresten timebetalingen for en snekker på rundt 10 kroner. Man vurderte å sette i gang byggingen når en hadde samlet inn 4000–5000 kroner.

I 1961 ble det registrert 117 overnattinger. Bedre besøk hadde det aldri vært. Det viste seg at behovet for en ny hytte ble større og større. Men vinteren 1962 var det bare noen få overnattinger. Det skyldtes i første rekke at vinteren var så snørrik at de fleste syntes det var unødvendig å dra helt til Kvamskogen for å benytte skiene når man hadde ideelle forhold utenfor stuedøren. En annen årsak var at hytten lå nedsnødd i mange måneder slik at man måtte grave seg vei til den før en kunne komme inn. Dette skremte sikkert mange fra å reise opp. Kjøkkenet fikk store skader på grunn av de store nedbørsmengdene. Taket i denne delen hadde ikke tålt snømengdene, fått

en knekk og gjort det vanskelig å lukke ytterdøren skikkelig igjen. I jubileumsberetningen 1945–1970 står det å lese:

Skal en få orden på hytten, ser hytteutvalget ingen annen mulighet enn å gå til rivning av denne del og foreta en større reparasjon. Synd er det at det går denne veien, men en håper tross alt at det hele vil ordne seg på en tilfredsstillende måte. Slik at hytten fremdeles kan benyttes i mange år fremover til man eventuelt kan få reist en ny, stor hytte på Kvamskogen.

Hytten brant ned til grunnen 17. november 1963. Dette var den første vanskeligheten hyttekomiteen måtte ta tak i, men som kanskje også resulterte i at komiteen dermed begynte å lage skisser av en ny hytte som ble drøftet og forkastet og drøftet igjen. Etter at tegningene var skissert, ble det laget en modell. Den var svært nyttig, særlig ettersom tegningene måtte kunne bearbeides på ny. Første spadestikk ble foretatt 21. september 1964.

Jentene og guttene koser seg i solen på hytten påsken 1966. Fra høyre ser vi bl.a. Karl Bjørnstad, Endre Blindheim og Geir Davik. Navnene på jentene/kvinnene er redaksjonen noe usikre på.

Foto: Rune Tertnæs

En fin gjeng på tur, med en hvil og kos i snøen. Bak fra venstre: Odd Eide, Håkon Heggelund, Anne og Geir Davik. Foran fra venstre: Gunvald Ramsøy, Johannes Mjelde, Trond Fjeldstad og Jan Mortensen.

Foto: Rune Tertnæs

Byggingen gikk fort, og det var fart over dugnadsarbeidet. Hytten ble innviet lørdag 12. juni 1965. Det ble en hyggekveld for lagets tidligere formenn, en representant for hver av gruppene, arbeidsutvalget og hyttestyret. To inviterte gjester var også med. Selv de mest pessimistiske til prosjektet var svært forbauset over den prektige hytten. Hyggelig var det også for hyttekomiteen – med Edgar Knudsen i spissen – og arbeidsutvalget å høre rosen talerne ga uttrykk for ved middagen.

I tiden etter åpningen var hytten meget god besøkt, og det ble rift om plassene. Den første påsken (1966) ble plassene fordelt mellom håndball- og fotballgruppens medlemmer. Rune Tertnæs erindrer at man bl.a. måtte spenne skiene på når en skulle hente vann i elven mens noen den gang var plassert i kjelleren. – Det var en nydelig påske med fint turvær og god stemning i hytten.

Det gjensto noen arbeidsoppgaver i og rundt hytten da den ble tatt i bruk. Dette hadde hyttestyret satset på å få utført på dugnader blant medlemmene. Dugnadsinteressen viste seg ikke å være så stor som ønskelig, men takket være en håndfull trofaste travere ble arbeidet utført.

De første årene oversteg antall gjestedøgn alle forventninger. Vintersesongen var nok den mest populære, men det var også en del som brukte hytten om sommeren og høsten. Hytten ble også et populært reisemål og samlingspunkt for de aktive når gruppenes lag skulle ha samlinger og sesongavslutnings-arrangementer. Med base i Sandvikshytten la ungdommen så vel Kvamskogen som Tørvikbygds danselokaler for sine føtter. Til tider ble faktisk Sandvikshytten oppfattet som et offentlig danselokale slik at det fra tid til annen måtte utplasseres dørvakt.

For å kunne opprettholde medlemmenes interesse og bruk av hytten, begynte hyttestyret i 1970 å sysle med tanken om å borre etter vann ettersom skituren med vannbeholdere i ryggsekken for å hente vann i elven ikke var like enkel for alle besøkende. Da hyttesjef Geir Davik tiltrådte i november 1971, hadde han ambisjoner

Pinsen 1971 24/5 - 25/5

Dagnad på hytta utført av:

*Kjell Skjåaa : Snøkkemester
 Ragnhild Øst : Malteserielst
 Arne Tølgord : Malteserielst
 Geir Døak : Grottegraver

All beid for arbeidsmyere smatter er no spæstet forsvunnet, sammen med diverse lår, parafin, alle greffene rundt hytta er spæstet opp og rensert. Treppen har fått et godt utfylling. Sakkoyen på kilet er no ordentlig og tett. Ikte vest, hør og fiske dør fast alle flaskene for diverse «spjøløy», hytta er no støbbt i sakk, og skal bli igjen 2. pinseløyd har fiske dør fast kilet med biter. Disse skal gi en god skinn i en eller slinken. Hyttekasse har mange flasker biter og et dør ver i hytta. Hvor dør lagt merke til et kasserer på formid er i fast med a vekte. Et kasserer et alle ut tangle bevarer og lenne øken, på et øst øye lenne øke et dør og har bli gind over i samme slinger. Vant har ordent i fast bli kring fastoy kilet, til spæstet øye lenndag, post søndag og mandag. V. lottan for oss og gleder oss over. Eggen kasserer i fast 24/5-71 og håper at alle kan bygge hytta ut over opp til det.

Kaasboyer 24/5-71

Geir Døak
 Ragnhild Øst
 Arne Tølgord
 Kjell Skjåaa

Gunnar Bøe, Trond Fjeldstad, Jan Mortensen og Ivar Hansen (liggende foran), tidlig på 1970-tallet.

Foto: Rune Tertnæs

«Klipp» fra hyttebøkene.

Anne Davik blir servert frokost av Egil Bøe rundt 1970.

Foto: Rune Tertnæs

9.-10. mars 1971.

Grokklaget i fotball tulla for
 4 hyggelig helg med isfott
 vinterferien, og hvor diverse stoe
 ski konkurranse ble godt avsluttet.

Jan L. Kjørnes

Dagnad. 16-17 mar 1971.
 Ny helg med forskjellige operasjoner
 av hytta. Etas snødekket det for om
 sandlyng, så presten er reddet.

Anne og Geir Døak

om å få lagt inn vann i hytten. Som sagt, så gjort, våren 1972 var det vann i kjøkkenspringen – tilkoblet av to lærlinger i fotballgruppen. Raskt ble det imidlertid oppdaget en feilkobling av varmt og kaldt vann. Feilen ble selvfølgelig rettet av de unge fotballspillerne, så snart de var kommet litt lenger i sin rørleggerlæretid.

Som alle andre, stolte hytteeiere burde også Sandviken ha en flaggstang. Med god hjelp av fotballgruppens Gunnvald Ramsøy ble denne produsert og kom på plass i 1975 mens idrettslagets sekretær Inger Stene laget en egen Sandvikenvimpel til hytten. Etter hvert som årene gikk, økte også behovet for vedlikehold. Med en døgnpris for medlemmer på 7 kroner var det begrenset hvor mange tjenester som kunne kjøpes. En god inntektskilde, nesten på høyde med de årlige leieinntektene (når en ser bort fra påsken), var flaskepanten etter de årlige oppryddingene i hytten. Malermester Karstein Stene må berømmes for at han stilte lastebil til disposisjon til oppryddingsaksjonene.

– Ut på 1980-tallet gikk besøkstallene noe ned, kanskje fordi det ble mer vanlig med egne hytter eller at de felles, sanitære forhold på Kvamskogen ikke var løst på dette tidspunktet. Som en konsekvens av den nye tiden, med medlemmenes synkende interesse for å benytte hytten, ble den solgt etter en kort tid som utleiehytte. I 1986 kjøpte et oljeservicefirma hytten, og salget innbrakte vel 500.000 kroner. Beløpet ble senere benyttet som en del av egenkapitalen da idrettslaget kjøpte brakkene og bygget Paviljongen, avrunder Rune Tertnæs.

Invitasjon til klubbmesterskap på ski i 1983.

Lærlinger på selvstendig jobb

- Eg tror blått e' varmt vann
- E' du helt sikker?

SPORTSKLUBBEN HELLEN

Som en konsekvens av befolkningstilveksten som etter krigen fant sted i Ytre Sandviken, ble det også behov for bygging av nye skoler. Hellen skole ble tatt i bruk i 1955, uten gymsal, mens idrettsplassen kom i det påfølgende året, med grusdekke og hoppegrop, forteller Rune Tertnæs.

I tillegg til å bli noe benyttet i gymtimene, ble idrettsbanen arena for gate- og klassekamper, eller som det het fotballkamper mellom skolens forskjellige klasser. På Hellen skole var håndballen den gang lite utbredt slik at det var hovedsakelig fotballguttene som rådet grunnen på skolebanen.

Takket være noen iderike organisasjonstalenter som hadde gått i klasse 7g i 1956, ble det tatt initiativ til å samle bydelens gutter, fra 4 klasse og oppover som ville være med og spille fotball på skolebanen om ettermiddagen. Guttene som meldte seg, og det gjorde de fleste, ble nøye rangert og fordelt på de forskjellige syvmannslag slik at lagenes fotballmessige styrke skulle bli så jevn som mulig. Lagene fikk navn som Atalanta, Dynamo, Fisherman, Frisco og Lazio mm. og kampprogrammet ble

fortløpende slått opp på skolens oppslagstavle. Aktiviteten var populær og skapte stor interesse blant guttene som fikk spenningen utløst når de ukentlige kampresultatene og ajourført serieta-bell ble hengt opp på oppslagstavlen.

Da seriekampene var ferdigspilt utpå høsten, ble det spilt om cupmesterskap, før klubbmestrene kunne kåres og diplomer deles ut på sesongavslutningsfesten som ble arrangert på lunchrommet til Stålpres, og senere også i Samhold. For å holde guttene samlet, ble det i vintersesongen arrangert klubbmesterskap på ski, i grenene hopp og utfor. Alt dette ble organisert av de initiativrike guttene fra 7g.

17. mai-lek på skolebanen på 1950-tallet.

Sportsklubben Hellen hadde også egne drakter, blå trøye med rød stolpe, men man kom aldri så langt at det ble søkt om opptak i fotballkretsen. Klubbdraktene som var kjøpt hos Pedel, ble bl.a. benyttet et år i forbindelse med skolens 17.maiarrangement, der Sportsklubben deltok i toget, iført de nye draktene. Som en del av arrangementet var det også lagt inn en fotballkamp på skolebanen mellom to lag fra Sportsklubben Hellen. Som takk for lån av skolebanen, fikk skolen låne draktene i forbindelse med de årlige skolemesterskapene for folkeskolene i Bergen.

I Sandviksmiljøet i dag er det mange som uten å blunke hevder at de var med i Sportsklubben Hellen. Det er nok korrekt for de eldste, da de fleste fra Sportsklubben Hellen meldte seg inn i IL Sandviken da sportsklubbens aktivitet opphørte, etter sesongen 1958, kanskje 1959, eller senere? Å få en endelig bekreftelse på når Sportsklubben Hellen opphørte, har vært vanskelig, da det også foreligger et kvittert medlemskort fra 1961, hvor årskontingenten var kr 3,-. Om det er et reelt medlemskort, eller en suvenir er usikkert. Sikkert er det derimot at flere fra IL Sandvikens småguttelag som ble kretsmeistere i 1959, hadde sin fotball bakgrunn fra Sportsklubben Hellen. Kanskje kan det hevdes at sportsklubbens opphør hadde sterk medvirkning til IL Sandvikens rekrutteringsboom på slutten av 1950-tallet og begynnelsen på 1960-tallet?

Når man i dag ser tilbake på Sportsklubben Hellen og personene bak, var det initiativrike personer der noen av de også senere har markert seg innen fotballen her vest. I den forbindelse nevnes Frank Skadal, tidligere høydehopper, styreformann i fotballkretsen, forbundsdommer i fotball og pensjonert sportsjournalist fra BT mens Jan Reidar Rasmussen som i Sportsklubben Hellen var mest kjent for sine lange backspark, ikke trenger noen ytterligere presentasjon etter vel 60 års virke i IL Sandviken. De øvrige lagspillere fra klasse 7g, i 1956, var Odd Akerø, Inge Austrheim og Bjørn Johannessen.

Takk for initiativet og hyggelige stunder på skolebanen!

Diplom tildelt Rune Tertnes signert Frank Skadal, Inge Austrheim og Bjørn Johannessen.

Leken og latteren

Vær hilset, Sandvikens kvinner og menn
Fra Eidsvåg i nord til Skuteviken
Vær hilset alle i sær
Fra deg som har vært her fra du ble født
Til deg som kom te fordi du var nødt
Da Sandviken først kom deg nær.

Vårt idrettslag, selve limet i bydelen vår
é det i dag som fyller år
er det nok en gang som bringer oss sammen
For kem hadde vi vært og kem hadde vi kjent
Du kan tenke deg sjøl ka som kunne ha hendt
om ikkje leken og latteren herfra var rammen.

Rammen om det som gjorde at vi ble
det vi i dag føler vi é
og kor vi egentlig kommer fra
Som sølvtøy ligger en oppvekst og skinner
Det glitrer så vakkert i gamle minner
Her hadde vi det bra.

Første gang på et puttelag
Eg kan huske det som om det var i dag
Første gang med Sandviksdrakt på
Eg tror ikkje eg var ani en ball
Eg tror det endte med knall og fall
Men eg var stilig fra topp til tå.

Og siden rykket eg opp og ned
fikk min rasjon fiasko og en teskje suksess
Men alt det har eg glemt i dag
For det som skjedde utenfor krittstrekene
Latteren og alle tjommiene
Det é det som har knyttet meg til mitt lag.

Per og Jan Reidar, Ståle og Pat
lærte bort fotball, ga bort vett
Til et vilniss av slaur og slamp
I livets skole lærte vi
kordan man trikser i lotteri
for å få penger té utstyr og kamp.

Sosialarbeiderklubben ble det hånlig sagt
fordi vi lærte å ta oss i akt
og bry oss om de som lå nede
Vi lærte noe ingen då visste ka het
Siden vet vi: det heter solidaritet
Og at det é den eneste glede.

Det tok eg med dit hen eg kom
Til idrettsarbeid med annen ungdom
Ja, eg simpelthen liker å ha det sånn
Og over det ganske land kan du se
Utvandrete Sandviksfolk som tok med
Det vi kaller for sandviksånd.

Men Paten og Peren og de. Kor hadde de det fra?
Hadde de funnet det opp sjøl? Å, langst i fra
De hadde også blitt «indoktrinert»
av Marius Solberg, en rabbagast
En fyr med visjoner, en skikkelig fantast
Det var han som hadde fått de inspirert.

Det var han som ga de alle beskjed:
«Hvis nokken her vil at nokke skal skje
så må vi te med mild tvang»
Og de sa: Men vi kankje nokke, vi
og Marius sa: det driter eg i
Det é bare å sette i gang.

Og slik ble kanskje Sandviksstilen te
Du é ikkje ka du kan, men ka du gjør det te
Vær stor i kjeften og bruk din egen fantasi
Vær raus der det trengs, men prut overalt
Og når det gjelder de regninger som har forfalt
Lær deg kreativ økonomi.

Å få handle på Polet lekende lett
Mens man samtidig kjører buss på barnebillett
Og på hver ferge é blindpassasjer
Å smite seg på Stadion ustanselig
Man stod i kø utenfor Holms, men aldri vi ...
Og på toget: Sirkulèr, sirkulèr

En Sandviksfest é litt av et spell
Som å sitte inne i et fuglefjell
Der alle har egen ordstyrer med
Du klarer ikkje å komme te ordet
Før alle de andre é under bordet
Sjøl då é det vanskelig å komme te.

Men stopp litt. Kem ga Marius Solberg pinnen?
Den kom vel ikkje heller akkurat med vinden?
Men fra alt som hadde vært før
Den kom fra en tid få kjenner i dag
Fra Per Pedersens idrettslag
Stiftet i femogførr.

Seksti år med idrettsglede
Av og té oppe. Av og te nede
Men alltid kom vi tilbake igjen
For bak lederne, kom små som vokste seg store
Som ville nå lengre enn fortiden gjorde
For å bringe laget opp og frem.

Eg kan huske syttitallet, da noen var røde og andre var blå
Med stinn brakke på årsmøtene. Vi blir misunt den slags nå
Med «Tildagsorden» og replikk te replikk
Og tjue saker under eventuelt
Og mistillitsforslag mot stemmetelleren før det var telt
For et engasjement om idrettspolitik!

Og er har snakket om menn opp og menn i mente
Kem kunne ane då ka vi hadde i vente?
At Jan Reidar skulle få en visjon
Jenter vil også være med
Jenter som hadde tenkt seg et helt annet sted
enn å spille i 3. divisjon.

Og de fremsynte menn gikk i sine egne garn
Slik revolusjoner alltid spiser sine egne barn
Vi vant cupfinalen i femognitti
Fra et lag som var kjent for sine mannsjåvinistiske menn
E det kvinner som vinner og vinner igjen
Ikkje det i grunnen ganske vittig?

Tenk om de kunne se oss. Ka det har blitt
De som kom hem fra en krig da Norge ble fritt
Og ville skape et idrettslag
Myldringen på kunstgresset på Stemmemyren
Og der barakkene stod, en idrettshall, en grådig dyr èn
Ja, tenk om de så oss i dag.

Men for meg altså: felleskapet og kameratskapet
Og alt eg har lært om å vinne ved å tape
Og at det vakre ikkje alltid é det som é blankt i lakken
En liten skål eg nå foreslår
Fra en som har Sandviken med seg kor han står og går
– en litt middelmådig reservekeeper i fra Jægerbakken.

Toppfotball kvinner har flotte, moderne garderober.

Utstysrommet til Fotball Senior Herrer ligger under tribunen på det nye stadionanlegget.

Dette bildet er tatt senhøsten 2017 og viser Sandvikens jenter 17-lag den gangen. Fra venstre: Amalie Gaupås Nilssen, Else Fuglum, Sanne Skaar, Tora Tjønn Lotsberg, Ingri Jordahl Østensen og Elise Løseth Øvrebø.

FOTBALL

FIRE LEDERE HAR ORDET

– *Skal bli landets beste kvinnelag*

Styreleder i Sandviken Toppfotball, PÅL HANSEN er ikke redd for å stikke ut hodet. Uten å mukke utbasunerer han at Sandviken-kvinnene skal bli best i landet. Starten i Toppserien etter corona-avstengningen gledet nok han og mangt et Sandvikenhjerne – seier 3–2 hjemme i premieren over en av forhåndsfavorittene, Vålerengen.

– Sandvikens 40-årige og stolte historie fra kvinnefotballens morgen forplikter. To år med 4. plasser i Toppserien gir forhåpninger om at vi kan kjempe om gull og bli landets beste kvinnelag. Ja, klubben har potensiale og forutsetninger til å bli norsk fotballs flaggskip, sier Pål Hansen.

– Hvordan ble du øverste leder i Sandviken Toppfotball?

– Jeg ble styreleder i 2018. Mette Hammersland spurte om det kunne være noe for meg, og det var en hyggelig prat. Jeg tenkte på tilbudet da jeg kjørte fra Stemmemyren. Det å skulle overta ledervetet etter en Sandviken-legend (Mette) var jeg usikker på av flere grunner. Men gode samtaler oss imellom samt en kone som sa: «Gu kor gøy!» gjorde at jeg bestemte meg for å ta dette viktige vervet. Jeg kjente jo klubben litt siden jeg var U-lagstrener året før.

Han har gått den tradisjonelle veien og begynte som fotball-far. Han ble trener og leder i Tertnes fotball. I 2012 ble han involvert i kvinnefotballen. Han ble kretstrener på jentesiden og har fulgt utdanningsløpet for leder/trener i regi av fotballforbundet. Pål Hansen har nå både trenerutdanning og høyeste lederutdanning, «Leder 4» i NFF samt UEFA B-lisens. Utenom fotballen har han drevet egne teknologiselskap i 25 år.

Han snakker om en treårsplan og blir varm i trøyen.

– Vi lever i en by der man må slåss for oppmerksomheten. Derfor er det så viktig å knytte til seg ressurspersoner slik som for eksempel Reidun Seth

Pål Hansen

Stor innsats i toppserie-kampen mellom IL Sandviken og Lillestrøm, søndag 30. august 2020.

Foto: Arne Beck

Jan Magne Ottesen

med mange landskamper og proffkarriere som målvakt bak seg. Hun er en dyktig keepertrener for oss. Samarbeidet med klubber i Vestland fylke for 12–19-åringer er også noe vi er stolte av. Modellen er at spillerne skal være i sine egne miljøer mens vi som toppklubb skal være et kraftsenter for fylket. De flinkeste får komme hit og trene med oss, og ellers er vi ute i klubbene. Prosjektet heter Toppfotballsamarbeid Vest og er sponset av Sparebanken Vest. Dermed er alle tiltakene gratis for spillerne å delta på. Dette er en vinn-vinn-situasjon for begge parter. Når en spiller er god nok for Sandviken, kan hun komme til Stemmemyren permanent, men ikke før. Vårt mål er å ha 75 prosent av spillerne fra Vestland fylke. Nå er andelen over 80 prosent, og vi har spillere fra Os, Sotra og Gneist. Sandviken har forresten 200 tiltak og engasjerer 6000 fotballjenter i fylket.

Pål Hansen trekker frem flere støttespillere:

– Jan Magne «Jappien» Ottesen tar på seg både små og store oppgaver, Ingvild Jarnæs er en utmerket arrangementssjef, Vibeke Bastesen er som IT-sjef viktig for Lerøy Jentecup, Madeleine Giske styrer og passer på kvinnegruppen som daglig leder og Mette Hammersland nyter stor respekt og må berømmes for alle timene hun har lagt ned. Mette er Sandviken døgnet rundt, og klubben er strålende fornøyd med at hun nå jobber med marked, media og arrangement for Toppfotballen. Sist vil jeg også si at det er utrolig gøy å bli heiet på av selveste Jan Reidar Rasmussen. Han betyr mye for klubben.

– Det koster mye å drive et toppserielag, og årsbudsjettet er økende for hvert år. Målet er å ta en posisjon nasjonalt og etter hvert internasjonalt. Toppfotballen skal i gang med en ny treårsplan frem mot 2024. Hvor skal vi og hvordan komme oss dit? Det blir spennende arbeid å ta fatt på.

Sandviken Toppfotball ble i desember 2019 kåret til «Årets klubb» på fotballfesten til NFF. Her er begrunnelsen:

Vinneren har en stolt historie og er en av tradisjonsbærerne i norsk kvinnefotball. Klubben har vært gjennom en formidabel snuoperasjon, fra nedrykk til 1. divisjon til Cupfinale og medaljekamp i Toppserien på kort tid. Klubben har doblet omsetningen på to år og har økt egne sponsorinntekter vesentlig. De viser fremragende holdninger til samarbeidspartnere, er alltid aktivt til stede på aktiviteter og samlinger. I tillegg er klubben gjennom sine mange prosjekter en svært viktig samfunnsaktør i sitt nærmiljø. Sandviken er også blant de tre klubbene med høyest tilskuertall.

– Denne kåringen er en bekreftelse, en klapp på skulderen, og er selvsagt viktig som anerkjennelse for jobben som er gjort. Videre er det en motivasjonskraft i å motta en slik pris, til å bli enda bedre – på alle områder i klubben, understreker Pål Hansen.

Sandviken Toppfotball ble i desember 2019 kåret til «Årets klubb» på fotballfesten til NFF. Madeleine Giske, Ingrid Spord og Mette Hammersland mottok prisen på vegne av klubben.

– Flinke folk på lagsnivå

Coronapandemien har skapt store problemer for idrettslag over hele landet. Styreleder i IL Sandviken, CHRISTIAN RAVNÅ trekker derfor frem den veldig viktige ressursen det er å ha flinke folk på lagsnivå når en slik enorm krise melder seg.

Ravnå har allsidig idrettsbakgrunn. Han har drevet med ski i Viking og fotball i Vard, Tertnes og Eidsvåg. Han har vært lagleder for et gutter 2006-lag, og i 2011–2012 ble han med i Sandviken. Alle fire barna har vært med i Sandviken der de spiller fotball eller basket.

– Det var Bjarne Graabræk som huket fatt i meg. I to år var jeg leder i hovedlaget, 2015–2016. Så overtok Pål Solheimsnes ledervervet 2017–2019. Deretter kom jeg tilbake og har lederansvaret ut jubileumsåret, forteller Christian Ravnå.

Han berømmer byrådet som var fremsynte og støttende da Sandviken jobbet som hardest med å få til et anlegg på Stemmemyren som ble åpnet i 2017 med plass til både kvinnefotball på toppnivå og breddefotball.

– Mette Hammersland og Bjarne Graabræk så viktigheten av å inkludere breddefotball i det nye anlegget ettersom topp og bredde går hånd i hånd. Jeg vil også gi tidligere byrådsleder Harald Schjelderup mye av æren for at Stemmemyren har blitt et prima anlegg med baner, garderober og andre fasiliteter.

Christian Ravnå

Marina Jensen, Sandviken og Emilie Haavi, Lillestrøm i duell under toppserie-kampen på Stemmemyren søndag 30. august 2020. IL Sandviken tapte 1–2.

Foto: Arne Beck

- IL Sandviken er også en sosial klubb?
  - Vi har egne fonds som skal hjelpe svakere stilte til å kunne drive idrett i vår klubb uten å få økonomiske bekymringer. Under coronaen har vi latt være å kreve inn kontingent. Vi skal ha hjertet med oss selv om vi er et stort idrettslag med over 800 medlemmer (tilbyr fotball, håndball og basket).
  - Ikke lett å drive med topp- og breddefotball i samme klubb?
  - Toppfotballen lever sitt eget liv. Hele klubben har et budsjett på 17–18 millioner kroner mens toppfotballens budsjett er på 11–12 millioner kroner. Planen var å etablere et allianse-idrettslag der toppfotballen ville bli en egen juridisk enhet. Etter det har vært dialog med Norges Idrettsforbund og Norges Fotballforbund ble dette vedtatt på ekstraordinært årsmøte i september 2020. Det er to grunner til en slik endring. For det første er toppfotballen blitt så stor at gruppen trenger reelt selvstyre. For det andre at ved en slik utskillelse bærer Toppfotball Kvinner sin egen risiko.
  - Idrettslaget er en viktig institusjon i bydelen. Idrettslaget, menigheten og skolen er en del av de fleste barns liv – både på barneskolen og litt i ungdomskolen. Det er viktig sosialt å være med i idrettslaget. Vi har god tilslutning og god tilgang på foreldre med høyt engasjement. Vi prøver å koordinere treningstider slik at for eksempel fotball ikke «kræsjer» med annen idrett i laget, sånn at barna kan få være allsidige.
  - Hvordan ser fremtiden for IL Sandviken ut?
  - Ytre Sandviken er tett nok befolket, rekrutteringen er solid, så jeg har stor tro på en god fremtid. Vi har også et fint samarbeid med Varegg som historisk sett har vært en rival, men laget kan stå på egne bein.
- Christian Ravnå understreker at Sandviken driver på dugnadsbasis, og de siste åtte årene har man hatt en daglig leder på deltid. Nå har man vært i stand til å ansette daglig leder på heltid.
- Han mener det er på tide å slippe andre til i lederposisjonen.
- Dette er min andre runde som leder. Jeg gir meg etter dette året. Med den nye alliansemodellen blir det en enklere oppgave å være leder. Jeg tror derfor at vi skal kunne finne gode, nye ledere i laget fremover. Ellers gleder det meg at vi nå har fått orden på klubbhuset.

Stor stemning både på banen og tribunen da Sandvikens kvinner scoret.

Foto: Hordalandsfotball

Stortrives som breddeleder

OLE-PETTER ØVREBØ har vært leder for fotball bredde i klubben siden 2013. Han stortrives i jobben og har ingen planer om å gi seg med det første.

Han har lang spillererfaring. Etter debuten i 1991 ble det 10 sesonger på A-laget til Vadmyra som fryktet høyre kant (to sesonger i 2. divisjon og resten i 3. divisjon). Han representerte også Vadmyra som spiller på G15-kretslaget til Hordaland. Øvrebø spilte selv under trenerkapasiteter som Espen Steffensen (assistenttrener for Branns gull-lag i 2007), Vadmyralegenden Terje Hansen (som også har trent Sandvikens kvinnelag) og Stein Arve Lone (toppspillerutvikler i Arna-Bjørnar) og påpeker at han har gått en god fotballskole under disse tre (og flere), men trekker særlig frem Hansen som et stort forbilde.

Samtidig som Øvrebø har skjøttet vervet som breddeleder i Sandviken, har han hatt både lagleder- og trenerverv for klubbens jenter 2004-lag. Videre har han de siste årene vært jenter 17-trener for årskullene 1999, 2000, 2001 og 2002. I idrettslagets jubileumsår er fokuset rettet mot jenter 19, en årsklasse der det dessverre bare er Sandviken i fotballkretsen som har klart å stable på beina lag. I tillegg har breddeavdelingen ambisjoner om å spille et nytt Sandviken 2-lag oppover i divisjonssystemet på kvinnesiden etter at klubbens toppfotballavdeling trakk U-laget fra 2. divisjon foran 2019-sesongen.

– Vi ønsker å ha et tilbud til så mange spillere som mulig, også til dem som går over i seniorfotballen, men som kanskje ikke har sportslige forutsetninger for å spille toppseriefotball på kvinnesiden eller i 3. divisjon for herrer. For utviklingen er det alfa og omega på sikt å etablere et Sandviken 2-lag for herrer i 4./5. divisjon. Klubben har mange gode spillere i aldersgruppen 13–19 år, både på gutte- og jentesiden, og i jubileumsåret var det påmeldt flere lag i 1. divisjon i kretsens seriespill enn i «manns minne». Jenter 15 ble nummer to i KM i fjor, men også flere av guttelagene har hevdet seg sportslig, til tross for IL Sandvikens breddeprofil, og at klubbens krets målestokk ikke er blant de største i antall utøvere, forteller Øvrebø.

– I andre bydeler har man større banekapasitet enn i Bergenhus, der Stemmemyren er den eneste elleverbanen som er godkjent for spill i høyere seniordivisjoner. Til tross for stort press på treningsflatene og at vi i tillegg deler Stemmemyren med Vareggs ungdoms- og seniorlag, er det som regel god stemning på anlegget. Samarbeidet med Varegg har bare blitt bedre og bedre over tid, og for de av oss som ikke har vært i klubben siden etterkrigstiden, må vi vel trygt kunne karakterisere dette som et godt naboskap, spøker Øvrebø.

Men det finnes utfordringer fremover. Vi har et herrer seniorlag og et topplag for kvinner som må bidra til å legge enda bedre til rette for at det er realistisk for våre unge spillere å bli representert på disse lagene. På dagens seniorflaggskip er det bare Marina Jensen, Ulrik Kvalheim og Trym Thoresen som har gått gradene på klubbens barne- og ungdomslag. Det er positivt å se at vi er ferd med å ta grep for å få flere Sandvikengutter opp og frem. Målet, spesielt på herresiden, må være å rekruttere flere lokale spillere til A-laget. På jentesiden er vi i den situasjonen at fraværet av et kamptilbud mellom toppserie og 5. divisjon kvinner, gjør at de sportslig sterkeste i

Ole-Petter Øvrebø

Mange talenter på 15-årslaget, og det gror godt i breddefotballen, men må de søke utfordringer i andre klubber?

aldersgruppen 16–19 år må søke utfordringer i andre klubber. Det er en kontraintuitiv utvikling i en klubb med så stolte jentetradisjoner som Sandviken, og noe som må adresseres i fellesskap av topp og bredde.

– Hva gjør denne lederjobben så kjekk?

– Å jobbe med unge spillere er i min ånd. Som aktiv spiller i Vadmyra på 1980- og 1990-tallet var jeg utrolig heldig som fikk være en del av reisen som en relativt nystartet bydelsklubb la ut på den gangen, med dedikerte og visjonære ledere og trenere. Jeg ønsker å bidra til at vi også i vårt nærmiljø kan ha det gøy og utviklende med fotball. Vi har i jubileumsåret 40 lag påmeldt i seriesystemet fra breddefotballavdelingen og over 400 spillere. I 2019 hadde vi to spillere på jenter 15-kretslaget, men like kjekt er det med de spillerne som går gradene i klubben gjennom hele ungdomsløpet og til og med fortsetter breddefotballkarrieren på et av våre seniorlag i lavere divisjoner. Vi vet jo også av erfaring at det er fra denne gruppen fremtidens klubbledere og -trenere rekrutteres.

Breddefotballavdelingen har en visjon om «breddefotball med kvalitet», noe som forplikter. Vi har de siste årene hatt et større fokus på å utvikle trenere i egen avdeling og deltar jevnlig med kandidater på kretsens årlige trenerveilederprogram, noe som igjen gjør oss i stand til å avholde egne UEFA C-kurs på Stemmemyren der vi både kan utvikle trenere og klubbånden. Dette vil forbli et satsingsområde i årene fremover slik at vi på sikt har sertifiserte trenere på alle lag og nivåer i avdelingen.

Øvrebø har ingen planer om å bekle andre lederposisjoner i Sandviken.

– Jeg liker meg egentlig best på feltet og ser på meg selv mer som trener enn administrativt engasjert i lagene. Jeg tar gjerne en avløsning som leder for å kunne konsentrere meg enda mer om trenergjerningen. Det gjøres en helt fantastisk jobb på lagsnivå i avdelingen, en forutsetning slik den er organisert, men like fullt ingen selvfølge. Det er et privilegium å lede en avdeling med så mange dedikerte trenere, lagledere og foreldre. IL Sandviken er heldig som har så mange positive ressurser å dra veksler på i nærmiljøet. Videre opplever jeg stor oppslutning om kjerneverdiene til laget. Vi har sjelden disiplinære ting som må håndteres, og det gjøres en god jobb i lagene for å slutte opp om idrettens grunnverdier med tanke på å skape et sosialt miljø med trivsel og inkludering, understreker han. Datteren Elise Løseth Øvrebø spiller forresten på jenter 19-laget og blir trent av sin far.

Vellykket comeback

BJØRN SIMONSEN er assistenttrener, samt lagleder, sportslig leder og materialforvalter for klubbens herrelag som rykket opp til 3. divisjon i 2019. Coronapandemien stoppet imidlertid sesongen 2020. Fredag 18. september 2020 måtte nemlig NFF avlyse seriespillet i senior breddefotball ettersom regjeringen fortsatt ikke hadde åpnet for normal trening for alle. Simonsen jobber likevel ufortrødent videre med å bidra til å skape et slagkraftig herrelag i fotball på Stemmemyren.

Bjørn Simonsen forteller her om sin bakgrunn og tiden i Sandviken:

– I 1965 flyttet familien til Skytterveien, like ved Stemmemyren, men da jeg valgte å begynne med fotball som 12-åring, falt valget på Djerv. Dette fordi mine eldre brødre Jan-Steinar og Atle spilte der. Mens eldstemann, Jan-Steinar etter hvert gikk til Brann, Varegg og til slutt Sandviken, dro Atle til Varegg.

I 1969 gikk Bjørn til Sandviken. Allerede som guttespiller engasjerte han seg som trener for yngre spillere. Han tok kretstrener- og dommeraspirantkurs. Som 17-åring var han med i styret i fotballens breddeavdeling, men lot ikke dette gå ut over egen satsing. Bjørn debuterte på klubbens A-lag som 16-åring, var toppscorer på guttekretslaget som 15-åring og spilte to år på Bergen og Omegns juniorkrets. Det første året var han på det vinnende laget i Horten-turneringen, et uoffisielt NM. Da han fylte 20 år i 1975, valgte han å ta en fotballpause. Først syv år senere kom han tilbake til Sandviken, trente med A-laget, men spilte bare for U-, B- og C-laget.

Arne Nordlid hadde trent Sandviken-kvinnene siden 1982, og i sesongen 1984 ble Bjørn Simonsen med som trener for dette laget. I sesongene 1985 og 1986 var Bjørn trener for kvinnelaget sammen med henholdsvis Kjell Malmanger og Svein Johannessen. Etter 1986-sesongen flyttet han med sin familie til Oslo, og det skulle ta 25 år før han igjen returnerte til Bergen.

– Selv om jeg bodde de første 10 årene i Oslo, var jeg likevel aktiv i Sandviken. Jeg jobbet ofte i Bergen, trente tidvis med veteranlaget og hjalp klubben når de trengte det. Jeg var prosjektleder da den nye Sandvikssangen ble laget og utgitt på cd, samt med på å arrangere opplegget rundt kvinnelaget da de prøvde og deretter klarte å sette publikumsrekord på en norsk toppserie-arena. I Oslo var jeg daglig leder for Heming fotball i tre år (den gang byens største fotballklubb i antall medlemmer). De neste 15 årene bodde jeg i Grimstad og var beskjeftiget med fotball da sønnene Claus og Skage spilte for Jerv.

Mens Bjørn bodde der, oppdaget han under et Bergensbesøk at det sto dårlig til med A-laget. Klubbens spillere var stort sett utenbysstudenter fra NHH. På en kamp på Stemmemyren var det bare en tilskuer på tribunen, nemlig Arvid Andersen. Han var primus motor og altnuligmann for laget. Det kom signaler fra bydelsrivalen Varegg, som da spilte i 3. divisjon, at de kunne overta herrefotballen i bydelen, så kunne Sandviken holde på med kvinnefotball.

– Dette var en utløsende faktor for at noen tidligere Sandviksgutter tok et initiativ som internt ble kalt for «Sandviksløftet». Arne Nordlid innkalte til møter hjemme hos seg og ble styreleder og kasserer de neste årene. Rune Nielsen sluttet i trener-

Bjørn Simonsen

Edgar Knudsen var den første som fikk prøve de nye draktene. Bare rett og rimelig at legenden fikk denne gleden.

teamet til Kjetil Knutsen i Fyllingsdalen for å trene Sandvikens A-lag, og jeg som fremdeles bodde i Grimstad, hjalp til med bl.a. å skaffe sponsorer. Da handlet det om å betale ned gjeld, etablere et slagkraftig styre og å gjenskape en arena for unge Sandviksgutter, understreker Bjørn Simonsen.

To år senere flyttet han og hans sønner til Bergen. Han ble assistenttrener på A-laget, noe han fremdeles er på åttende sesongen, og hans sønner ble Sandviken-spillere.

Sandviken ble nå utviklet etter følgende prinsipper:

1. **IDENTITET:** På begynnelsen av 1980-tallet forsvant den originale Sandviken-drakten. Det eneste som var igjen var klubbfarene, hvit og rød. Her bidro Bjørn med å påvirke lagets draktleverandører til å produsere Sandviken-drakten på nytt, den hvite drakten med rød stripe på brystet. I dag spiller alle medlemmer av klubben, også håndball og basket, i slike drakter.
2. **TILHØRIGHET:** Mellom Bergen sentrum og Åsane senter finnes det ingen naturlige oppholdsrom eller steder som barn og unge kan søke til på fritiden. Bjørn har derfor jobbet systematisk med å gjøre Stemmemyren til et samlingssted for barn og unge slik det var for ham og hans venner da de vokste opp. I tillegg er det viktig å tilhøre et miljø. Her må de voksne legge forholdene til rette.
3. **GARDEROBEKULTUR:** Da Bjørn vokste opp i Sandviken, kom dette av seg selv og ingen savnet dette før det forsvant. For ti år siden var det helt borte. Nå har garderobekulturen fått et nytt liv blant de eldste spillerne, gutte/junior- og A-lagsspillerne – en viktig faktor for miljøet og gode sportslige resultater.

I 2017 ble A-laget avdelingsmester og kretsmester med Magne Nilsen som hovedtrener, Geir Andre Johannessen, keepertrener og Bjørn Simonsen, assistenttrener.

– Åtte juniorer var med i A-lagsstallen på det vinnende laget. For første gang rykket ingen opp fra 4. divisjon – på grunn av en radikal omlegging av norsk toppfotball. Selv om det ikke ble opprykk, visste vi at det ikke ville bli lenge før så skjedde. Allerede to år senere var opprykket et faktum. Serien ble vunnet med klar margin, og hele ti unge spillere hadde hospitert på A-laget sine treninger. For første gang er Sandviken en divisjon over rivalen Varegg.

– Rundt juletid i 2019 var det flere som tippet oss som klar nedrykkskandidat,

men etter de tre treningskampene vi hadde i vinter, før covid-19 i mars satte en stopper for all idrett, slo vi opprykksfavorittene Lysekloster og Fana henholdsvis 3–1 og 4–0. Sotra i 2. div som uken etter klarte 0–0 mot Brann, slo vi 1–0. Alt det positive rundt laget de siste årene har gjort at vi stadig får henvendelser fra kvalitetsspillere fra hele landet. Likevel har vi beholdt størstedelen av gjengen som spilte laget opp. Økonomisk er det en stor utfordring å gå fra 4. divisjon til 3. divisjon. Budsjettet har økt fra cirka 600 000 til 2,5 millioner kroner. Etter forholdene et lavt budsjett, men likevel en stor utfordring, avslutter Bjørn Simonsen.

Stor glede i garderoben da opprykket til 3. divisjon var klart etter seier 1-0 over Varegg høsten 2019.

Foto: Hordalandsfotball

HERREFOTBALL

De første sparkene ...

IL SANDVIKEN startet sent med fotball i forhold til mange andre klubber som under krigen hadde holdt kontakten ved å arrangere illegale kamper i tiden idrettsstreiken varte. Til tross for at laget kom sent i gang med treningen i 1945, ble det påmeldt lag til fotballkretsens lynturnering og seriekamper dette året. Belønningen for stor interesse og energi ble 2. plass i pulje 4 i kretsserien i 1945. Som avslutning på sesongen ble det arrangert en tur til Sæbøvågen der Sæbø Idrettslag var motstander, og Sandviken vant kampen 3-2. Tilslutningen av gutter og juniorer var stor, og gruppen talte i 1945 ca. 80 medlemmer.

I april 1946 spilte Sandviken seg frem til semifinalen i lynturneringen. Laget sikret seg seriemesterskapet i avdeling 3. Av syv kamper ble seks vunnet og en endte uavgjort, 13 poeng og 24-7 i målforskjell. I første kvalifiserende runde for Norgesmesterskapet ble det tap 1-3 for Høydekameratene.

På kretstinget 19. mars 1947 ble det vedtatt at 3. divisjon skulle deles i en 3. og en 4. divisjon med henholdsvis 7 og 6 lag. For å få oppdelingen gjennomført høsten 1947, måtte det spilles kvalifiseringskamper på våren dette året mellom de ni lagene som spilte i 3. avdeling i 1946. Sandviken kvalifiserte seg for 3. divisjon med seire over Nøstet (2-0) og Orion (4-3). Damsgård stilte ikke lag (mot Sandviken), og det ble tap for Baune (2-4) og Bragd (2-3).

På fire seriekamper høsten 1947 tok laget 5 poeng: Bragd-Sandviken 2-3, Frøya-Sandviken 1-0 og Sparta-Sandviken 3-3. Nøstet stilte ikke lag, og dermed gikk to poeng til Sandviken. Sandviken slo riktignok Damsgård hele 7-1, men sistnevnte klarte ikke å stille lag i de andre kampene, og dermed ble lagets resultater strøket. Våren 1948 ble det tap for Baune og Orion, henholdsvis 1-5 og 1-2 mens kampen mot Ny-Krohnborg endte 1-1. Baune vant 3. divisjon 1947-1948. Sandviken ble nummer fem med 6 poeng og målforskjell 9-14.

Høsten 1948 ble det ett tap i serien. Det skjedde mot Ny-Krohnborg (0-1). Men man

*Lynturneringsmestre 1949.
Fra v.: Arnold Sjø, Finn Christensen, Leiv Nes, Hans Sagstad, Ole Bøe, Leon Corneliussen, Arthur Larsen, Trygve Eriksen, Eilert Viken, Lars Johannesen og Nic. Rindedal.*

Herrelaget i fotball anno 1954. Jan Grønning var meget ung og står som nr. 3 fra venstre i bakerste rekke.

Bak fra venstre: Arnold Sjo, Rolf Berentsen, Jan Grønning, Hans Sagstad, Hans Rindedal, Erling Eriksen, Ole Berentsen og Nic. Rindedal.

Foran: Arne Gabrielsen, Alf Gundersen og Roald Leikum.

tapte også en kamp våren 1949, og det resulterte i at det bare ble 2. plass i 3. divisjon sesongen 1948–1949. Dermed røk opprykket til 2. divisjon. Frøya vant divisjonen med 16 poeng mens Sandviken sluttet på 15. I april dette året overrasket Sandviken stort ved å vinne lynturneringen (2. avdeling). Her er vinnerlaget: Arnold Sjo, Finn Christensen, Leiv Nes, Hans Sagstad, Ole Bøe, Leon Corneliusen, Arthur Larsen, Trygve Eriksen, Eilert Viken, Lars Johannesen og Nic. Rindedal.

1950 ble et middels år for A-laget som endte på 6. plass i 3. divisjon. Men guttelaget slo til og ble avdelingsmestre uten å avgi poeng. Året etter ble det 5. plass på seniorenene.

Sesongen 1951–1952 ble veldig bra. Da serien var ferdigspilt våren 1952 sto Sandviken igjen som overlegen vinner av 2. divisjon med 14 av 16 oppnåelige poeng og 40–3 i målforskjell. Dermed rykket man opp til den lokale 1. divisjon.

Debuten i 1. divisjon i 1952–1953 ble tøff, og det endte med nedrykk. Det ble altså en kort visitt på tredje høyeste nivå. Man sanket 9 poeng og ble nummer fem. Et enkelt poeng manglet på å beholde plassen. 1. divisjon var blitt nivå 3 fra sesongen 1952–1953 mens 1953–1954-sesongen var nivå 4. 1. divisjonssesongene 1954–1955, 1955–1956 og 1956–1957 var nivå 3.

Guttelaget gikk i 1952 ubeseiret gjennom sesongen og helt til finalen i KM. Her dukket det opp en «wonderboy», Jan Grønning som ble tildelt pokalen for beste guttespiller. Ifølge IL Sandvikens historie er han lagets første fotballstjerne: «Grønningen vokste opp i «barakkene» som lå der idrettshallen ligger i dag. Fra et økonomisk vanskeligstilt miljø steg det frem en barnestjerne. Hurtighet, styrke, glimrende teknikk og et skuddbein keeperne fryktet, var noen av kjennetegnene på denne talentfulle gutten. Han ble en lokal legende. Fotballferdighetene ga ham plass på bylaget til Bergen, hvor han ble registrert med 5 kamper.

Også i kulestøt viste han høy klasse. Det fortelles at Grønningen etter hvert ikke tok utstyret så alvorlig. I et klubbmesterskap i friidrett kom han tilfeldigvis forbi i sivilt antrekk. Grønningen hev frakken og hatten – brettet opp ermene – og vant med soleklar margin. Til unge fotballspillere sa han gjerne: «Tren begge beina, gutt – då kan du kanskje bli like god som meg». Dessverre tok karrieren en altfor rask slutt. Allerede før han fylte 30 var idrettslivet over. Tiden i Sandviken var nok den lykkeligste i hans liv.»

Høsten 1953 ledet Sandviken 2. divisjon meget klart. Etter halvspilt serie var laget fem poeng foran Frøya. Våren 1954 startet med Sandvikenseier i lynturneringen (2. avdeling). I finalen vant laget 6–2 på poeng over Trane (1–1 i mål). Det seirende laget var: Ivar Vang, Arnold Sjo, Rolf Berentsen, Helge Knudsen, Sverre Sørensen, Rudolf Gullaksen, Hans Sagstad, Jan Grønning, Jan «Mammen» Monsen, Nic. Rindedal og Hans Rindedal.

Deretter ble Sandviken klar vinner av 2. divisjon. Sesongstarten på høsten i 1. divisjon ble også god med 2. plass bak Fjell. 1954 ebbet ut med at Jan Grønning ble uttatt på bylaget der han fikk sjansen som senterløper.

Sandviken beholdt 2. plassen i 1. divisjon i sesongen 1954–1955, og i 1955 overtok Oddvar Hansen (ex. Brann) treneransvaret. Han la ned et meget godt arbeid, ble det sagt. Av førstelagets spillere var det to som utmerket seg, Kåre «Luden» Olsen, spilte tre juniorkretslagskamper og deltok på fotballforbundets treningsleir for juniorer samt Jan Grønning som spilte to kretslagskamper for Bergen under turen til Oppland denne sommeren. Etter høstens kamper overvintret Sandviken som nr. 2 i 1. divisjon.

Vårens seriekamper 1956 gikk ikke helt som man hadde håpet, men det ble likevel en pen 2. plass for andre år på rad i 1. divisjon. I cupens første, kvalifiserende runde ble Kjølkelvik tuktet 6–2 mens Hardy ble for sterke i den andre kvalifiseringsrunden og vant 1–0 (målet kom 10 sekunder før full tid). Senere i 1956 opplevde Sandviken sin beste høstsesong i 1. divisjon. Etter høstens kamper ledet laget tre poeng foran Trane etter å ha kapret 14 av 16 poeng. Optimismen var stor i Sandvikenleiren foran siste del av sesongen våren 1957.

Endelig landsdelsserien

Og 1957 skulle bli et jubelår for Sandviken. Laget fikk flying start i vårens 1. divisjonskamper ettersom Laksevåg ble banket 3–1 i premiermatchen selv om laget manglet sin ordinære keeper. Hans Rindedal tok ansvar og gjorde en flott innsats mellom stengene. I første kvalifiseringsrunde for NM ble Florø nedsablet 7–2. I den andre runden ble det 2–1 over Erdal mens Varegg ble for sterke i 1. ordinære runde og vant 5–1 over et trøtt Sandvikenlag som hadde spilt fire kamper på åtte dager.

Men det var serien og opprykk som gjaldt. Foran den siste seriekampen mot Djerv på Krohnsminde 3. juni var sesongen avklart. Laget ville være seriemester selv med tap, men det ble seier 4–2. Sandviken hadde avsluttet sin hittil beste sesong uten tap i serien og med fem poengs forsprang til neste lag. Den mest krevende jobben gjensto likevel, nemlig kvalifiseringskampene mot Fana om retten til å spille en divisjon høyere. Første kamp 6. juni vant Sandviken 4–1, og tre dager etterpå ble det seier igjen – denne gang 3–1. Dermed var Sandviken klar for landsdelsserien (2. divisjon) – Sørland/Vestland avd B. fra høsten 1957.

Jan «Mammen» Monsen var sentral i de ovennevnte kvalifiseringskampene mot Fana. Han har vært både fotball- og bordtennismann. Til sin datter, Marit Monsen Bolset forteller han.

– Det var opp- og nedturer i min fotballkarriere, og kampene mot Fana i 1957 tilhørte så avgjort første kategori. Verken Fana eller Sandviken hadde gressbane, men reglementet fra NFF sa at disse kampene skulle spilles på gress. For oss spillere var det en stor overraskelse at kampene skulle gå på Brann stadion. I begge kampene ledet Fana 1–0, men vi vant 4–1 og 3–1. Både Jan Grønning og jeg scoret 3 mål mens Arnold Sjø sto for det siste. Jeg husker det var stor jubel på tribunen, spesielt selvfølgelig fra Sandvikentilhengerne.

– Jeg må også nevne kretskampen mellom Sogn og Fjordane og Bergen med spillere fra 3. divisjon. Sandviken var representert med fem spillere. Rolf Berentsen, Helge Knudsen, Jan Grønning, Hans Rindedal og jeg. Vi tok båten «Sunnfjord» til

Jan B. Monsen med kallenavnet «Mammen».

Minner fra «Mammen» ...

«Mammen» startet på småguttelaget i 1947, så ble det gruppefinale mot Brann med guttelaget, juniorlaget før han debuterte på A-laget 16 år gammel. Han spilte 138 A-kamper. Etterpå ble det old boys-, veteran- og superveteranfotball.

– I en kamp mot Bergen Sparta fikk vi frispark ved sekstenmeteren. Spartaspillerne brukte lang tid på å stille mur, så jeg spurte dommer Arnold Nilsen (byens beste) om jeg kunne ta frisparket. Sett i gang, sa han. Jeg så en åpning mellom to Sparta-spillere – jeg var kjent for å bruke tåen – og satte ballen i mål. Og Nilsen pekte på midten til stor skuffelse for motstanderne. Til slutt vil jeg nevne en stor idrettsgutt både på og utenfor banen: Ole Nils Tvedt, eller bare «Nissaen». Engang vi satt og deppet etter et litt urettferdig tap, kom han inn og sa: «Ka e det dokker e så sure for gutter – vi tar de jo neste gang!» Stemningen snudde, og humøret kom tilbake – en flott idrettsgutt og kamerat.

– Jeg er takknemlig for å ha fått lov til å følge IL Sandviken gjennom et langt liv. Og har fremdeles stor glede av det som skjer på fotballbanen verden over, selv om engelsk fotball står mitt hjerte nærmest. Det er også en glede å møte på «gubbetreffet» første tirsdag i måneden. Med mimring om gamle dager, og «Hennaen» sin quiz som hjelper til med å holde de små grå i gang, humrer «Mammen».

Vadheim, buss til Høyanger og spilte kampen der. Det var spesielt for meg å ta på meg bylagsdrakten med byvåpenet og nummer 10 på ryggen. Samme drakt som Rolf Birger «Pesen» Pedersen spilte i. Vi tapte 1–3. Jan Grønning scoret vårt mål. Etterpå hadde vi en kjekk, felles middag.

Men tilbake til landsdalsserien. Debuten i 1957 var lovende med 1–1 mot Nordnes 30. juli, men så gikk det dårlig, og etter at høstkampene var spilt, lå Sandviken på jumboplass med fattige 3 poeng på 8 kamper. Med litt flaks kunne laget ligget midt på tabellen, var omkvedet. Totalt spilte Sandviken 18 kamper dette året, 7 seire, 4 uavgjorte og 7 tap, målforskjell 37–33. 22 spillere ble benyttet på A-laget.

Våren 1958 gikk det litt bedre i serien. Første seier, 3–0, ble bokført mot Hardy, men kampen som ble snakkes var oppgjøret mot Årstad. Sandviken ledet 4–1, men det endte 4–4. Det blir hevdet at Sandviken fikk feilaktig annullert det som kunne vært seiersmålet. Kampen ble betegnet som den beste i 2. divisjon. Men nettopp Årstad skulle komme til unnsetning. Laget rykket nemlig opp til 1. divisjon (øverste nivå) fra høsten av, og dermed unngikk Sandviken degradering.

Med ny giv gikk Sandviken løs på enda en sesong i 2. divisjon (Sørland/Vestland, avd. C). Etter høstens kamper hadde laget kapret 10 poeng og lå på 2. plass, bare 5 poeng bak ledende Os. Spesielt triumfen 3–0 over erkerival Varegg smakte svært godt. Sandviken mønstret et av de yngste lagene i divisjonen og håpet de fleste spillerne ville holde det gående i mange år fremover.

I vårens seriekamper i 1959 ble det seire 3–1 over Hardy og ikke minst 3–0 over Varegg i siste serierunde. Dermed ble det 2. plass på tabellen bak suverene Os som vant med 7 poeng.

Høstkampene i sesongen 1959–1960 i 2. divisjon (Sørland/Vestland, avd. C) startet ikke så lovende for Sandviken. Etter tap i høstpremieren så det stygt ut i neste kamp 5. august mot Varegg som ledet 3–1 langt ut i 2. omgang. Men en utrolig snuoperasjon endte med Sandvikenseier 5–3! Deretter gikk det imidlertid nedover med laget. Med seire over Nymark og Varegg igjen, henholdsvis 2–1 og 1–0, ble det nest siste

plass på tabellen før sesongavslutningen til våren. Trass i dårlige treningsforhold klarte småguttene å vinne kretsmesterskapet i 1959. Mestrene var: Knut Skare, Asbjørn Herland, Sigurd Sivertsen, Jan Gunnar Furu, Ståle Kyllingmark, Knut-Jørgen Josephsen, Bjørn Eeg, Leif Hillestad, Håvard Børresen, Ole Kobbeltvedt og Dag Vemund Hansen. Roald Axelsen og Ivar Laukeland spilte på krets-laget i 1959, og førstnevnte deltok på en av fotballforbundets treningsleirer.

Motgangen som begynte høsten 1959 fortsatte gjennom hele 1960. Etter vårens fire seriekamper i 2. divisjon, tre tap og en seier, lå laget nest sist på tabellen. Da Brann dette året rykket ned fra hovedserien, og Årstad ikke klarte opprykk til den øverste divisjonen, måtte Sandviken vandre den tunge veien ned i 3. divisjon. Dette var Sandvikens siste opptreden på nivå to i norsk fotball.

Høstens seriekamper i 1960 var ikke mye å skryte av. Med 5 tap, 2 uavgjorte og 1 seier lå laget på bunnen av tabellen – et vanskelig utgangspunkt foran de avsluttende kampene våren 1961. Men det ble en helt annen fres over laget i vårkampene. Sandviken sikret seg 7 av 8 poeng. Eneste klubb som klarte å stoppe laget, var ledende Djerv som fikk uavgjort. Dermed sikret laget seg 5. plass med 11 poeng.

Det ble vanskelig å følge opp den gode vårsesongen denne høsten, men selv med litt stang ut overvintret likevel Sandviken på 3.plass i 3. divisjon, bare to poeng bak lederlaget, før resten av serien tok til i 1962. Men guttelaget innfridde og ble kretsmestre høsten 1961 etter å ha slått Brann 2–1 i den avgjørende kampen. Her er kretsmesterne: Øistein Skorpen, Karl Bjørnstad, Sigurd Sivertsen, Knut Skare, Dag Vemund Hansen, Ole Kobbeltvedt, Rolv Behrens, Leif Hillestad, Jan Gunnar Furu, Knut-Jørgen Josephsen og Ståle Kyllingmark. Syv av disse spillerne vant også smågutt-KM i 1959.

I vårkampene 1962 skortet det på effektiviteten, men baklengsmålene var få. Et brent straffespark og et baklengsmål skilte laget fra topplassering og opprykksmuligheter. På 18 kamper ble 10 vunnet, 6 endte uavgjort og 2 ble tapt, målforskjellen var på pene 30–13. Dette ga 2. plass i divisjonen.

Landsdelsserien som frem til og med 1961–1962-sesongen hadde vært nivå 2, ble fra 1963-sesongen nivå 3. Og 3. divisjon fra 1961–1962 ble 4. divisjon fra 1964. I sesongene 1963 og 1964 spilte Sandviken i 4. divisjon. Plasseringene ble henholdsvis 3 og 4. Det mest gledelige var dog at flere juniorspillere som Dag Vemund Hansen, Knut Skare og Ole Kobbeltvedt begynte å markere seg. Ja, seniorlaget hadde i 1963 gjennomgått en foryngelsesprosess og opererte med seks spillere under 20 år, hvorav fire med junioralder. I 1964 imponerte småguttene mest av klubbens fotballspillere. I KM-finalen ble Årstad banket 4–0 på Stemmemyren. På spillerfesten etter finalen ble Håkon Heggelund tildelt statuetten som årets beste spiller på småguttlaget mens Bernt Bratten fikk statuett som toppscorer blant byens småguttspillere. 10-årige Roy Heggelund gjorde seg også bemerket med sine tekniske ferdigheter som man sjelden hadde sett maken til av en så ung spiller.

Sandviken hadde et spennende guttelag i fotball i 1960. Her er de på treningsleir på Jevnaker.

Bak fra venstre: Arne Lampe, Leiv K. Hillestad, Jan Gunnar Furu, Dag Vemund Hansen (den gang, – senere Dag Vemund Utle), Knut Skare og Rolv Behrens.

Foran: Cato Andersen, Asbjørn Herland, Arild Håkonsen, Sigurd Sivertsen og Ole Kobbeltvedt.

Fra Milton Tvedts arkiv

Englandsturene

Marius Solberg var mannen bak turene til England, men han hadde med seg gode hjelpere. Første turen gikk av stabelen påsken 1964, og ble gjentatt også i påsken 1965, romjulen 1965, påsken 1968 og påsken 1972.

Sandviksgutter klare for reise til Newcastle og Sunderland i 1964. Guttene med ledere er her samlet på Skoltegrunnskaaien, og i bakgrunnen ser vi «Leda».

1. Geir Olsen, 2. Rune Tertnæs, 3. Arne Tvedt, 4. Endre Blindheim, 5. Ingvard Wilhelmsen, 6. Atle Markussen, 7. Knut Tenold, 8. Bjarne Moldeklev, 9. Johannes Kolaas, 10. Per Ståle Theodorsen, 11. Tor Størk Nielsen, 12. Jan Erik Olsen, 13. Helge Forthun, 14. Odd Pettersen, 15. Trygve Hestness, 16. Jan Brandsdal, 17. Stig Inbebrigtsen, 18. Finn Ruud, 19. Helge Grindheim, 20. Bent Lie, 21. Lars Kvam, 22. Reidar Patrick Bjørnstad, 23. Per Holst Rasmussen, 24. Marius Solberg, 25. Jan Reidar Rasmussen, 26. Bent Bjørsvik, 27. Torstein Skare, 28. Jan Marius Solberg, 29. Carsten B. Selbak, 30. Rolv Behrens, 31. Geir Davik, 32. Bjørn Bruvoll, 33. Atle Ottem, 34. Øivind Semb Mathisen og 35. Eirik Rane.

Keeper Finn Ruud
gjør en god redning.

«Kniksen» skriver autografer
utenfor banen til Dundee United.

Sandviken-kontingenten fotografert utenfor Tannadice Park i
Dundee påsken 1965.

The 'invaders'

THE self-styled "Viking Invaders" were given a civic reception in Tynemouth today.

Thirtyseven teenagers from a Bergen sports club are on holiday in the borough and are

hoping to play football in local schools.

One of them, 16-year-old Reider Bjornestand, presented the Mayor of Tynemouth, Coun. J. Coe, with a book, a gift from the Mayor of Bergen. (see picture above).

"We hope you don't mind this Viking invasion," said Reider.

Coun. Coe told the teenagers: "This is the kind of invasion we welcome."

På vei hjem fra England
påsken 1965.

Distriktsmestre x 2

1965 ble et flott år i 4. divisjon. Laget vant 8 kamper, 2 endte uavgjort og 2 med tap, målforskjell 32–15. 18 poeng holdt til KM-seier, og deretter sto opprykkskampene for 3. divisjon mot Sandane (Sogn og Fjordane) og Voss (Midthordland) for tur. Først vant Sandviken 3–2 mot Sandane etter å ha snudd kampen på slutten, og dernest seiret sistnevnte 2–1 over Voss hjemme i den andre kvalifiseringskampen. Dermed kunne Sandviken klare seg med uavgjort eller ettmålstap borte mot Voss. Men det ble en tøff batalje. Voss tok ledelsen før pause, men så slapp hjemmelagets ellers meget dyktige målvakt inn en lett ball fra Endre Blindheim, og det sto 1–1. Men så kom det en scoring det smakte fugl av. Etter flere trekk sa det pang, og Blindheim var igjen sistemann på ballen. Dermed ble det distriktsmesterskap og opprykk til 3. divisjon.

Etter opprykksuksessen kom man fort ned på jorden i 1966. I første seriekamp i 3. divisjon ble det tap 0–4 i Sogndal. 10. mai var det duket for offisiell åpning av gressbanen på Stemmemyren. Ordfører Harry Hansen foretok åpningen og tok avspark assistert av «Kniksen». Årstad var imidlertid ingen gavmilde gjester i åpningskampen og vant 2–0. Etter nederlag i Sandane sto Sandviken uten poeng etter tre kamper med målforskjellen 1–8.

Så lysnet det litt. Først spilte laget 1–1 mot Varegg, så seier 3–1 over Jotun, 0–0 på Kuventræ mot Os og 2–2 mot Ny-Krohnborg. Etter halvspilt seier lå Sandviken på nest siste plass med fem poeng. Høsten startet med 0–2-tap mot Sogndal og seier 2–1 over Årstad. Så ble det 2–2 mot Ny-Krohnborg, storseier 6–0 over Sandane og uavgjort 0–0 mot Varegg.

2–1 over Jotun i Årdal ga håp om fornyet kontrakt. Med seier i siste kamp mot seriemester Os, ville plassen være sikret om Ny-Krohnborg tapte sin siste kamp. Sistnevnte tapte, men det gjorde Sandviken også – 0–1 for Os. Med 4 seire, 5 uavgjorte, 5 tap og 13 poeng havnet laget på tredje siste plass. Nå var det bare å vente på de avsluttende kamper for opp- og nedrykk i de høyere divisjoner. Dessverre klarte ikke Baune å bli stående i 2. divisjon, og heller ikke Os klarte å kvalifisere seg for samme divisjon. Dermed ble det 4. divisjon for Sandviken igjen i 1967.

Trener Jan Norevik med sentrale spillere 1968. Sandviken gikk til seriestarten med godt humør. Til venstre holder treneren Jan Norevik symbolsk frem ballen som skal brukes i serien. Videre fra venstre smiler Trygve Hestness, Ole Kobbeltvedt, Endre Blindheim, fotballformann Roald Axelsen og Milton Tvedt.

Fra Milton Tvedts arkiv

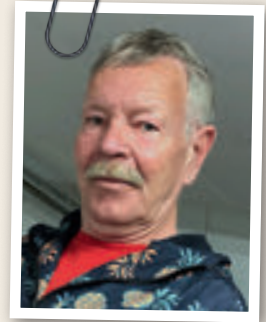

En historie fra 1970

Jørn «Jønnis» Johnsen var en god håndball- og fotballkeeper på 1960-tallet, forteller Thor Gudmundsen:

I 1970 hadde han lagt opp, men ble likevel spurt av gamle lagkamerater om han kunne være med som keeper dette året, hovedsakelig som reserve. Det ble etter hvert klart at hovedkeeper Kjell Sørensen bare ønsket å spille hjemmekamper, og «Jønnis» ble derfor tildelt alle bortekampene, noe han godtok. Men som han sier i dag: – Dette er grunnen til at jeg aldri har spilt en seriekamp for IL Sandviken på hovedbanen, Stemmemyren gress.

Dette var året Sandviken kom langt i NM (cupen) – 3. runde mot Haugar. Se egen artikkel om dette cupeventyret

Med Jan Norevik på plass som trener og en fightervillig gjeng som ville reise kjerringa, var målet å spille seg opp igjen i 3. divisjon i 1967. I sesongstarten ble det 1–1 mot Laksevåg i en dårlig kamp. Etter storseier 6–0 over Orion ble det også klare seire mot Djerv og Hardy. To uavgjorte mot Fjell og BSI ble etterfulgt av 3–1 over Nordnes i vårsesongens siste kamp. Etter halvspilt serie ledet Sandviken med tre poeng på neste lag.

Høstsesongen ble innledet med 3–0 over Laksevåg. Deretter tok laget full pott både mot Orion og Djerv. Men så lugget det. Først tapte man 0–1 for BSI, og så ble det poengdeling mot Fjell og Hardy. Foran siste serierunde var laget poenget bak ledende Nordnes som også hadde bedre målforskjell. Nettopp Nordnes var motstander i den siste kampen, og den ble vunnet 2–0. Etter å ha vunnet 4. divisjon, ventet Arna (borte) og Jotun (hjemme) i kvalifiseringskampene for 3. divisjon. Arna tapte 0–2 i Årdal, noe som betydde at seier på Arna stadion ville bety 3. divisjon i 1968. Sandviken vant 1–0, og i den siste matchen for året mot Jotun på Møhlenpris 15. oktober vant laget hele 4–0. Dermed var Sandviken igjen serie- og distriktsmester for 4. divisjon i Bergen, Midthordland og Sogn og Fjordane.

Gjensynet med 3. divisjon i 1968 ble ikke gledelig for Sandviken. På 7 vårkamper ble det 5 tap, uavgjort mot Årstad og seier over Sogndal. Etter halvspilt serie befant laget seg i bunnen med tre poeng. Høsten startet med to tap. Så ble det seire mot Sogndal, Baune og Årstad, men tap mot Jotun. Før siste kamp på Kuventræ mot Os var laget fremdeles på bunnen av tabellen. En overraskende triumf mot Os hjalp ikke ettersom Ny-Krohnborg spilte 0–0 mot Varegg og reddet et livsviktig poeng. Dermed lå Sandviken nest sist og måtte håpe at Jotun kunne bli redningen. Men Årdalslaget tapte for Haugar i avgjørende kamp, og da ble det farvel med 3. divisjon.

I 1969 ble Midthordland Fotballkrets slått sammen med Bergen Fotballkrets og ble til Bergen og Omegn Fotballkrets. Den nye 4. divisjon i 1969, avdeling A, besto det året av tre lag fra Midthordland og fem lag fra Bergen. Sandviken holdt seg i 4. divisjon helt frem til 1977 da laget var tilbake i 3. divisjon.

En naturlig kaptein

Roald Axelsen

Dag Vemund Utle hyller allsidige Roald Axelsen.

– Det å overta som kaptein i idrettslaget Sandviken er ingen strøjobb. Fikk du først kapteinsbindet rundt venstre overarm, hadde du fått et mangeårig verv. Dette er en av de sterke tradisjonene i klubben. Trener etter trener kom, men kapteinsvervet sto fast. Da Hans Rindedal trakk av seg bindet og la opp etter en solid karriere som senterhalf etter 1962-sesongen, og Rolf Berentsen gjorde det samme året etter, var det bare naturlig at Roald Axelsen tok over.

I hele åtte sesonger styrte han laget i en vanskelig periode, med to distriktsmesterskap og opprykk på den gledelige siden og like mange nedrykk å døyve på den andre siden. Han fikk også ansvaret for å sveise sammen en helt ny generasjon spillere og se dem etablere seg på A-laget. Selv var han den siste igjen av dem som spilte på 1950-tallet.

Da karrieren hans gikk mot slutten, skulle han få oppleve et cupeventyr av de sjeldne. Kampen borte mot Haugar i 3. runde i juli 1970 er sagnomsust og lyser i klubbhistorien. Etter en durabelig fight av Axelsen & Co. endte oppgjøret 1–1 (innbytter Helge Grindheim målscorer). I returoppgjøret ble det dog tap 1–4 (Jan Gunnar Furu).

Som en stimulans for Sandvikens spillere ble det etablert en ordning med spillermerker i gull, sølv og bronse, basert på antall spilte serie- og cupkamper på klubbens A- og B-lag.

Beklagelig har ikke ordningen blitt fulgt opp de siste 45 år, men pr. 1. januar 1976, toppet Roald Axelsen adelskalenderen med 253 spilte kamper. Det er grunn til å tro at den noe yngre generasjon med Rune Nielsen i spissen, ville toppet adelskalenderen i dag, dersom ordningen hadde vært fulgt opp.

Adelskalenderen fotball herrer pr. januar 1976

	Navn	Antall kamper
1	Roald Axelsen	253
2	Hans Rindedal	236
3	Erling Eriksen	213
4	Rolv Behrens	211
5	Einar Eldøy	190
6	Rolf Berentsen	168
7	Dag Utle	166
8	Arnold Sjø	151
9	Jan B. Monsen	138
10	Nic. Rindedal	133
11	Helge Grindheim	127
12	Jan Grønning	127
13	Atle Roness	117
14	Reidar P. Bjørnstad	111

Bronsemerket
75 kamper

Sølvmerket
125 kamper

	Navn	Antall kamper
15	Alf Gundersen	108
16	Ivar Laukeland	97
17	Bjørn Brekke	96
18	Knut Håvåg	93
19	Ole Nils Tvedt	91
20	Hans Sagstad	83
21	Ole Kobbeltvedt	75
21	Gunnar Forthun	75
21	Leon Corneliussen	75
24	Rune Nielsen	69
25	Egil Bø	66
26	Børge Størksen	65
27	Steinar Østerbø	64

Gullmerket
175 kamper

Sandvikens fotballherrer som ble distriktsmestre i 1967.

Bak fra venstre:

Terje Herland, Karl Bjørnstad, Ole Kobbeltvedt, Jørn Johnsen, Dag Vemund Hansen (i dag; Utle) og Milton Tvedt.

Foran: Knut Håvåg, Roald Axelsen, Knut Skare, Endre Blindheim og Rolv Behrens.

Roald bodde midt i Aad Gjellesgate og levde for idretten. Han hadde noen få eldre gutter over seg, men likte best å spore de mindre med løpeturer på Sandviksfjellet og få flest mulig med på knallharde fotballdueller i Stolzehagen ute i Amalie Skrams vei.

På slutten av 1950-tallet deltok Roald, Bjørn Brekke, Einar Eeg og Karsten Berg på så mange skirenn som mulig i hopp, slalåm og langrenn. Han slo seg sammen med håndballguttene fra Ekrengaten og ville spille så mye som han kunne, men der var det trangt om plassene. Allerede da bordtennisgruppen startet opp i 1956, gjorde Roald jobben sin i turneringene. Fra årsreferatet dette året kan en lese:

Jan Monsen og Odd Apelthun tok sine tre seire hver som vi hadde håpet på. Roald Axelsen tok to seire og spesielt mot Ommedal spilte han helt fint med nydelige forehandslag.

Men det var først og fremst fotballspiller han var. Et forbilde på banen. En slepen sidehalf med en pasningsfot av klasse og fast straffeeksekutør, med kretslagskamper i aldersbestemte klasser både i fotball og håndball og deltakelse på en av fotballforbundets treningsleirer for juniorer. Hans mantra var: «Gi aldri opp. Blø for drakten.» En ekte sandviksgutt og en inspirasjon for de yngre på hver eneste vintertrening hvor surt og kaldt det enn var.

Han kombinerte aktiv karriere både med styreverv i fotballgruppen – og sogar trenerverv sammen med Bjørn Brekke i 1964. Enhver idrettsklubb med respekt for seg selv har en allsidighetspokal. Denne ble fortjent tildelt Roald i 1958.

Cupeventyret i Haugesund

Sandvikens lag mot Haugar.

Foran fra venstre:

*Rune Titlestad, Knut Skare,
Fred Larsen, Jan Gunnar Furu,
Reidar P. Bjørnstad og Johs.
Mjelde.*

*Bak: Helge Grindheim, Roald
Axelsen, Terje Herland, Einar
Eldøy, Ole Johan Sørøvik,
Håkon E. Heggelund, Rolv
Behrens, Ove Haugland og
Milton Tvedt.*

I 1970 spilte Sandviken seg frem til 3. runde i cupen, noe som var en flott prestasjon. Kampen borte mot Haugar i 3. runde i juli 1970 er sagnomsust og lyser i klubbhistorien, skriver Dag Vemund Utle.

Dette ble et cupeventyr av de sjeldne, og etter en durabelig fight av Roald Axelsen & Co. endte oppgjøret 1-1, med innbytter Helge Grindheim som målscorer. Haugarkeeperen var ingen ringere enn landslagsmålvakt Per Haftorsen.

Hr. Grindheim påsto etterpå at Haftorsen var ferdig på landslaget etter scoringen hans. Men dette stemmer ikke. Haugarkeeperen fikk seg kanskje en liten knekk, men spilte to landskamper i november 1970, en i 1971 samt marerittkampen i Rotterdam 1. november 1972 der Nederland feide over Norge og vant 9-0. Det var Haftorsens endelikt på landslaget.

Her er noen avisoppslag etter cupdramaet.

HAUGAR MÅ HA OMKAMP: 4. DIV. LAGET SANDVIKEN NÆR CUP-SENSASJON

Men hjemmelaget var best i ekstraomgangene

Med uventet framgang og høy tempo ble kampen mellom Sandviken og Haugar i 3. runde i cupen en spennende kamp. Sandviken ledet 1-0 etter 15 minutter, men Haugar likte seg i kampen og reduserte til 1-1 etter 45 minutter. I ekstraomgangene var Sandviken best og vant kampen 2-1.

*Tre juniorer som kjempet om en angrepsplass i 3. rundekampen mot Haugar.
Fra venstre: Roy Heggelund, Johan Mjelde og Fred Larsen.*

Sandviken får ny sjansse — uavgjort mot Haugar!

Onsdag brøker etter all sannsynlighet Haugar og Sandviken sammen igjen til omkamp etter det uavgjorte resultat i 3. runde-kampen i Heugstund i går. 1—1 kjempet 4. divisjonslaget Sandviken seg til mot 2. divisjonslaget Haugar.

En prestasjon det står respekt av var dette av Sandviken-guttene — og slik kampen i Heugstund ardet seg, er det ingen grunn å si noe om utfallet av omkampen.

Sandviken ville til alle tid og alle steder ha vært glad for å møte Haugar og alle som kommer der. Dette var ikke bare en kamp, men en sjansse for Sandviken. Det var derfor ikke uten grunn at de ville bli møtt av alle øyene. Kampen var kort og spennende, og det var derfor ikke uten grunn at de ville bli møtt av alle øyene. Kampen var kort og spennende, og det var derfor ikke uten grunn at de ville bli møtt av alle øyene.

Kampen startet med gode muligheter for begge lag og allerede etter 5 minutter kom Haugar til ledelsen. Et innlegg fra Alf Grindheim ble stoppet av Ole Johan Sørveik i Sandvikens målet. Etter det var det en kamp mellom to like sterke lag. Etter 15 minutter kom Sandviken til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 30 minutter kom Haugar til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 45 minutter kom Sandviken til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 60 minutter kom Haugar til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 75 minutter kom Sandviken til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 90 minutter kom Haugar til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim.

Etter den tidligere uavgjorte kampen, gikk det ut til fordel for Sandviken. Etter 15 minutter kom Sandviken til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 30 minutter kom Haugar til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 45 minutter kom Sandviken til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 60 minutter kom Haugar til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 75 minutter kom Sandviken til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 90 minutter kom Haugar til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim.

Heller slett spill, men cupinnsats fra begynnelse til slutt i gårsdagens 3. runde-kamp. Her er Alf Grindheim i kamp med Sandvikens keeper, Knut Skare og midtstopper Milton Tvedt.

Sandviken kjempet drabelig, og får omkamp mot Haugar i Bergen

4. divisjonslaget Sandviken har det mest laget drabelig mot Haugar i 3. runde på Heugstund stadion søndag kveld. De ble det 1—1 etter en spennende kamp, og dermed er det ikke uten grunn at de vil bli møtt av alle øyene. Kampen var kort og spennende, og det var derfor ikke uten grunn at de vil bli møtt av alle øyene.

Sandviken var et imponerende lag som kjempet seg fram til 1—1 mot Haugar. Etter 15 minutter kom Sandviken til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 30 minutter kom Haugar til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 45 minutter kom Sandviken til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 60 minutter kom Haugar til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 75 minutter kom Sandviken til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 90 minutter kom Haugar til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim.

Etter den tidligere uavgjorte kampen, gikk det ut til fordel for Sandviken. Etter 15 minutter kom Sandviken til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 30 minutter kom Haugar til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 45 minutter kom Sandviken til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 60 minutter kom Haugar til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 75 minutter kom Sandviken til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 90 minutter kom Haugar til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim.

VG-SPORTEN

Smått med cup-bomber

MEN SANDVIKEN OVERRASKET MOT HAUGAR

Tredje runde i cupen gikk i vann nådd av det favorittlaget Haugar. Men dette resultatet var mer grunnleggende enn det som ble sagt. Begge lagene, som er enkelt uttrykt, nemlig Sandviken, 4. divisjonslaget fra Bergen, og Haugar, 2. divisjonslaget fra Bergen.

Ole Johan Sørveik (over) overtok keeperplassen i forkant av 3. runde-oppgjøret mot Haugar. Under kampen var han uheldig å skade seg. Her er han med armen i fatle. Knut Skare (til høyre) måtte ta over i mål.

Sandviken vil kjempe igjen — men merker søndagens kamp

Et Sandviken-spill som ble beskrevet som en kamp mellom to like sterke lag. Etter 15 minutter kom Sandviken til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 30 minutter kom Haugar til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 45 minutter kom Sandviken til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 60 minutter kom Haugar til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 75 minutter kom Sandviken til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 90 minutter kom Haugar til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim.

Etter den tidligere uavgjorte kampen, gikk det ut til fordel for Sandviken. Etter 15 minutter kom Sandviken til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 30 minutter kom Haugar til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 45 minutter kom Sandviken til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 60 minutter kom Haugar til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 75 minutter kom Sandviken til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim. Etter 90 minutter kom Haugar til ledelsen med et innlegg fra Alf Grindheim.

Alf Grindheim har ikke glemt gamle dager i mål.

Hele karrieren i Sandviken

Rolv Behrens

Rolv Behrens tok sine første fotballspark i Sportsklubben Hellen, men deretter ble det Sandviken for alle pengene. Han fikk prøve seg på juniorkretslaget, og debuten på A-laget skjedde som 18-åring.

– **M**in første kamp var mot Trane høsten 1964, og jeg husker vi tapte 1–5. Jeg spilte ytre høyre, og de første sesongene serverte jeg innlegg til bl.a. Endre Blindheim. Deretter fant jeg min plass på midtbanen. I 1973 slet laget i forsvar, og trener Arild Hetleøen trakk meg ned som midtstopper. Han lærte meg tricks med tanke på hvordan jeg skulle hoppe opp og vinne hodedueller. Jeg måtte jo kompensere manglende høyde – 1,77 på den tiden. I midtforsvaret ble jeg værende resten av karrieren, forteller Rolv Behrens.

Han husker unge, lovende spillere som Rune Nielsen og Børge Størksen. – Rune var litt lik dagens Manchester United-spiller Brendan Williams i spillestilen. Børge var teknisk brilliant, men manglet litt vilje til å stå på i hundre. Av de fra min generasjon må jeg nevne Dag Utle, Endre Blindheim, Ole Kobbeltvedt, Jan Gunnar Furu og Leiv Hillestad. Alle disse debuterte tidlig på A-laget, men forsvant i tur og orden til andre klubber. Sistnevnte var kanskje den beste av disse, men han dro østover for å satse på utdannelsen og ble der. Jeg minnes også at Jan Gunnar Furu i en treningskamp for Brann mot Frigg i april 1972 dominerte stort selv om det ble tap 0–2. Etter kampen fikk han fine ord av trener Ray Freeman. Til Morgenavisen sa engelskmannen:

Han spilte bra, og han kommer jeg sikkert til å benytte meg av i tiden fremover. Han har utvilsomt mye fotball i seg, men ennå er det en del å rette på.

Jan Gunnar Furu fikk dessverre bare med seg seks seriekamper for rødtrøyene i 1972 ettersom han ble skadet og feilbehandlet. Etter hvert ble det mer fising enn ro og rehabilitering. Alle de nevnte er tilknyttet gubbelaget i dag.

– Du får ros av Arnfinn Espeseth som var trener i 1974 (sammen med Hetleøen) og 1975. Hva synes du om ham?

– I Sandviken var det en del intellektuelle på den tiden, og Espeseth var en veldig interessant person. Det var full dialog med alle spillerne uansett bakgrunn, og den gode garderobekulturen som utviklet seg, gjorde det ekstra trivelig å gå på trening. Det var en flott periode.

– Hvor lenge spilte du på A-laget?

– Jeg skulle spille ut 1977-sesongen for å se om vi på tredje forsøk – i min tid – kunne klare å holde oss i 3. divisjon. Det klarte vi, og jeg hadde tenkt å gi meg etter den sesongen. Men så ringte Endre Blindheim, og dermed ble det også spill i 1978-sesongen. Da jeg la opp, tror jeg at jeg hadde flest A-kamper i klubben, men Dag Utle, Rune Nielsen og Stein Nepstad passerte meg vel etter hvert. Jeg har spilt over 200 A-kamper totalt.

Behrens har jobbet en del med regnskap og økonomi i Sandviken, bl.a. med dansene som ble arrangert midt på 1960-tallet samt med revisjon av grupperegnskapene på 1990/2000-tallet (minus kvinnelaget som måtte ha autorisert revisor den gang). Han kom med i gubbelagets styre i 1990 og har aldri sett seg tilbake. Hovedstyret har også hatt glede av Rolv Behrens ettersom han i tre år var viseformann. Han har også tatt et tak som medlem av sportslig utvalg.

Trenergjeningen brenner han for: – Jeg har to sett barn. De første drev med turn og håndball. Så trente jeg gutter 90 fra de begynte å spille fotball til de ble juniorer. Deretter ble det jenter 94 – først for Sandviken og etter første år på ungdomsskolen for samarbeidslaget Sandviken/Varegg. Det ble suksess i cup og serie. De vant 7'er-klassen i Norway Cup i 2014 og spiller fortsatt selv om de er i midten av 20-årene. De har det gøy, og det har vi trenere også. Jeg er 74 og Tom Aasnæs, Varegg, er 61 år. Sistnevnte mener vi må være byens eldste trenerduo.

– Hva har Sandviken betydd for deg?

– Jeg har kost meg i klubben i alle år. Det har vært en flott aktivitet ved siden av jobben. Jeg har alltid bodd i strøket, og etter at vennekretsen min og jeg ga oss, gikk vi over til C-lagsfotball som vi holdt på med i ca. 10 år. Vi var flinke til å rekruttere yngre spillere slik at de kunne løpe for oss. Etterpå ble det veteran- og gubbelagsfotball.

– Hvem vil du trekke frem som de viktigste i Sandviken?

– Mange kunne vært nevnt, fra stifteren Per Pedersen til grand old man Edgar Knudsen. I kjølvannet av disse har en lang rekke ressurspersoner bidradd til å sette Sandviken på kartet, og kanskje like viktig – fått det indre liv i klubben til å virke.

Jan Reidar Rasmussen har gjort en enorm jobb, ikke minst med jente/kvinnefotballen. Han gikk en god skole hos Marius Solberg. De lærte at ingenting var umulig, noe som også preget innsatsen til parhestene Geir Davik og Rune Tertnæs og deres teft for aktiviteter som tilførte klubben viktige ressurser over en lang periode. Av de litt yngre er Rune Nielsen en av dem som må fremheves. Han er Sandviksgutt på sin hals, understreker Behrens.

Sølvgutten Dag Vemund Utle flankert av Einar Eldøy og Rolv Behrens, som på årsmøtet 1974 fikk fotballgruppens gullmerke for 175 spilte kamper.

Foto: Rune Tertnæs

Første på landslaget

Dag Vemund Utle ble historisk i 1964.

Dag Vemund Utle (skiftet etternavn fra Hansen til Utle i 1968) ble idrettslagets første fotballspiller med flagget på brystet. Han var venstrebeint, hadde slepen teknikk og et godt fotballhode. I juni 1963 hadde han vært på treningsleir for 20–22 kandidater til juniorlandslaget etter den kjente kretsagsturneringen i Horten (Bergen røk ut i gruppespillet), men først året etter skulle han få debutere på juniorlandslaget.

– Våren 1964 ble Bergen juniorkretsag slått ut i en avgjørende kamp på Florvåg, og Midthordland fikk delta i Horten. Arne Hammersland, Varegg, lagkamerat Endre Blindheim og jeg deltok på juniorlandslagets treningsleir like etterpå – også det i Horten. Men bare jeg ble tatt ut på det norske laget til det danske fotballforbundets jubileumsturnering (DBU 75 år) for «ynglinge» (under 19 år) i Danmark. I første kamp 12. juli mot Finland i Silkeborg vant vi 4–1 (to mål av ikke ukjente Sven Otto Birkeland). I finalen møtte vi vertslandet 14. juli i Vejle. Der fikk vi kjørt oss skikkelig, tapte 0–3 og jeg ble rundspilt i 1. omgang, minnes Dag Utle.

Danskene hadde tuktet Sverige 2–0 i kampen før og kunne monstre et solid lag med spillere som skulle markere seg på A-landslaget og i proffklubber i de kommende år. Tomålsscorer Kresten Bjerre (AB) ble bl.a. proff i PSV og midtstopper Henning Munk Jensen (Aab) fikk med seg 62 A-landskamper.

Utle (Hansen den gang) spilte fire juniorlandskamper i 1964. Neste kamp gikk mot Sverige på Bislet 19. september. Svenskene ble for sterke og vant 4–2. Atle Bilsback, Brann og Jørn Stople, Djerv fikk også prøve seg i denne kampen. Ola Dybwad-Olsen scoret Norges mål.

– Danmark var motstander i den siste juniorlandskampen dette året i Hvidovre, 10. oktober, og vi var fire fra Bergensområdet på laget. I tillegg til Bilsback, Stople og jeg spilte Rolf Bjørø fra Os. Å spille på juniorlandslaget var stort for meg. Jeg fikk en opplevelse for livet, understreker Utle.

Han startet Sandvikenkarrieren som 11-åring i 1957. Utle bodde i Aad Gjelles gate der også personligheter som Roald Axelsen og Bjørn Brekke holdt hus. Dette var «fotballgaten» på den tiden mens Ekrengaten var «håndballgaten» der «Millaen» & Co. regjerte. I 1959 var han med på Sandvikenlaget som ble kretsmeister for smågutter sammen med blant andre Ole Kobbeltvedt og Jan Gunnar Furu. Debuten på A-laget skjedde i 1962 i 4. divisjon på «Mølleren». Klubblegenter som Rolf Berentsen og Hans Rindedal spilte henholdsvis høyreback og senterhalf mens Dag Utle ble plassert på venstrebacken.

– Husker jeg markerte meg på A-laget i 1963. Jeg var førsteårsjunior og spilte også som nevnt på juniorkretsaget. Følte jeg etablerte meg på seniorlaget dette året. Suksessen på banen fortsatte. På årsmøtet i 1965 ble han tildelt en fotballstatuett som Idrettslaget Sandvikens første spiller på et norsk fotballandslag. A-laget fikk mye glede av Utle, men livet var mer enn fotball. I 1967–1968 var det musikkstudier som

gjaldt, og i 1968 giftet han seg. Sommeren dette året ble det rekruttskole i Kristiansand. Deretter havnet han på Haakonsværn.

Dag Utle hadde ambisjoner om å prøve seg på et høyere nivå. Høsten 1968 meldte han overgang til Brann. – Jeg ble godt mottatt, men kjemien med trener Karel Bucko (Tsjekkoslovakia) var ikke den beste. Det ble lite spilletid i 1969 og 1970 – faktisk bare tre cupkamper. I 1969 var jeg med i 3. rundekampen borte mot Haugar som endte 1–1 (Brann vant 1–0 hjemme). Året etter var jeg med da vi slo Arna 6–2 borte i 2. runde.

Jeg spilte også hjemmekampen i 3. runde mot Kopervik der vi vant 2–0. Forresten en kamp der Atle Bilsback, Frode Larsen og jeg ble skadet, og det sto i avisen at Brannspillerne «falt som fluer».

– Da jeg ikke kom med i A-stallen i 1971, ble det klubbskifte fordi jeg ville spille fast på et lag. Turen gikk tilbake til Sandviken. Noe jeg aldri har angret på. Vårseongen var jeg stinn av trening og full av spilleglede etter to års benketilværelse i Brann. Sandviken hadde et spissproblem, og jeg ble sendt i angrep. Jeg ble toppscorer i 4. divisjon i 1973 og 1974. Forresten ble 1970-tallet en storhetstid for Sandviken. Trener i 1971 var Jan Norevik fra Varegg, Geir Davik var trener i 1972, Arild Hetleøen trente oss i 1973, sammen med Arnfinn Espeseth i 1974 og sistnevnte tok over treneransvaret alene i 1975. Året etter sto laget uten trener, og jeg ble overtalt til å ta over. Det endte faktisk med opprykk til 3. divisjon. Endre Blindheim kom inn som trener i 1977. Så måtte jeg ta over igjen i 1978. Fra 1979 nøt vi godt av Endre igjen i tre år.

– Hvordan var det med motivasjonen etter hvert?

– Den begynte å dabbe av i 1980. Jeg spilte dårlig i vårseongen, men høsten var god. Jeg la likevel opp etter denne sesongen som 34-åring. Etterpå var jeg utpå i to old boys-kamper, men deretter var det stopp. I 1981 og 1982 trente jeg juniorlaget til Sandviken og ble med i juniorstyret. Som lærer hadde jeg de samme spillerne på Lønborg skole, så vi så vel mye til hverandre. Jeg valgte i stedet å følge opp mine to døtre som spilte volleyball på Nyborg. Det gjorde jeg i fem år.

– I 1988 tok interessen for ski overhånd. Jeg deltok i langrenn på Kvamskogen, Voss, Samnanger og Øystese. I 1995 gikk jeg Birken første gang. Grunnet kneproblemer gikk jeg de 54 kilometerne for siste gang i 2005. Tre år tidligere hadde jeg som 56-åring perset med tiden 3.47.23 og blitt nummer 137 av rundt 900 påmeldte. Da ble jeg premiert ettersom jeg var inne blant de 25 prosent beste i min klasse. Dette anser jeg som en av de største prestasjonene mine siden jeg startet så sent med denne idretten. Jeg gikk for IL Sandviken selv om laget ikke hadde skiavdeling.

Laget mot Sverige på Bislett 19. september 1964.

Bak fra venstre: Jørn Stolpe, Djerv, Terje Wetteland, SIF, Ola Dybwad Olsen, Lyn, Øyvind Oterholt, Snøgg, Per Pettersen, Frigg og Torbjørn Olsen, Lisleby.

Foran fra venstre: Atle Bilsback, Brann, Dag V. Hansen, Sandviken, Øyvind B. Torp, Hamar IL, Tom Zachariassen, Fredrikstad og Hans Edgar Paulsen, Vidar.

Dag Vemund Utle (hvit trøye) takler en Vidarspiller i en tippekamp i 1977.

En underlig debut

Sakset fra heftet

«Med hjerte i Sandviken»

Dag Vemund Utle – mangeårig A-lagsspiller, trener og leder i laget – beretter om sin debut som fotballspiller i Sandviken.

Eg var bare 11 år. Det var faktisk i 1957. Storeguttene i gaten hadde sett meg finte og trikse med ballen og klistre den i muren i Amalie Skrams vei – under en grønn benk som fungerte som dukkemål.

«Du er uttatt på småguttlaget! Du skal spille venstreving!»

Det var han som så meg som skulle være lagleder. Eg ble glad og stolt, men mest skremt. Laglederen så det.

«Tenk å få spille i drakten til Sandviken!»

Det gjorde det hele verre. Det bruste inni meg. Fryd eller redsel? Eg hadde sett A-laget i landsdels-serien med min far. Den nest øverste serien i Norge. De var gode.

«Men ... eg har ikkje fotballstøvler?» fikk eg stotret frem.»

«Du kan få kjøpe et par støvler av meg!» Det var den kjekkeste storegutten i gaten som sa det. Det var han som min mor tillot å ta meg med ut av bydelen for første gang. No hadde han lagt støvlene på hyllen. Han hadde satset alt i en kamp, men lyktes ikke.

«Men eg hakje penger!»

«De koster bare 1 krone. Symbolsk pris», sa han uten helt å vite ka ordet betød, «og i tillegg ligger det en 25-øring under sålen i venstrefoten. Den må du ikkje flytte. Då betyr det ulykke. Den hjalp ikke meg, for eg er høyrefotet.»

Eg pantet nokken flasker, og vips var eg eier av et par brune lærstøvler med vernetå og påspikrete nudder. Klar til bruk, men altfor store.

I garderoben på Stemmemyren kom første nedtur. Draktene var ikkje røde og hvite. De var mørkeblå. Riktignok fikk vi hvite bukser, men trøyen klødde nokke infernalsk. Det var ull. Så mykje visste eg. Men glemte det då vi løpte ut på gresset på småbanen. Lukten av det vårgønne underlaget og tjæren som nettmaskene var satt inn med var himmelsk. Dette var livet. Eg var på vei til landsdelsserien, følte eg.

Kampen bølget frem og tilbake. Eg for opp og ned langs vingen og fikk være ani ballen nokken ganger. Klapp på skulderen fikk eg i pausen også. Mest som trøst har eg tenkt etterpå. Så begynte det å regne. Som det kan i Bergen. Kliss våt ble den blå ulltrøyen tyngre og tyngre og aksjonsradiusen min mindre og mindre. Til slutt holdt den lille guttekroppen på å gi opp. Totalt utslitt av den tunge børen.

«Løp!» hørte eg. Eg så den brune, tunge lærballen rulle mot målet. Keeperen var utspilt, men ballen ville trille utenfor målet. Eg vet ikkje kor kreftene kom fra. Trøyen hang og strittet imot. Gresset var blitt brun gjørme og regnet plasket drit opp i ansiktet. Det var ikkje viljen, den var tom for lengst. Det må ha vært instinktet. Det som seinere skulle gi meg flere hundre kamper for klubben. En tå stakk frem, ballen endret retning og noten beveget seg. Jubelen på sidelinjen ville ingen ende ta.

Venstrefoten, tenkte eg. 25-øringen under sålen! Den trosset både vær og vind og ull og feil farge på drakten. Eg var over tredve før eg sluttet med å ha lykkemynten under sålen. Den måtte nok tåle både seier og tap. Den dukker opp i tankene kun av og til. Eg tenkte mer på gleden ved å løpe ut på banen i hvitt og rødt. Det har eg alltid gjort.

– Eg scoret!

– Hvem vil du trekke frem som viktige personer i laget?

– Det er mange det. På ledersiden kommer man ikke utenom Jan Reidar Rasmussen – en bauta rett og slett. Helt siden Endre Blindheim kom som guttespiller fra Eidsvåg, ble samspill og driv i kampene perfekt for meg. Likeledes vil jeg trekke frem tiden etter at Arne Nordlid kom til klubben i 1975. Han har utrettet mye på og utenfor banen. Som innbarket Sandviksgutt står likevel Rune Nielsen med sitt driv og pågangsmot i en særklasse. Han har jobbet utrettelig både med og uten fotballsko for laget.

Dramaet på «Golanhøyden»

Her tar Dag Vemund Utle oss med tilbake til 1960-årene og et høydramatisk oppgjør på Florvågs hjemmebane:

Året er 1964. Stedet er Bergheim, Kleppe på Askøy – også kalt «Golanhøyden» på grunn av de mange bataljer som utspant seg på denne banen. Datoen er 4. mai, og juniorkretslaget til Bergen skulle ta en forventet seier for å komme seg til den gjeve turneringen på Lystlunden i Horten der de beste kretsene møttes hvert år, og hvor forbundets uttakingskomité hadde benket seg. Så sikre på seier var kretslagets ledere at de fleste av dem hadde lagt sin ferie til det tidspunktet turneringen skulle avvikles på.

En tropp spekket med spillere fra Brann, Årstad, Djerv, Varegg og Nordnes samt med Endre Blindheim og undertegnede fra Sandviken, steg i land på Kleppstø og bega seg i vei opp mot høyden. En bastant flokk med en tanke i hodet. Bare seier var godt nok. Dette var åtte år før kommunesammenslåingen, og Midthordland pleide ikke å være noen stor tue å stige over. Riktignok var rekrutteringen på Os og i Fana god, og ryktet gikk at Florvåg var et oppbløstrende lag. Men man kjente likevel lite til spillerne fra nabokretsen. Det skulle det bli en endring på. I garderoben ble det hvisket og tisket om gutter som Leif Berge, Arild Kjeseth og Bjørn Fondevik i de bakre rekker og lagt plan for hvordan en skulle stanse Rolf Bjørø fra Os og «lyntoget» Arild Ingvaldsen fra Erdal. Det sank inn. Nervøsiteten kom. Denne kampen måtte vinnes. I referatet fra BT dagen etter kunne en lese:

Begge lag åpnet oppjaget og usikkert, og etter et lite spillemessig overtak, tegnet Midthordland seg for den første av kampens mange scoringer. Etter ca 7 minutters spill headet senterløper Rolf Bjørø, Os elegant inn et fint hjørnespark. Ballen slo hardt i tverrliggeren og inn ...

Dette satte en støkk i oss som jobbet febrilsk for å overta spillet. Sjanse på sjanse ble spolert før Terje Sivertsen fra Brann utlignet. Like etter fyrte Endre Blindheim av et frispark fra over 20 meter som slo hardt i nettmaskene. 2–1 til Bergen. Andre omgang var ikke mer enn 5 minutter gammel da Steinar Knutsen fra Årstad headet inn 3–1. Midthordlendingene ble presset over på defensiven og var heldige som fikk et baklengsmål annullert. Endre Blindheim hadde nok en suser fra langt hold som traff treverket. Like etter reddet en back en heading fra Endre på målstreken. Kontrollen var gjenopprettet. Dette skulle gå veien. Men nei. Mens Bergen presset og presset, ble det åpent bakover. Rolf Bjørø lå på lur og scoret to lette mål. 3–3 og ekstraomganger. Det ble jobbet hardt fra begge lag, men ingen klarte å score i forlengelsen. Straffesparkkonkurranse!

Slitne gutter scoret og bommet om hverandre, og plutselig sto det 3–2 til Midthordland. Endre Blindheim gjorde seg klar til å ta det som skulle forlenge kampen med ett og ett straffe til hvert av lagene – men bommet. Dermed ble det Midthordland som skulle videre til kvalifiseringen mot Sogn og Fjordane, og Bergen var slått ut. Guttene var utrøstelige. Drømmen var knust.

Dag Vemund Utle (øverst) og Endre Blindheim gjorde det de kunne, men Bergen tapte.

BT skrev dagen etter:

Bergen og banens beste spiller var uten tvil venstre half Endre Blindheim fra Sandviken. Han var effektiv i forsvar og brøt gang på gang Midthordlands angrep. Men best var han i angrep, der han med sine gode skudd og headinger med litt hell kunne gitt Bergen seieren.

Det var en mager trøst for Endre. Det hører også med til historien at lagets kaptein (undertegnede) ble tatt til side etter kampen av lederne og skjelt ut fordi han ikke hadde klart å lede laget over kneiken og gitt Bergen seieren. I ettertid kan en se at litt av styrken i ordflommen som kom, kanskje skyldtes de brustne ferieplanene til noen av lederne.

Men Bergen skulle snart få sin hevn. Rolv Behrens forteller:

I et revansjeoppgjør om høsten vant Bergen 2-1. Da var jeg med. Mange av de sentrale på Midthordland var Florvågspillere. Jeg gikk på U.Pihl sammen med dem, og vi var skolemestre de to årene jeg var med. Askøygjengen var gode fotballspillere, og Florvåg holdt seg jo på nivå 2 i norsk fotball i flere år.

Innbytterens lodd

Jon Arne Mølstad var ofte innbytter i håndball og fotball. Han forteller en spesiell historie.

– Å starte på innbytterbenken var eg vant te. En gang, tidlig søndags formiddag, møtte vi bare opp 11 spillere te guttekamp. Eg tenkte at i dag må eg nå få starte. 10 minutter før kampstart og med oppvarmingen unnagjort, kom imidlertid lagets stjerne-spiller løpende inn på Stemmemyren. Han hadde forsovet seg. Treneren ønsket å bruke han fra start og ga meg beskjed om å begynne på benken. Likevel var eg optimistisk. Som eneste innbytter måtte eg helt sikkert komme innpå. Dessverre viste det seg at «stjernen» hadde glemte fotballske denne regntunge dagen. Ved et sammentreff hadde han samme skostørrelse som meg. Treneren beordret skobytte og eg fikk på meg sjøstøvlele igjen. Likevel levde håpet om spilletid. En eller annen kunne bli trøtt eller skadet.

Kampen var jevn og utover i 2. omgang steg håpet om å komme inn. Akkurat då dukket en annen av de faste spillerne opp. Han hadde tatt feil av tiden... Treneren ba ham skifte og satte han raskt i oppvarming. Det viste seg då at han hadde glemte drakten heme i farten. Treneren så på meg og eg forsto. Han måtte låne min drakt! Med et kvarter igjen å spille og den sist ankomne med min drakt fortsatt i oppvarming begynte det å ane meg. Eg kom te å bli værende på sidelinjen denne dagen også. All tvil ble fjernet når treneren ba meg holde paraplyen for han. Spenningen ute på banen var så stor at han måtte ha seg en røyk. Så der sto eg i sjøstøvlele og uten drakt og holdt paraplyen for treneren. Eg tror ikkje eg husker helt ka sluttresultatet ble ...

Endre før Diego

Endre Blindheim var en måljeger av rang for Sandviken på 1960-tallet. Allerede som 18-åring ble han kåret til årets fotballspiller i laget. Mot Nordnes – med sitt vanligvis gjerrige forsvaret – scoret han fire seriemål i 1965, men i den avgjørende kvalifiseringskampen for 3. divisjon borte mot Voss kom høydepunktet. Med to fulltreffere – etter at hjemmelaget hadde tatt ledelsen, ordnet han opprykk for Sandviken.

Endre Blindheim

Han bodde i Eidsvåg da han startet fotballkarrieren i Eidsvåg IL som 10-åring. Her ble han kretsmeister for smågutter. Kjell Jensen var også med på laget. Som 14-åring i 1961 fikk Per Ståle Theodorsen ham til å velge å spille for Sandviken.

Etter flere gode sesonger gikk Endre Blindheim til Brann i 1969. Her ble han en hit umiddelbart. På 21 serie- og cupkamper nettet han 13 ganger (7 serie og 6 cup). Det holdt til toppscorertittel i klubben, og rødtrøyene sluttet på 6. plass i 1. divisjon. Tidlig i 1970 fikk han en alvorlig kneskade. Den ene skaden etter den andre gjorde sitt til at 1970- og 1971-sesongene ble svært amputerte for Endre sin del. Han spilte i 1970 to seriekamper og en cupkamp og fant veien til nettmaskene bare en gang – i cupen. 1971 ble et fryktelig år på Staddaen, og Blindheim måtte nøye seg med to seriemål på fire kamper. Brann endte nest sist, men rykket ikke ned ettersom 1. divisjon ble utvidet til 12 lag i 1972. Dette året dro han til hovedstaden for å gå på Norges kommunal- og sosialskole. Skeid ble hans nye klubb.

I IL Sandvikens historie står det om ham: «På 60-tallet bøttet han inn mål med alle kroppsdelene». Dette fikk både bergensere og fotballsupportere i det ganske land erfare til gangs en aprilkveld i 1972. Skeid var med spillere som Kjell Kaspersen, Frank Olafsen, Jan Birkelund, Trygve Bornø og Tor Egil «Toro» Johansen en håndfull for de fleste topplag, men mot Brann på Stadion var det Endre Blindheim som stjal showet. Han scoret kampens eneste mål med hånden til store protester fra hjemmelagets spillere og Brannfansen. Uttrykket «Guds hånd» var ikke «oppfunnet» ennå, og dommeren så ikke noe ureglementert i forbindelse med scoringen.

– Det var rett og slett en refleks. Da jeg landet, var jeg sikker på at målet ville bli annullert. Lagkameratene flokket seg rundt meg, og Brannspillerne var illsinte og skjelte meg ut – spesielt Arild Hetleøen. Kjell Jensen og jeg sammen med våre respektive hadde tenkt å ta en tur på byen etter kampen, men det slo vi kjapt fra oss. I stedet gikk vi hjem. Lørdag morgen ringte Hetleøen meg og beklaget det hele. Det skulle være en samling med Brannspillerne hjemme hos ham på kvelden, og han lurte på om jeg ville komme. Jeg takket ja, og det ble en hyggelig kveld. Ingen i Brann bar nag til meg etter det som skjedde denne fredagen på Brann stadion. Og det er jo slik at ute på banen spiller du for den drakten du har på deg, understreker Endre Blindheim.

Det ble forresten en helt annen oppstandelse da selveste Diego Maradona tok en «Blindheim» 22. juni 1986 under fotball-VM i Mexico.

Diego Maradona kopierte Endre i VM i 1986. Faksimile BT

Jubileumskamp mot Fjell-kameraterne 1974

På 1970-tallet var det vanlig at fotballgutta sommerstid spilte treningskamper mot skipslag som ønsket å spille kamper mot lokale lag når båten var innom Bergen. Var vi heldige, ble det gjerne etterfulgt av omvisning og servering på båten. Utfordringen var å komme seg i land før båten skulle forlate Bergen. Sommeren 1974, ble det ingen kamper mot skipslag, men derimot fikk vi en invitasjon fra vår gode nabo, Fjellkameraterne som ønsket å markere sine 55 år, med en jubileumskamp mot Sandviken.

Jungeltelegrafene gikk og det ble rasket sammen et Sandvikslag som kunne matche Fjell. Nå, 46 år senere er det ikke så mange Fjell-gutter som erindrer denne jubileumskampen. Det har muligens noe med kampresultatet å gjøre, da Sandviken var ubeskjedne nok til å overkjøre jubilarer med en klar 5-2-seier. Til glede for det seirende lag, ble det tatt et lagbilde som endelig er gjort tilgjengelig for et større publikum enn det som beskuet kampen på Møhlenpris.

Bakerst fra venstre: Guttorm Nerås, Ivar Hansen, Karl Fredrik Sande, Geir André Johannessen, Terje Fredheim, Atle Borge og Egil Bøe. Foran: Bjørn Simonsen, Reidar P. Bjørnstad, Fred Larsen, Thor Dahlberg, Per Fredheim og Trond Fjeldstad.

Verdensstjernen brukte hånden i duell med Peter Shilton. Nettkjenningen bidro til at argentinerne vant 2-1 over England i kvartfinalen på Azteca stadion. Denne gangen fikk heller ikke dommeren (fra Tunisia) med seg det som skjedde. Shilton har aldri tilgitt Maradona som etterpå innrømmet: «Det første målet ble scoret litt av Guds hånd og litt av Maradonas hode!» Hans andre scoring var dog av den praktfulle sorten – kanskje tidenes mål. Mens engelskmennene aldri har kommet over dette jukset, ble Endre Blindheim tilgitt ettersom han var tilbake i Branntrøyen i 1973. Han spilte 21 seriekamper og scoret 7 mål. På 5 cupkamper ble det 2 nettkjenninger. I cupvinnercupen satte han inn 3 mål på fire kamper. I 1. runde borte mot Gzira United fra Malta scoret han begge Branns mål (2-0-seier) og ble kåret til banens beste. I returkampen ble det hele 7-0 og ny Blindheimscoring. Dette er Branns største seier gjennom tidene i Europa. Han spilte begge kampene i 2. runde mot nordirske Glentoran (1-1 hjemme og 1-3 borte), men kom ikke på scoringslisten.

Det var tøffe tider i Belfast på den tiden, men Brannspillerne ble passet godt på. Endre minnes en artig historie etter at oppgjøret var over på The Oval i den nordirske hovedstaden. – Oppmann Odd Tetlie hadde med seg to flasker champagne. Etter kampen ville vi dele disse flaskene med Glentorans spillere. De var allerede kommet i badekaret, men var likevel sugne på en forfriskning. Det endte med norsk-britisk forbrødring i badekaret, og en fin avslutning på cupvinnercup-eventyret.

I 1974 nettet han 9 ganger på 21 seriekamper mens det ble 3 mål på 4 cupkamper. Året etter noterte han seg for 7 mål på 17 seriekamper og 1 mål i Branns eneste cup-match. Rødtrøyene tok sølv i 1. divisjon i 1975.

Brann vant cupen i 1976 – i Blindheims siste sesong på Stadion. 2 seriemål på 10 kamper og 3 scoringer på 4 cupkamper ble det på Sandvikens store sønn. – Våren 1976 var høyre kne ødelagt, lite trening gjorde kampene tunge. Jeg ble enig med trener Bill Elliott om at nok var nok og ga meg. Både Elliott og jeg ønsket imidlertid at jeg var disponibel i cupkamper. Mitt siste spark på ballen i Brann-drakt skjedde i semifinalen mot Odd der det ble 15 minutter på meg, forteller Blindheim.

Dermed spilte han ikke finalen mot Sogndal i 1976, men hadde nok kamper til å bli cupmester. Han takket for seg som spiller i Brann med totalt 53 mål på 115 kamper – 34 i serien, 16 i cupen og 3 i cupvinnercupen. Senere samme år ble han juniortrener i Brann sammen med Øystein Skaar. I 1977 tok han over treneransvaret i Sandviken, og året etter trente han Baune. Så fulgte tre sesonger i moderklubben før han ble trener i Ny-Krohnborg i 1982. De hadde rykket ned i 4. divisjon i 1981, men Endre fikk sving på sakene. Ny-Krohnborg gikk gjennom serien uten å avgi et eneste poeng og rykket opp. Han ledet laget i 3. divisjon i 1983, men så kalte Brann på ham.

Som trener i Brann ble det opp- og nedtur for Endre Blindheim, men marginene var små. I 1984 ledet han rødtrøyene tilbake til 1. divisjon. Brann vant sin 2. divisjonsavdeling (B) så vidt foran Vidar (32 mot 31 poeng), men året etter måtte Brann igjen forlate det gode selskap. Laget lå på 8. plass i 1. divisjon før siste serierunde. Seier hjemme mot Mjøndalen i siste match ville betydd fornyet kontrakt mens uavgjort hadde gitt kvalifiseringsplass. Bruntrøyene vant imidlertid 3–1. Brann endte på like mange poeng (19) som Moss på 10. plass, men målforskjellen var dårligere. Bryne på sikker grunn hadde kapret 20 poeng. Med nedrykket var trenereventyret på Stadion over. 1986 trente han Åsane. Dette ble hans siste år som trener. – Etter mange år som spiller og trener var det på tide at familien ble prioritert.

Fotball ble likevel en viktig del av Endres liv. Nå fulgte diverse lederverv, fem år i Brannstyret og nestleder i fotballkretsen. Videre ble han medlem i sportslig utvalg i Brann i fem år. Han var i NFFs valgkomite i seks år – hvorav to år som leder. Han ble også medlem og leder av valgkomiteen i Brann i to perioder. I Sandviken er han i jubileumsåret medlem av gubbestyret, og han holder også god kontakt med «Tirsdagsgjengen» og gamle Brann.

I alle år har Sandviken vært en viktig del av Endre sitt voksne liv. Et miljø som har gitt og gir ham stor glede og som han setter stor pris på å være en del av.

Trener Endre Blindheim i kjent positur. Endre er i dag medlem av gubbestyret, som nå er veteranstyret.

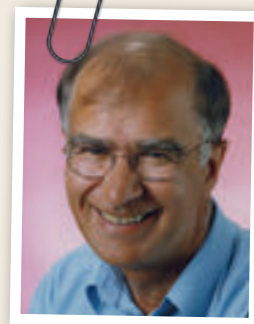
Atle Roness – et naturtalent

Noen har det både i hodet og beina, Atle Roness tilhører så avgjort denne kategorien. Han gjorde unna medisins- og teologistudiene på kortere tid enn de fleste.

Som ung var han et forbilde innen kristent ungdomsarbeid og som lærervikar lokalt. Atle var et naturtalent på idrettsbanen der han var god i det meste. Fra alpint til turn og tikamp, samt i de fleste former for ballspill han var innom. Som alpinist vant han Ulriken utfor mens han på fotballbanen var mest kjent for sin hurtighet og dribleserier. På gode dager kunne Atle avgjøre kamper alene. Fra sin posisjon som ytre høyre i Sandviksdrakten var han en av byens beste vinger i sin tid, noe han beviste da han ble tatt ut på bylaget under fotballkretsens 50-års-jubileumsturnering i 1961.

En episode fra kampen mellom Bergen og Gøteborg røpet den spesielle siden av Atles natur og gode sportsånd. Da Atle etter en dribleserie var i ferd med å rykke fra den svenske landslagsbacken, som i nærmest svimmel tilstand grep etter Atles drakt og pådro seg så vel frispark som en fortjent pipekonsert fra publikum, lot Atle ballen ligge og gikk bort for å trøste svensken. Bergen seiret i sin egen jubileumsturnering, og Atle fikk meget god omtale i lokalpressen.

Atles yrkesaktive karriere omfatter mange år ved Modum Bad, først som assistentlege og etterpå som overlege. Tilbake i Bergen arbeidet han ved Psykiatrisk klinikk Haukeland Sykehus. Han er dr.med. og cand. theol. og er ordinert prest. Han har utgitt en rekke bøker med tema fra psykiatrien og teologien.

Cupmester og Brannleder

Ole Kobbeltvedt

Ole Kobbeltvedt er en mann av få ord. Det viste han i hvert fall på fotballbanen. Han brukte beina og hodet til å snakke for seg i en fotballkarriere som startet i Sandviken og ble avsluttet i Brann etter 1974-sesongen.

Han var med på det gode småguttelaget til Sandviken som ble kretsmeister i 1959 med spillere som Dag Vemund Utle (Hansen den gang) og Jan Gunnar Furu. Siden gikk det slag i slag som sentral spiller på A-laget. Den elegante indreløperen ble omskolert til senterhalf, og i 1967 mottok han pokalen som årets fotballspiller i Sandviken. Dette året ble laget distriktsmeister i 4. divisjon (Bergen, Midthordland og Sogn og Fjordane). Ole Kobbeltvedt var en av årsakene til at Sandviken rykket opp til 3. divisjon.

Ambisjoner om å spille på et høyere nivå, førte ham til Brann. Det gikk litt tregt i starten ettersom han bare fikk med seg 2 seriekamper i 1970. Året etter gikk det mye bedre – 10 serie- og 2 cupkamper. Men hans store øyeblikk i Brann kom i 1972. Han spilte 8 serie- og 7 cupkamper – inkludert Cupfinalen på Ullevaal.

– Finalen var selvsagt høydepunktet i min karriere. Værforholdene var ufysiske, men Garden hadde gjort en god jobb med å måke banen. Jeg spilte med gode spillere, og så hadde vi Jan Erik Osland med «bananskuddene» på laget. Ikke uventet ble han matchvinner i 1–0-seieren. Da vi kom tilbake til Bergen, hadde kommunen ordnet fest for oss i Håkonshallen. Det satte vi selvsagt stor pris på.

Året 1973 spilte Ole Kobbeltvedt flest kamper i sin Brannkarriere, 14 serie-, 3 cupkamper samt 1 kamp i Cupvinnercupen borte mot Glentoran. Oppgjøret i Belfast onsdag 7. november 1973 har brent seg inn i minnet til den tidligere midtstopperen.

– IRA var jo aktive på den tiden. Det var derfor stasjonert politi permanent i resepsjonen på hotellet vi bodde på. Vi ble eskortert av politi til mottakelsen etter kampen (Glentoran vant 3–1, 4–2 sammenlagt). Stemningen var spent i laget. Vi hørte skudd rett borti gaten, men alt gikk jo bra, forteller Ole Kobbeltvedt.

I 1974 ble det bare 2 serie- og 3 cupkamper på ham. – Jeg merket at jeg ikke hadde full tillit hos Bill Elliott, og da var det bare å legge opp. Dessuten måtte jeg trø til i svigerfars dagligvarebutikk på Montana i 1974, og da Spar-kjeden kom til Bergen, ble vi med der.

Høsten 1974 ble Ole Kobbeltvedt med i fotballstyret i Brann, og han husker spesielt alt ståket på Stadion da Ivar Hoff fikk sparken som trener i 1979. – Du må være en sterk personlighet for å være trener i Brann ellers bukker du under, påpeker han.

Mons Ivar Mjelde får ros for å ha ledet Brann til cuptriumf i 2004 og seriegull i 2007. Ellers trives han sammen med gamle lagkompiser og møtene til «Tirsdagsgjengen». Hvem husker så Kobbeltvedt fra Sandviken- og Branntiden?

– Terje Milton «Millaen» Tvedt var en fargeklatt, og Frode Larsens wingspill gjorde folk glade.

Spilte med «Kniksen»

Ingvard Wilhelmsen er en viden kjent lege og professor emeritus med hypokondri og psykiatri som spesialfelt. Bergenser og pensjonisten ligger ikke på latsiden. I en årrekke har han reist land og strand rundt og begeistret folk med sine fengende foredrag om hypokondri. Basen har vært et beskjedent kontor ved Haraldsplass Diakonale Sykehus. Her har hypokondere hatt et fristed og fått hjelp til å ta livet sitt tilbake.

Ingvard Wilhelmsen

Men det ikke mange vet, er at unge Wilhelmsen var en meget habil fotballspiller i IL Sandviken, og at han fikk testet sine fotballegenskaper i vennskapelige nappetak med selveste Roald «Kniksen» Jensen.

– Jeg vokste opp på toppen av Eidsvågsneset, der Furulia møter Lyngveien. Her holdt også «Kniksen» og broren Kjell til, så det ble en del en fotball, ja. Dessuten gikk jeg i klasse med fetteren deres. Det var en kjekk tid, og det er ikke alle forunt å spille med idolet sitt. «Kniksen» kom jo på landslaget allerede som 17-åring, påpeker en engasjert Ingvard Wilhelmsen.

– Hvorfor ble det Sandviken?

– Det hadde kanskje vært naturlig at jeg spilte fotball i Eidsvåg IL Men jeg valgte Sandviken siden det for meg virket som et mer seriøst lag med bl.a. seniorlag. Siden jeg bodde på Eidsvågsneset, var det kort vei til trening. Jeg startet som småguttesspiller og fant meg tidlig til rette. Jeg utviklet meg fint, og i 1965 ble jeg uttatt på guttekrets-laget som skulle møte Oslo i kamp før oppgjøret Norge-Danmark på Ullevaal. Vi spilte 0–0, men jeg husker ikke hvordan det gikk med A-landslaget. Bergen krets-lag hadde på den tiden flere gode spillere som Frode Larsen, Brann og Knut Kristiansen, Nordnes (senere kjent leder i Brann). Jeg var senterhalf, og derfor var det litt artig at Kristiansen som også var senterhalf, måtte finne seg i å spille back på krets-laget.

– Vanskelig å komme med på krets-laget?

– Jeg deltok på en del samlinger, og de ansvarlige fulgte oss når vi spilte kamper. Derfor var det kjekt å bli tatt ut ettersom man hadde lagt ned en del innsats på fotballbanen. Etter krets-lagstiden dro jeg til USA som utvekslingsstudent (1966–1967). Da var fotballkarrieren over. Jeg gikk på Katten før jeg tok fatt på legestudiene.

Ingvard Wilhelmsen minnes med glede Englandsturen med Sandviken påsken 1964 og 1965. Turen til Newcastle og ikke minst besøket i Skottland der de fikk oppleve «Kniksen» i aksjon, var en stor opplevelse. Han og Sandvikens unge, håpefulle var blant de 12.414 tilskuere på Tannadice Park lørdag 10. april der hjemmelaget Dundee United og Hearts spilte 1–1 i skotsk 1. divisjon. Etter kampen fikk de møte «Kniksen» og sikre seg autografen til «Super-Jensen» som han ble kalt der borte. Wilhelmsen mottok også en statuett som beste guttesspiller i Sandviken i 1965. Denne utmerkelsen satte han stor pris på, og statuetten har han på hjemmekontoret.

Statuetten han fikk som beste guttesspiller i Sandviken i 1965.

I dagens fotball er filming blitt et større og større problem, og det er gjerne spillere fra sydligere breddegrader som er flinkest til å jukse. Wilhelmsen mener filming er en kultur i de landene der dette er mest utbredt. – Det er «lovlig» å lure seg til noe, en slags åpen korrupsjon. I fattige land er det kanskje mer vanlig og akseptert at man kan jukse seg til fordeler.

Han følger fortsatt med i fotballen og går av og til på Brann Stadion. Før inneværende sesong (2020) skulle ha startet, holdt han foredrag i Brannleiren. Angst var tema. – Angst er en venn i nøden. Prestasjonsangst kan være fint. Å være litt nervøs før man skal ut i kamp, gjør en skjerpet og kan gi gode resultater. Å bli veldig opptatt av hva folk synes om en er imidlertid ikke så lurt hvis man er fotballspiller. Omdømme er et skjørt fenomen. Det er kort vei fra helt til utskjelt. Dessuten er flaks og uflaks sterkt undervurdert, ifølge Wilhelmsen.

I 1984 satte et virus ham ut av spill i løpet av åtte timer. Han ble lam, men kom seg på beina igjen. Han kan gå, men det er slutt på tennis og fotball. Som pensjonist jobber han 20 prosent på Hypokonderklinikken sin. Han akter å holde det gående så lenge lysten er til stede og helsen er god. Etter nedstengningen 12. mars

kom Hypokonderklinikken i full drift igjen 27. april. De fleste samtalene foregår via video på Helsenett, men de som bor i Bergen kommer til sykehuset.

Hvordan lever så hypokondere med corona? – Det varierer nok litt, men angst er jo deres hjemmebane. Så mange av dem tar det bra. Nå kan andre se hva de sliter med til vanlig, er omkvedet.

*Guttekretslaget 1965:
Bak (fra venstre) Torbjørn Hansen, Djerv, Ove Christensen, Varegg, Ingvard Wilhelmsen, Sandviken, Sven Kalvenes, Brann, Tore Lund, Nordnes og Frode Larsen, Brann. Foran: Roald Stigen, Djerv, Knut Kristiansen, Nordnes, Arne Malkenes, Fyllingen, Bengt Tvedte, Brann og Svein Urhaug, Brann.*

Trent av cupmester

Arnfinn Espeseth kom fra Ålesund til Bergen i 1969 og meldte overgang fra moderklubben Herd til Brann. Han fikk en flott karriere hos rødtrøyene. I perioden 1969–1973 spilte han 61 seriekamper (8 mål), 18 cupkamper (7 mål) og 4 kamper i cupvinnercupen (2 mål).

Høydepunktet var cupfinaleseieren over Rosenborg på Ullevaal i 1972. Men Espeseth står også bokført med to A-landskamper. Han debuterte 15. november 1970 i Sofia da han kom inn som innbytter i andre omgang av EM-kvalifiseringskampen mot Bulgaria – endte 1–1 (mål av Tor Fuglseth). Mot Island på Brann stadion 26. mai 1971 scoret han det ene målet i 3–1-kampen (Jan Fuglseth de to andre).

Espeseth startet også sin trenerkarriere i Bergen. – Jeg begynte på hovedfag i historie i 1974 og sluttet i Brann. Jeg vet ikke hvem som kontaktet meg, men dette året ble jeg likestilt trener med Arild Hetleøen i Sandviken. Klubben hadde et progressivt miljø. En sak var aldri for liten til å tas opp til diskusjon. Medlemmene bød på seg selv og brydde seg, minnes Espeseth.

Han trente også Sandviken alene i 1975. – Vi hadde mange gode spillere, men klarte ikke å hevde oss i teten. Laget var ungt ispedd noen rutinerte spillere, og disse ungguttene markerte seg for alvor etter min tid i klubben. Jeg husker spillere som Rolv Behrens, Einar Eldøy, som også ledet fotballgruppen, samt Dag Utle. Sistnevnte gjorde en formidabel innsats både som spiller og trener. Av den yngre garde vil jeg trekke frem Rune Nielsen, Børge Størksen og Arne Nordlid. På ledersiden kommer man ikke utenom Jan Reidar Rasmussen som har vært meget viktig for Sandviken.

– En annen sentral person i Sandvikenmiljøet i min tid var Reidar Bjørnstad. Jeg husker Reidar som en miljøskaper av rang. Han ble senere en av landets beste fotballdommere samt dommeransvarlig i NFF, men var alltid lokalt forankret i Sandviken. Han døde så altfor tidlig.

Espeseth tok i 1975 siste del av sin utdanning med pedagogisk seminar i andre halvdel av året. – Da jeg flyttet tilbake til Ålesund, var jeg først to år i ungdomsskolen. Deretter ble det Ålesund gymnas som ble arbeidsplassen min til jeg gikk av med pensjon i 2008. Jeg var trener i moderklubben Herd da jeg kom tilbake. I 1977 var vi i landsdelsserien Møre, nivå 3 (ble nr. 8). Ellers hadde jeg treneransvaret i AaFK i ett år og var flere år trener i Spjelkavik.

I juli 2020 tok han familien med seg på tur til Bergen. – Min kone gikk bort for noen år siden. Og det var derfor litt artig å ta med meg mine to gutter og barnebarn i tre dager på mimretur

Arnfinn Espeseth i Sandviken-drakt midt på 1970-tallet.

Foto: Rune Tertnæs

til Bergen. Vi besøkte Sandviken, og jeg har meget gode minner derfra. Det hadde blitt å gape over for mye om jeg skulle kontaktet mine gamle venner i Sandviken. Men jeg har kontakt med flere fra Sandviken-tiden, ikke minst på Facebook.

I Sandvikens medlemsblad nr. 2 – november 1975 skriver Arnfinn Espeseth etter sin trenergjerning i klubben følgende:

Opprykk er imidlertid ikke noe mål i seg selv. Idretten har også en oppdragende, kulturell og sosial verdi. Dette gir seg da utslag i selve idrettsmiljøet, og etter min mening er det dette som all sunn idrettslig framgang må bygge på. Nettopp her synes jeg Sandviken har nedlagt et meget godt arbeid, til etterfølgelse for andre klubber. Laget har på de fleste nivåer ansvarsbevisste ledere som ikke primært satser på å få fram en sportslig elite, men som ser det som viktigst å aktivisere flest mulig av barn og ungdom innen betryggende, idrettslige forhold.

Etter så mange rosende ord om klubben er det imidlertid på sin plass å peke på ulempen: At den ikke ligger i Ålesund. I alle fall får dere ha takk for meg, og jeg ber dere om å ta kontakt når dere er på de kanter av landet.

Han glemmer ikke avskjeden han fikk i Sandviken. – Kona mi ble kalt Maggi. Da vi skulle dra hjem til Ålesund, fikk vi en presang fra Sandviken. Her sto det: «Til Maggi og Arnfinn, takk for gode år sammen!» Det var virkelig rørende, minnes Arnfinn Espeseth.

Juniortrener i en mannsalder

Rolv Behrens trekker frem hedersmannen Per Åsheim som en stor ressurs på trenersiden i Sandviken:

– I 1993 var Per Åsheim fra Skånøvik på Stemmemyren og overvar en juniorkamp mellom Sandviken og Varegg. Han hadde nettopp begynt som vaktmester i punkthusene på Fagernes, og fotballinteressert som han var – og med trenersertifikat – kom han i snakk med trenerapparatet til Sandviken. Det endte med at han overtok ansvaret for juniorene fra og med høstsesongen. Og siden har han vært der. Han må ha trent hundrevis av ungdommer i klubben vår gjennom de 28 årene, i all hovedsak på juniornivå, ispedd litt guttefotball med samarbeidslag og ett år med kvinnelaget, Sandviken 2. Siden det ble opprettet et Sandviken 2 for herrer, har Per tatt seg av dette laget som i inneværende år (2020) skulle ha spilt i 6. divisjon. Spillerne på dette laget er i det alt vesentlige gutter som tidligere har spilt aldersbestemt fotball under Pers vinger.

Per har i langt over 20 år deltatt med juniorene i Norway Cup, og foran sesongstart har cupen i Haugesund stått fast på programmet. Han har med blick for detaljer alltid vært flink til å bygge gode relasjoner mellom spillerne samt skape et godt miljø. I så måte har cupdeltagelsene vært viktige mål for sesongen. Resultatene har selvsagt variert i takt med forskjellen på årskullene. Lengst kom de i Norway Cup i 2009 da de ble slått ut i kvartfinalen av det laget som gikk til topps (fra Elfenbenskysten). Sin vane tro hadde Sandviken bestilt togbilletter hjem torsdag kveld, men de kom litt lengre enn beregnet i A-sluttspillet. Torsdag kveld ble det skybrudd på Ekebergsletta, og kampen ble utsatt til fredag morgen. Uten hotell måtte Britt Kalstad trå til. Laget ble innlosjert på Lillestrøm, og billettene ble endret. Det ble en kaotisk oppladning med altfor kort tid på morgenvisten til transport og oppvarming, men guttene tapte knepent. Alt i alt ble Norway Cup det året en stor opplevelse for alle. Ser man på lagbildene fra den gang, var åtte–ni av disse guttene innom A-laget til Sandviken.

Ved sesongslutt hvert år lurer vi på om Per fortsetter som trener? Til det svarer han at han snart må gi seg hvis han skal unngå å bli trener for sønnene til de han tidligere har trent. Han om det, han får i hvert fall vente til tiden er moden. Forresten er det en kuriositet at Per aldri har vært medlem av idrettslaget vårt, det må vi se til å få orden på. Han er på glid – etter det vi forstår.

Knoll og Tott

Rune Nielsen og Arne Nordlid har betydd enormt mye for fotballen i Sandviken – på kvinne- og herresiden. Radarparet har markert seg både på og utenfor banen. De har bekledd de fleste roller i laget, og Knoll og Tott henger fortsatt sammen i miljøet til klubben i deres hjerte.

Rune Nielsen hadde spilt på A-laget i tre år da Arne Nordlid kom til Sandviken i 1975 fra Idrettsklubben Våg i Kristiansand. Sistnevnte spilte på A-laget til og med 1982. Dette året trente han også kvinnelaget sammen med Trond Fjeldstad. Nordlid trente også kvinnelaget i 1983 og 1984. Det siste året sammen med Bjørn Simonsen. I 1986 tok han over herrelaget, men han ga seg etter sesongslutt i 1987. Høsten 1989 ble Nordlid hentet tilbake til kvinnelaget (overtok etter Richard Haaland), noe som viste seg å bli redningen for et lag som var i krise. Rune Nielsen trente på den tiden herrelaget i klubben. Arne forteller:

– På årsmøtet i februar 1990 hadde kvinnelaget en gjeld på 150.000 kroner og ikke noe styre. Hovedstyret ville ikke ta seg av gjelden. Jan Magne «Jappien» Ottesen og Peter Olsen kom hjem til meg, og vi ble enige om å gå inn i styret. Det ble opptatt et banklån på 100.000 kroner. Hadde ikke styremedlemmer gått inn som kausjonister for lånet, ville det ikke vært noe kvinnelag i dag. På det påfølgende årsmøtet i november 1990 ble det vedtatt at idrettslaget skulle overta kausjonsansvaret.

Kvinnenes meritter etterpå er kjent, seriebronse- og sølv, tappt cupfinale i 1991 og høydepunktet NM-seieren over Trondheims/Ørn på Ullevaal i 1995. Sentrale personer i denne viktige epoken utenom Nordlid var Mariann Gjøen, Bente Ottesen, «Jappien» og selvfølgelig Mette Hammersland. Ja, Sandviken var sentral på ledersiden i norsk kvinnefotball fra 1996. Tone Angeltvedt ble daglig leder i Serieforeningen for Kvinnefotball dette året (hadde denne jobben til 2016) mens Arne Nordlid ledet denne serieforeningen fra 1996 til 2002. Sistnevnte ble en viktig støttespiller for landslagssjef Per-Mathias Høgmo.

– Vi hadde mye kontakt frem mot OL i Sydney i 2000. Jeg var med på flere samlinger og landskamper, og det var et flott samarbeid, forteller Arne Nordlid.

– På en sammenkomst på Ullevaal etterpå der OL-gullet ble feiret, oppdaget Høgmo at Nordlid var i salen, pekte på ham og utbrøt: «Det er ikke meg dere skal takke, det er han, Arne!», skyter Rune Nielsen inn.

Arne Nordlids siste innsats for kvinnelaget var i 2007 da han var styremedlem. Han var styreleder for herrer senior under «Sandviksløftet» 2011–2015. Men nå skal Knoll og Tott dra oss gjennom herrelagets ve og vel fra 1970-årene og frem til i dag. Rune forteller:

– Jeg debuterte i 1972 med Geir Davik som trener. På 1960-tallet hadde Sandviken en god junioravdeling, og flere unge fikk etter hvert sjansen på A-laget. I årene som fulgte var Arild Hetleøen, Arild Hetleøen/Arnfinn Espeseth og sistnevnte trenere. I 1975 var Espeseth spillende trener, og Arne Nordlid gjorde sin entre på A-laget etter overgangen fra IK Våg. I 1976 overtok Dag Utle som trener. Rutinen sto Rolv Behrens, Dag Utle og Reidar Bjørnstad for mens Børge Størksen og Geir Andre Johannessen var blant de ungdommelige innslagene. Jeg holdt fortsatt koken på midtbanen, bare 21 år på dette tidspunktet. Det rare på den tiden var at vi var mye bedre lørdager enn søndager. Rart og rart, vi likte jo alle å ta oss ut i helgene, medgir Rune Nielsen.

Rune Nielsen

Arne Nordlid

Rune Nielsen i aksjon tidlig på 1980-tallet.

Foto: Roar Christiansen, BT

Arne Nordlid i et av hans mange innsatsfulle driv tidlig på 1980-tallet.

Foto: Odd E. Nerbø, BT

Nå griper Arne Nordlid inn: – Etter å ha tapt 0–1 borte for Hald en søndag i slutten av mai, gjorde jeg det klart at hvis vi ikke gjorde noe med dette, ville alt rakne. Denne erkjennelsen av alvorret resulterte i at vi ikke tapte en kamp etterpå. Faktisk rykket vi opp til 3. divisjon i 1976.

– I 1977 var Endre Blindheim trener, og Dag Utle spilte. Gunnar Bøe var innom en sesong, og vi holdt plassen. Året etter var Utle trener igjen. Tor Sletten – kaptein på guttelandslaget og Terje Risa kom med på laget. I 1979 kom Endre tilbake som trener. Olav Sønnesyn (ex. Voss) var tiltenkt en nøkkelrolle på laget, men pådro seg en langtidsskade. Året etter var minnerikt på grunn av det som skjedde i prestisjekampen mot Varegg, september 1980. Høddelaget ledet 2–0 ved pause, men i 2. omgang våknet vi. Tor Sletten storspilte på midtbanen, jeg fikk boltre meg på venstrekanten og Varegg ble presset høyt. Arne Nordlid gjorde 1–2, Terje Risa utlignet til 2–2 og førstnevnte stupheadet inn 3–2 til oss – en fantastisk snuoperasjon, minnes Nielsen og legger til:

– 1981 havnet vi midt på treet, og Endre Blindheim med Jan Johnstad som assistent ledet laget. Året etter var Endre byttet ut med Reidar Bjørnstad mens nevnte Johnstad ble sidestilt med Bjørnstad som trener. Ingvald Huseklepp hadde gått til oss, og vi fikk mer fasong over høyresiden. Johnny Rolvsvaag kom fra Hovding, og med disse tilvekstene fikk vi en ny dimensjon. Dermed kjempet vi om opprykk i 1982-sesongen. Sistnevnte ble da også toppscorer i 3. divisjon. I 1983 hadde vi de samme trenerne, men Rolvsvaag valgte å prøve seg i Brann. Derfor overtok jeg som spiss den sesongen. Det ble plassering midt på tabellen, men etter sesongen ble Stemmemyren lagt ned. Utbygging av vei til Åsane måtte ta til. Dermed hadde ikke Sandviken fast hjemmebane og måtte spille kamper på Nymarken, Arna stadion og Krohnsminde. Arne Nordlid la opp etter denne sesongen.

Rune Nielsen fortsetter:

– I 1984 ble Hans Haugsvær fra Fana trener. Han var en teoretiker som innførte nye begreper, men vi holdt plassen ved å vinne siste kamp. Arve Mokkelbost og Reidar Bjørnstad hadde treneransvaret i 1985. Det ble tap i siste kamp mot Randaberg og nedrykk. Uten fast hjemmebane ble det en tung sesong.

– I 1986 i 4. divisjon fikk vi ingen nye spillere. Arne Nordlid var trener, men han hadde en håpløs oppgave. Det endte med nedrykk til 5. divisjon. Sistnevnte ga seg som trener etter

Det lyser innsats av Arne Nordlid (hvit trøye). Bak følger lagkamerat Tore Andersen nøye med.

1987-sesongen, og jeg var spillende trener i Tertnes dette året. 1988 var en syltynn sesong, og laget gikk litt opp i limingen. Trenerne, henholdsvis Per Øyvind Sørbø og Kjell «Deppen» Lygren hadde en vanskelig oppgave. I 1989, 1990 og 1991 var jeg spillende trener. «Deppen» holdt følge i 1989. Laget etablerte seg i 4. divisjon. I 1992 overtok Øyvind Pedersen, men trakk seg etter kort tid. Jeg gjorde comeback som spiller på senhøsten, 37 år gammel. Etter 11 poeng på 16 kamper så det stygt ut. Etter en heroisk avslutning, inkludert uavgjort mot Varegg, vant vi til slutt de fire siste kampene og beholdt plassen i 4. divisjon med et nødskrik, med totalt 24 poeng.

I 1993 overtok Rune Nielsen som trener, denne sesongen sammen med Egil Olsen. Laget rykket opp til 3. divisjon og holdt plassen året etter, nå med samme Nielsen ved trenerroret. Kjell Jensen trente A-laget i 1995, men fikk fyken til høsten. Egil Olsen ble satt inn, men nedrykk var ikke til å unngå. Rune Nielsen hadde gått til Brann som juniortrener. I 1996 og 1997 havnet laget midt på treet i 4. divisjon. Mange studenter utgjorde stammen i laget. I 1998 var Nielsen tilbake i moderklubben, men laget slet tungt ettersom de fleste studentene hadde reist, og det var bare et fåtall på trening i januar. Langsomt ble laget bygget opp igjen, nå med mange lokale spillere. Denne prosessen førte frem.

I 2001 spilte laget i 4. divisjon i Vestlandshallen, og det ble opprykk. Sesongen 2002 var Sandviken tilbake på Stemmemyren og i 3. divisjon og beholdt plassen i divisjonen. Hele perioden mellom 1998 og 2002 var Rune Nielsen trener for laget. I 2003 rykket man ned igjen, nå med Frode Thomassen som trener. Året etter klarte laget å rykke opp igjen til 3. divisjon. Christian

Martin Mortensen, Ny-Krohnborg, og Rune Nielsen, Sandviken kjemper om ballen i en kamp på slutten av 1970-tallet.

Førstelever

Jan Erik Kolaas spilte bl.a. med Terje Risa og ble kretsmester som småguttspiller. Han er fortsatt i Sandviksmiljøet. Her er Kolaas sitt bidrag til jubileumsboken – hentet fra hans roman, **Bruddstykker**:

– Du kjenner du har frost i deg når du går mot garderoben, kroppen skjelver, du har gåsehud. Du er elleve år. Laget ditt skal spille første kamp på tirsdag. Mot Hetlevik på Askøy. I dag har du trent på Stemmemyren, det er tidlig april, frostrøyken lå tett over banen, det gjorde vondt å sparke i den brune lærballen. Et tynt lag med is lå på deler av banen da dere trente. Stein falt og slo seg da han skled på det ene isfeltet. Han måtte gå hjem fra treningen.

Treneren sa han ville henge opp laget til kampen ved kiosken vis a vis garderoben. Slik vil det bli hele sesongen, sa han. Inne i garderoben lukter det stramt av alt det svette treningstøyet. Skitne håndklær ligger strødd inne i krokene. Du går i dusjen, såper deg inn, dusjer. Du er spent på laguttaket, hva som blir førsteleveren. Du regner med at du er blant de elleve som skal starte mot Hetlevik. Du har spilt godt i treningskampene mot Brann og Varegg, føler deg bedre enn

Petter og Helge i kampen om spissplassen. Men du vet jo ikke, det er treneren som tar ut laget, du vet jo ikke. Mot Brann og Varegg spilte du spiss i begge kampene. Det er der du helst vil spille. Du har glemt igjen håndkleet ditt hjemme, får låne Frode sitt når han er ferdig. Petter forteller en vits om en nabo på Lønborg. Han er professor i litteratur ved universitetet, distré så det holder, og en dag hadde han tatt med seg søppelspannet på bussen. Du og de andre ler. Petter og Frode er ferdige samtidig med deg, dere rusler bort til kiosken for å se laget. Treneren har hengt opp laguttaket på et A4-ark med tape på den lysegule respatexveggen. Navnene er skrevet med blå kulepenn på det hvite arket. Du leser febrilsk nedover på ramsen med navn. Finner navnet ditt som nummer ti på listen. Det står en k i parantes ved siden av navnet ditt. Du er kaptein.

Fjeldstad og Bjørn Andersen ledet laget. Arild Andersen og Bjørn Andersen, sønnene til den mangeårige oppmannen og materialforvalteren Arvid Andersen, var sentrale spillere i flere perioder. Særlig Bjørn hadde stor betydning i flere år. I tidsrommet 2005–2009 (etter opprykket i 2004) spilte Sandviken i 3. divisjon.

Rune Nielsen var aldri redd for å ta på seg et treningsverv i Sandviken: – I 2003 og 2004 trente jeg kvinnelaget. Det endte med opprykk fra 1. divisjon første året og 7. plass i Toppserien det andre. Verdt å merke seg, var at Arna-Bjørnar rykket ned etter uavgjort mot Sandviken i siste serierunde. Dermed kunne vi igjen kalle oss «best i byen» på kvinnesiden.

– I 2006 trente jeg Fyllingen sammen med Roy Wassberg og fikk senere oppleve, som assistenttrener, at Fyllingen slo ut Brann i 2. runde i 2010 under Kjetil Knutsens ledelse. Etter denne sesongen overtok jeg igjen Sandviken og var der i sesongene 2011 og 2012. i forbindelse med «Sandviksløftet». Jeg spilte min siste kamp som 57-åring senhøsten 2012, avslutter Nielsen.

I årene 2012–2015 var han med i styret i seniorlaget. Deretter brukte han kreftene på å bygge opp 50- og 60-årslag i klubben. Allerede fra 1990-tallet begynte han dette arbeidet med å få Sandviken opp å gå i seriespill for old boys og veteraner. Dette kom ikke i gang før hans tid.

Nå gleder både Arne Nordlid og Rune Nielsen seg over at kvinnelaget er blitt en toppklubb her til lands, og at herrelaget har gjort store fremskritt og er å finne i 3. divisjon etter å ha vært i 4. divisjon siden 2010.

Spiss ble sisteskanse

Geir André Johannessen har hatt en omflakkende keeperkarriere. Men han startet som angriper med målteft.

I 1975 var han toppscorer på Sandvikens juniorlag og fikk statuett for sine scoringsegenskaper på årsmøtet dette året.

Med fotball startet han som 12–13-åring i Sandviken etter å ha turnet i syv år. Men Geir André hadde også andre ferdigheter. Han ble bergensmester på skøyter, og denne allsidigheten har han hatt nytte av i fotballkarrieren. Som smågutt-, gutte- og juniorspiller mottok han statuetter, noen ganger sto han i mål og andre ganger spilte han ute og da ble han toppscorer. Han var også innom kretslegene både som keeper og utespiller.

I 1976 var han med på å spille Sandviken opp til 3. divisjon som utespiller. Etter opprykket begynte han å stå fast i mål for Sandviken. – Endre Blindheim trente oss i 1977, og jeg spurte ham om jeg skulle satse i mål eller ute på banen. Han mente jeg hadde mest å hente som målmann, og slik ble det, forteller Geir André Johannessen.

Etter å ha etablert seg på A-laget til Sandviken og spilt noen år, ønsket han å ta et skritt videre og prøve seg i Brann. Han kom til Brann i 1982 og fikk med seg cupfinalen mot Molde (seier 3–2), men satt på benken. – Jeg skulle nok gått til Brann noen år før da jeg fikk forespørsel.

I sesongen 1983 spilte han 1 seriekamp og 2 cupkamper for rødtrøyene. Og hvilken seriedebut det ble! Bokredaktøren var på plass på Stavanger stadion 27. juni dette året og fikk se en strålende Geir André Johannessen. Etter bare to minutter fikk Viking straffe, men Brannmålvakten reddet Tonning Hammers forsøk. I 2. omgang ble det ny straffe til vertene etter en hands. Torbjørn Svendsens straffe var velplassert, men Geir Andre var lynkjapt nede og plukket ballen. Etterpå kom Nils Ove Hellvik alene igjennom. Heller ikke han klarte å få ballen i mål. Uten en Brannkeeper i praktslag kunne tapet blitt større enn 0–2. (selvmål i 1. omgang og en scoring etter sidebytte)

Med en slik debut skulle man tro keeperplassen var sikret, men slik gikk det ikke. – Jeg ble skadet i en tippekamp ikke lenge etterpå, og dermed røk den sesongen, forteller Geir André Johannessen. Før Vikingkampen ble det to cupopptredener på den tidligere Sandvikenmålvakten.

Men 1984 skulle bli et godt år for Geir Andre, 16 serie- og 6 cupkamper. Endre Blindheim var trener, og det ble opprykk til 1. divisjon. Håpet om Cupfinale ble imidlertid knust 23. september på Brann stadion. Fredrikstad var på besøk i semifinalen. Etter

Geir André Johannesen

Foto: Sportsklubben Branns arkiv

Laget som rykket opp til 3. divisjon i 1976.

Bak fra venstre: Terje Fredheim, Morten Lorentzen, Trond Fjeldstad, Karl Bjørnstad, Børge Størksen, Egil Bøe, Arne Nordlid, Atle Borge, Stein Sørveik og Stein Nepstad.

Foran: Rolv Behrens, Dag Vemund Utle, Rune Nielsen, Reidar P. Bjørnstad, Thor Dahlberg, Geir André Johannessen, Åge Jacobsen og Jan Åge Olsen.

Det er ikke enkelt for en keeper og fortelle hvordan angriperne burde ha gjort det.

Brannledelse scoret gjestene fire ganger. Sluttresultatet ble 2–4, og østfoldingene slo Viking i finalen. Etter en del skader valgte han å slutte i Brann etter denne sesongen.

I 1985 overtok Bjørn Dahl og Rune Pedersen treneransvaret i Voss. Geir André ble med på lasset og spilte to sesonger i 4. divisjon der. I 1987 var han ønsket i Varegg som skulle spille i 2. divisjon (nå OBOS), men overgangen trakk ut. Først etter at Høddelaget hadde betalt vossingene 40.000 kroner rett før seriestart, ble han spilleklar. Til tross for hans gode spill mellom stengene, rykket Varegg ned. Selv etter en knallstart med seier 2–1 over Viking i Stavanger. Sammen med Branns Bjarni Sigurdsson ble han kåret til Årets spiller i BA dette året.

Han forlot Varegg etter nedrykket og fortsatte karrieren i Voss (1988) og Øygard (1989). Men så var han lenge helt borte fra fotballen. – I 2013 ringte Bjørn Simonsen og lurte på om jeg ville bli keepertrener i Sandviken. Jeg takket ja, stortrives og er her fortsatt, sier Geir André som har innlagt pacemaker – uten at det plager ham på treningsfeltet.

Sandvikenspillere i Brann

Tabellen under viser Sandvikenspillere som har A-lagskamper for Sportsklubben Brann. Da får vi et Brannlag med tidligere Sandvikenspillere (4-3-3): Keeper: Geir Andre Johannessen. Forsvar: Arvid Rathe, Jan Gunnar Furu, Ole Kobbeltvedt og Dag V. Utle. Midtbane: Kåre «Luden» Olsen, Kjell Ellingsen og Terje Risa. Angrep: Tor Sletten, Endre Blindheim og Johnny Rolvsvaag.

Sandvikenspillere som har kamper for Brann

SPILLER	ÅR	SERIE	CUP	E-CUP	KVALIK	SUM	Kommentar
Endre Blindheim	1969–1976	91 (34)	20 (18)	4 (3)		115 (55)	22 kamper, 11 mål for Skeid i 1972
Kjell Ellingsen	1963		1 (2)			1 (2)	
Jan Gunnar Furu	1972	6				6 (0)	
Geir A. Johannessen	1983–1984	17	8			25 (0)	
Ole Kobbeltvedt	1970–1974	36	12	1		49 (0)	
Kåre Olsen	1958–1960	21 (5)	6 (3)			27 (8)	
Arvid Ratke	1954–1956	4				4 (0)	
Johnny Rolvsvaag	1983–1985	26 (3)	8 (4)			34 (7)	
Terje Risa	1983–1986	77 (6)	15 (1)	2	2	96 (7)	
Tor Sletten	1984–1985	20 (7)	6 (1)			26 (8)	
Dag Utle	1968–1970		3				

Antall mål i parentes

Rune Tertnæs

– en krumtapp i laget

I dette intervjuet som er gjort av Rolv Behrens, får vi et innblikk i Rune Tertnæs sitt lange og banebrytende virke i IL Sandviken.

Rune er leder av redaksjonskomitéen for jubileumsboken og har en imponerende merittliste: styremedlem fotball senior 1971, 1972, 1979, 1981 og 1982, fotballformann 1973, hyttestyret 1971 og 1975–1977, medlemsbladets redaksjon 1972–1975, redaktør 1976, gubbestyret kasserer 2012–2020, Holberg Cup (diverse verv – kasserer/turneringsleder), Soccer Disco Club (bl.a. DJ) og trener Sandvikens juniorlag (C-trener) sammen med Trond Fjeldstad. Pause fra Sandviken da han i ti år var formann i Tertnes håndball (fra 3. divisjon til eliteserien). Rune har jobbet mye med inntektsgivende arrangementer både i Sandviken og Tertnes.

– Rune, kan du si noen ord om egne meritter på fotballbanen?

– Som så mange av mine jevn gamle og de litt eldre startet jeg med fotballen på skolebanen i Sportsklubben Hellen. Vi spilte serie på lag med navn fra det store utland. Jeg ble seriemester med Dynamo. På den tiden var det vanlig i Ytre Sandviken å avtale kamper mellom gatelag. Jeg bodde i Øyjorden, og vi hadde et sterkt lag hvor jeg fikk være med. Som lilleputt meldte jeg meg inn i Sandviken og gikk gradene på aldersbestemte lag. Jeg var senterhalf og kaptein. Så ble jeg skolemester med Rothaugen og fikk med meg noen kamper på guttekrets laget. Som voksen spilte jeg B-lagsfotball i Sandviken og deretter bedriftsfotball, hvor jeg ble kretsleder for Bergen Bank i bedriftsserien før jeg skiftet jobb til Kreditkassen da de etablerte seg i Bergen.

Min eldre bror, Per Jostein, dro over til Sunderland på studier og bidro nok til å vekke min interesse for engelsk fotball. Han sendte hjem programmer fra Sunderlands kamper og også autografer fra noen av de kjente spillerne. Stor var derfor gleden da Sandviken under Marius Solbergs ledelse dro til Newcastle påsken 1964 med 37 gutte- og juniorspillere. En fabelaktig tur for norske fotballgutter på den tiden. For meg og for de fleste andre var nok høydepunktet Sunderlands kamp mot Preston for 40.000 elleville tilskuere på ærverdige Roker Park. Kampen endte 4–0 til Sunderland, og min favorittspiller, Charlie Hurley, var imponerende god som senterhalf.

– Vi var alle opptatt av popmusikken utover på 1960-tallet, og Englandsturene med Sandviken gjorde ikke interessen mindre. I Bergen poppet det opp orkestre, og da Sandviken startet ungdomsklubb i Samhold, Club Nord, i desember 1967, måtte vi alle ta vår tårn som vakt. To orkestre spilte på klubbkveldene, og etter hvert ble Hoolegans med Jacob Fleischer nærmest for husorkester å regne, noe som dessverre tok slutt da flere av medlemmene mistet livet i en bilulykke i Norheimsund i 1968.

– Hva husker du ellers om Sandviken og dans?

– Før Club Nord var Samhold nærmest som et grendehus der årsmøtene til idrettslaget ble holdt. Jeg har også et barndomsminne om at min far tok meg med på filmfremvisning der. Da Sandviken startet Club Nord, ble det en voldsom interesse

Rune Tertnæs

Rothaugens lag som vant realskolemesterskapet i 1963, med åtte Sandviksgutter på laget.

Bak fra venstre: Jan Marius Solberg, Sandviken, Rune Berg Lund, Nordnes, Jan Brandsdal, Sandviken, Bjørn Bruvoll, Sandviken, Terje Svendsen, Sandviken og Jan Bødtker, Varegg.

Foran: Rune Tertnæs, Sandviken, Henning Bødtker, Sandviken, Stig Ingebrigtsen, Sandviken, Tore Iversen, Nordnes og Geir Davik, Sandviken.

fra ungdommen, det fenget med høy musikk, psykedelisk lys og stinn brakke. Sandviken arrangerte på samme tid lørdagsdanser i Bergens Haandværk- og Industrieforening (håndballen) og i Den Gode Hensigt (fotballen). Etter hvert ble det behov for en arrangementskomité for å holde orden på logistikk og økonomi. Én periode ble det sammen med Ny-Krohnborg arrangert dans på Fløyen. Og, da diskotekenes tid kom, startet Sandviken i 1971 Soccer Disco Club i Den Gode Hensigt. Senere fikk vi en kort periode «avleggere» på Willies og Holms. Dansearrangementene ga gode inntekter i noen hektiske år.

– Etter årene med musikk og dans fulgte en lang periode med andre oppgaver: I 1978 ble Holberg Cup i håndball neste prosjekt med Helge Herland fra håndballen som initiativtaker. Erfaringen fra det første året var at turneringens organisasjon burde utvides. I den forbindelse kom fotballgruppen inn fra 1979. Som leder i herrefotballen var det naturlig at jeg også engasjerte meg i Holberg Cup. I tillegg til å holde styr på turneringens regnskap, ble jeg nesten for en daglig leder å regne, frem til 1984. Det ble opprettet et fond og nesten 400.000 kroner ble tilført dette. Så ble det bingo i Samhold, og hytten på Kvamskogen som ble solgt og innbrakte vel en halv million kroner som skulle forrentes. Alt arbeidet med disse prosjektene krevde stor administrativ innsats og mye kløkt i økonomiarbeidet.

– De neste årene engasjerte jeg meg i håndballen i Tertnes på grunn av mine barn. Da var erfaringen fra mine år i Sandviken en god ballast. Det begynte med at vi etablerte et støttelag for håndballgruppen. Senere ble det formannsverv og mye inntektsgivende arbeid for hele håndballgruppen. Hvem husker ikke TV-bingo som vi fikk etablert på nær-tv, og som ga gode inntekter til lag i hele Hordaland. Gjennom ti år som formann var jeg med å bidro til at Tertnes håndball avanserte fra 3. til 1. divisjon, som den gang var høyeste nivå. Det var mange tøffe tak, men lærerike år.

– Men så kom du tilbake til Sandviken?

– Jeg føler vel egentlig at jeg har vært her hele tiden. For kontakten med nære venner i klubben har jeg hatt i alle år, gjennom sosialt samvær på mange fronter helt

fra guttedagene med og uten koner og barn. Nå er det gubbelaget og Piker 33 for vårt vedkommende, også litt Tertnes håndball grunnet barnebarna.

Her må det skytes inn at Rune og Jannike er reiseplanleggere de luxe for oss på våre mange fotballreiser til England, Skottland og Spania. Naturlig nok startet det med Stadium of light i Sunderland og fortsatte med tribune plass blant Sunderland-supporterne på Old Trafford hos Manchester United, men hva bærer vi ikke over med når han ordner alt fra billetter til opphold og bespisning – og leverer regnskap til oss. Vi går til duk og dekket bord.

Vel tilbake i Sandviken overtok han som gammel bankmann naturlig nok ansvaret for gubbelagets økonomi og like selvfølgelig ansvaret for informasjonsoppgavene inn- og utad i gruppen. Sist, men ikke minst, har han gjort en formidabel jobb som leder for historieprosjektet vårt.

Som medlem av Dræggeguttene Forening deltar han aktivt i dugnadsarbeid og tar hyttewakter. For noen år siden presterte han å gå til Dræggehytten 304 dager på ett år, noen bedre?

- Har du fått noen utmerkelser i klubben?
- Sammen med Geir Davik fikk jeg IL Sandvikens gullmerke i 1983. Det satte jeg stor pris på.
- Nye prosjekter på gang?
- Ingen like store prosjekter som bokprosjektet, men arkivet burde vært skannet/digitalisert, og deler av det levert til Byarkivet for sikker oppbevaring.
- Personer som har betydd mye for deg i klubben?
- Først og fremst kameratgjengen i kortklubben vår som har sitt utspring fra guttedagene i fotballgruppen. Men også Marius Solberg med sin kreativitet og stå-på-vilje. Han ble en læremester for de fleste av oss som var unge på 1960-tallet. Lenge før noen hadde hørt om støttepasninger.

Kjøkkengjengen til gubbene. Fra venstre: Torstein Skare, Rune Tertnæs, Rune Helljesen, Geir Davik og Terje Mellingen.

Foto: Thor Gudmundsen

Organisator av ypperste merke

Geir Davik som ung leder i IL Sandviken.

Ingenting har vært umulig for Geir Davik, det være seg å skaffe lokaler, arrangere danser og andre evenementer som for eksempel å være bålsjef sankthans samt styremedlem og fotballformann og trener for fotball junior og senior.

Som hyttesjef gikk det ikke lange stunden av hans regjeringstid før det ble lagt inn vann i lagshytten på Kvamskogen. Som om ikke dette var nok for den unge, utålmodige mannen, tok han seg også tid til å trene flere aldersbestemte lag mens han satt i fotballens juniorstyre i årene 1966–1970. Som trener var hans varemerke at lagene hans skulle være i meget god fysisk form, og mange tidligere elever minnes motbakkeløpingen ved Samhold i høst- og vintermørke.

– Jeg begynte å spille fotball i Sportsklubben Hellen, men som 12-åring ble det Sandviken. Her var jeg kaptein på alle yngre lag opp til senior, og var dermed «sjef» for Endre Blindheim og storeguttene, humrer Geir Davik.

Noen stor fotballspiller ble han aldri, og det ble begrenset med opptredener på A-laget. Det var som organisator og trener han hadde sin force. I 1965 sikret han seg som nest yngste mann den høyeste trenerutdannelsen her til lands. Bare ikke ukjente Per Ravn Omdal slo ham med noen måneder. Davik var en trener som ga klare beskjeder. I 1972 fikk han ansvaret for A-laget, og spillerne var utrolig godt trent. – Da Arild Hetleøen tok over i 1973, ledet de 4. divisjon etter halvspilt serie takket være grunntreningen min fra året før, men på høsten 1973 gikk det tregere, og laget endte nede på tabellen, minnes han.

1972 var hans eneste sesong som A-trener. Etterpå var det utviklingen av egen tannteknikervirksomhet som han startet opp 20. januar 1973 samt innsats på den organisatoriske sektoren i idrettslaget som tok all hans tid.

– I desember 1967 fikk vi til en avtale med vaktmesteren på Neevengården om å leie Samhold, hvor vi ønsket å starte en ungdomsklubb. Dermed startet dansene der, og det som senere ble til Club Nord. Sjefene på Neevengården likte ikke så godt dette tiltaket ettersom de hadde vurdert å starte barnehage for de ansattes barn i disse lokalene. Etter å ha drevet Club Nord noen år, kom idrettslaget i posisjon til å få kjøpe Samhold med inventar for en billig penge av kommunen som var den formelle eier.

– Etter å ha vært på stereomesse sammen med kamerater i fotballen, kom vi på tanken om å starte diskotek i fotballgruppens regi. Som sagt, så gjort. 18 år gammel kjøpte jeg et flott stereoanlegg på avbetaling hos Ole Bjerke, men beklageligvis likte ikke idrettslagets hovedstyre denne investeringen, og vi ble anmodet om å returnere anlegget. Men som de friske ungdommene vi den gang var, hadde vi andre planer. Med et privatinnkjøpt stereoanlegg startet fotballgruppen Soccer Disco Club i Den Gode Hensigt. Kort tid etter var stereoanlegget nedbetalt.

Som hytteformann satte han seg som mål å få innlagt vann i hytten på Kvamskogen. – Ingen av nabohyttene ville være med på å dele kostnadene, men vi gikk likevel i gang med å bore etter vann alene, og vann fant vi. Etter at vi hadde fått vann i

hyttespringen, kom naboene og ville være med. Da hytten ble solgt i 1986, ble salgssummen satt til forrentning i Holberg Cup-fondet. Dermed var pengene «låst». Rune Tertnæs var viktig som bankmann for oss, og hyttepengene ble til slutt brukt på Paviljongen som er blitt en berikelse for oss alle. Her har vi faste leieinntekter og god plass til klubbaktiviteter.

– Men dere eier ikke området på Stemmemyren?

– For et idrettslag er det ikke så viktig å eie, men derimot å kunne disponere. Kommunen eier grunnen, og vi er leietakere, men jeg tror ikke de vil si opp avtalen. Da ville BA ha skrevet: «Sandviken hevet ut fra Stemmemyren!» Neida, det går nok bra, sier Davik og smiler.

– Det må ha vært stort da Sandviken ble norsk mester i kvinnefotball i 1995?

– Ja, det var en gledens dag. Men vi var først ute med kvinnefotball her på berget, og en mann som Jan Reidar Rasmussen skal sammen med mange andre ha stor ære av alt det klubben har fått til på denne sektoren. Jeg så kvinnelaget i aksjon høsten 2019. Da ble jeg mektig imponert, og de spilte flott fotball.

– Hvordan blir det om fem år, tror du?

– Jeg håper og tror at vi er et topplag i kvinneserien, men det kan jo også hende at Brann vil satse på kvinnefotball, og at vi blir en del av denne satsingen.

Geir Davik har tre sønner som har markert seg innen idrett. Eldstesønnen Børge var en habil alpinist, men valgte å satse på legeutdannelse. Den mellomste, Martin ble nr. 6 i storslålåm i junior-VM i 1996 i Sveits (var nr. 18 etter første omgang). Yngstemann Olaf vant som 14-åring (yngste deltaker) NM i storslålåm, 14–15-årsklassen på Hovden i mars 2000. I samme mesterskap ble han nummer 2 i utfor. Med til historien hører at selveste Kjetil Jansrud ble klart slått av Olaf i begge disiplinene. OL- og verdensmesteren ble henholdsvis nr. 9 og 7. Som 17-åring vant Olaf NM i utfor for yngre junior på Bjorli.

Geir Davik i arbeid under Holberg Cup.

Selv har far sjøl flere utmerkelser fra et langt idretts- og organisasjonsliv. I 1983 fikk han gullmerket i Sandviken, og senere mottok han gullmerket i Tertnes IL for jobben han gjorde i skigruppen. Dette er den høyeste utmerkelsen i begge klubber. Fra tannteknikerlauget i Bergen har han mottatt diplom og heder, Gylne Molar (19. februar 1991). Norges Tannteknikerforbund har bæret Geir Davik med sin høyeste utmerkelse, gullmerket.

Som avkobling setter Geir pris på et godt kortlag, sammen med sine seks nærmeste kamerater fra fotballgruppen som har holdt sammen siden guttedagene på Stemmemyren. De tar gjerne også turer til England, Tyskland og Spania for å gå på fotballkamper. Han nevner Rune Tertnæs og Rolv Behrens som bautaer i klubben. – Jeg tar også med Jan Reidar Rasmussen i den kategorien, og jeg vil også trekke frem Alf Nielsen for hans formidable jobb for administrasjonen når vi trengte en advokat.

– Da jeg fylte 70 år i 2017, inviterte jeg «småguttene» som jeg bl.a introduserte på A-laget i 1972 til fest på hytten. Vi var 15 stykker, og det kom tilreisende fra Oslo/Østlandet. Himmelen var blå, sjømat sto på menyen og de fikk til og med prøve seg på vannski. Ellers synes jeg det er en ære å få være med i Sandviken. Min kone har gått bort, og jeg har i jubileumsåret tilbrakt seks måneder på sykehus, men kom deretter raskt i gang med opptreningen. Under sykehusoppholdet fikk jeg hele tiden mye besøk, og da ser man hvor viktig det er å ha gode idrettsvenner, understreker Geir Davik.

Geir Davik er fortsatt aktiv i IL Sandviken. Her er han på et av de månedlige gubbetreffene i klubbhuset.

Foto: Thor Gudmundsen

Den stille, men store kjempen

Rune Nielsen og Dag Utle har ført i pennen denne hyllesten til hedersmannen Arvid Andersen.

– Våren var kommet til Ytre Sandviken. Trappene ned mot storeplassen på Hellen skole viste seg å være i dårlig forfatning etter vinteren. Murere ble rekvirert. Der sto Arvid Andersen i full mundur. I hvit, men med behørig flekket kjeledress – og med en colaflaske i lommen der murerskjeen skulle være. Det var i 1977. Det tok ham ikke lang tid å bli kjent med både elever og lærere. Med spøk og spit. Sønnen Arild var ikke langt fra skolestart mens yngstemann Bjørn fremdeles var fast inventar i barnehagen. Alle tre skulle vise seg å bli sentrale i Sandviken, de to siste som spillere og Arvid som leder, i flere tiår fremover.

Han startet sin tid i Sandviken i juniorstyret naturlig nok, samlet folk rundt seg og fikk dyktige trenere til de yngre med ordene:

Det er dokker som kan fotball, ikkje eg!

Slik fikk laget nytte godt av dyktige A-lagsspillere og ildsjeler som selv ikke nådde helt opp med fotballske på, men hadde en teft for å stimulere andre. Dette kunne Arvid.

Han kastet seg formelig inn i oppgavene til han «bodde» på Stemmemyren. Ute i Nylandsveien og seinere i Jægerbakken sto døren alltid åpen for dem som trengte det. De siste telefonsamtalene hadde han hver kveld til nøkkelpersoner når klokken var over elleve. Var han for trøtt eller manglet en colaflaske å sutte på, var konen Harriet i bakgrunnen og supplerte og sufflerte. Hun jobbet utrettelig ved hans side og må tilkjennes en god del av æren for familiens «inngripen» i idrettslaget.

Handymannen Arvid sørget for at ingen dugnadsoppgave var for vanskelig. Som et eksempel klarte han det utrolige å få juniorer til jevnlig å møte opp og pjåte bokmerker inn i bibler på lageret til Haraldsplass sykehus. Hans tilstedeværelse med spøk og fjas gjorde en hvilken som helst dugnad lystbetont.

I langt mer enn tretti år viet han hele sitt liv til Sandviken. Han var altmuligmannen som kunne bekle alle oppgaver utenom det å være trener, enten som leder for grupper, kasserer, materialforvalter, dugnadssjef eller reiseleder. Til og med når det kom til vasking av garderober og drakter, ordnet Arvid opp. Han reiste med lag etter lag til kamper hvor det skulle være, til treningsleirer i inn- og utland og var junioravdelingens faste leder på Norway Cup. Han virket utrettelig med sin innsats, sine «practical jokes» og kortspill. Han var et funn for alle helt fra puttelagene til seniorenene.

Ja, han kunne ikke stå på sidelinjen og se at seniorlaget raknet utover på slutten av 1980- og 1990-tallet. I flerfoldige år drev han herrelaget nærmest aleine. Uten hans innsats hadde seniorlaget vært konkurs ved flere anledninger.

Det måtte til sist bli sykdom som stanset ham og tok livet av ham. Ingen har sett ham med fotballske på beina, men han fikk se den yngste sønnen Bjørn bli en nøkkelspiller for klubben og Arild ta steget via Fyllingen og Sogndal til FK Haugesund. Den beskjedne, men store kjempen i alles øyne opplot sjelden sin røst i store forsamlinger, men alene fikk han utrettelig det utroligste. Arvid er et typisk eksempel på den frivillige dugnadsånden, den uselviske ildsjelen som ikke spør hvorfor, heller ikke hvordan, men bare gjør, utfører og ikke ser seg tilbake.

Altmuligmannen Arvid Andersen som fikk til det aller meste.

Marius & Sigrid

Ildsjeler har preget historien til IL Sandviken. Rune Tertnæs trekker frem to av dem:

– Det er klart vi er gode nok for 3. divisjon. Vi var langt nede i vår, men med den høstsesongen er jeg ikke i tvil. Det var trist og virkelig ufortjent!

Slik ordla Marius Solberg seg i et intervju i medlemsbladet etter at herrelaget i fotball hadde avsluttet 1966-sesongen på tredje siste plass, noe som ga nedrykk til 4. divisjon. Marius og Sigrid Solberg var et foreldrepar som kom med i idrettslaget senhøsten 1962. Dette etter at juniorgruppen i fotball hadde søkt kontakt og hjelp fra guttenes foreldre. Og hjelp ble det til gagns!

Marius hadde erfaring fra salgsbransjen, store ambisjoner for fotballgruppen, et fantastisk pågangsmot og en tro på at nesten alt var mulig. Sigrid var mer den rolige typen som holdt seg i bakgrunnen og samlet trådene. Sammen fikk de det meste til å skje, og gutter som ville spille fotball strømmet til fra fjern og nær. I en periode på 1960-tallet hadde Sandviken byens største juniorgruppe med to lag på hvert trinn. Og resultatene lot ikke vente på seg. På den tiden spilte de aldersbestemte lagene kvalifisering om våren, der de to beste lagene i hver pulje kvalifiserte seg for høstens «hovedserie» Jeg erindrer fremdeles det ene året der Sandviken 2 også kvalifiserte seg for denne serien på bekostning av Vareggs guttelag. Sandviken fikk to lag med blant hovedseriens åtte lag det året. På Rothaugens skolelag, som vant realskolemesterskapet i 1963, kom 8 av 11 spillere fra Sandviken mens Nordnes hadde 2 og Varegg 1 spiller på vinnerlaget.

Sigrid og Marius Solberg var foregangspersoner i IL Sandviken på 1960-tallet. Når de ikke arbeidet for idrettslaget, var de mye på Oppheim for å gå på ski.

Den gode rekrutteringen og kulturen gjorde klubben i stand til å være selvforsynt med A-lagsspillere i lang tid fremover. Marius' evne til å engasjere og rettlede de yngre, skapte en gjensidig respekt som resulterte i at mange fra juniorgruppen hjalp til som trenere og lagledere for de yngste lagene. Med fartstid fra Solbergssystemet

ble ungdommen også kvalifisert til lederverv i idrettslaget. Av aktiviteter som ble igangsatt i Solbergtiden husker nok alle guttene Englands-turene som kom i gang fra påsken 1964, hvor 37 gutte- og juniorspillere med 3 ledere reiste på en nidagerstur til Newcastle med «Leda». I England spilte vi mot skolelag og norske skipslag. Turens høydepunkt for de fleste av guttene som knapt hadde vært utenfor Bergens grenser tidligere, var nok å overvære kampen i 2. divisjon mellom opprykksjagende Sunderland og Preston på Roker Park. En kamp hjemmelaget vant 4–0 foran 40.000 elleville tilskuere. Det endte da med at Sunderland rykket opp til 1. divisjon

(Premier League i dag). For å finansiere turen, ble det organisert flaske- og filleinn-samlinger samt arrangert danser og avholdt lotterier. I tillegg hadde Marius tatt med seg noen av guttene til et møte hos BDS, for å forhandle om gode rabatter for båtturen. Takket være gode priser fra BDS, kom guttenes egenandel for hele turen på bare 300 kroner. Opplevelsene og minnene fra turen var så gode at turopplegget ble gjentatt også i påsken 1965, romjulen 1965, påsken 1968 og påsken 1972.

Flomlys på grusbanen ble organisert av Marius som med god assistanse av andre medlemmer fikk master og lyskastere på plass i 1964 slik at våre lag kunne trene ute hele vinteren. Sankthans-arrangementet på Røde Kors-tomten i 1964 var nok Marius og Sigrids største suksess i deres periode som ledere i fotballgruppen (mer om dette annet sted i boken). Leif Hillestad var også en god medhjelper for Marius i hans arbeid med de yngste slik han også hadde vært de foregående årene med Gunnar Furu. Det ble bl.a. arrangert treningsleir i Etne og Haugesund. Ellers i sesongen ble det organisert treningskamper i distriktene rundt Bergen hvor det var gressbaner å oppdrive. Etter to sesonger (1963/1964) som juniorformann var det flere grupperinger som ønsket Marius inn i sine rekker, og det resulterte i at junior- og seniorgruppen ble slått sammen under hans ledelse. Det man kanskje husker best fra denne perioden, var de nye draktene med rød stripe over brystet, og opprykket til 3. divisjon som distriktsmestre i 1965. Nedrykket som tredje sist i 1966 glemmer vi, bortsett fra at Sandviken som første bergenslag tok i bruk sjøfly til sine kamper i Sogn og Fjordane. For de fleste av spillerne var nok dette første gang de reiste med sjøfly, noe som i pent vær kunne være en naturopplevelse når en passerte det ubrøytete Vikafjellet og Matrefjellene i lav høyde.

Etter to år som leder av den sammenslåtte fotballgruppen, ble den igjen splittet. Marius var tilbake som leder av juniorgruppen fra 1967. Denne gangen med Sigrid som valgt kasserer. Det var første gang en kvinne hadde blitt valgt inn i lagets fotballstyre. 1967 ble Marius og Sigrids siste år som styremedlemmer i fotballgruppen, selv om Marius også var på kartet til fotballens seniorgruppe i 1968. Ledervervet i juniorgruppen ble med god samvittighet overlatt til Geir Davik som i læretiden under Marius hadde bevist sine kvaliteter og arbeidskapasitet. Vi kan alle være glade for at Marius og Sigrid meldte seg til tjeneste da juniorgruppen i fotball i 1962 søkte foreldrene om hjelp. Deres engasjement, stå-på-vilje og «ville ideer» løftet laget opp og frem. Takk for innsatsen, opplevelsene og den kulturen vi alle fikk bli en del av.

*Juniorlaget i fotball i 1965.
Bak fra venstre: Jan Marius Solberg, Helge Grindheim, Jan Erik Olsen, Knut Tenold, Øivind Semb Mathisen og Terje Svendsen.*

Foran: Jan Brandsdal, Henning Bødtker, Eirik Rane, Rune Tertnæs og Torstein Skare. Geir Davik og Endre Blindheim er ikke med på bildet.

Vi trekker videre

*Et lynglimt inn
i IL Sandvikens
forunderlige
verden.*

Det var i de tider da Marius Oliver Solberg var juniorformann i laget. Det var lenge før begrepet mentor ble et moteord, og det var i de tider da alle fotballklubbene i Bergen loddet ut pinnesider til jul. Det var imidlertid en klubb som fulgte sine egne regler ved trekningen av julematen, forteller Jan Reidar Rasmussen.

Solberg var vår særdeles kreative leder, en grunder, sogar høyremann fra Skuteviken, en som overhørte ordet nei og tilhørte de grønne djevler på Walcheren under krigen.

Noen av oss i Sandviken var forunt å gå vår læretid hos Solberg. Ved dette glimtet inn i idrettslagets historie er scenen spisestuen hos Solberg i Eikeviken. Det er en uke før julen ringes inn, og den store trekningen av julelotteriet skal finne sted. Ja, – det er nærmest andakt i luften når Sigrud Solberg bærer inn smørbrød og kake til oss i juniorstyret. Ved en slik kvelds anledning drikker vi selvsagt te. Sigrud var både sin mann og vår alles støttespiller. Omsider gjøres spisebordet klart, og hundrevis av de kjente loddbøkene tømmes utover.

Det store øyeblikket nærmer seg, den første pinnesiden skal trekkes. I Sandviken er vi så liberale at vi lot en fra Eidsvåg foreta den første, historiske trekningen. Fra et sted langt nede i haugen av loddbøker ble vinnerboken trukket frem, – trodde vi.

Det var dr. Ytre-Eide, velkjent som en av bydelens to leger og nabo til Solberg i Eikeviken, som hadde betalt for vinnerloddet. «Kor mange lodd har han tatt», kom det umiddelbart fra vår leder. «Itt lodd», var svaret.

«Vi trekker videre!» kom det fra Solberg som en selvfølgelighet.

Paradigmeskiftet var en kjensgjerning, – vi skjønnte på en både forunderlig og selvfølgelig måte at etter dette ville vi kunne gå på vannet til Askøy.

Dr. Ytre-Eide var denne kvelden blitt førstemann i en helt nødvendig gruppe: De som vant, – men som aldri kunne vinne likevel! I vårt lotteri var ikke ett lodd nok for de med penger, – det måtte større innsats til.

Og kvelden skulle bli lang og by på flere nye grupperinger. Det sosiale sinnelaget ble stadig sterkere, og tilstanden hjemme hos en av våre spillere resulterte i gruppen: De som vant, – men ikke hadde kjøpt lodd. Noen år etter Solbergs formannstid fattet vi styrevedtak i slike saker. Det hendte at mottakeren mente «di ikkje hadde

tatt lodd», – «hjelper ikkje, – dette har vi styrevedtak på». Deretter ble den største pinnesiden overlevert, og hele familien ønsket en riktig God Jul.

For å øke antallet glade vinnere ble juniorspillerne bedt om å komme med gevinster. Dette var tatt inn i teksten på forsiden som det noe uklare «diverse flotte gevinster». Situasjonen utløste ingen åpenbar begeistring da Børge Størksen, den senere glade feier og brannmester fra Solbakken, satte en 5 liters jerrykanne med ekte tran fra Tran-Martens på bordet. Juniorstyret hadde ikke tenkt tanken at faren til Børgen, Birger «Biggen» Størksen som var kontorsjef blant alle de enorme trantankene inne i Sandviken, kunne tenke seg å donere oss en slik gave. La det likevel være sagt med en gang, «Biggen» var en mann vi unge satte stor pris på.

Lettere skulle det ikke bli da Stig Roth fra Eidsvågneset kom med de såkalte negresseslipsene fra overskuddslageret til varemagasinet Sundt. Dette var et produkt som var myntet på salg i fra reisende på båten som frekventerte Glesvær, Gulen og Fedje. Slipsene var signalgule og motivet var en lekker mørkhudet kvinne i bikini under den berømte palmen mens en fullmåne lyste opp havet.

Også i dette tilfellet var det åpenbart at dette ikke var et slips man brukte på julaften eller i barnedåp, men gevinster som vi måtte bli kvitt, det var det.

Behovet for en ny vinnergruppe var stort, og denne formuleringen var dekkende: De som vant, men som måtte være i stand til å tåle øremerkede gevinster.

Hadde vi noen loddkjøpere som ville tåle å vinne både jerrykannen og negresseslipsene?

Nærmest som et lynglimt på himmelen fremsto familien Fredheim i Jægerbakken. Kanskje vår beste selger faderen selv, Gerhard Fredheim. Ingen ansatte hos Fleischers malingsfabrikk kunne feire jul uten å ha støttet IL Sandviken. En mann som hadde tre fotballspillende sønner i klubben og som sang i Nordlandskoret var åpenbart robust nok til å motta de øremerkede gevinstene. Selv om jerrykannen med tran ikke utløste noen merkbar begeistring første gangen, ble det etter hvert klart at hedersmennene «Biggen» og «Gerharden» ikke samhandlet.

Til julelotteriet fortsatte jerrykannene å strømme inn, og på en besynderlig måte var det familien i Jægerbakken som vant hver gang. Da lageret av tran i Jægerbakken passerte 15 liter, senere kalt for «diket», satt «Gerharden» halatt med åpent vindu på trekningskvelden og utbrøt med kraftig sangervolum da han så at nye 5 liter var på vei: «Nei ffaen, har vi vunnet nå igjen!»

Det var bare å plassere jerrykannen på trappen, avlyse gratulasjonene og i rask gange forlate Jægerbakken. Selv om familien med bosted like nedenfor Postkontoret i Jægerbakken også mottok et bunsenbrent hestehode fra sløyden på Hellen skole til i beste fall G i sløyd, – var en epoke over.

Davy Wathne har for så vidt rett i sin påstand:

Trekningene til FIFA overgås bare av trekningene til IL Sandvikens julelotteri.

I tillegg har vi et mye bedre sinnelag!

- No igjen!?

Et kort fotballeventyr

Rune Tertnæs henter frem et lite, men interessant kapittel fra Sandvikens fotballhistorie.

– NORTH SEA FOOTBALL CUP var en internasjonal fotballturnering for juniorer som ble spilt på gressbaner i Bergensområdet 5. til 8. juli 1972. Initiativtakerne var Rune Titlestad og håndballgruppens Helge Herland som selv hadde opplevd gleden og fått turneringserfaring som deltaker på store håndballturneringer bl.a. i København, Göteborg og Oslo. Så hvorfor ikke få til noe lignende i Bergen? De luftet tanken for venner i Sandviksmjøet som i startfasen ikke hadde tro på det noe «luftige» prosjektet. Etter å ha diskutert ideen med Ove Helgesen som hadde god erfaring som idrettsleder i Fyllingen, ble de enige om å jobbe ut et gjennomførbart samarbeidsprosjekt for Fyllingen og Sandviken. På folkemunne ble prosjektet omtalt som eventyrcupen.

For å kunne trekke til seg attraktive lag, måtte kampene spilles på gress, noe som ikke var vanlig i Bergen på den tiden. Dette ble forholdsvis raskt avklart med Bergen kommune som stilte seg positiv til prosjektet, også andre baneiere i bergensområdet viste interesse for at turneringskampen kunne spilles på deres gressbaner. Turneringstidspunktet ble fastsatt, diverse komiteer ble nedsatt og bemannet med lagsmedlemmer mens innkvartering på skoler ble klarert. Innbydelser ble trykket opp og sendt lag i Norden, Storbritannia, Nederland, Vest-Tyskland og DDR.

– Nå var en i gang, og det var bare å avvente reaksjonene fra potensielle deltakere, var omkvedet. For å aktivisere de tilreisende deltakere, ble det bl.a. lagt opp til sightseeing og fjordturer, ledertreff og diskotek hvor byens unge kvinner ble invitert til dans i Samhold på Stemmemyren.

I utgangspunktet håpet man på 24 deltakende lag, fra inn- og utland, slik at disse kunne fordeles i puljer med 4 lag i hver pulje, hvor de 2 beste gikk videre til A-sluttspill mens de øvrige gikk til B-sluttspill. Innledende kamper skulle spilles 2 x 25 min, men semifinalene og finalen skulle spilles over 2 x 40 min. Kamptilbudet var rimelig attraktivt spesielt for lag som ellers spilte på grus.

Ved påmeldingsfristens utløp viste det seg at bare 2 utenlandske lag hadde respondert på innbydelsen og meldt seg på turneringen. Det var IBV fra Island og svenske Sandvikens IF. I tillegg endte man opp med 6 utenbys og 8 lokale lag. Noen lag meldte avbud på kort varsel, og ble erstattet med lag som hadde meldt seg i ettertid slik ble det mulig å fylle opp de tomme plassene. Avbudene skapte mye ekstra arbeid for arrangørene som til slutt sto igjen med 16 lag slik at en tilnærmet opprinnelig spilleplan kunne følges.

I turneringens A-finale, mellom Brann og islandske IBV, vant Brann 1–0 mens Fredrikstad beseiret Snøgg fra Notodden 7–0 i B-finalen. Begge finalene ble spilt på Krohnsminde.

Juniorlaget som deltok i North Sea Football Cup i 1972.

Bak fra venstre: Børge Størksen, Tore Andersen, Jarl Halland, Per Fredheim og Stein Åge Olsen.

Midterst: Bjørn Prestøy, Rune Nielsen, Tor Johannessen, Karl Fredrik Sande og Bjørn Simonsen.

Foran: Morten Lorentzen, Stig Roth, Bjørn Skjerven og Thor Gudmundsen.

NORTH SEA FOOTBALL CUP fikk god omtale i lokalpressen og av deltakerne, men av forskjellige årsaker ble det et kort eventyr som ikke ble videreført de påfølgende år. Erfaringen og kunnskapen man hentet fra dette arrangementet, ble en fin ballast da Sandviken en del år senere startet med den internasjonale håndballturneringen, Holberg Cup, fremdeles med Helge Herland i en sentral posisjon. Og det ble et eventyr som varte lenger. Men likevel for kort?

Banemester Andersen

Morten Lorentzen deler her et lite minne fra sine fotball dager:

– På Stemmemyren var det i hele min tid en banemester som het Andersen. Han kan ha hatt et fornavn, men for oss het han bare Andersen. Andersen var en sindig mann i en blågrå lagerfrakk, og jeg minnes at han også i perioder hadde en hatt oppe på hodet, men jeg er ikke kar om å huske hva slags hatt. Derimot er jeg bombesikker på en ting. Andersen røykte pipe. Alltid. Det mest forbløffende med Andersen var at han behandlet oss gutter med en slags respekt, og det var en lavmælt utstråling av velvilje over mannen.

Han hersket over Stemmemyren, han hadde nøkkelen til ballskapene, og han solgte brus. Vanvittig, ufattelig himmelsk deilig brus fra Bjørgvin brusfabrikk. Personlig foretrakk jeg appelsinbrusen, ikke Asinabrusen, men den som het Appelsin. Smaken av denne brusen etter en steinhard treningsøkt kan ikke beskrives. Det er den beste smak jeg kan huske å ha drukket. La meg også legge til at dette var før iskjølt brus og automater. Vidunderlig likevel.

Andersen var grei og nøt like stor respekt på Stemmemyren som Paven gjorde i Vatikanet. Vi fikk lov til å låne baller av ham, når vi på fridager ikke fant på noe annet å gjøre enn å stå på grusen og skyte på hverandre.

Trenere for A-laget, herrer

Årstall	Navn/Klubbtilhørighet	Divisjon/Plassering	Nivå
1945	Kom sent i gang i 1945 med egne krefter	3. avd. nr. 2 pulje 4, beskjeftigelsesserie	
Høst/vår 46/47	Finn Brekke, Sandviken	Seriemester 3. avd. (1946) og kval.kamper for 3. div.	
Høst/vår 47/48	Egne krefter	3. div. nr. 2	4
Høst/vår 48/49	Egne krefter	3. div. nr. 2	4
Høst/vår 49/50	Ingv. Jensen, Fjell	3. div. nr. 6.	4
Høst/vår 50/51	Egne krefter	3. div. nr. 5.	4
Høst/vår 51/52	Ingv. Jensen, Fjell	2. div. nr. 1, Serieomlegging	4
Høst/vår 52/53	Ingv. Jensen, Fjell	1. div (nr. 5) – nedrykk til 2. div. (nivå) 3	4
Høst/vår 53/54	Finn Brekke, Gunnar Aasbø, innendørs	2. div. nr 1. opprykk til 1. div.	4
Høst/vår 54/55	Oddvar Hansen, Brann, fra vår 55	1. div. nr. 2.	3
Høst/vår 55/56	Oddvar Hansen, Brann, Per Frantzen fra vår	1. div. nr. 2.	3
Høst/vår 56/57	Per Frantzen, Varegg	1. div. nr. 1, opprykk.	3
Høst/vår 57/58	Per Frantzen, Varegg, K. Stigen fra januar 1958	Landelsserien nr. 7.	2
Høst/vår 58/59	Kåre Stigen, Nordnes	Landelsserien nr. 2.	2
Høst/vår 59/60	Kåre Stigen, Nordnes, Innendørs J. Sørtveit	Landsdelsserien nr. 6, nedrykk til 3. div.	2
Høst/vår 60/61	60/61: Gunnar Furu, forsommeren til september 1960: Lars Johannessen fra september.	3. div. nr. 5 av 7.	3
Høst 61/vår/høst 62	Kåre Stigen, Nordnes. Gunnar Aasbø innendørs	3. div. nr. 2.	3
1963	Per Olseth, Trane	4. div. nr. 3.	4
1964	Roald Axelsen/Bjørn Brekke, Sandviken	4. div. nr. 4 .	4
1965	Kåre Stigen, Nordnes	Distriktsmester 4. div. opprykk til 3. div.	4
1966	Kåre Stigen, Nordnes	3. div. nr. 6 – tredje sist og nedrykk.	3
1967	Jan Norevik, Varegg	Distriktsmester 4.div. opprykk til 3. div.	4
1968	Jan Norevik, Varegg	3. div. nr. 7 av 8, nedrykk.	3
1969	Per Olseth, Trane	4. div. nr. 3.	4
1970	Einar Eldøy, Sandviken, spillende trener	4. div. nr. 5	4
1971	Jan Norevik, Varegg	4. div. nr. 4.	4
1972	Geir Davik, Sandviken	4. div. nr. 7.	4
1973	Arild Hetløyen, Brann, spillende trener	4. div. nr. 7.	4
1974	Arild Hetløyen og Arnfinn Espeseth, Brann, spillende trenere	4. div. nr. 7.	4
1975	Arnfinn Espeseth, Sandviken, spillende trener	4. div. nr. 4.	4
1976	Dag Utle, Sandviken, spillende trener	4. div. nr. 1. opprykk til 3 div.	4
1977	Endre Blindheim, Brann	3. div. nr. 6.	3
1978	Dag Utle, Sandviken, spillende trener	3. div. nr. 7.	3
1979	Endre Blindheim, Brann.	3. div. nr. 6.	3
1980	Endre Blindheim, Brann, Jan Johnstad, Tertnes hjelpetrener	3. div. nr. 7.	3
1981	Endre Blindheim, Brann, Jan Johnstad, Tertnes hjelpetrener	3. div. nr. 6.	3
1982	Reidar P. Bjørnstad, Sandviken / Jan Johnstad, Tertnes	3. div. nr. 3.	3
1983	Reidar P. Bjørnstad, Sandviken / Jan Johnstad, Tertnes	3. div. nr. 8.	3
1984	Hans Haugsvær, Fana	3. div. nr. 8.	3
1985	Arve Mokkelbost, Brann / Reidar P. Bjørnstad, Sandviken (Mokkelbost trakk seg etter vårsesongen)	3. div. nr. 10 og nedrykk til 4. div.	3
1986	Arne Nordlid, Sandviken	4. div. nr.12 og nedrykk til 5. div.	4
1987	Arne Nordlid, Sandviken	5. div. nr. 3.	5
1988	Per Øyvind Sørbø / Kjell Lygren	5. div nr. 7.	5

Årstall	Navn/Klubbtilhørighet	Divisjon/Plassering	Nivå
1989	Rune Nielsen / Kjell Lygren	5. div. nr. 4.	5
1990	Rune Nielsen, Sandviken	5. div. nr. 4.	5
1991	Rune Nielsen, Sandviken	4. div nr. 10, nytt seriesystem	5
1992	Øyvind Pedersen trakk seg tidlig. Kjell Lygren / Egil Olsen, Sandviken overtok	4. div nr. 10.	5
1993	Rune Nielsen / Egil Olsen, Sandviken	4. div. nr. 2, opprykk til 3. div.	5
1994	Rune Nielsen / Ola Lyngvær spillende hjelpetrener	3. div. nr. 9.	4
1995	Kjell Jensen, Brann vårsesongen. Kjell Lygren / Egil Olsen, Sandviken overtok	3. div. nr. 12 nedrykk til 4. div.	4
1996	Karl Fredrik Sande, Øygard	4. div. nr. 5.	5
1997	Magnus Strand	4. div, nr. 5.	5
1998	Rune Nielsen, Sandviken	4. div. nr 7	5
1999	Rune Nielsen	4. div. nr 8	5
2000	Rune Nielsen	4. div. nr. 7.	5
2001	Rune Nielsen	4. divisjon nr.1 avd.mester opprykk til 3. div.	5
2002	Rune Nielsen	3. div. nr. 9	4
2003	Frode Thomassen, Sandviken, spillende trener	3. div. nr. 11, nedrykk til 4 div.	4
2004	Christian Fjeldstad/Bjørn Andersen, Sandviken	4. div. KM vinner opprykk til 3 div.	5
2005	Jan Åge Olsen	3. div. nr. 10	4
2006	Jan Åge Olsen, Bjørn Andersen hjelpetrener	3. div. nr. 6	4
2007	Jan Åge Olsen	3. div. nr. 10	4
2008	Perry Fedje, Minde	3. div. nr. 8	4
2009	Perry Fedje	3. div. nr. 12, rykket ned til 4. div.	4
2010	Perry Fedje	4. div. nr. 6.	5
2011 og 2012	Rune Nielsen, Ole Knudsen hjelpetrener	4. div. nr. 3 i 2011 og nr. 8 i 2012	5
2013	Kenneth Helle, Brann	4. div. nr. 7	5
2014	Bjørn Simonsen/B Andersen, Sandviken. hjelpetrener	4. div. nr. 9	5
2015	Geir Andre Johannessen keepertrener	4. div. nr. 6	5
2016	Magne Nilsen	4. div. KM-vinner, men rykket ikke opp pga. serieomlegging	5
2017	Magne Nilsen	4 div. nr. 7 i 2017 og nr. 3 i 2018	5
2018	Bjørn Simonsen / Geir A. Johannessen, hjelpetrener	4 div. nr. 3 i 2018	5
2019		KM vinner og opprykk til 3 div. i 2019	5
2020		3. div. i 2020	4

Oddvar Hansen var trener fra 1954 til 1956.

Jan Åge Olsen. Trener på 1990- og 2000-tallet

Egil Olsen. Trener på 1990- og 2000-tallet.

Magne Hesmyr Nilsen har vært trener siden 2016 og har ført A-laget til mange gode resultater og opprykk til 3. divisjon.

Sandviken i NM (ordinære runder, herrer)

Dato	Runde	Motstander	Sted	F	M	Målscore	S	U	T
10.06.1957	1	Varegg	B	1	5	Jan Grønning	0	0	1
26.05.1958	1	Os	B	2	4	K Haavi, Jan Grønning	0	0	1
18.05.1959	1	Baune	B	4	0	Atle Roness 2, Tor Brekke og Jan Grønning	1	0	0
14.06.1959	2	Årstad	H	1	4	Erik Eriksen	0	0	1
06.06.1960	1	Sogndal	B	0	1		0	0	1
02.06.1966	1	Brann	B	1	3	Endre Blindheim	0	0	1
26.05.1967	1	Årstad	B	0	2		0	0	1
03.06.1970	1	Os	B	2	0	Knut Skare og Jan Gunnar Furu	1	0	0
28.06.1970	2	Odda	H	1	0	Reidar Bjørnstad	1	0	0
26.07.1970	3	Haugar	B	1	1	Helge Grindheim	0	1	0
29.07.1970	3 omk.	Haugar	H	1	4	Jan Gunnar Furu	0	0	1
02.06.1976	1	Os	H	0	4		0	0	1
08.06.1978	1	Ny Krohnborg	H	1	3	Tor Sletten	0	0	1
13.06.1979	1	Haugar	H	0	3		0	0	1
28.05.1981	1	Varegg	B	0	3		0	0	1
27.05.1982	1	Fana	B	0	3		0	0	1
25.05.1983	1	Halsnøy	B	3	0	Egil Olsen, Bjarte Gripnar og Tore Andersen	1	0	0
08.06.1983	2	Vard	H	0	1		0	0	1
11.06.1986	1	Brann	H	0	2		0	0	1
07.05.2003	1	Løvham	H	0	3		0	0	1
12.05.2008	1	Os	H	0	3		0	0	1
18.04.2018	1	Brann	H	1	6	Martin Grøttå	0	0	1
Totalt				19	55		4	1	17

Seriekamper (herrer 1948–2019)

År	Plass	Divisjon	K	S	U	T	Mål	P	Nivå
1948/49	2	3. divisjon D6 - Bergen	10	7	1	2	28-13	15	4
1949/50	6	3. divisjon D6 - Bergen	14	5	2	7	29-37	12	4
1950/51	5	3. divisjon D6 - Bergen	10	2	5	3	28-24	9	4
1951/52	1	2 divisjon D6 - Bergen	8	6	2	0	40-3	14	4
1952/53	5	1. divisjon D6 - Bergen	12	3	3	6	29-36	9	3
1953/54	1	2 divisjon D6 - Bergen	12	11	1	0	76-17	23	4
1954/55	2	1. divisjon D6 - Bergen	12	7	0	5	40-29	14	3
1955/56	2	1. divisjon D6 - Bergen	12	7	0	5	42-26	14	3
1956/57	1	1. divisjon D6 - Bergen	12	9	3	0	34-12	21	3
1957/58	7	Sørland/Vestland Avd. B	12	1	5	6	18-24	7	2
1958/59	2	Sørland/Vestland Avd. C	12	5	4	3	23-21	14	2
1959/60	6	Sørland/Vestland Avd. C	12	4	1	7	18-31	9	2
1960/61	5	3. divisjon D6 - Bergen	12	4	3	5	17-17	11	3
1961/62	2	3. divisjon D6 - Bergen	18	10	6	2	30-13	26	3
1963	3	4. divisjon D6 - Bergen	12	6	1	5	17-23	13	4
1964	4	4. divisjon D6 - Bergen	12	5	3	4	23-21	13	4
1965	1	4. divisjon D6 - Bergen	12	8	2	2	32-15	18	4
1966	6	3. divisjon Sørland/Vestland C	14	4	5	5	19-19	13	3
1967	1	4. divisjon D6 - Bergen	14	8	5	1	31-8	21	4
1968	7	3. divisjon Sørland/Vestland C	14	5	1	8	17-19	11	3
1969	3	4. divisjon D6 Avd. A	14	5	6	3	15-12	16	4
1970	5	4. divisjon D6 Avd. A	14	3	6	5	14-16	12	4
1971	4	4. divisjon D6 Avd. A	14	6	2	6	12-16	14	4
1972	7	4. divisjon D6 Avd. A	14	3	2	9	10-21	8	4
1973	7	4. divisjon D6 Avd. A	18	7	1	10	26-25	15	4

År	Plass	Divisjon	K	S	U	T	Mål	P	Nivå
1974	7	4. divisjon D6 Avd. A	18	7	1	10	28-33	15	4
1975	4	4. divisjon D6 Avd. A	18	9	2	7	27-27	20	4
1976	1	4. divisjon D6 Avd. A	18	9	5	4	27-19	23	4
1977	6	3. divisjon Vestland B	18	5	7	6	19-20	17	3
1978	7	3. divisjon Vestland B	18	6	4	8	23-23	16	3
1979	6	3. divisjon Vestland B	18	6	4	8	28-31	16	3
1980	7	3. divisjon Avd. D	22	9	4	9	35-38	22	3
1981	6	3. divisjon Avd. D	22	8	5	9	29-37	21	3
1982	3	3. divisjon Avd. D	22	12	4	6	34-32	28	3
1983	8	3. divisjon Avd. D	22	7	8	7	37-43	22	3
1984	8	3. divisjon Avd. D	22	6	7	9	25-35	19	3
1985	10	3. divisjon Avd. C	22	5	6	11	25-40	16	3
1986	12	4. divisjon Vestland Nord Avd. A	22	6	1	15	23-52	13	4
1987	3	5. divisjon Bergen Avd. A	22	11	5	6	39-32	41	5
1988	7	5. divisjon Hordaland Avd. A	22	9	2	11	34-44	29	5
1989	4	5 divisjon Hordaland Avd. 1	22	9	7	6	29-21	34	5
1990	4	5 divisjon Hordaland Avd. 3	22	9	4	9	38-41	31	5
1991	10	4. divisjon Hordaland Avd. 2	24	6	7	11	28-34	25	5
1992	10	4. divisjon Hordaland Avd. A	24	6	5	13	29-50	23	5
1993	2	4. divisjon Hordaland Avd. A	22	13	3	6	52-25	42	5
1994	9	3. divisjon Avd. 10	22	8	2	12	30-49	26	4
1995	12	3. divisjon Avd. 9	22	1	1	20	18-65	4	4
1996	5	4. divisjon Hordaland Avd. 2	22	10	5	7	53-33	35	5
1997	5	4. divisjon Hordaland Avd. 2	22	11	2	9	50-39	35	5
1998	7	4. divisjon Hordaland Avd. 1	22	8	5	9	32-43	29	5
1999	8	4. divisjon Hordaland Avd. 1	22	7	6	9	25-32	27	5
2000	7	4. divisjon Hordaland Avd. 2	22	8	6	8	38-38	30	5
2001	1	4. divisjon Hordaland Avd. 2	22	17	3	2	61-20	54	5
2002	9	3. divisjon Avd. 14	22	7	4	11	45-50	25	4
2003	11	3. divisjon Avd. 15	22	7	1	14	34-44	22	4
2004	1	4. divisjon Hordaland Avd. 1	22	15	6	1	74-35	51	5
2005	10	3. divisjon Avd. 15	22	6	4	12	39-67	22	4
2006	6	3. divisjon Avd. 14	20	9	3	8	51-54	30	4
2007	10	3. divisjon Avd. 15	22	7	1	14	41-62	22	4
2008	8	3. divisjon Avd. 14	22	8	2	12	42-56	26	4
2009	12	3. divisjon Avd. 15	22	5	2	15	28-62	17	4
2010	6	4. divisjon Hordaland Avd. 1	22	11	2	9	73-49	35	5
2011	3	4. divisjon Hordaland Avd. 2	24	14	3	7	71-54	45	5
2012	8	4. divisjon Hordaland Avd. 2	24	7	7	10	43-55	28	5
2013	7	4. divisjon Hordaland Avd. 1	22	9	4	9	45-55	31	5
2014	9	4. divisjon Hordaland Avd. 1	22	7	6	9	42-46	27	5
2015	6	4. divisjon Hordaland Avd. 1	24	10	4	10	58-56	34	5
2016	1	4. divisjon Hordaland Avd. 2	22	15	2	5	62-31	47	5
2017	7	4. divisjon Hordaland Avd. 2	22	7	7	8	50-50	28	5
2018	3	4. divisjon Hordaland Avd. 1	22	13	4	5	63-26	43	5
2019	1	4. divisjon Hordaland Avd. 2	22	16	4	2	62-20	52	5

	Sesonger	Kamper	V	U	T	Målforskjell	Poeng
Nivå 2	3	36	10	10	16	59 - 76	30
Nivå 3	17	292	113	70	109	483 - 470	296
Nivå 4	27	450	171	68	211	824 - 890	469
Nivå 5	24	538	248	109	181	1151 - 929	856
Totalt	71	1316	542	257	517	2517 - 2365	1651

GUTTER 2008

Bak fra venstre:

Roar K. Sævold, Jacob Svardal, Olve Meltvik, Aksel Ringdal, Kjetil K. Sævold, Ola Wallace, Viktor Kochkim og Tiger Lue Horne.

Foran: Diego Cunningham, Heine Strønstad, Thomas Kjøsnes, Magnus Matre, Christopher Brederup og Thomas Fuglum.

GUTTER 2009

Bak fra venstre: Sverre Fjell Tveiten, Henry Spjelkavik Blattmann, Fabian Berg-Høisæter, Kristoffer Broa, Eimund Ottesen Aarøy, Mathias Toftevåg Losnegård, Aksel Somby Hosøy og Sebastian Svendsen.

Foran: Kasander Bask, Noa Terserus Helgesen, Emilian P. Nilsson, Jacob Bakke Dårflot, Sahdett Azizi og Erik Frotveit Slaatten.

GUTTER 2010

Bak fra venstre: Ulrik Aasen Garmann, Oliver Oeding, Precious Olalere, Thomas Stavenes Mo, Benjamin Nyborg, Håvard Johannessen, Isak Johnsen Nilsson, Casper Huun Opstvedt, Anders Theodorsen, Elias Viken, Jonathan Østrem Stockhaus og Elliot Birkenes.

Foran: Tinius Mjøs-Haugland, Abou Osman, Samoal Yahio, Aron Tefre Hestad, Petter Holst, Erlend Berg Lindemark og Markus Eriksen.

Ikke til stede da bildet ble tatt: Jonas Skintveit Mikkelsen.

GUTTER 2011

Bak fra venstre: Nicholas Aase, Filip Pedersen, Henrik Aksel Blomgren, Eimund G. Storli, Birk Bakke Dårflot, Gabriel Melteviik, Andreas Saarik og Lyder Lilli.

Foran: Ulrik Vetaas Sæther, Amund Hosøy, Jacob Toftevåg Losnegård, Håkon Blom, Henrik Florvåg Ringdal og Emilian Lunde.

GUTTER 2012

Bak fra venstre: Magnus Haugstvedt Downing, Brage Byrkenes Vasset, Patrik Løver, Nikolas Hesjedal-Florez, Lasse Fismen Heggholmen, Herman Wagtskjold-Myran, Peter Byrkenes Vasset, Theo Eide, Øyvind Erstad Matre, Jacob Åsheim Stang og Steffen Seim.

Foran: Peter Spjældnes Tvedt, Mathias Konerliussen Isager, Tobias Tangerås Træen, Vinjar Skjerdal Kronen, Jone Kloster Hauge, Konrad Malvin Kvam, Mohammed Yousef Salah og Sylvester Isaac Biddle.

GUTTER 2013

Fra venstre: Jeremy Biddle, Omar Salah, Elixian Skare, Magnus Strømnes og Ulrik Grepne Humberstet. Henrik Bjørndal, Sverre T. Johannessen, Gustav Pallesen La Touelle, Ulrik Rolland Moe, Olav Berg Lindmark, Didrik H. Aase og Aksel Rolland Moe.

Ikke til stedet da bildet ble tatt Matas Eizentas.

GUTTER 13 ÅR

Bak fra venstre: Matheo Fredbo, Even Solbakken, Henrik Garmann, Martin Moe, Erik Downing, Torjus Hagen-Johansen, Kristoffer Saltnes, Andreas Fjæreide Helland, Bendik Raknes Ellingsen, Johannes N. Gundersen, Mika Småland, Ivar Boge Lyssand, Jonathan Alsaker Madsen og Jacob Sandnes Skaar.

Foran: Otto Berg Lindemark, Majed Hindi, Peter Emil S. Pedersen, Georg Solberg Størkson, Henning Solbakken, Andreas Solberg Brynestad, Bendik M. Steinhaug, Sigurd Leknessund, Lars Kristian Mellingen, Herman Tefre Hestad, Chris-André Kalaas, Brage Eriksen og Hans Salbu Dawson.

GUTTER 14 ÅR

*Fra venstre:
Lars Aasen Aukland, Martin Esteban Ibarra Landøy, Julian Einen, Vegard K. Thoresen, Daniel Tveit, Julian Berland, Simon Gullestad, Oskar Ekanger, Peter Ravnå og Anders Solheimsnes.*

GUTTER 15 ÅR

*Bak fra venstre:
Eskil Velle, Oliver Albertsen, Isack Fuglset, Julian H. Aarsæther, Eirik Lyssand, Julian Fjæren, Einar K. Djursvoll og Andreas V. Waraas.*

Foran: Nicolai Sundby, Victor Skogen, Bilal Said, Vetle Sagevik, Kristoffer Brynestad, Abdirahman M. Abdulle, Jørgen Abel og Ole Jacob T. Sundvor.

GUTTER 16 ÅR

Bak fra venstre:

Øistein Stang, Andreas Ekanger, Sverre Ludvigsen Phil, Leonard Skaar, Hepne Økland, Torjus Engesæther, Nikilai Viken og Trym Jevnaker Johnsen.

Foran:

Håkon Thoresen, Øivind Pettersen Valsø, Vegard Holmaas Moen, Diyar Mirzo, Håvard Yttredal, Guldbrand Brekkhus og Patrick Otterstad.

GUTTER 19 ÅR

Bak fra venstre: Andreas Ekanger, Markus Skarstein, Kristoffer Hitland, Lars Lyssand, Nicilai Haukedal, Liam Østvik og Kristoffer Garman.

Midten: Erfan Sahil, Thomas Lyngvær, Henrik Stenersen, Trym Thoresen, Martin Downing og Emil Nødset.

Foran: Tobias Ruano, Andres Felipe, Lukas Kjøsnes, Tobias Lerøy, Tobias Bakke, Ulrik Greve og Martin Sture.

A-LAG HERRER *Bak fra venstre: Claus Simonsen Lehland, Fabian Bødtker, Håvard Mikkelsen, Sebastian Skåre Tune, Eskild Båsen, Ivar Skaar, Julian Smørdal, Bjørnar Aastvedt og August Selnes.*

Foran: Geir Andre Johannessen (keepertrener), Bjørn Simonsen (assistenttrener), Helge Mehammer, Daniel Campos, Avan Warmely, Erik Dalstø, Ståle Pettersen, Jakob Thor Straten, Emil Thowsen Harloff, Ulrik Aadahl Kvalheim, Lars Dalstø, Henrik Kjelling, Aton Kaddu, Pål Thomas Herrem, Magne Hesmyr Nilsen (trener) og Sondre Hovland (naprapat).

HISTORISKE GLIMT

Mangfoldet i fotballgruppen

Hvis Sandviken skal påberope seg å være en mønsterklubb, må det være på miljøsidan. Gubbelaget har alltid gått i bresjen for å støtte de yngre utøverne, og slik har generasjoner tatt vare på hverandre og skapt grobunn for et velfungerende idrettsfelleskap og gode resultater.

Juniorlaget i fotball 1948.

Stående fra venstre: Hans Rindedal, Osvald Olsen, Hans Sagstad, Finn Christensen, Aksel Holm Gabrielsen, Louis Wiik, Odd Aune og Frank Brekke.

Foran fra venstre: Edvard Johannessen, Svein Jørgensen og Freddy Amundsen.

Seniorlagets Steinar Østerbø ble kåret til Årets fotballspiller i 1972 mens Per Gunnar Frantzen fikk tittelen Årets idrettsmann dette året.

Oddne Hellebø var en meget talentfull spiller. Han tok gullballen allerede som 12-åring og debuterte på A-laget i 1971. Odne spilte også på juniorkretslaget til Bergen og Omegn Fotballkrets i 1972 og deltok i Hortenturneringen.

Rune «Tille» Titlestad, Roald Axelsen, Jan Gunnar Furu og Roy Heggelund i kamp mot Fana på Fana Stadion høsten 1971.

A-laget 1982.

Bak fra venstre: Jan Johnstad (trener), John Mohus, Stein Nepstad, Tore Andersen, Egil Olsen, Johnny Rolvs-vaag, Vegard Iversen, Trond Nyvoll, Bjarte Gripnar og Reidar P. Bjørnestad.

Foran fra venstre: Geir Haram, Per Sivertsen, Kjell Skodvin, Jan Åge Olsen, Rune Nielsen, Tom Nielsen, Arne Nordlid og Tor Fauske.

Sandviken B kretsmeistere 1975

Bak fra venstre:

Terje Fredheim, Egil Bøe, Dag Vemund Utle, Arnfinn Espeseth, Bjørn Simonsen, Trygve Moland, Geir André Johannessen og Jan Reidar Rasmussen (lagleder).

Foran fra venstre:

Rolf Berentsen, Helge Grindheim, Thor Gudmundsen, Steinar Østerbø og Trond Fjeldstad.

Atle Borge (til venstre) og Arne Nordlid går i angrep.

Bjørn Tollefsen går høyt under en kamp på Stemmemyren mot Trane i 1973. På bildet ser vi også Arild Hetløy til venstre, og inne i målet Odne Hellebø.

Foto: Rune Tertnæs

Terje Risa i Brann-drakt 1987.

Stemmemyren myldret av unge spillere

1960-tallet var en gullkantet tid for spillerrekruttering. Hellen skole med fire klasser på hvert trinn sørget for akkurat den tilveksten idrettslaget trengte. Enda bedre ble det ved overgangen til 1970-tallet da Lønborg skole etablerte seg med tre paralleller. Og dette til og med før jentefotballen startet. Det måtte bli suksess.

Ovenfra og ned, venstre spalte:

Fotballskole høsten 1970.

Godt guttelag fra 1970-tallet.

Guttelaget 1971.

Høyre spalte:

Lillegutter avdelingsmestre 1971.

Et småguttelag fra 1970-tallet.

Juniorlag fra 1971.

Juniorlaget 1971.

Juniorlag 1976.

Disse guttene ble kretsmestre for lillegutter i 1971 med bl.a. Bjørn Are Lien, Jan Erik Kolaas, Tor Nilsen, Terje Risa og Henrik Thomassen.

Fotball Juniorstyret Herrer 1976. Bak fra venstre: Jorun Carlsen, Aud Risa, Eivind Espedal og Laila K. Olsen. Foran fra venstre: Per Riise Pedersen, Jørund Eidsnes og Thomas Espedal. Jan Reidar Rasmussen var ikke til stede da bildet ble tatt.

Foto: Rune Tertnæs

Guttelaget som vant Brann Cup 1976.

God oppslutning på trening i 1978. Her er hele A-stallen samlet.

Jan Erik «Knotten» Johnsen (keeper og kaptein), Trygve Klepp, Rolf Andersen, Kim Kristoffersen, Oliver Berdal, Trond Julsham, Eirik Augestad, Pål Vatle, Tommy Ohnstad, Bjørn Andersen og Knut Egil Pettersen.

En solid småguttetropp i 1974.

Jentelag i Voss Cup 2003.

Norway Cup 2003

Gutter 17 og 19 i 2008.

Juniorlaget i Norway Cup i 2005.

Gutter 15 og 16 i 2006.

Voss Cup 2000 G90.

Premieutdelingen i Norway Cup 2014 der Sandviken-Varegg vant jentenes juniorfinale i 7er fotball med 2 senere elitespillere fra egen stall, Marina Heggernes Jensen og Elida Knudsen.

Juniorlag fra 2009, som kom til kvartfinalen i Norway Cup.

Norway Cup 2006.

Familien Fjeldstad / Naalsund

Hvor har Lisa fotballgenene sine fra?

Mens onkel Trond var opptatt av om det var plass til hele etternavnet på Lisas drakt, har andre som har fulgt kvinnelagets kamper i Toppserien lurt på når Lisa Fjeldstad Naalsund ville få sin velfortjente A-landslagsdebut. Men siden det for tiden ikke er gubbelaget som tar ut landslagstroppen, må vi nok vente til landslagsledelsen ser det samme som oss. Men det kan fort komme endringer.

I mellomtiden kan vi lure på hvor hun har fått sine fotballkvaliteter fra – onklene Tore og Trond som høstet sin fotballvisdom på Stemmemyren eller fra sin far Paal, som for øvrig var en habil fotballspiller og som i dag er tilknyttet kvinnelagets legeteam. Vi går for det siste og legger til at mor Lisbeth fortsatt er en habil håndballspiller som utøver håndballens finesser sammen med likesinnede på Sandviken Piker 33.

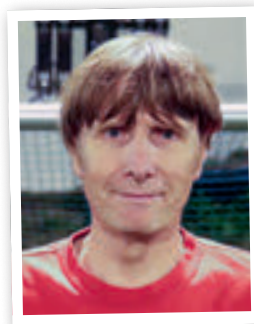
Fra venstre: Onklene Tore og Trond Fjeldstad, Lisa Fjeldstad Naalsund, mor Lisbeth Fjeldstad Naalsund og mormor Liv Fjeldstad.

Far Pål Naalsund er innfelt i bildet.

Bak fra venstre: Kåre Thomsen, Steffen Roth, Tore Fjeldstad, Jan Thore Urheim, Jon Arne Mølstad, Terje Einarsen, Trond Fjeldstad og Rune Kvitastein. Foran: Helge Hopen, Henning Dahl, Helge Omdahl, Thor Gudmundsen, Rune Nielsen, Arvid Ones, Svein Aspelund, Egil Olsen og Egil Haugland.

Rune Nielsen har vært pådriver, manager og inspirator for å holde veteranlaget i god form over mange år.

Sandviken/Fjell en suksess

Sandvikens veteraner har spilt aktivt i mange år og er en del av de yngre veteranene i IL Sandviken, gubbelaget, forteller Thor Gudmundsen.

Etter at mange av spillerne ble 50 år, ønsket laget å delta i Veteran over 50 år. Det var vanskelig å samle et rent Sandvikenlag, derfor ble Sandviken og Fjellkameraterne enige om å danne et lag sammen. Lagets navn ble Sandviken/Fjell. Dette laget har mange fine resultater å vise til over en periode over flere år.

I 2009 vant laget sin avdeling i 1. divisjon, og spilte finale mot Fana på «Gullmyren» (den minste banen på Stemmemyren). Det ble dessverre tap 0–1, men det var en god kamp, tett og jevn med meget hederlig innsats. I 2014 ble laget seriemester i 2. divisjon.

Nå, i 2020, ønsket laget å kjempe i Veteran over 60 år, og laget var påmeldt til serien. Coronasituasjonen satte dessverre en stopper for dette. Laget ser med spenning frem til hva som blir mulig i 2021.

Laget består av mange interessante og flotte personligheter. En av de mest aktive, Rune Kvitastein, reiser frem og tilbake fra Norheimsund for å delta på veteranenes trening. Dette sier mye om hvor viktig dette er, og noe om samholdet for hele gubbelaget i IL Sandviken. De trener to ganger i uken på Stemmemyren Idrettspark, enten på den lille banen «Gullmyren», ellers er banen i «Dumpen» arena. Redaksjonskomiteen var på besøk en varm mandagskveld sent i september 2020, og det var 17 veltrente veteraner på trening. (se bildet)

HORDALAND FOTBALLKRETSEN
Seriemester 2014
VETERAN OVER 50 ÅR

Følgende har spilt for Veteranlaget i sesongen 2014:

Thor «Yashin» Gudmundsen	Terje «Dribleren» Einarsen
Tore «Klippet» Fjeldstad	Morten «Teknikeren» Ludvigsen
Trond «The Voice» Fjeldstad	Jan «Overal» Jakobsen
Erik «Den harde» Bjørdal	Kåre «Tankerter» Thomsen
Erik «Den sindige» Holst	Helge «Individualisten» Omdahl
Rune «The Boss» Nielsen	Morten «Kaspersens» Lorentzen

IL SANDVIKEN

Hvem er det som tramper på mitt gress?

Helge Grindheim – med både spiller- og lederbakgrunn – deler her sine betraktninger om Sandviksgubbenes, eller rettere sagt bukkenes, yrende fotballek på grønne flater og fellesskapet utenfor banen:

– Det var en gang noen bukker som begynte å bli fete, dvaske, statiske og humørsyke. Enkelte av disse var Sandviksgutter i 60–70-årsalderen. Årene på fotballbanen hadde satt sine spor i muskler, ledd, hode, mage, humør og livsgnist. Savnet av aktivitet, fellesskap og utagerende arenaer var stort og ble etter hvert påtrengende.

I Sandvika satt en vis mann, Per Ravn Omdal. Han hadde pleid omgang med Platini, Pele, Drillo, Arne Scheie og andre av fotballens fordums helter og ledestjerner. En mann for de store anledningene, og skulle det vise seg, også for de små hverdagslige stundene. Han hadde tatt initiativ til FotballFitness 65+. Fotballtrening tilpasset aldersseniorer, uten sugende taklinger og dype løp. Mer en form for glad-fotball hvor en god replikk blir like mye verdsatt som en overstegefsinte.

Gubbelaget kontaktet Ravn Omdal, og den tidligere UEFA-visepresidenten ble hentet til Stemmemyren våre 2017. Han orienterte om NFF-opplegget og ledet den første treningen for Sandviken 65+, humørfylt, lærerikt og engasjert. Med seg i

Helge Grindheim

Gåfotball-gjengen 2020.

Bak fra venstre:

*Kåre Julshamn, Alf Nielsen,
Helge Grindheim, Terje
Fredheim Gunnvald Ramsøy
og Rolv Behrens.*

*Foran: Gunnar Apelthun,
Jan Gunnar Furu, Trond
Fjeldstad og Dag Vemund
Utle.*

sekken fra fotballens norske Mekka på Ullevaal hadde han baller, vester, markører og strikk, alt som trengs for en meningsfull fotballaktivitet i moderne tid. Kondisjon, løpskraft, forståelse, teknikk og taktikk måtte vi ordne med selv etter fattig evne og lyst. Deltakerne ble så rørt over de milde gavene fra NFF at minnene fra 1950-årene, da Amerikabåtene kom til Skoltegrunnskaien, fremkom på netthinnen. Drømmene om ferske appelsiner, bananer og amerikansk tyggis svirret i hodene på de fremmøtte mens gråteklumpen nedi halsen tjuknet.

Gubbestyret hadde for anledningen slått på stortrommen. Etter treningen ble det servert snitter og varm sjokolade med krem på hvite papirduker som var gjensatt etter de siste ukers evenementer i festsalen. Begivenheten var spesiell, men damasken ble værende i kommoden. Under drøsen ble det klart at Per Ravn Omdal frem til i dag er Norges yngste D-trener i NFF-systemet. Etter en del diskusjon rundt bordet kunne en konstatere at den nest yngste og tredje yngste D-trener i NFF også frekventerte Mølstadsuiten denne ettermiddagen. Geir Davik og Jan Gunnar Furu tok nemlig utdannelsen samtidig.

Dette var starten på Gåfotballen i Sandviken. Hver torsdag kl. 09.45 møtes over-årige fotballnerder til kameratslig kappestrid og meningsutveksling på «Dumpen» og i klubbhuset. Garderobekultur, oppvarming, fotballek, uttøying og dusj belønnes med lunsj i Mølstadrommet. Noen trener og andre spiser lunsj uten å trene. Som bukkene i eventyret tramper vi på gresset og noen vil bli fete, men de fleste er i godt hold. Sammen etterlever vi IL Sandvikens kjerneverdier: inkludering, lagånd og samhold.

Er det noen bukker der ute, så er det liv på seteren («Dumpen») hver torsdag kl. 09.45. Budeiene har fri, men du kan glemme VitaePro og Albyl, for vi sørger for puls, baller, vester, markører – og strikk har vi også. Lyst, initiativ og fremmøte er ditt anliggende.

- Ser du lukken eg løper i?
- Sa du løpe?!

To småguttelag i semifinale

– I konkurranse med over 60 lag spilte begge våre småguttelag i fotball seg fram til sesongens sluttkamper. Ja, den gang var det nærmere 30 smågutter (12–14 år) i spillerstallen. Derfor hadde vi to lag. Selv om 1. laget hadde de antatt beste spillerne, var det ganske mange som var innom 1. laget. Men 2. laget var og meget godt, så når seriespillet var slutt, hadde begge lag vunnet sin pulje. Men ikke nok med det, begge lag gikk også videre i sluttspillet. De vant sine kvartfinaler og møtte hverandre i semifinalen.

Lagenes trener/lagleder den gang var Bjørn Simonsen d.y. Han forteller følgende:

Semifinalen skulle gå på Møhlenpris, og fordi jeg til vanlig var lagleder for begge lag, valgte vi å gjennomføre det i semifinalen og. De skiftet selvfølgelig ikke i samme garderobe siden de for anledningen var motstandere. Jeg satte derfor lik tid til begge lag i garderoben. Der gjennomgikk jeg hvordan 1. laget skulle slå 2. laget og gjorde det motsatte i den andre garderoben. Kampen ble ganske jevnspilt, men 1. laget vant 3–0 til slutt og gikk dermed videre til finalen. I finalen vant Nordnes 1–0 over 1. laget.

Det var sesongen første tap for 1. laget i kretskamper. Litt av en bedrift.

2. lagets innsats har oversteget alle forventninger. Imponerende er juniorgruppens kommentar. Det er første gang i fotballkretsens historie at en klubb har fått 2 lag så langt i en og samme aldersgruppe. Gratulerer smågutter!

Sakset fra IL Sandvikens medlemsblad, desember 1973

IL Sandviken Smågutter 1.

IL Sandviken Smågutter 2.

KVINNEFOTBALL

«Damefotballens far»

IL Sandviken og Bergen har mye å takke Jan Reidar Rasmussen for. Uten hans utrettelige og målrettede arbeid er det ikke sikkert at jente- og kvinnefotballen hadde stått så sterkt her på berget. Men æren deler han gladelig med flere viktige aktører som har bidradd fra den spede starten i 1976 og de mange som gjør en kjempejobb i dag. For han er og har alltid vært en ihuga lagspiller.

I 1964 fikk han sitt første tillitsverv i IL Sandviken ettersom han ble valgt som styremedlem i fotball junior. Etter ett år i juniorstyret i Marius Solberg sin tid, ble det en pause til 1969 da han igjen ble valgt inn i juniorstyret. Broren Per var også med i styret i 1964, og de hadde begge vært trenere/lagledere i juniorgruppen i den perioden de hadde pause fra styrevervene.

Men Jan Reidar Rasmussen startet sin klubbaktivitet i Sportsklubben Hellen, en guttestyrt klubb som samlet flere enn 100 gutter i Ytre Sandviken i perioden 1956–1960. Klubben søkte aldri om opptak i Fotballkretsen – det var nok mange i IL Sandviken lettet over. Distansen fra Øyjordsveien til Stemmemyren og ILS var kort. Jan Reidar var fra sin tid i Sportsklubben Hellen kjent for sine lange backaspark. Avstanden fra Øyjordsveien til Stemmemyren kan godt betegnes som «bare et backaspark unna».

– I Sandviken manglet det ikke på trener- og lederutfordringer, men hele tiden var fotballen en idrett som bare var forbeholdt guttene. Tilfældigheter kan ofte komme til å prege utviklingen. 1975 skulle være det året Fotballforbundet (NFF) åpnet for kvinnefotball. Det skulle også være året da Langhaugen skoleidrettslag fremmet det som skulle bli det banebrytende forslaget på kretstinget andre søndag i advent, om å starte opp med en cup-turnering for kvinnelag. Et forslag som Fotballkretsens styre sa nei til, forteller Jan Reidar Rasmussen og fortsetter:

Jan Reidar Rasmussen har betydd enormt mye for utbredelsen av jente- og kvinnefotballen. Slik fremsto han i Morgenavisen i 1979.

Laget som tok bronse i Norway Cup 1979. Bak fra venstre: Jan Reidar Rasmussen, Vibeke Holmeffjord, Trude Stendal, Laila Konglevoll, Mette Anita Knudsen, Monica Neset, Jane Eikås og Elisabeth Mikkelsen. Foran fra venstre: Kristin Aase, Mette Hammersland, Birthe Sande, Mariann Neset og Tone Angeltveit.

Første kvinne på Kretstinget IL Sandviken har alltid vært tidlig ute når det har dreid seg om å få frem kvinnene. Her er junioroppmann Laila K. Olsen flankert av generalsekretær i Norges Fotballforbund Nicolai «Nicken» Johansen og kretsformann Magne Lunde høsten 1975.

Foto: Frank Skadal

– Var det en lykkelig tilfeldighet både for oss i Sandviken og fotballen i Bergen og Hordaland at Langhaugen ikke møtte opp på Grand denne søndagen? Men IL Sandviken lot ikke denne anledningen gå fra seg. Klubben stilte med formannen Reidar Bjørnstad og junioroppmannen Laila K. Olsen, som dermed ble første kvinne på fotballkretstinget. Våre delegater forsvarte forslaget til Langhaugen med betydelig kraft. Tap av treningstid, trenere og svakere økonomi var noen av argumentene som motstanderne fremført som konsekvenser av jente/kvinnefotball. Her var det få som nevnte NFFs formålsparagraf: Å arbeide for å utvikle og utbre fotballsporten. Forslaget til Langhaugen falt, men det var umulig å merke seg at betydelig mindretall hadde støttet jentene. Våren kom, og ettertankens klarnende kraft resulterte i seriefotball for både jenter og kvinner.

IL Sandviken hadde egentlig ingen valgmulighet, det nytter ikke å være stor i kjeften, for så å la toget passere forbi. Så skulle det vise seg at det her ute hvor våren først viser sine tegn, var det jenter som alt spilte fotball. Det gikk rykter om at det både oppe i Øyjorden og ute på Lønborg var jenter som kunne spille fotball. Slike former for innrømmelse satt veldig langt inne. Tilfeldigvis var jeg dette året fri for treningsoppgaver, et år med videreutdanning i historie ble prioritert. Eventuell tvil om å satse på jentene forsvant allerede under den første

Graabræk – en pilar i klubben

Bjarne Ø. Graabræk er med sine 25 sammenhengende år i lederskapet en pilar i klubbens virksomhet, skriver Rune Tertnæs og Jan Reidar Rasmussen.

Lederepoken startet i håndballstyret i 1994, og han fortsatte som styreleder i en tiårsperiode (1998–2008) i klubben. Bjarne tok gang på gang lederansvar, også når motvinden blåste. Mange bør takke ham for det!

Innen det som i dag er Toppfotball kvinner har han bekledd de fleste verv – også med tillit i arbeid for krets og forbund. Med bosted nær Hellemysrholmen, og med bakgrunn fra «Hannaen» (NHH), Svæverudkoret, Ynglingen og Sandviken Toppfotball er Bjarne Ø. Graabræk kapabel for de fleste oppgaver.

treningen. Blant de 30 spente jentene som var møtt opp under dårlige værforhold på Stemmemyrens grus, var en lynrask 12-åring fra Lønborg. Hun skulle bli en av våre største med flagget på brystet. Sesongen 1976, den første i Fotballkretsens regi, skulle bli et tidlig gjennombrudd for IL Sandviken som første kretsmester i jentefotball. Osterøy ble beseiret 3–0 på bortebane i den avgjørende kampen der Laila Konglevoll scoret alle målene.

Så skulle tilfeldigvis et uhell, en liten skade i 1977, få stor betydning, liker vi i Sandviken å tro. Arena er Gullmyren, den minste gressbanen på Stemmemyren, hvor de aller yngste årsklassene pleide å spille sine kamper. Her møtte Sandvikens kvinnelag Gneist til kamp. Laget fra «Gråsonen», som vi noe diskriminerende kalte laget fra Blomsterdalen for. På en så liten bane ble det rikelig med kroppskontakt og tøffe taklinger. Tilfeldigvis (?) hadde laglederen til Gneist glemt å ta med medisinskrinet. Den til tider nådeløse forsvarsspilleren hos gjestene, Mette Hammersland, var gått ned for telling, og blod var å se. Vanskeligere var det å se laglederen og medisinskrinet. Imidlertid var Sandviken utstyrt med både lagleder og medisinskrin. Den nødvendige hjelp til å stanse blodtapet ble utført, og kampen kunne fortsette fulltallig. Senere dette året meldte Mette og flere andre sterke kvinner fra Gneist overgang til oss. Det skulle etter min mening vise seg å være den mest betydningsfulle overgang i klubbens historie.

– Hvem vil du trekke frem som beste kvinnelige spiller?

– Den var ikke lett. Jeg vil si 1–1 mellom Trude Stendal og Gro Espeseth, to flotte ambassadører for kvinneidrett. Trude viste veien. Hun var gull verd for både klubben og hele det ekspanderende fotballmiljøet da hun slo igjennom. Hun løp 100m på 12,4 og var lynkjapp på de første fem meterne. Hun trente godt. Det var aldri noen syting. Hun var bare sint på seg selv om det ikke gikk så bra, og så hadde hun stor respekt for sine motspillere. Gro var ledertypen som alltid ga 100 prosent og fikk de andre med seg. Med EM-, VM – og OL-gull på samvittigheten har hun vært en bauta i norsk fot-

Disse kvinnene kan trygt få kjælenavnet «go'jentene» til Jan Reidar. De har vært med på å bygge opp kvinnefotballen i IL Sandviken sammen med Jan Reidar Rasmussen siden tidlig på 1970-tallet. De har fått glede av hans initiativ og kunnskap.

Foto: IL Sandviken

IL Sandvikens gullmedaljevinnere i Norway Cup 1982.

Bak fra venstre: Jan Reidar Rasmussen (trener), Trude Instebø, Kristine Breivik, Linda Clausen, Carina Johnstad, Randi Stray, Tine Steffensen, Siri Huseby og Henry Hansen (leder).

Foran: Reni Østerbrøt, Marianne Ellingsen, Tove Otterlei, Gry Johannessen, Lena Hansen og Kjersti Otterlei.

ball, og selvsagt også meget viktig som kaptein for Sandviken, også som norgesmester for klubben i 1995. Nominert i «verdenstoppen» som forsvarsspiller.

Jan Reidar har også markert seg som idrettsleder utenfor Sandviken – både lokalt og nasjonalt. Han var leder av Idrettsrådet i Bergen 1987–1991, leder av Hordaland Idrettskrets 1991–1995 og har også et lidenskapelig forhold til skøytesporten. I perioden 1998–2002 var han leder av Hordaland Skøytekrets og fra 2001 til 2003 visepresident i Norges Skøyteforbund. Han har mottatt flere kommunale utmerkelser, og i 2005 ble han tildelt Kongens fortjenstmedalje i sølv.

Bergen og Omegn Fotballkrets, kretsstinget 9. desember 1978

Kretstinget ble en avgjørende milepæl i arbeidet for likestilling

IL Sandviken var godt forberedt, og vi hadde fire forslag på sakslisten under innkomne forslag, forteller Jan Reidar Rasmussen. Kretsstyret gikk imot alle fire forslagene. Begrunnelsen var etter min mening syltynn fra kretsens side. De ville ha full frihet til å fordele kampene etter bane- og garderobekapasitet. Dette ville resultere i at kvinneklassen ikke var sikret å spille på baner med godkjente målbur (7,32 x 2,44). Kvinnene kunne fortsatt bli henviset til lilleputtbaner. Neste forslag var at kampene i kvinneserien spilles om våren i avdelinger oppsatt av kretsstyret. Etter at alle lagene i avdelingene har møtt hverandre en gang i vårsongen, blir de 8 til 10 beste overført til førstedivisjon om høsten. Lagene i førstedivisjon spiller enkel serie og vinneren blir kretsmester. De øvrige lagene danner 2.divisjon og spiller enkel serie.

Så viste stemningen på kretstinget at vinden hadde snudd. IL Sandvikens to første forslag ble vedtatt med et klart flertall. IL Sandviken var nå i en posisjon der det var realistisk å regne med flertall for alle våre fire forslag. Rent strategisk valgte vi å trekke våre to siste forslag om henholdsvis en kvinnekomite og oppstarten av kvinnekretslag fra 1979 av. Disse to siste forslagene valgte så fotballkretsen å realisere i 1979. Vi kunne fortsette den lange marsjen mot likestilling med et flertall av fotball-Hordaland i ryggen.

«Mor Sandviken»

Britt Kalstads interesse for Sandviken startet som for veldig mange andre med at ungene ble engasjert i fotballen for 25 år siden. Sønnen spilte på aldersbestemte lag i vår klubb og datteren tilsvarende på et samarbeidslag med Varegg. Britt var alltid til stede - på seriekamper og cuper, og hun har også vært lagleder, beretter Rolv Behrens:

- Norway Cup og Oslo ble tidlig et fast reisemål for Britt. I BT 31. juli.2012 var det et intervju med henne på Ekebergsletta med et stort bilde av «Mor Sandviken» og en overskrift over 4-spalter. Dette var hennes 17. deltagelse i Norway Cup på rad. Senere har dette tallet steget til 22. Gjennom jobben i hotellbransjen har Britt i årevis skaffet Sandvikslagene rimelig og sentral overnatting i Oslo under Norway Cup, og i Bergen har hun skaffet mange Sandviksjenter jobb som stuepike på sin arbeidsplass.

Britts innsats for herrelaget i fotball har vært av uvurderlig betydning. Hun har vært styremedlem og kasserer i tre år og har tatt seg av kiosk/kjøkken under kamparrangementene deres gjennom veldig mange år. Hun har også vært styremedlem for Fotball Kvinner Junior i hele 9 år.

Etter opprustningen av Stemmemyren har Britt hatt ansvar for VIP-rommet under kamper samt kjøkken- og kiosk-tjenester for kvinnelaget i fotball. Med etableringen av proffdag for jentene har Britt påtatt seg arbeidet med ukentlig lunsj- og middagsservering.

«Mor Sandviken» nyter den største respekt for sin væremåte og personlighet - hun er gull verd for idrettslaget, som honorerte Britt med gullmerket i 2015.

«Mor Sandviken» fikk god spalteplass i Bergens Tidende 31. juli 2012.

IL Sandvikens vinnerlag og de første kretsmeistere i jenteklassen i 1976.

Bak fra venstre: Trener Jan Reidar Rasmussen, Laila Konglevoll, May Britt Mikkelson, Anne Marie Nilsen, Tone Knudsen, Monica Neset, Mette Eide, Mette Knudsen og Benedicte Amundsen.

Foran: Trude Stendal, Birthe Sande, Tove Hansen, Cathrine Wulf, Gerda Høvik, Marian Neset og Vibeke Holmefjord.

Foto: Svein Solheim, Morgenavisen

Tidslinje

Her er tidslinjen for jente- og kvinnefotballen pluss verv og aktiviteter i gruppen.

1976 Jentene ble de første kretsmeistere i Bergen og Omegn Fotballkrets.

1979 IL Sandviken ble kretsmester for kvinner.

1980 A-laget deltok i en internasjonal kvinne-turnering i København. Motstanderne spilte i 1. og 2. divisjon i sine respektive land. Det ble seier 3–0 over Virum-Sorgenfri, en pioner i dansk kvinnefotball. De nederlandske klubbene JSV Nieuwegein og G.D.V ble beseiret henholdsvis 3–1 og 1–0 mens det mot belgiske Brussel 71 og ikke ukjente Malmø FF ble 1–1. 2. plassen i eliteklassen var så langt Sandvikens beste prestasjon, og den ble behørig feiret 17. mai på dansk jord.

1982 Sandviken gikk for første gang til topps i Norway Cup, klasse S – jenter 14 år (11'er-fotball).

1983 Kampen om å få til en Vestlandsserie ble vunnet, og Sandviken er med fra starten av i 1984.

1987 Dette ble første år med landsomfattende serie. Sandviken er ett av to lag fra Vestlandet. Sammen med Trondheims/Ørn (nå Rosenborg kvinner) og Klepp har Sandviken vært med i toppfotballen for kvinner i alle 33 årene. 1. divisjon ble hetende Toppserien i 1996 – besto av 10 klubber til og med 2006, fra 2007 12 klubber. Følgende år har Sandviken spilt i den nest øverste divisjonen (men tilhørende Toppfotballen): 1990, 2000, 2001, 2003, 2008, 2010 og 2014.

Medaljer i 1. divisjon/Toppserien: bronse i 1991 og 1995. Sølv i 1996.

NM-finaler for kvinner: 1991, 1995 og 2018. Vinner 1995.

2001 Sandviken vant klasse R i Norway Cup – jenter 15/16 år (11'er-fotball).

2003 og 2004 Seier i klasse Q – jenter 18/19 år (11'er-fotball).

2014 Samarbeidslaget Sandviken/Varegg vant klasse W – jenter 18/19 år (7'er-fotball).

Cupfinalelaget 2018 i Telenor Arena.

Bak fra venstre: Laila Himle, Amanda Perez, Ingrid Spord, Tatiana Matveeva, Kristina Grøndal og Stine Hovland. Foran: Karoline Bakke, Nora Gjøen, Kennya Corder, Camilla Ervik og Marije Brummel.

Foto: Hordalandsfotball v/Odd Løvset

Sentrale støttespillere/ledere i gruppen: Laila Konglevoll, Jan Magne Ottesen, Stein Nepstad, Arne Nordlid, Bente Ottesen, Mariann Gjøen, Bjarne Graabræk, Vibeke Bastesen og Ingvild Jarnæs.

Sentrale spillere med lang fartstid: Hege Hope og June Roa Hammersland.

Trenere med lang fartstid og som har vært viktig for utviklingen av Toppfotball kvinner: Hege Hope og Øyvind Nordtveit (2009–2017). Sistnevnte er eneste med UEFA Pro-lisens i Sandviken.

Følgende har vært daglig leder: Mariann Gjøen (to ganger), Bente Ottesen, Ingvild Jarnæs og Madeleine Giske.

Ledere som har hatt sentrale verv: Tone Angeltvedt, daglig leder i Serieforeningen for Kvinnefotball, 1996–2016, Bente Ottesen, leder- og kontrollkomite NFF, Marian Gjøen, NFFs valgkomite pluss Serieforeningen for kvinner og Arne Nordlid, leder Serieforeningen for Kvinnefotball. Mette Hammerslands verv er i artikkelen om henne.

Arrangementer/tiltak: Lerøy Jentecup (1978–2019), Fotballskole – startet i 1996 som Gro Espeseths fotballskole – nå Tine fotballskole for gutter og jenter, Toppfotballsamarbeid Vest og Gatelag – eneste kvinnelag som har dette.

Frivillige: 35 frivillige hjelper til på kamper og arrangementer. Denne gruppen arrangerer flere sosiale tiltak og har et svært godt miljø.

Old girls-lag: Har spilt seriefotball fra og med 1990. De siste årene har man hatt lag sammen med Eidsvåg, men spiller i Sandvikens drakter. Hvert år deltar laget i Veterancupen i Lærdal. Mange av spillerne er også frivillige på klubbens arrangementer.

Sosialt: Har en gruppe på 11 Sandvikenjenter som samles ofte. Flere var med på oppstarten i 1975.

Ledermiljø: Dette har klubben vært viden kjent for i alle år. Sandviken Toppfotball har alltid stilt på NFF og Serieforeningens tiltak. I mange år var Bente Ottesen, Mariann Gjøen, Arne Nordlid og Mette Hammersland sentrale på kvinnesiden i Norge slik at mange kjenner godt til Sandviken.

I august 2017 var det åpning av nye Stemmemyren. Grunnet Toppfotballen ble det bygget et nytt, flott stadionanlegg.

8. september 2020 ble det klart at Alexander Straus vender hjem. Han blir igjen hovedtrener for toppserielaget. Det dreier seg om en fireårs-kontrakt med Sandviken som løper fra 1. januar 2021. Straus har vært trener for Norges U23- og J19-lag.

Øyvind Nordtveit var trener fra 2009 til og med 2017. Han gjorde en meget god jobb og har UEFA Pro-lisens.

Jan Magne Ottesen

«Old girls»-laget er her i en av de mange vakre og fine gatene i Roma med herlige restauranter og butikker.

Bak fra venstre: Vibeke Bastesen, Monica Neset Birkelund, Tone Angeltveit, Gry Johannessen Flaa, Trude Instebø Hansen, Laila Konglevoll, Bente Ø. Ottesen og Mette Magnussen.

Foran fra venstre: Vivi Sandvåg, Mariann Neset Gjøen og Mette Hammersland.

Offensiv damekamp på Stemmemyren

Sandviken-damerne Karin Aache (S.V.) og Tordis Johannessen angriper — støttet av Anne Mathiesen til bakgrunnen.

Det er lenge siden en fotballkamp har vakt så mange oppmerksomheter som damelagets seier mot Sandviken og Branns på Stemmemyren i går. Nærmere 1000 mennesker hadde samlet seg på den grønne gresset. En publikumskare på ca. 1000 omkranset banen og applauderte villig vekk spillernes prestasjoner. Med en klar 5-0-seier til Sandviken ble muligens en idé om fremtidig jentefotball sådd denne junietermiddagen for 50 år siden.

Hvor var du da Norges første fotballkamp for kvinner fant sted på Stemmemyren, 4. juni 1970?

Som en del av underholdningen på idrettslagets 25-årsmerking ble det arrangert en fotballkamp mellom Sandviken og Branns håndballkvinner. Kampens dommer var ingen ringere enn «Knixen» som så ut til å kose seg sammen med kvinnene på det grønne gresset. En publikumskare på ca. 1000 omkranset banen og applauderte villig vekk spillernes prestasjoner. Med en klar 5-0-seier til Sandviken ble muligens en idé om fremtidig jentefotball sådd denne junietermiddagen for 50 år siden.

LESTVILANDY SANDVIKEN STIFTELSE 20-6-1944
 POSTBOKS 1112 SANDVIKEN POSTBOKS 111101

Sandviken, 4/7-1970.

"AFTRAPNING".
 J. SANDVIKEN.
 Laks.

Ans. J. SANDVIKENs ordre av Jentefotball 27/6/70.

J. S. SANDVIKEN tillater seg i all høflighet å ønske ledets styrets avis om et landets første fotballkamp for damer ble avviklet den 4. juni i Bergen. Med Jentefotballens store 1970-71 allsidig opplysning, idrett og sport, vil jeg gjerne uttrykke at de tidligere damer fra SANDVIKEN og Branns har vært ute. De har vært aktive i årene som kommer og dette er en stor seier for dem. De har vært aktive i årene som kommer og dette er en stor seier for dem. De har vært aktive i årene som kommer og dette er en stor seier for dem.

Med sportelig hilsen for
 J. S. SANDVIKEN,
 Ans. Jentefotballen.
 Jentefotballen.

Med vennlig hilsen
 Jentefotballen

Fotos: Rune Tertnæs

Showkamp 1978

Stemmemyren (BA): Sandvikens arrangement før kampen mellom Sandviken og Varegg lørdag, ble ikke spolert, selv med værgudene på sitt verste. Arrangementet ble fullført og ble en suksess. Værgudene gjorde sitt verste for å ødelegge for Sandviken, men «Kniksen» i storform, Bill Elliott som drivende midtbanemann med kjempescoring. Harry Hansen, Leon Luckow, Ove Thue, Reidar Hannestad, Jacob og Inger-Lise Skarstein, Per Pedersen og sist men ikke minst Tørleif Orflet og Ivar Farestvedt trosset alle værguder, og laget festivitas mot Sandvikens damelag.

Kilde: Bergens Arbeiderblad. Tekst: Finn Bjørn Tønder. Foto: Rune Tertnæs

FOTBALL-SHOW
PÅ STEMMEMYREN
for hele familien
lørdag 16/9
kl. 16.00

KJENDISLAG:
 I mål: IVAR FARESTVEDT – ROALD KNIKSEN JENSEN,
 HARRY HANSEN, JACOB SKARSTEIN, INGER LISE SKARSTEIN,
 LEON LUCKOW, OVE THUE, m/ flere... BILL ELLIOT
 SANDVIKENS DAMELAG:
 (SEMIFINALIST NM – 78)

KL. 17.00: ÅRETS SISTE HJEMMEKAMP I 3. DIVISJON.
SANDVIKEN — VAREGG
 GÅ IKKE GLIPP AV LOKALOPPJØRET
 ENTRE: VOKSNE KR. 10,00 BARN KR. 5,00

HELLEN SKOLES MUSIKK-KORPS SPILLER FØR KAMPENE

Morgenavisens redaktør, Leon Luckow og musiker Ove Thue i fri dressur. Ikke rart at Ivaren som en anerkjent målvakt, ser litt forfjamsset ut.

Foto: Rune Tertnæs

Etter showkampen på Stemmemyren i 1978 kom det en hyggelig hilsen fra Bill Elliott, Sunderland til IL Sandviken v/Rune Tertnæs.

«Lynnedslag» i Lüneburg

En varm sommerdag, lørdag 7. september 1985, i den tyske byen Lüneburg (sør for Hamburg) fikk bokredaktøren oppleve Trude Stendal i fri utfoldelse. Vest-Tyskland skulle møte det norske landslaget, og vertskapet regnet med en grei seier. Men den gang ei. Norge hadde med den spinkle, men lynkjempe Sandvikenspilleren. Hun var et stadig uromoment og løp gang på gang fra hjemmelagets forsvarere.

Det tyske laget viste knapt hva som hadde truffet dem, men da sluttsignalet gikk, hadde Norge vunnet 3–2 etter to mål av Lønborg-ekspressen. Kari Nielsen scoret også. Vest-Tyskland hadde startet storsatsingen på kvinnefotballen på den tiden. På laget som tapte for Norge spilte Silvia Neid. Hun skulle senere bli legende i tysk kvinnefotball. Hun vant EM tre ganger som spiller (1989, 1991 og 1995), men det er som trener Neid vil bli husket. Hun trente Tyskland fra 2005–2016 og hadde en seiersprosent på 73,96 prosent. Under hennes ledelse vant Tyskland VM-gull i 2007, EM-gull i 2009 og 2013 samt OL-gull i 2016. Tre ganger ble hun kåret til verdens beste trener (2010, 2013 og 2016). Kanskje hun lærte noe denne ettermiddagen i Lüneburg?

Men tilbake til Trude Stendal. Hun hadde drevet med ballett i seks år. Men en dag i 1975 gikk hun på fotballtrening og meldte seg inn i Sandviken istedenfor for å gå på balletten. Som 12-åring begynte hun å trene fotball, men hadde spilt med guttene i gaten. Hun var med da Sandviken tok sitt første kretsmesterskap for jenter i 1976.

Trude Stendal drev med mer enn fotball – både håndball og friidrett. Hun løp 100m på 12,4 og ble nr. 3 i KM på Fana Stadion. Trude representerte Gular og Eidsvåg på friidrettsbanen og har en 3. plass med Eidsvåg fra Holmenkollstafetten. Hun har også deltatt i Nymark- og Breimstafetten.

På fotballbanen hadde hun stor fremgang, og A-laget ble neste stopp. Debuten på A-landslaget kom 23. mai 1981, uken før hun fylte 18 år. Sveits ble slått 3–0 uten at hun kom på scoringslisten. Men i sin andre landskamp knappe året etter scoret hun sitt første landslagsmål da Frankrike ble beseiret 2–1. Høydepunktet i karrieren kom på Ullevaal 14. juni 1987 da Norge slo Sverige 2–1 i EM-finalen foran 8408 tilskuere. Trude scoret begge målene og ble en fantastisk fin ambassadør for kvinnefotballen her hjemme.

– Det var veldig kjekt at mor og far var til stede på denne finalen. BA hadde nemlig invitert dem over, og det var stort for dem å se meg i aksjon i en så viktig kamp, forteller Trude Stendal.

Knappe måneden etter EM-triumfen ble glede snudd til forvillelse. Mot USA i Minneapolis (vant 3–0 over Norge) ødela hun korsbåndet i høyre kne i en duell med keeper. Kneet hovnet opp, og hun prøvde å trene det opp igjen uten at noe ble gjort operativt.

TRUDE
– Det første
norske lyntoget

Vinteren 1988 låste kneet seg, og dermed ble hun operert dette året for både korsbånd og menisk. Hun trente seg opp igjen, men ble aldri den samme som før skaden. Hun valgte å flytte på seg, fikk permisjon fra bankjobben og spilte for Trondheims/Ørn i 1990.

– Hvorfor Trondheim/Ørn?

– Jeg gikk til dem da jeg hadde gode relasjoner med spillere på dette laget og opplevde at Trondheims/Ørn var en klubb å utvikle seg i.

Trude fikk med seg tre landskamper som innbytter i 1990. Den siste mot Sverige 25. mars dette året på Aya Napa (1–1). Det ble ingen nettkjenninger på henne i disse tre matchene. Trude var riktignok med i troppen til de bortekampene mot Sovjet i april 1990, men ble sittende på benken. En altfor kort landslagskarriere var over. Hun var ikke fylt 27 år, men hadde rukket å få med seg 32 landskamper og 15 landslagsmål.

Hun fortsatte imidlertid i Sandviken i 1991, men i en kvartfinalekamp i cupen borte mot Trondheims-Ørn 11. september brakk hun leggbeinet i duell med keeper. Trude hadde scoret to mål, og Sandviken vant 4–1. Etter denne skaden la hun opp. Sandviken gikk helt til cupfinalen, men uten Trude ble de utklasset og tapte 0–8 for Asker. Dette året endte hun likevel på 10 mål i 1. divisjon. Trude var ikke tapt for Sandviken. Hun ble materialforvalter for kvinnelaget en kort tid og spilte etterpå litt old girls-fotball. Og hun trives selvsagt fortsatt i miljøet.

– Jeg angret på at jeg ikke gjorde mer for å komme tilbake på banen, men alle skadene jeg hadde vært igjennom, hadde satt sitt preg på motivasjonen og spilleleden.

Etter hvert fant hun stor glede av å gå i fjellet og nyter dette den dag i dag. I 1995 begynte hun på Diakonissehjemmets sykepleierskole, Haraldsplass. Der var hun ferdig i 1998 og har jobbet 22 år som sykepleier – hele tiden på Haukeland universitetssykehus, hjertekirurgisk avdeling.

– I årene som sykepleierstudent fikk jeg to ganger anledning til å besøke et prosjekt i Nairobi i Kenya hvor de brukte fotball som brekkstang til et bedre liv. Dette satte fotballen i et større perspektiv for meg. Jeg fikk se hvordan idretten kunne benyttes til å hjelpe mennesker med å holde seg borte fra helsefarlig og kriminell virksomhet samtidig som de fikk ny tro både på seg selv og livet.

Trude Stendal synes hun har vært utrolig privilegert som har fått være med på så mye grunnet idrettskarrieren. Til slutt vil hun hylle dem som gjør en jobb i fotballen:

– Jeg vil takke alle som har stått på dag etter dag rundt oss spillere. De har oppmuntret, fulgt opp, støttet og heiet oss frem slik at vi kunne utøve vår idrett – en fantastisk innsats fra de frivillige. Uansett hvilke idrettsarrangementer jeg går på i dag, føler jeg meg som en del av en stor idrettsfamilie.

Trude Stendal spilte 32 landskamper i fotball mellom 1981 og 1990.

Foto: Bergens Tidende

Trude Stendal i fint driv mot Sverige.

Superkapteinen

Gro Espeseth

Gro Espeseth var kaptein da Norge ble verdensmester i 1995 og visekaptein da OL-gullet ble sikret i Sydney i 2000. En fantastisk leder, vinnerinstinkt i ultraklassen, kjempekrefter og smittende fightervilje er noen av superlativene som drysses over den kompromissløse midtstopperen. Og alt stemmer!

Gro Espeseth startet sin fotballkarriere i 9–10-årsalderen i Fri (Espeland) sammen med venninnen Marit Wollmer. Etter ett år i klubben ble det Ådnamarka. I 1989 ble Ådnamarka og Bjørnar slått sammen og ble hetende Bjørnar. Sandviken ble klubben 1991 (til og med 1998). Her ble hun raskt ledestjernen og bidro sterkt til at Sandviken hadde sin beste periode i dette tidsrommet. Hun debuterte på A-landslaget som 18-åring 2. mars 1991 som innbytter da Norge slo Sverige 1–0.

Dette året fikk hun både EM- og VM-sølv, og i 1993 kom EM-gullet. Så ledet hun Norge til VM-triumf i 1995. Tyskland ble banket 2–0 på Råsunda stadion i Stockholm 18. juni etter fulltreffere av Heidi Riise og Marianne Pettersen. Da det var duket for jubel og feiring, kom regnet. Dette ble et problem fordi FIFA-pampene som skulle dele ut pokalen ikke ville bli våte og nektet å gå ned på banen. I stedet måtte kaptein Gro Espeseth opp på tribunen for å motta VM-trofeet uten lagvenninnene.

– En skikkelig nedtur! Jeg var 22 år og tenkte ikke nøye gjennom dette. Jeg burde nok ha vært litt tøffere og nektet å gå opp alene. Dette var ikke kjekt, og det ble kunstig. Etterpå var det derfor herlig å gå ned på banen og feire VM-gullet sammen med de andre. Forresten var vi godt forberedt til dette mesterskapet. Vi hadde svært gode trenere med Even Pellerud i spissen, det beste støtteapparatet og en mental trener som var med for første gang dette året. Vi var så giret i forkant av dette mesterskapet at Pellerud måtte bremse oss i perioden før, for vi ville trene enda hardere. Han var dyktig til å pense inn toppformen vår. Vi fikk beskjed om å roe oss ned.

– Andre fotballstjerner i familien?

– Ingen av mine foreldre hadde hatt noen kontakt med fotball. Min far drev litt med friidrett. Så på tross av genene har jeg gjort det bra på fotballbanen. Mine foreldre var skeptiske til at jeg begynte med fotball, men de støttet meg hele veien. Min mor tenkte helst på at det var dårlige knær i familien. Det var naturlig i mitt miljø å begynne med enten fotball eller håndball. Og da ble det fotball. Min far var med i kvinnestyret i Sandviken fra 1994 til 1999 og hadde ansvar for dugnader og loddbøker.

Råsterke Gro Espeseth rydder opp i kjent stil mot Danmark.

Hege Riise ble kårets til VMs beste mens Espeseth sikret seg prisen som nest beste i turneringen. Men det skulle bli mer jubel for Gro i 1995 – denne gang på Ullevaal stadion lørdag 28. oktober. I en thriller av en NM-finale vant Sandviken 3–2 over Trondheims-Ørn etter ekstraomganger. Trønderne tok ledelsen, men Sandviken snudde kampen etter scoringer av Gro Espeseth (straffe) og Jill Olsen. I siste spilleminutt utlignet imidlertid Trondheims-Ørn. Men kapteinen ledet an med enorm vinnervilje og ble matchvinner i 2. ekstraomgang. Dermed var Sandvikens første tittel i boks. Gro Espeseth har også seriesølv og -bronse fra tiden i Sandviken. Proffeventyret fristet imidlertid, og hun fikk tilbud fra japanske Suzuyo Shimizu FC, men klarte ikke legetesten.

– Hva skjedde?

– Bent Raknes hadde hjulpet meg etter VM i 1995 med å få kontakt med den japanske klubben. På legetesten i 1996 hadde jeg betente akillessener, gikk på kortison og akillesene var lyseblå. Jeg var i Japan i toogenhalf uke og kunne nesten ikke løpe. Jeg lengtet hjem og savnet det sosiale miljøet, så det gjorde ingenting at proffeventyret da gikk i vasken.

I 1996 hadde Norge tatt bronse i OL i Atlanta. – Vi gikk for gull, så bronse føltes som en nedtur der og da. Men etterpå var vi glade for bronsemedaljene. Det sies jo at bronsevinnere er mer glade enn sølvvinnere ettersom de vinner bronsefinalen mens de som får sølv, taper finalen.

I 1999 dro hun til Trondheims-Ørn og fikk der med seg et seriegull. På grunn av en langtidsskade ble det ikke cupgull da trønderne vant NM.

– Hvorfor dette klubbskiftet?

– Jeg ville prøve noe nytt og hadde fått tilbud noen ganger. Men dette er sårt punkt for meg. Det var ikke lett å forlate klubben i krise. Jeg føler at jeg sviktet mine venner og klubben, og jeg hadde ikke gjort det igjen.

Jeg fikk med meg en seriekamp med Trondheims/Ørn, før jeg røk korsbånd og ødela brus i venstre kne på treningen etterpå. Det føltes som kneet gikk ut av ledd. Jeg brukte lang tid på opptrening etter denne skaden. Jeg fikk god oppfølging på Rosenborgklinikken samt da jeg i en lang periode var hjemme igjen i Bergen. Der ble jeg godt fulgt opp av Jan Erik Endresen, Sandvikens rutinerterapeut. Før OL spilte jeg bare en seriekamp og var på en landslagssamling, men jeg klarte å bli med til Australia.

I 2000 i Sydney-OL var igjen målet å ta gull. 28. september braket Norge og favoritten USA sammen i en uhyre dramatisk OL-finale. Tiffany Milbrett ga USA ledelsen etter bare fem minutter, men Gro Espeseth utlignet i omgangens siste minutt på en praktheading etter en Hege Riise-corner. Ragnhild Gulbrandsen scoret i det 78. minutt det som man trodde var vinnermålet. Dommeren hadde lagt til to minutter, og bare ti sekunder før slutt utlignet ovennevnte Milbrett. Dermed var det duket for «sudden death».

*GRO – Den
kompromissløse*

*Kaptein Gro Espeseth
måtte motta VM-pokalen
alene på Råsunda i 1995.*

Foto: Calle Törnström, NTB/SCANPIX

I det 83. minutt tok trener Per-Mathias Høgmo ut Marianne Pettersen og satte inn på Dagny Mellgren. Det viste seg å være et supertrekk. I det 102. spilleminutt sendte Hege Riise Ålgårdjenten igjennom, og hun fikk det avgjørende målet. Dermed hadde Gro Espeseth vunnet EM-, VM- og OL-gull, og hennes landslagskarriere var over som 29-åring 105 kamper, 9 scoringer og 14 gule kort ble fasiten. 14 gule kort er landslagsrekord, men den solide og tøffe midtstopperen synes sikkert det må være såpass.

En korsbåndskade resulterte i at hun måtte velge mellom videre landslagsspill eller en proffkarriere. Gro Espeseth ønsket å smake på profflivet, så ferden gikk til USA og klubben New York Power. Hun ga seg i Statene i 2001 etter 21 kamper og 1 mål i den amerikanske serien. – Belastningen var stor på kneet, og jeg brukte masse tid på alternativ trening mellom kampene, medgir hun.

I 2007 var hun tilbake i Sandviken som assistenttrener og hadde en gjesteopp-treden på A-laget i en kamp mot Røa. – De satte meg på midtbanen, knalldårlig trent. Horribelt, det var ikke noe sjakktrekk, gliser den tidligere midtstopperen og legger til:

– Kneet klarer seg helt fint i daglivet, men jeg kan glemme fotball. Nå går jeg fjellturer og jogger. Jeg bor på Frekhaug og trives der med mine tre gutter. Sandviken følger jeg med på og har god kontakt med flere fra min tid. Jeg er utdannet vernepleier, men jobber nå i NAV med integrering og å skaffe våre nye landsmenn jobb. Jeg har lært mye takket være fotballen der det er viktig å fungere godt sammen. Jeg hadde aldri prestert så bra på Sandviken og landslaget uten gode lagvenninner, dyktige trenere, solid støtteapparat og ildsjeler.

Hurra for 2 x Andersen

Det er ikke ofte tvillinger spiller på samme landslag i fotball og samtidig går til topps i EM og VM. Anne Nymark Rylandsholm og Nina Nymark Jakobsen klarte denne bragden i 1995 etter først å ha sikret seg EM-gull i 1993. I tillegg var begge med da Norge tok OL-bronse i 1996 i Atlanta.

Hvem som kom først til verden? – Jeg var vel ute cirka åtte minutter før Nina, men det betyr jo ingenting, sier Anne og smiler.

Da Eikebakken-jentene begynte å markere seg for alvor på fotballbanen, hadde de etternavnet – Andersen. Fotballkarrieren deres startet som 11-åringer i Sandviken der de begge tidlig ble sentrale spillere. Anne spilte sin første kamp i den øverste divisjonen for Sandviken i 1991 og laget sitt første mål hjemme 24. august mot Klepp på straffe (vant 2–1). Hun scoret et spillemål 21. september samme år borte da Skedsmo ble slått 5–3. Hun og tvillingsøster Nina var begge med på oppturen til Sandviken som resulterte i 2. plass og 3. plass i 1. divisjon samt NM-gull i 1995. Anne som spilte både i forsvar og på midtbanen scoret i samtlige sesonger for klubben med unntak av den siste – 1998.

Anne debuterte som innbytter på landslaget allerede 17 år gammel 13. juni 1990. Da spilte Sandviken i den nest høyeste divisjonen. Det skjedde i en EM-kvalifiseringskamp i Porsgrunn mot Finland der Norge vant 4–0. Deretter var hun ikke på A-landslaget igjen før 25. august 1992 i privatlandskampen i Kragerø mot Sverige som endte 3–3. Sin første scoring på landslaget kom mot nettopp svenskene i Borås 1. juni 1993, men det ble tap 2–4 i privatlandskampen. Men det skulle bli svært mye å glede seg over for Anne og tvillingsøster Nina i 1993. Først ble Anne matchvinner da Norge slo Danmark 1–0 29. juni og gikk til EM-finale mot Italia 4. juli – et av hennes største øyeblikk på fotballbanen. Deretter var tre Sandvikenspillere, Anne, Nina og Gro Espeseth med på å sikre Norge EM-gullet da italienerne ble slått 1–0 i Cesena etter en scoring av innbytter Birthe Hegstad.

Høydepunktet for tvillingene var likevel VM i 1995 i Sverige. Anne var fast på landslaget og spilte alle kampene i VM mens Nina var på banen i fire matcher – inkludert semifinale og finale – da «gullet kom hem». Dermed hadde Sandviken igjen tre spillere på vinnerlaget i et stort mesterskap!

- Hvorfor ble det Bjørnar etter 1998-sesongen?
- Jeg måtte ha en forandring selv om vi spilte i samme divisjon som Sandviken (Toppserien), men jeg tror jeg bare spilte en kamp for Bjørnar.

Anne Nymark Andersen, nå Rylandsholm.

Foto: Heiko Junge/NTB

Anne og Nina sammen med glade lagvenninner i 1993.

Anne kom seg likevel med til VM i USA i 1999. Hun var med i åpningskampen da Norge slo Russland 2–1 i Boston. Men i neste kamp skjedde det fatale. Hun pådro seg en alvorlig kneskade i kampen mot Canada på Jack Kent Cooke Stadium (nær Washington DC) 23. juni 1999 der Canada ble utklasset 7–1. Skaden var så alvorlig at hun måtte legge opp, men hun har all ære av sin fotballkarriere. Anne spilte 65 kamper og scoret 9 mål for Norge.

– Hva skjedde etterpå?

– Jeg kom meg aldri tilbake på banen etter skaden i 1999 og ga opp forsøket i 2000. Jeg fikk nok en skade som dessverre følger meg ennå. Ellers var 95-gjengen noe spesiell på en positiv måte. Jeg har svært liten kontakt med gamle lagvenninner i Sandviken, men jeg er innimellom på Stemmemyren.

– Er du aktiv igjen i fotballen?

– Etter karriereslutt ble jeg fristet av trenergjerningen. Jeg begynte å trene lag i 2010. Det var Vadmyras 2003-gutter. Jeg trente disse frem til 2018. Samtidig trente jeg Vadmyra 2005-gutter, og de trener jeg fortsatt. I tillegg trener jeg nå kretslaget, 2006-jenter. Jeg har vært kretsagstrener i tre år nå.

Det går forresten mye i trening og fotball i familien. Jeg har to gutter, og Kasper som er eldst spiller håndball for Sotra mens Mads spiller fotball Vadmyra.

Anne Nymark Rylandsholm har mye å takke idretten for og har tatt noe av det hun har lært med seg i sitt yrkesliv. Hun er en del av en gruppe lærere og miljøterapeuter på Olsvik skole.

Nina Nymark Andersen, nå Jakobsen.

Foto: Knut Falch/NTB

Nina Nymark Jakobsen

Nina ble inspirert av Anne til å spille fotball og satse på å nå et høyt nivå. Debuten hennes på A-laget til Sandviken skjedde i 1989. Tvillingsøstrene spilte sammen i Sandviken frem til Nina gikk til Fløya i 1994. – Jeg hadde truffet mannen i mitt liv og flyttet til Tromsø. Da laget rykket ned i 1994 (nest sist), valgte jeg å pendle til Bergen for å spille for Sandviken. Jeg reiste annenhver uke til Bergen, hver fredag morgen, og jeg hadde fått til en avtale med Braathens. I ukedagene trente jeg med gutter, juniorlaget til Tromsø IL Bortekampene reiste jeg direkte til. Dette holdt jeg på med til og med 1996-sesongen, forteller Nina Nymark Jakobsen.

Etter denne sesongen la hun opp i en alder av 24 år. Hun fikk som sin tvillingsøster Anne med seg sølv og bronse i serien samt cupgull i 1995 med Sandviken.

– Hvorfor ga du deg så tidlig?

– Jeg hadde spilt på toppnivå lenge, og følte jeg hadde oppnådd det meste innen fotballen. Lei av pendlingen var jeg også. Den var slitsom.

Nina spilte på landslaget fra 1993 til 1996. På disse årene rakk hun som nevnt å få med seg EM-gull, VM-gull og OL-bronse. Det må være godt betalt for en så kort landslagskarriere. Den startet 9. mars 1993 da Norge spilte 3–3 på Ayia Napa mot Danmark. Den solide stopperens siste og 50. landskamp fant sted i Levice i Slovakia 31. august 1996 der vertslandet ble slått 4–0.

Sandvikenlaget som ble Norgesmester for kvinner i 1995 ved å slå Trondheims-Ørn 3–2 i finalen på Ullevaal Foran f.v. Gro Espeseth, Jill Olsen, Eva Jørgensen, Hege Hope, Helen Ellingsen og Nina Nymark Andersen. Bak f.v. Laila Danielsen, Anne Nymark Andersen, Margun Humlestøl, Trine Tangeraaas og Åse Iren Steine.

Foto: Jan Greve / NTB

Etter karriereslutt ble det giftermål i 1997, og i 1998 og 2000 ble hun mor til henholdsvis en jente og en gutt. Nina har ingen trenerutdannelse, men begynte som trener i Fløya i 2001. Som assistenttrener bidro hun til å få laget opp i toppserien i 2002. I 2003 endte laget på 5. plass. Så ble de to tredjeplasser i Toppserien, i 2004 og 2005. Nina sluttet i trenerjobben i 2005, men kom tilbake i 2008.

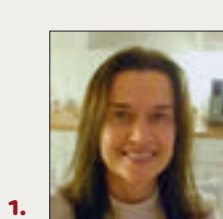
Hun begynte som trener for datteren da hun var seks år. Klubben var Kvaløya Sportsklubb, og hun trente jentelaget til de var 16 år.. Nina trente også klubbens kvinnelag i 3. divisjon i ett år samtidig som hun var assistenttrener i Fløya. Datteren til Anna Nymark Jakobsen spilte 1. divisjon for Fløya i 2016–2017 og for Øvrevoll Hosle i 2018 da hun hadde startet studiene i Oslo. Sønnen Emil spilte fotball fra han var 5 og til han var 19 år for Kvaløya Sportsklubb. Selv ga Nina seg med fotballen høsten 2017.

- Har du kontakt med gamle lagvenninner?
- Det blir det ikke så mye av ettersom jeg bor i Tromsø. Jeg har hatt litt sporadisk kontakt med tidligere landslagskollega Ann Kristian Aarønes (ex. Trondheims-Ørn) som nå bor i Ålesund. Ellers prøver jeg å ta en tur til Bergen minst en gang i året.

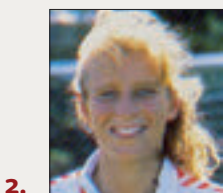
Landskampstatistikk

Her er en oversikt over Sandvikens øvrige kvinnespillere som har akslet A-landslagstrøyen mens de spilte for klubben.

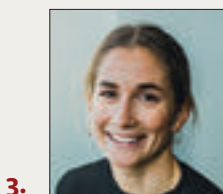
1. MARGUN HAUGENES – 79 kamper, 13 mål

Margunn Haugenes (tidligere Humlestøl) fikk sin debut 21. mars 1990 mot Finland (1–0, Aya Napa). Hun scoret sitt første landslagsmål nettopp mot Finland da Norge vant 1–0 i Troja 28. februar 1991. Samme år spilte hun på laget som tok sølv i EM i Danmark (Aalborg). Tyskland vant 3–1 etter ekstraomganger. Høydepunktet i landslagskarrieren er selvfølgelig OL-gullet i Sydney 28. september 2000 der USA ble slått 3–2 i finalen. Hennes siste landskamp var 4. juli 2001 mot Tyskland (tap 0–1) i Ulm. Hun kom til Sandviken fra Asker, spilte sin første kamp mot FLøya 14. august 1994 og scoret 2 mål i 3–0-seieren. Hun avsluttet Sandvikenkarrieren som cupmester på Ullevaal i 1995.

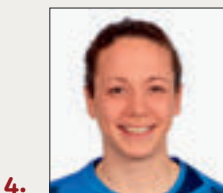
2. TRINE TVIBERG – 34 kamper, 2 mål

34 (2 mål). Trine Tviberg (tidligere Stenberg) debuterte som innbytter mot Nederland (0–0) 23. mai 1987 og fikk med seg EM-gull i 1987 (med i troppen). Videre ble det «VM-gull» i 1988 i Kina (prøve-VM), EM-sølv i 1991 og VM-sølv i det første, offisielle VM for damer i 1991 (i Kina). Hun scoret sitt første mål 14. november 1990 (2–1 mot Ungarn). Hun fikk sin siste landskamp 9. mars 1993 mot Danmark (3–3 i Aya Napa). Tviberg (ex. Lyngbø – kom i 1986) spilte med unntak av våren 1989 i Klepp (tilbake sommeren samme år) hele karrieren i Sandviken – 1987–1997. Dvs. hun ga seg med fotball i 1995 da hun fikk sine to jenter, men gjorde comeback i 1997. Trine har scoret 13 seriemål (siste i 1997) og har spilt mer enn 130 kamper for Sandviken. Hun la opp i 1997.

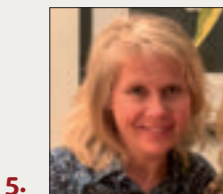
3. INGRID RYLAND – 25 kamper

Ingrid Ryland debuterte som innbytter 26. oktober 2010 da Sverige slo Norge 3–1 på hjemmebane. Sin første A-landskamp fra start var i 2–1 seieren over Finland i Portugal 2. mars 2011. Sin siste landskamp spilte Ryland 5. mars 2018 da hun kom inn som innbytter borte mot Portugal. Norge tapte 0–2. Hun har bl.a. spilt for Arna-Bjørnar, Liverpool, Avaldsnes og Djurgården. Hun kom til Stemmemyren fra Stockholmsklubben i 2019. I 2020 har hun spilt de fleste kampene for Sandviken. Hun kommer fra Austrheim og har vært trent av tidligere Sandvikenfavoritt, Britt Ellen Leikvoll Ystebø.

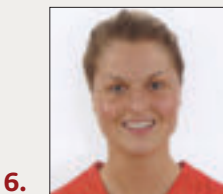
4. MELISSA BERMAN BJÅNESØY – 21 kamper, 4 mål

Melissa Berman Bjånesøy fikk sin første landskamp 12. januar 2013 da Norge slo Sør-Korea 2–0 i Kina. To dager senere ble hun matchvinner da det ble seier 1–0 over Kina samme sted. Siste registrerte landskamp er mot Finland (2–0) 29. mai 2015. Bjånesøy spilte i tidsrommet 2009–2013 76 kamper for Sandviken og scoret 36 mål. Hun spiller nå i Stabæk.

5. TRINE TANGERAAS – 19 kamper, 4 mål

Trine Tangeraas spilte sin første landskamp 1. juni 1993 (tap 2–4 for Sverige). Hun fikk EM-gull i 1993 og sikret seg OL-bronse i 1996. Sitt første landslagsmål scoret hun 25. september 1993 da Norge tapte 1–3 for Tyskland. Hun avsluttet landslagskarrieren 2. august 1996 da hun var med på å vinne nettopp bronsefinalen i OL i Atlanta – Brasil ble tuktet 2–0. Tangeraas kom til Sandviken fra Donn i 1993. Tangeraas spilte i Sandviken i perioden 1993–1998 og scoret 13 mål. Hun fikk også med seg cupmesterskapet som Sandviken vant i 1995. Hun var ferdig med medisinstudiene i Bergen 1999, er i dag barnelege og bor i Oslo.

6. INGRID MARIE KARLSEN SPORD – 17 kamper

Ingrid Marie Karlsen Spord debuterte 1. mars 2017 mot Island (1–1). Hennes siste landskamp var mot Kina 2. mars 2018 (seier 2–0) i Algarve. Hun er inne i sin 7. sesong på Sandvikens A-lag og debuterte mot LSK (tap 0–5) i april 2013.

7. AMALIE VEVLE EIKELAND – 15 kamper, 3 mål

Amalia Vevle Eikeland debuterte 19. september 2016 da Norge slo Israel 5–0 på Høddvoll. Første nettkjenning kom i 6–0-seieren over Nord-Irland 30. august i 2019 i Belfast. Hun scoret også i utklassingen av Færøyene med 13–0 8. oktober samme år. Foreløpig er siste landskamp mot Wales 22. september 2020 da Norge vant 1–0 på Ullevaal.. Hun kom fra Arna-Bjørnar etter 2018-sesongen. I debutsesongen ble 12 kamper og 2 mål for Sandviken. Hun spiller nå for engelske Reading.

8. ÅSE IREN STEINE – 13 kamper, 1 mål

Åse Iren Steine fikk sin debut på Kypros 6. mars 1992 der Norge slo Danmark 4–0. Sitt eneste mål gjorde hun 2. august 1995 da Taiwan ble utklasset 12–1 i Philadelphia, USA. Dette ble den siste kampen med flagget på brystet for hennes vedkommende. Hun spilte i 1991–1996 i Sandviken. Hun var en notorisk måljeger og scoret totalt 57 toppseriemål i den perioden. I Sesongene 1995 og 1996 var hun nr. 3 og 2 på landets toppscorerliste med henholdsvis 17 og 12 mål. Høydepunktet for Åse Iren Steine var NM-tittelen på Ullevaal i 1995.

8.

9. STINE HOVLAND – 7 kamper

Stine Hovlands debut kom i en alder av 27 år – 11. november 2018 i 1–4-tapet mot Japan. Hennes siste landskamp var mot Sør-Afrika 2. juni 2019 – seier 7–2. Hun fikk sin ilddåp i toppserien som 24-åring. I perioden 2014–2019 fikk hun med seg 135 kamper (9 mål) for Sandviken. Hun gikk til AC Milan i fjor sommer, men har forlatt Milanoklubben etter 13 serie A-kamper.

9.

10. CECILIE REDISCH KVAMME – 3 kamper

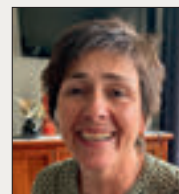
22. januar 2019 debuterte Cecilie Redisch Kvamme mot Canada (tap 0–1) på La Manga. Siste landskamp 3–1-seieren over Kina i Portugal 1. mars samme år. Hun står bokført med 9 Sandvikenkamper i 2019. Hun spiller nå for engelske West Ham United.

10.

11. BRITT ELLEN LEIKVOLL YSTEBØ – 3 kamper

3. 18. september 1985 debuterte den gang Britt Ellen Leikvoll mot Finland, seier 1–0, da hun kom inn som innbytter. Hun fikk to innhopp til på landslaget – 30. august 1986 mot Sveits – seier borte 8–0 i Deniken og 10. september samme år – også borte da Danmark ble slått 5–2. Hun kom våren 1985 som lovende midtbane-spiller fra Austrheim til Sandviken. Hun ga seg på Stemmemyren i 1987.

11.

12. TORILL FJELLESTAD – 1 kamp

1. Torill Fjellestad spilte sin eneste landskamp 9. februar 2007 mot Japan (tapte 0–1) på Kypros. Hun har 80 kamper (7 mål) for Sandviken (2001–2007, 78/6 og 2009, 2/1).

12.

13. ELIN BAKKERUND – 1 kamp

Elin Bakkerud kom til Sandviken fra Arna-Bjørnar rett før Cupfinalen i 1995, men spilte sin første kamp for Sandviken i 1996. Samme år debuterte hun på landslaget, 31. august i Levice, der Norge slo hjemmelaget Slovakia 4–0. Hun spilte i Sandviken ut sesongen 1998. Etter en fotballpause i 1999, spilte hun for FK Larvik i 2000. I dag jobber hun som regional traumekoordinator, Helse Sørøst og er bosatt på Oppegård. Her er hun spillende trener for veteranlaget og håper å komme i gang med spillingen igjen i 2021.

13.

14. JUNE ROA HAMMERSLAND – 1 kamp

June Roa Hammersland fikk sin ene landskamp 8. mars 2013 i Portugal da Danmark og Norge spilte 0–0. Hun debuterte for Sandviken 24. april 2004 i 1–1-kampen mot Kolbotn. Hennes siste kamp i Sandvikentrøyene var 1. desember 2018 da LSK ble for sterke og vant 4–0 i Cupfinalen i Telenor Arena. Hammersland har spilt 186 kamper og scoret 10 mål i Sandvikenkarriere som har gått over flere perioder. Hun er nå medlem av Lyngbø.

14.

I tillegg har daglig leder i Sandviken Toppfotball, Madeleine Giske, spilt 26 A-landskamper (1 mål), men ingen av disse har vært som Sandvikenspiller. Hun debuterte på landslaget 25. mars 2006 mot Hellas borte (Norge vant 3–0). Nettopp mot Hellas scoret hun sitt eneste mål for A-landslaget i en kamp grekerne ble slått 4–0 i Halden 20. juni samme år. Den siste landskampen kom mot Wales 7. mars 2012 i Portugal der Norge vant 3–0. Giske spilte i perioden 2003–2005 og 2015 for Sandviken. Det ble 57 kamper og 20 mål.

Merk: Nummer på bildet henviser til nummer på tekst.

Enestående fotballeder

Mette Hammersland

Mette Hammersland har en unik posisjon i Sandviken. Med sine lederevner og engasjement har hun i svært stor grad bidradd til at kvinnelaget har vært blant Norges i fotballag i en årrekke. Men hun har også fått vist seg frem på banen.

Jeg begynte å spille fotball i 1974. og sammen med Tone Angeltvedt kom jeg til Sandviken tre år senere. På A-laget holdt jeg det gående til 1985. Faktisk har jeg vært på banen hvert eneste år siden. Fra 1986 har jeg spilt på B-, C-, old girls- og veteranlaget. Og akter ikke å gi meg ennå, forteller en stolt Mette Hammersland.

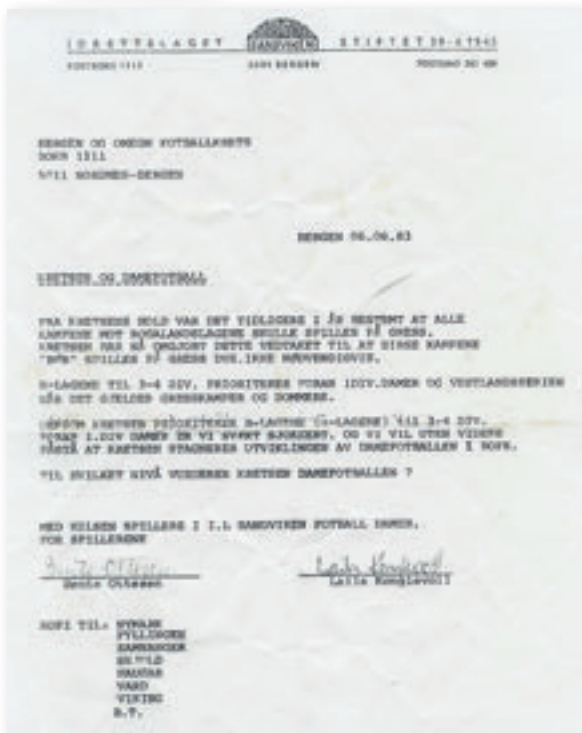
Sandviken var med i det første Norgesmesterskapet for kvinner i 1978. Det endte med semifinaletap for BUL, og året etter ble det ny kvartfinale. I 1979 startet Mette Hammersland sin lederkarriere i klubben og frem til 1987 var hun styremedlem/leder i kvinnestyret. Hun hadde også tid til å trene lillejentene i Sandviken (1985–1987). Hordaland Fotballkrets hadde også behov for en lederkapasitet som henne. I tidsrommet 1983–1993 var hun medlem/leder i diverse komiteer i kretsen. Som første kvinne ble hun valgt inn i kretsstyret, 1985–1989.

I 1980 ble det igjen NM-kvartfinale, men Asker ble for sterke og vant klart. Året etter var ikke Sandviken lenger Bergens beste lag ettersom Nymark vant kvalifiseringen til NM. Cupen ble arrangert først som kvalifisering i åtte grupper og deretter som kvartfinale mellom gruppevinnerne. Sandviken greide ikke å kvalifisere seg de tre påfølgende årene heller.

I 1984 ble den første, offisielle 1. divisjon for kvinner en realitet. Den ble inndelt i en avdeling for Vestlandet, en for Østlandet og en for Midt-Norge. Nordnorske klubber fikk ikke delta. Sandviken endte på andreplass bak Nymark som igjen kom sist i sluttspillet mellom de tre gruppevinnerne. I cupen 1985 ble kvalifiseringen opphevet, og Sandviken kom seg til åttendedelsfinalen der de igjen tapte for Nymark. I serispillet endte man også bak Nymark. Senere i 1985 ble Nymark seriemestre som hittil eneste bergenslag på kvinnesiden.

– Endelig klarte vi å vippe Nymark av pinnen, sier Mette Hammersland. Året er 1986, og Sandviken var byens beste lag i serien som også var kvalifisering for en landsdekkende liga. Det ble seier over Nymark som rykket ned til nest øverste divisjon, og dermed overtok Sandviken hegemoniet igjen i Bergen. Sandviken ble imidlertid slått i gruppespillet av Klepp og var for tredje år på rad nest best i vestlandsgruppen. I cupen slo Sandviken Nymark og kom til semifinalen der de måtte gi tapt for Trondheims/Ørn.

I en landsomfattende 1. divisjon i 1987 (med nordnorske klubber) gjorde Sandviken en god debut. I et forsøkspro-

sjekt som varte denne sesongen, ble det straffekonkurranse ved uavgjort. Vinneren av denne konkurransen fikk ett poeng, altså totalt to mens taperen ble stående med sitt ene. Mannen bak «oppfinnelsen» var Tom A. Schanke. Som et resultat av dette endte Sandviken ett poeng bak Asker på 3. plass. Med vanlige regler ville Trude Stendal & Co. ha fått like mange poeng og blitt nummer tre grunnet bedre målforskjell. I cupen ble det kvartfinale der nettopp Asker slo dem ut. Etter at Elisabeth Grindheim (lagets toppscorer i 1987 med 13 mål – Trude Stendal 10) dro til Sprint-Jeløy foran 1988-sesongen, slet Sandviken og klarte seg så vidt i 1. divisjon med en 8. plass.

Mette Hammerslands lederegenskaper hadde ikke gått upåaktet hen i Norges Fotballforbund. Hun ble medlem av valgkomiteen i NFF (1987–1991) og leder/medlem i Kvinneutvalget i NFF (1988–1991). For Sandviken gikk det verre i 1989-sesongen. Trude Stendals 11 fulltreffer hjalp ikke, og det endte med nedrykk. Oppholdet i den nest øverste divisjonen ble imidlertid kortvarig. Sandviken vant sin gruppe klart, gjorde comeback i 1. divisjon i 1991 og sikret seg en flott 3. plass, Trude Stendal scoret 10 mål. Dette ble starten på en storhetstid som varte til 1998.

Mette Hammersland hadde igjen tatt plass i klubbens ledelse som styremedlem/leder i kvinnestyret (1991–1996). Gro Espeseth og tvillingene Anne og Nina Nymark Andersen markerte seg og ble også viktige brikker på landslaget. Mette fikk ny oppgave i NFF – leder/medlem av lederutviklingskomiteen (1992–1995).

Etter en 4. plass og to 5. plasser kom Sandvikens største triumf – cupgullet i 1995 etter en dramatisk finale mot Trondheims/Ørn (vant 3–2 etter ekstraomganger). I 1. divisjon ble det 3. plass. Åse Iren Steine slo til med 17 nettkjenninger og ble nummer tre på toppscorerlisten i divisjonen. I 1996 gjorde man det enda skarpere – 2. plass bak Trondheims/Ørn i det som nå het Toppserien. Med 12 mål ble Steine

Marion og Mette med lillejentelaget til IL Sandviken i 1986. Bildet er tatt på Stemmemyren på den minste gressbanen, som hadde navnet «Gullmyren».

Bak fra venstre: Silje Mæland, Vibeke Bruvoll, Jannike Levin, Birte Barsnes, Tone Markussen og Marianne Tvedt.

Foran fra venstre: Monica Sævdal, Karianne Mikkelsen, Kristine Skulstad, Hege Blindheim, Caroline Evjenth, Elisabeth Sundin og Katrine Mæland.

IL Sandviken kvinner fikk i 2017 Likestillingsprisen fra Bergen kommune for det fremragende arbeidet de har utført for kvinnefotballen over mange år. I den anledning ønsket Jonas Gahr Støre å besøke klubben og berømme dette arbeidet.

På bildet ser vi fra venstre: Ingvild Jarnæs, Madeleine Giske-Nesselin, Mette Hammersland, Jonas Gahr Støre, Bergens ordfører Marte Mjøs Persen, Laila Konglevoll, Jan Reidar Rasmussen og idrettsbyrådd Pål Hafstad Thorsen. Foto: Bergen Kommune

nr. 2 på toppscorerlisten. Mens Sandvikenspillerne høstet suksess på banen, rykket Mette Hammersland oppover i NFF-systemet som styremedlem (1996–2004).

Hun var visepresident i NFF fra 2004 til 2008 og i samme tidsrom leder av breddekomiteen. Fra 2008 til 2017 var hun medlem av klubbblisensnemnda. I tidsrommet 2009–2017 var hun styreleder i IL Sandviken Toppfotball. I dag er hun markeds- og kommunikasjonsansvarlig i klubben (fra 2018).

Etter 1998 har det gått opp og ned med Sandvikenkvinnene på fotballbanen, men de to siste sesongene er det blitt 4. plass (2018 og 2019), noe som lover godt. – Jeg er optimistisk selv i disse coronatider og har tro på dette laget, påpeker Mette Hammersland som berømmer jobben de frivillige gjør. Hun trekker også frem viktigheten av Lerøy Jentecup der hun har vært med siden 1978.

– Har du aldri gått lei?

– Nei, jeg har aldri vært lei fotball, men til tider har det vært krevende å ha lederverv. Jeg tenker på den tiden vi jobbet med å få på plass det nye anlegget. Etter flere nedturer endte det veldig godt. Heldigvis fikk vi mange politikere med på laget, og jeg er overbevist om at Arbeiderpartiet fikk mange ekstra stemmer i 2015 på grunn av sin tydelighet i denne saken. Jeg er selvfølgelig stolt over det vi fikk til, understreker Mette Hammersland som legger til at Per Ravn Omdal, tidligere fotballpresident og forkjemper for kvinnefotballen, har vært en stor inspirasjon. Han har også vært ofte på Stemmemyren for å dele sine erfaringer.

– Hvem har vært viktigst for kvinnefotballen i Sandviken?

– Gro (Espeseth) og Trude (Stendal) er de to største. Jan Reidar Rasmussen var en skikkelig drivkraft i begynnelsen, og både Bente Ottesen og Mariann Gjøen har vært store pådrivere og dyktige i kvinnegruppen.

Mette Hammersland har vært gift med Stein Nepstad i 37 år. Han er en av dem som har spilt flest kamper på A-laget og har også dømt for Sandviken. Mette har mottatt mange utmerkelser for sin innsats som fotballeder – NFFs gullmerke (2008), Bergen kommunes idrettsstipend for ledere (1996), Bergen kommunes hederspris i idrett (2017) og Nickenprisen (2017).

– Kjekt om Sandviken blir med i toppen

Toppfotballsjef i NFF, Lise Klaveness kom til Sandviken fra Kvernbit som 16-åring i 1997. Hun spilte i tidsrommet 1997–1999 44 kamper (9 mål) for Sandviken.

Etter den tid spilte hun for Bjørnar, Athene-Moss, Asker (to perioder), Umeå og Stabæk inntil hun ga seg i 2011. Klaveness fikk bokført 73 kamper og 9 scoringer på landslaget, men ingen som Sandvikenspiller. Debuten skjedde 23. januar i 2002 mot USA. Hun fikk med seg EM-sølv i 2005 og 4. plass i VM i 2007 da hun tok en landslagspause etter at Bjarne Berntsen vraket henne. Hun gjorde imidlertid comeback på landslaget i 2009 ettersom Eli Landsem tok over som trener. Landslagskarrieren tok slutt i 2011.

På klubbnivå ble det flere serie- og cupmesterskap for svenske Umeå der høydepunktet var 2. plass i Champions League i 2007. Umeå tapte 0–1 hjemme for Arsenal, men klarte 0–0 i London. Klaveness har flere ganger vært kåret til Årets spiller og toppscorer i Toppserien. Hun har to NM-titler og har 232 kamper på øverste nivå og 84 nettkjenninger. Hun er utdannet jurist og jobbet som advokat parallelt med fotballkarrieren. Før denne var over, jobbet hun dessuten i NRK og senere i TV2 som fotballekspert og -kommentator. TV-jobbing ble det helt til hun i september 2018 etterfulgte Nils Johan Semb som toppfotballsjef i NFF.

Lise Klaveness er toppfotballsjef i Norges Fotballforbund

Foto: NFF

– Hvordan forklarer du at Sandviken fikk frem flere internasjonale spillere over kort tid?

– Det er vanskelig for meg å peke på noe konkret avgjørende. Jeg så dette gjennom barne- og ungdomsøyne, men ingen tvil om at det oppsto et uvanlig godt prestasjonsmiljø. Det ble skapt en vinnerkultur, og det var høyt under taket. Det var vinnere over hele linjen som ville vinne neste ball og neste kamp. Men det var ikke bare på banen Sandviken hadde dyktige folk. Bente Ottesen, Mette Hammersland og Jan Reidar Rasmussen var sterkt medvirkende til at Sandviken fikk frem gode spillere. Sandviken var på hell da jeg kom til klubben, og senere fulgte en svakere periode. Nå ser det bra ut, og det vil være kjekt om Sandviken kommer tilbake i toppen igjen.

– Har du holdt kontakt med gamle lagvenninner?

– Ja, jeg har flere venner i Sandviken, og jeg kan nevne Hege Hope, Kjersti Berg, Gro Espeseth og Cathrine Gangstø. Alle disse har vært veldig viktige for miljøet i klubben.

– Hvordan ser du på kvinnefotballen om man vil hevde seg utover landets grenser?

– Det er en annen tid nå. Klubber som Lyon, Barcelona og Manchester City, for å nevne noen, satser stort

Hege Hope har lang fartstid i Sandvikenmålet, og Lise Klaveness er en god venninne.

Faksimile Bergensavisen

på kvinnefotball. Skal man hevde seg internasjonalt, må man ha større krefter enn ildsjeler, og den økonomien som hittil har vært tilstrekkelig. Jeg tror det vil være en bra retning for toppfotballen om store klubber på kvinne/herresiden går sammen om visjonære satsinger, for eksempel Sandviken og Brann. Da tenker jeg ikke på at de bare skal ha samme navn, men gå «all in» med hud og hår. Kall det gjerne en fisjon. Jeg har registrert at styreleder i IL Sandviken Toppfotball, Pål Hansen, snakker om å markere seg i Europa. Det virker visjonært, kult og passende for klubbens historie. Tidligere har klubber hovedsakelig vært drevet av ildsjeler, men nå trengs det et større maskineri i tillegg for å konkurrere med de ovennevnte toppklubbene. Ildsjelene og de lojale klubbmenneskene vil alltid være viktige, men ny investering er antagelig nødvendig. Det heter jo at det er dyrt å være fattig og billig å være rik. Dette gjelder jo også i fotballnæringen. Hvis herreklubbene skal få igjen det de søker ved å satse på kvinnefotball, må investeringene initielt også være tilstrekkelig store. Vi ser at det engelske fotballforbundet og andre store forbund også satser stort på kvinnefotball. Når det er sagt, er historien en styrke og ikke en brems for videre utvikling.

– Hvordan tror du Brann tenker?

– Det må Brann selv svare på. Før Brann vil, blir det selvsagt ingen «sammensmelting» med Sandviken. Uansett støtter vi i NFF kvinnelag om de velger å kjøre på uten å jage sammenslåing med store herrelag. Potensialet er uansett stort. Norge var jo en pioner med tanke på kvinnefotball. Nå føler jeg vi står igjen på perrongen mens toget går. Men ingenting hadde gledet meg mer om for eksempel en klubb som Sandviken skulle gå bort og vinne Champions League, slutter Lise Klaveness.

Fra kvinne- til jenteturnering

IL Sandvikens åpningscup ble første gang arrangert i 1978. 12 lag var påmeldt, det var bare kvinneklasse og kampene gikk over en dag på Stemmemyren. Primus motor var Jan Reidar Rasmussen, og med seg hadde han Marit Merling, Olaf Hammersland, Hans Stendal og Sigrid Konglevoll. Flere kom til senere, men dette er den første gjengen av frivillige som var med på å starte denne åpningscupen for kvinnelag.

Laila Konglevoll

Det å bare spille seks seriekamper på våren og seks seriekamper om høsten, var for lite for den treningsvillige og målbevisste gjengen han trente. Jan Reidar Rasmussen visste også at det ikke var noen fotballcuper for jenter/kvinner i vest. Derfor kom han på ideen om å starte en fotballcup for kvinnelag i Sandvikenregi. Første kamp i åpningscupen ble spilt mellom Norna/Salhus og Fyllingen, resultat 2-1. I finalen tapte Sandviken 0-1 for Lyngbø.

Laila Konglevoll som har vært med som spiller og som fortsatt er medlem av arrangørstaben som turneringsleder, beretter her Lerøy Jentecup-historien:

– Selv etter et surt finaletap, var vi enige om at dette var gøy, god trening, sosialt og noe vi hadde lyst til å gjøre igjen.

Og slik ble det. Åpningscupen var kommet for å bli. Flere lag og flere klasser kom til etter hvert. Her er antall påmeldte lag fra starten av. 1988: 10-årsjubileum – 128, 2008: 30-årsjubileum – 259 og 2018: 40-årsjubileum – 240. Rekorden er fra 2004 – 265 påmeldte lag. I 2020 var tallet 253 lag, og antall spillere hadde økt fra 180 i 1978 til 3380.

Vi er utrolig glade for at vi har klart å holde antall påmeldte lag på et så høyt nivå over så mange år. Varegg Cup har alltid vært fotballcup for gutter. Derfor var det naturlig for oss å satse på en ren jentecup slik at både gutter og jenter har et cup-tilbud før seriestart. Dette var vi alene om i flere år. Senere kom andre arrangører på banen, og de inviterer de yngste jenteklassene til å spille inne i Vestlandshallen.

Det er klart det frister spillere, trenere og foreldre at man spiller inne når snø eller regn laver ned. Men heldigvis mener de fleste at fotball er best ute. Vi har merket en nedgang i antall påmeldte lag i de yngste klassene, spesielt om påsken er tidlig. Da blir åpningscupen også arrangert tidlig, i begynnelsen av mars. Da kan vi få vær fra alle fire årstidene på en dag, eller i verste fall en kamp.

Heldigvis har vi aldri måttet avlyse turneringen grunnet vær- og baneforhold, men vi har et par ganger i løpet av vår 42 år lange historie blitt en del forsinket på grunn av snøvær. Og ja, det har selvfølgelig blitt mange timer med snøskuf-fene. Særlig hvis kunstgresset er nytt, og vi ikke kan bruke traktor. Heldigvis har vi en dyktig mann med oss i arrangørstaben, Stein Nepstad. Uten hans innsats på

Stein Nepstad har med sin faglige bakgrunn vært en viktig bidragsyter til Lerøy Jentecup. Stein har også en lang fotball karriere bak seg i Sandviken.

Nedenfor ser vi ham i en tøff kamp mot Varegg i 1980. Kampen gikk på Stemmemyren. Varegg ledet 2-0 til pause, men Sandviken leverte en fantastisk 2. omgang og vant kampen 3-2.

Foto: S. Døvig

traktoren og med snøskuffene, kunne det fort blitt mange timers forsinkelser både på Stemmemyren og Liland. Det å ha en person med erfaring fra idrettsetaten i Bergen kommune med på laget, har vært helt avgjørende for at vi har klart å unngå forsinkelser på flere timer og i verste fall avlysning.

Vi har vært fortvilet mange ganger. Må innrømme at vi har spurt hverandre hvorfor i alle dager vi holder på med dette, etter så mange år. Er det ikke på tide å gi seg? Vi er snart 60 år og kunne reist på hytten eller vært hjemme, kost oss med barn og barnebarn. I stedet går vi her og måker snø ... så svetten renner, og kjenner på fortvilelsen og angsten for at vi skal bli så forsinket at vi ikke klarer å gjennomføre alle kampene som planlagt. Rasende på vær, vind, alt og alle ... men heldigvis ... heldigvis ... etter alle disse årene vet vi at det blir opplett. Snøværet gir seg og kanskje en solstråle viser seg. Alle baner på alle arenaene blir omsider fri for snø, og dommeren kan blåse kampen i gang. Da senker skuldrene seg. Vi klarte det denne gangen også! Bare en halvtime forsinkelse i kampoppsettet kanskje. Dette skal vi klare å ta inn igjen i løpet at dagen, takket være et romslig kampoppsett av vår rutinerte Vibeke Bastesen.

Da puster vi lettet ut, stopper opp og skuer utover Stemmemyren. Kanskje har vi seks kamper i sving allerede, og vi hører og ser det yrende fotballivet, med ivrige og glade fotballjenter og heiagjengene deres. Da er alt glemt, og vi er bare så utrolig glade for at vi får oppleve dette sammen med klubben i vårt hjerte, IL Sandviken og våre beste fotballvenner.

I 2020 måtte vi dessverre for første gang avlyse Lerøy Jentecup i sin vante form grunnet coronapandemien. Først ble cupen utsatt til 12. mars ettersom vi var optimistiske, men 8. juni var avlysning av denne massemønstringen uunngåelig. Onsdag 19. august ble det likevel bestemt å arrangere en begrenset jentecup i jubileumsåret på bakgrunn av anbefalinger fra Folkehelseinstituttet (FHI) og dialog med fotballkretsen. Søndag 30. august var til sammen 37 lag i sving på Stemmemyren, 17 lag jenter 7 år 3'er-fotball, 8 lag jenter 8 år 5'er-fotball og 12 lag jenter 9 år også 5'er-fotball. Det ble en fantastisk dag i nydelig sommervær.

– 27. september var det duket for del 2 av denne jentecupen. 10- og 11-åringene var i aksjon i 7'er-fotball. Det var 6 lag i hver årsklasse, og hele 48 kamper ble avviklet i sol og finvær med samme coronaregler som før. Med så mange lag var det ikke rom for mange foreldre/tilskuere, stort sett maks to pr. lag. Dette løste vi fint med at alle som ikke hadde fått med seg de strenge coronareglene, måtte holde seg utenfor området. Det vil si at flere sto langs fortauet ved gamlehjemmet og opp til karateklubben. De fleste forsto og aksepterte reglene. Mange lagledere hadde gjort sin hjemmelekse med å informere foreldrene om disse.

I høstferien 5.-11. oktober spilte jenter 13 og 15 år fotballcup på dagtid. Det var påmeldt 7 lag i jenter 13 år og 8 lag i jenter 15 år. Coronareglene ble fulgt som sist. For 13-åringene var det 9'er-fotball mens 15-åringene spilte 11'er-fotball. Sandviken slo Askøy 2-1 i finalen i jenter 13 år mens Sotra vant 1-0 over Lyngbø i finalen i jenter 15 år.

Sandvikens småjenter har vunnet Åpningscupen, og prøver å løfte matchvinneren, Reni Østebrøt, på gullstol.

– Søndag 18. oktober hadde 12-åringene sin cupdag med 9'er-fotball. 8 lag var påmeldt, og alle lag fikk spille tre kamper. Kampene gikk i nydelig vær på hovedbanen – med premieutdeling rett etterpå. Dermed har vi klart å arrangere fotballcup for ca. 90 jentelag i alderen 7–15 år i dette tøffe coronaåret. Nå håper vi at man klarer å utvikle en vaksine slik at Sandviken i 2021 igjen kan arrangere Lerøy Jentecup på gamlemåten.

Rivende utvikling

Kampoppsett ble i første omgang skrevet for hånd, alle dommerkortene også. Etter Jan Reidar Rasmussen var det i mange år Trude Stendal, Eli Haugen og jeg som hadde ansvaret for dette. Først begynte vi med Excel-ark, og siden fikk vi broren til Trude, Sam Stendal, til å hjelpe oss et steg videre. Her fikk vi dra nytte av hans kompetanse på området og erfaring fra Åsane Cup. Siden fikk vi kjøpt et eget kampprogram. Dagens kampprogram er selvfølgelig det beste vi har hatt. Vi lager innbydelse og legger den ut på hjemmesiden vår. Lagene melder seg på. Programmet ordner med kampoppsett og ferdigutfylte dommerkort. Ikke nok med det, programmet sørger for innbetalingen fra lagene.

Programmet koster selvfølgelig penger, men det er det verdt for det sparer oss for enormt mye arbeid. Bare med noen få tastetrykk når vi raskt ut med informasjon og kan ha dialog med de ulike klubbene og laglederne. Ved å holde vår egen hjemmeside oppdatert, kan vi nå ut til hvem som helst, når som helst. Ingen trenger å ringe oss for å få vite kampresultatene. De er alle tilgjengelige på nettet.

Eget klubbhus avgjørende

For 42 år siden var det sekretariat og kafé i gamle klubbhuset i løen. Vi hadde en liten disk med vask, kaldt vann og en kaffetrakter. Alt annet nødvendig kjøkkenutstyr måtte tas med hjemmefra. Da vi utvidet ved å bruke banene på Møhlenpris, fikk vi låne salgsboden av Djerv. «Spiserommet» til kommunen ble til sekretariat. På Eidsvåg fikk vi låne salgsbod, og klubbhuset fikk vi bruke til kafé og sekretariat.

I noen år fikk vi låne en arbeidsbrakke som kommunen hadde stående ved siden av de gamle garderobene på Stemmemyren, og hadde sekretariatet der. Vi har også fått låne «spiserommet» under svømmehallen til sekretariat og kafé.

Det var faktisk helt avgjørende for at vi fortsatt kunne arrangere fotballcup for så mange lag og samtidig utvikle oss som arrangør. Endelig var vi samlet under samme tak på Stemmemyren med sekretariat, eget kjøkken, rom til varer og utstyr og ikke minst stort lokale til kafé og rom for innendørs premieutdeling. Endelig hadde vi et hus som spillerne og publikum kunne bruke som varmestue. I tillegg hadde vi salgsboden nede ved banene.

Da synes vi virkelig at vi hadde fått det fint. Det gjorde jobben som arrangør mye lettere og dugnadsjobben mye gøyere. Etter at Tertnes fikk sitt eget klubbhus på Åstveit, har vi fått leie deler av klubbhuset til sekretariat og salgsbod. Banemester Ingvild Jarnæs har gjort en fenomenal jobb på Åstveit over flere år. På Liland har vi fått låne deler av Gneist sitt klubbhus til det samme. Stein Nepstad og datteren Lene Hammersland er sjefene her, også de har sørget for at Lerøy Jentecup blir gjennomført på en glimrende måte, år etter år.

De første årene skrev vi alle kampresultatene for hånd på lister. Senere da vi fikk laget programblad, skrev vi resultatene inn i dette, fortsatt for hånd. Etter at

alle kampene var ferdigspilt, og vi var ferdige med vasking og rydding av klubbhuset, begynte vi å fylle ut et programblad til hver av avisene BA, BT og Morgenavisen. Det siste vi gjorde før vi var i mål med årets åpningscup, var å kjøre inn til avisene og levere et eksemplar til hver av dem.

Klasser og baner

I 1978 var det som tidligere nevnt bare en klasse, kvinneklassen. Mye har endret seg siden den gang, ikke bare antall klasser, men også antall spillere. I 2020 inviterte vi jenter i alderen 7–19 år fordelt på 11 årsklasser. De yngste spiller 3'ere, 5'ere, 7'ere og 9'ere fotball. Fra 14–19 år spiller de 11'ere fotball.

Dette året ble alle kampene spilt på Stemmemyren grus. Etter hvert som antall påmeldte lag økte, og vi fikk flere klasser, måtte vi utvide ved også å ta i bruk grusbanen på Møhlenpris og Eidsvåg. Samarbeidet med Djerv og Eidsvåg varte helt til 2012. Et samarbeid vi har satt stor pris på.

Da vi tok i bruk de to kunstgressbanene på Åstveit (lås side om side), erfarte vi fort at puljene ble avviklet på halvparten av tiden, i tillegg til at det selvfølgelig var færre vakter og salgsboder.

Laila Konglevoll var en fryktet angriper. Her er hun på farten i første åpningscup, året var 1978.

Foto: Oddmund Lunde

Vi har i alle år tenkt at vi må søke om å få benytte de fotballbanene som ligger nærmest Sandviken og Stemmemyren. At det var viktig for oss som arrangør at kampene ble spilt i vårt nærområde eller innenfor bygrensen. Dette viste seg å være umulig. Varegg Cup arrangeres de samme helgene, og de nye fotballbanene bygges ofte utenfor sentrum. Dermed innledet vi et samarbeid med Gneist og fikk tilgang til de to banene på Liland.

I 2013 tok vi i bruk tre baner på Stemmemyren, storebanen, småbanen og Dumpen samt to baner på Åstveit og to baner på Liland. Dette var en stor og viktig endring for oss.

Da vi i 2017 fikk kunstgress på den store grusbanen på Stemmemyren, falt den siste banebiten på plass. Da hadde også Stemmemyren to 11'er baner. For første gang hadde vi mulighet til å arrangere 11'er kamper der hele puljen, fire lag, spiller samtidig

Baner og mål er ikke som de en gang var. Dette vet Trude Instebø Hansen. Hun har i flere år hatt ansvaret for blant annet å klargjøre banene for de ulike klassene. Heldigvis er de fleste målene i dag på hjul slik at vi eksempelvis raskt kan bytte fra 11'er- til 9'er-bane. Vi har små «hatter» som brukes til å merke de ulike linjene for den enkelte klasse. De aller minste spiller 3 mot 3, på 10 x 15 meters bane, en «minibinge» med «minimål». Å overvære en 3'er-kamp kan virkelig anbefales.

Trofast dommer

Vi har dessverre ikke tall på hvor mange dommere som har dømt for oss i alle disse årene. Men det er svært mange. Noen er nye, og noen dommer år etter år. Rekorden har Sigvald Taule, Brann, som har dømt for oss i nærmere 40 år. Et samarbeid og et bekjentskap vi har satt stor pris på.

Kvinnelaget som vant Sandvikens første kretsmeesterskap i 1978.

Bak fra venstre: Jan Reidar Rasmussen, Bente Mathisen, Aud Haugsdal, Mette (den gang Eide) Magnussen, Tone Angeltveit, Mie Nielsen, Laila Konglevoll, Eva Havnes, Aina Nesse og Cathrine Wulf.

Foran: Jane Siri Eikås, Vibeke Holmeffjord, Birthe Sande, Kristin Aase, Mette Knudsen og Mette Hammersland.

Sandviksjenter i kamp på Åstveitbanen.

Noen ganger har vi arrangert dommerkurs i forkant av turneringen. Da får de «nyutdannede» jentene og guttene praktisere umiddelbart etter kurset ved å dømme mange kamper og får fin trening under turneringen.

De siste årene har Elin Sebjørnsen hatt ansvaret for dommeroppsettet. Hun får god hjelp av sønnen Vetle, og sammen gjør de en glimrende jobb. Det meste av jobben gjøres i forkant, og det er mye som skal på plass for å kunne skaffe dommere til over 450 kamper. Dommerjobben blir enda bedre og enklere når man har flere års erfaring, og man er kjent i dommermiljøet. Å ha reservedommere er også veldig viktig. Der er Elin heldig, hun bor i nærheten, kjenner mange og ikke minst har hun flere i familien som kan dømme.

Staselig premieutdeling

Premieutdelingen er vi virkelig stolte av. Vi har hatt et fantastisk samarbeid med Thomas Øvreseth-Stellberg, DJ-en fra ungdomsklubben i paviljong. I godt over 20 år har han sørget for at vi har en kjempegøy og stilfull premieutdeling – med innmarsj, musikk og discolys blir medaljene og pokalene høytidelig delt ut til jentene. Her har vi fått god hjelp fra NFF ved tidligere fotballpresidenter Odd Flattum, Per Ravn Omdal og Yngve Hallen samt Kjartan Berland, Mette Kristiansen og Alf Hansen. Fra serieforeningen for kvinner har vi fått hjelp av Hege Jørgensen, og fra Hordaland Fotballkrets daglig leder Knut Berge og kretsleder Tore-Christian Gjelsvik. Sist, men ikke minst, har ordfører Marte Mjøs Persen stilt opp og gjort premieutdelingen enda mer høytidelig.

Vi har i alle år hatt et glimrende samarbeid med Bjørn Ove Steinsland og Direktepremier. Medaljer, pokaler og bestemannspremier har i alle år blitt levert av ham. Noen år sparte vi penger ved at vi fikk levert medaljene i en kasse og båndene i en kasse. Da satt hele familien Konglevoll/Knuksen og festet båndene på medaljene. Det var en del ømme fingre en ukes tid før cupen startet, men gode minner likevel. I dag får vi alle medaljene ferdig til utdeling.

Finaler

Tidligere ble det spilt finaler på Åstveit, Liland og før det på Møhlenpris, i tillegg til Stemmemyren. De siste fem årene har alle finalene blitt spilt på Stemmemyren. Klubbene vet at de fleste lagene i serien pleier å bruke vår turnering til oppkjøring før seriestart. Det betyr mye å spille seg frem til en finale i Lerøy Jentecup. Derfor har vi laget en flott ramme rundt finalene med innmarsj, musikk, speaker, spillere og dommertrio. Etter at vi tok i bruk Nye Stemmemyren, ble selvfølgelig rammen rundt enda bedre både for spillere og publikum. Premieutdelingen foregår i klubbhuset rett etter finalene.

For de yngste lagene, 7–12 år, holdes det premieutdeling i klubbhuset rett etter lagenes siste kamp. Her har Mette Hammersland og undertegnede delt ut medaljer i en årrekke – de siste årene ca 1800 medaljer pr år.

Jubileum og pris

Jubileumsåret for Lerøy Jentecup 2018 (40 år) startet på best tenkelige måte. Allerede 6. januar kom følgende pressemelding:

Bergen kommunes pris for likestilling, inkludering og mangfold for 2017, ble tildelt IL Sandviken for det mangeårige arbeidet med en jentecup i fotball

Juryleder Lubna Jaffery begrunner:

Høsten 2017 har vært preget av diskusjoner rundt kjønnsroller, forventning og verdier. Idretten er viktig for svært mange barn og unge i oppveksten. Mange av samfunnets synlige forbilder er idrettsutøvere. Derfor ønsker vi å fremme en klubb som har jobbet lenge for å gi jenter en arena hvor de kan utvikle seg innen idretten.

Prisen var på kr 50.000 kroner, og den høytidelige prisutdelingen fant sted i klubbhuset/paviljong. Dette er en pris vi setter utrolig høyt. Tenk å være så heldig å få delta i verdens gøyeste dugnad, og få en pris for det. På kvinnedagen 8. mars 2018 fikk vi besøk av Ap-partileder Jonas Gahr Støre, ordfører Marte Mjøs Persen og idrettsbyråd Pål Hafstad Thorsen. Støre ville selvfølgelig gratulere oss med prisen vi hadde fått, og han takket oss for alt arbeidet vi har gjort for å gi jenter samme muligheter som gutter i fotballen.

En annen historisk dag i 2018 var 10. mars. Da sparket vi i gang Lerøy Jentecup for 40. gang på Nye Stemmemyren med nye garderobes, tribune med tak, tilrettelagt kiosk og kjøkken med stort møterom. For ikke å snakke om de nye toalettene for publikum – egne toaletter for kvinner og herrer. For oss som har vært med siden starten, var det en stor glede å ønske velkommen til Lerøy Jentecup 2018 på Nye Stemmemyren. En stor takk til Mette Hammersland og Bergen kommune som hadde gjort dette mulig.

I jubileumsåret arrangerte vi også trener/lederseminar. Her deltok 25 trenere/ledere fra ulike klubber i kretsen. Per Ravn Omdal fra NFF holdt foredrag om rekruttering, det å beholde spillere samt fotballglede. Alexander Straus, kvinnelagets trener den gang, pratet om treningsmetodikk og undertegnede fortalte litt om Lerøy Jentecup gjennom 40 år.

Småjenter i trening på «Dumpen» – banen som ligger ovenfor klubbhuset. De minste jentene og guttene stortrives her.

Foto: IL Sandviken

*Glade debutanter:
IL Sandvikens jenter 04, Rød-
hette, spilte sin første fotball-
kamp noensinne under Lerøy
Jentecup 2011.*

*Bak fra venstre: Andrine Horn,
Mille Fossdal og Jennifer
Davanger.*

*Foran: Guro Hjeltnes, Lea
Helland, Asta Eikemo og Mina
Thornton.*

Fremst: Tuva Instebø Hansen.

Cuphelg og seriestart

I forbindelse med Lerøy Jentecup 2019 arrangerte vi cuphelg inkludert seriestart for A-laget. Seriekampen var mellom Sandviken og Røa, og eneste skår i gleden var at vi tapte 0–2. Ellers var det en kjempefin erfaring med masse publikum. I tillegg var det mange fotballjenter som kombinerte cupspill på eget lag med å være publikum og heiagjeng for Sandviken.

Det beste av alt er et solid cupstyre med mange års erfaring. En fantastisk vennegjeng har vi blitt, og derfor har vi det så gøy. Noen av oss har vært med siden starten, og noen har kommet til etter hvert. Vi er en fin blanding av

unge og litt mer voksne kvinner, liker vi å si. Noen er tidligere fotballjenter, og andre har ulik erfaring fra fotballmiljøet. Alle er vi mødre med barn som spiller eller har spilt fotball.

Vi i cupstyret har hvert år gleden av å jobbe dugnad med mange foreldre, beste-foreldre, trenere, lagledere og spillere. År etter år stiller de samme personene opp, og vi har alltid med oss noen nye. Vi har et godt samarbeid med breddefotballen, old girls-laget og A-laget. Det er det som er så gøy med dugnadsarbeidet, man blir kjent på tvers av lagene i klubben. En får virkelig kjenne på klubbfølelsen. Sammen har vi et felles mål: Å gjennomføre årets Lerøy Jentecup på en best mulig måte og vise klubben fra sin aller beste side.

*Laila Konglevoll – her på
1970-tallet – hadde en
fryktet skuddfot. Bak til
venstre ser vi Janne Eikås.*

Foto: Oddmund Lunde

Trude Stendal og Laila Konglevoll er gode venninner både på og utenfor banen. Bildet er fra april 1980.

Foto: Øivind Christensen

Vi har skiftet navn på cupen noen ganger. Her er en oversikt:

- IL Sandvikens Åpningscup for damelag (senere IL Sandvikens åpningscup for jenter)
- Rema 1000 Cup
- Sting Cup
- BKK Cup
- Lerøy Jentecup (fra 2011)

Oversikt over lederne i åpningscupen/Lerøy Jentecup:

Jan Reidar Rasmussen, Hans Stendal, Trude Stendal, Beathe Ness og Laila Konglevoll.

I jubileumsåret 2020 har vi hatt følgende styringsgruppe i Lerøy Jentecup:

Mette Hammersland, Trude Instebø Hansen, Vibeke Bastesen, Elin Sæbjørnsen, Britt Kalstad, Tina Nygård, Ingvild Jarnæs, Charlotte Sæthre Knutsen, Rebekka Skaar og Laila Konglevoll.

Det er stort å kunne ønske velkommen over 3000 fotballjenter samt lagledere, trenere, foreldre, besteforeldre pluss resten av heiagjengen, år etter år. Og vi er stolte over gjennomføringen av Lerøy Jentecup, og det overskuddet vi bidrar med. Og ikke minst er vi stolte over dugnadsgjengen. Hvert år stiller nærmere 200 personer opp og gjør en glimrende jobb for klubben og for Lerøy Jentecup.

Dessuten er vi svært takknemlig for at Lerøy kom med på arrangørlaget i 2011.

Old girls-laget

Også her var Sandviken blant de første. Det var Sandviken som foreslo old girls-serie i Hordaland Fotballkrets. Klubben har hatt et veldig aktivt old girls-lag i 30 år. Laget har deltatt i seriespill i alle årene. De tre siste årene har vi hatt et samarbeidslag med våre gode naboer fra Eidsvåg, forteller Mette Hammersland.

Vi har også deltatt i forskjellige turneringer. Siden 2002 har vi deltatt i veteran-cupen i Lærdal i januar. Der er vi «stjerner». Vi er de jentene som har spilt fotball lengst og bidrar stort både på banen, men kanskje aller mest på det sosiale.

Laget har to faste treninger i uken, og både sommer- og julefest. Det er en livlig gjeng som også har underholdt på forskjellige arrangementer rundt omkring, bl.a. på TV.

Vedlagt er en sang som sier litt om hva som er viktig for oss.

Old girls-laget har lagt ned tusenvis av dugnadstimer for klubben. De er med på å arrangere Lerøy Jentecup, lysfesten o.l. og er gode hjelpere på alle våre hjemmekamper.

De ti siste årene har Ingvild Jarnæs vært den store driveren for old girls-laget.

Old girls-laget i 2019.

*Bak fra venstre:
Mette Hammersland,
Vibeke Bastesen, Trude
Instebø Hansen, Laila
Konglevoll og Kirsti Gytre.*

*Foran: Gry Johannessen
Flaa og helt fremst
Mette Magnussen.*

Vi ikkje nokke vi!

Det va'kje rart at mannfolk irriterte oss iblant
Især når diskusjonen gikk om fotball
Då ble det kamp om banene til trening og til kamp
For jentene de strømmet til i hopetall
At jenter speller fotball det har kommet for å bli
Men vi fåkje nokke vi. Nei, vi fåkje nokke vi
Av lønn mot millionen eller bonuser fordi
Vi er bare kvinnfolk-som speller fotball

Men ka forteller statistikken – kem når oftest helt til topps
Ka for fotball-landslag har tatt mesterskap
Uavgjort for herrene får Norge i humør
Mens uavgjort for jentene er tap
En herrespillers lår kan skape angst og hysteri
Men vi ikkje nokke vi, men vi ikkje nokke vi
For våre lår er bare interessant som pornografi
Vi er bare kvinnfolk som speller fotball.

Se prisnivå for herrer har tatt fullstendig av
Hvis kvinner skifter klubb skjer det mot slanter
En toppspiller for kvinner, hon kan ikkje stille krav
Hon leser, trener, jobber mellom kamper
Når mannen siden humper rundt på ødelagte knær
For vi vakkje nokke vi. Vi vakkje nokke vi
Med merker etter grisespill både her og der
Da må du ha oss unnskyldt at vi står og ler
Vi var bare kvinnfolk som spelte fotball

Morten Lorentzen

Skrevet til Cupfinalshowet på TV2 i 1995
og fremført av fire sentrale Sandvikenkvinner.

Trenere fotball kvinner

Alexander Straus

Årtall	Trener	Divisjon	Plass	Nivå
1976	Jan R. Rasmussen	Kretsserie	3	2 **
1977	Jan R. Rasmussen	Kretsserie	3	2 **
1978	Jan R. Rasmussen	Kretsserie	1	2 **
1979	Jan R. Rasmussen	Kretsserie	1	2
1980	Jan R. Rasmussen	Kretsserie	2	2
1981	Trond Birkelund / Stein Nepstad	Kretsserie	4	2
1982	Arne Nordlid / Trond Fjeldstad	Kretsserie	2	2
1983	Arne Nordlid	Kretsserie	2	2
1984	Arne Nordlid/Bjørn Simonsen	Vestl.serie 1 div	2	2
1985	Bjørn Simonsen / Kjell Malmanger	Vestl.serie 1 div	2	2
1986	Bjørn Simonsen / Svein Johannessen	Vestl.serie 1 div	1	2
1987	Arne Njøten / Marit Glesnes	Landsserie 1 div	4	1
1988	Arne Njøten	Landsserie 1 div	8	1
1989	Arne Nordlid / Richard Haaland	Landsserie 1 div	9	1
1990	Kjell Jensen	Vestl.serie 2 div	1	2
1991	Kjell Jensen	Landsserie 1 div	3	1
1992	Lasse Christensen / Gaute Haugenes	Landsserie 1 div	4	1
	Tom Gjelsvik, keepertrener			
1993	Per Vold	Landsserie 1 div	5	1
1994	Terje Hansen / Harald Bakervik			
	Gaute Haugenes	Landsserie 1 div	5	1
1995	Karstein Hellevik / Gaute Haugenes	Toppserien	3	1
1996	Karstein Hellevik / Espen Kvilekval	Toppserien	2	1
1997	Kjetil Kristoffersen / Per Vold	Toppserien	5	1
	Tom Larsen			
1998	Kjetil Kristoffersen / Per Vold/	Toppserien	5	1
	Ørnulf Jacobsen / Frode Johansen	Toppserien		
1999	Ø. Jacobsen / Stein. A. Lone / E. Skistad	Toppserien	9	1
2000	Stein A.Lone / Tom Larsen / Bj. Brandt	1 div.	2	2
2001	Stein A.Lone / Tom Larsen / Bj. Brandt	1 div.	1	2
2002	Stein A.Lone	Toppserien	9	1
2003	Rune Nielsen / Egil Olsen	1 div.	1	2
2004	Rune Nielsen / Egil Olsen	Toppserien	7	1
2005	K. Johannessen / N. J. Flatøy til 31/5	Toppserien	8	1
	Per A. Heggen / P. Santorinos fra 1/6			
2006	Arne Møller / Oddvar Ruud	Toppserien	8	1
2007	Arne Møller	Toppserien	11	1
2008	Arne Møller / B. Alfarnes / H. Hope	1 div.	1	2
2009	Bjarte Alfarnes / Hege Hope	Toppserien	11	1
2010	Øyvind Nordtveit	1 div.	1	2
2011	Øyvind Nordtveit	Toppserien	10	1
2012	Øyvind Nordtveit	Toppserien	6	1
2013	Øyvind Nordtveit	Toppserien	12	1
2014	Øyvind Nordtveit	1 div.	1	2
2015	Øyvind Nordtveit	Toppserien	9	1
2016	Øyvind Nordtveit	Toppserien	6	1
2017	Øyvind Nordtveit	Toppserien	9	1
2018	Alexander Straus	Toppserien	4	1
2019	Patrik Hansson / Thomas Lyngbø	Toppserien	4	1
2020	Patrik Hansson / Thomas Lyngbø*	Toppserien		1

* Patrik Hansson gikk av som trener etter etter tre serierunder og assistenttrener Thomas Lyngbø ledet laget videre. I september 2020 ble Alexander Straus presentert som ny hovedtrener.

** Disse årene var kretsserien høyeste nivå, men det ble spilt en uoffisiell NM-cup.

LAGBILDER 2020

JENTER 2008

*Bak fra venstre:
Live Trefall, Emma Gullestad,
Shukura Sharif og Malia
Zimmermann.*

*Foran:
Alva Rostrup Christensen,
Madeleine Hilland og Lisa
Kvinesdal Matre.*

JENTER 2009

*Bak fra venstre: Ellinor Dancke Molvik,
Frida Askildsen Hovdevik, Pernille Jordal
Østensen, Victoria Strand Sørensen, Live
Chemnitz Amundsen, Amanda Torvund
Sundvor, Ariel Møvik Waldersnes, Hanne
Askildsen, Lenea Berge Aarsand og
Alma Fossdal.*

*Foran: Isabel Eide, Milla Kloster Hauge,
Aida Haugstvedt Downing, Josefine
Aurora Bjørndal, Anna Elida Sandnes
Skaar, Sofia April Kalstø, Ada Blytt,
Ylva Vik Viddal, Elise Tvedt og Lise
Solheimsnes.*

*Ikke til stede da bildet ble tatt:
Anna Augusta Raknes-Ellingsen og Alva
Geniuss Tol-Messia.*

JENTER 2010 *Fra venstre: Samantha Buenaventura, Helena Nesje, Pernille Hagen-Johansen, Ariane Kråkenes Silden, Live Rolland Moe, Tiril Solberg Brynestad, Linnea Korneliussen Isager, Elsa Boge Lyssand, Erle K. Thoresen, Frida Omang Irgens, Andrea Åsheim Stang, Lillian Dahl Korneliussen og Vera Aasland.*

JENTER 2011

Bak fra venstre: India Sæland Kjær, Ingrid Åsnes, Ainhoa Sanches-Alvheim, Sigrid Askildsen, Vilma Eikemo, Kamilla Witte, Mathea Gjerde, Lillie Pollen og Viktoria Karlsen Gøthe.

Foran: Julie Aarestad Solheimsnes, Tiril Askildsen Hovdevik, Andrine Henriksen, Emilie Stenevik, Pela Nabi, Nora Kvinnesland Matre og Tinde Bruvoll Mjaavatn.

Ikke til stede da bildet ble tatt: Malin Kvinnesland Matre, Mathilde Solberg Vikebø, Vilde Vik Viddal, Olivia Litleskare og Maya Gjesteland.

JENTER 2012

Fra venstre: Therese Mateug Brimsholm, Jemiah Skare, Stella Wågsæther Jørgensen, Siri Unneland Sagen, Lilly Fransica Johnsen, Filippa Bask, Marie Blytt, Souraya Sharif, Anine Garman Theodorsen og Emma Lily Johannessen Hovlid.

Ikke til stede da bildet ble tatt: Alva Frey Femi, Vilde Visted og Selje Hammerås.

JENTER 2013

Fra venstre: Madeleine Karlsen Gøthe, Judit Eikemo, Annabelle Mandujano Tertnes, Miriam Jacobsen, Nathalia Helgesen Grønneberg og Sunniva Gjerde.

JENTER 13 ÅR Bak fra venstre: Solveig Fjell Tveiten, Sunniva Johnsen Nilson, Selma Mutlu, Helena Edvarda Hope, Marte Ulvedal, Hanna Nesthus Henriksen, Birgitta Djønne, Tomine Solheim, Rakel Pihl, Angela Moe, Mari F. Lyssand og Aurora Viken.

Foran: Ingrid Haukeland van Gool, Solvår Jørstad-Hærum, Solveig Vrålstad Løvås, Lorentze Louise Kryvi Lund, Pernille Knutsen, Camilla Kryvarot Bjørnsen, Anna Mowinckel Haukedal, Anniken Garmann Theodorsen, Tuva Vinje, Emma Hestvik, Sara-Marie Skaflestad og Tuva York Haukenes.

JENTER 14 ÅR

Fra venstre:
Dina Seter, Tuva Glesnes, Nora Stenevik, Mia Mykletun, Marthine Edvardsen, Helen Nord, Silje Sørby Herland, Sophie Instanes, Ingrid Lilleskog Tronstad og Athina Nesje.

JENTER 15 ÅR

Bak fra venstre: Synnøve Haugen, Isabel Sørum, Aud Malin Gover, Sine Berentsen, Amalie Michelsen, Leah Marie Espe Ulstein og Andrea Bendiksen.

Foran: Nina Folgerø, Kiara Helle, Alaa Zaki Saleh Hindi, Tomine Fosse Chomo, Celina Martinez, Kine Silseth Seivaag og Konga Jevakumar.

JENTER 17 ÅR

Bak fra venstre:

Anna Trønnes, Ingeborg Fjose Nes, Lise Borgenhaug, Sofie Gover, Andrine Horn, Mathea Lotsberg, Thea Charlotte Knutsen, Martine Tharaldsen og Kari Lunde.

Foran: Aurora Fredbo, Aud Malin Gover, Luluya Okbay, Amalie Nøttveit, Maren Angeltveit, Mille Fossdal og Nasreen Ali Salum.

JENTER 19 ÅR

Bak fra venstre:

Caroline Skogen, Julia Stang, Arielle Moe, Sanne Skaar, Sunniva Skaar Dale, Tina Jacobsen, Frida Sophie Pedersen og Ida Kvist.

Foran: Tiril Røgelstad, Vida Terserus, Una Sloan, Amalie Nøttveit, Amalie Gaupås Nilssen, Elisabeth Farestvedt og Dyana Wolday.

A-LAG KVINNER

Bak fra venstre:

Ingrid Østervold Stenevik, Vilde Hasund, Madeleine Veivåg, Kennya Cordner, Patrik Hansson, Anna Lan Lysebo, Ida Holm Neset, Vilde Drange Veglo og Maria Brochmann.

Midten: Thomas Lyngbø, Reidun Seth, Synne Vatselle Raa, Ingrid Ryland, Mathilde Sangolt, Guro Bergsvand, Atle Ingebrigtsen og Øyvind Nordtveit.

Foran: Marte Bjelde Hjelmhaug, Malin Skulstad Sunde, Lisa Fjeldstad Naalsund, Sandra Stavenes, Ingrid Spord, Oda Maria Hove Bogstad, Marina Heggernes Jensen, Elise Alsaker Kvinge og Kristina Herfindal Grøndal.

Foto: Hordalandsfotball

FOTBALL- DOMMERNE

Legenden «Pat'n»

På 1970–1980-tallet hadde Sandviken flere dyktige dommere. Reidar Patrick Bjørnestad var i en egen klasse og ble snart toppdommer med store oppdrag både hjemme og ute. Det var forresten bare tilfeldigheter som gjorde at «Pat'n» ble dommeraspirant i fotballkretsen.

Han hadde blitt påmeldt – uten at han visste det – av junioroppmannen, men bebreidet selvsagt aldri vedkommende som tok seg den friheten. Om karrieren videre forteller han i medlemsbladet for desember 1973:

Etter å ha fungert som kretsdommer fra sesongen 1968, ble jeg av kretsen anmeldt som forbundsdommer-aspirant sesongen 1971. Da sto jeg overfor valget om å fortsette å spille aktivt eller satse på dømningen. Jeg fant det lite tjenlig å kombinere disse aktivitetene. Valget var i grunnen ikke så vanskelig. Det forstår sikkert de som har sett meg spille, og de som hadde den tvilsomme gleden av å spille sammen med meg. Dømningen ble altså foretrukket, og i dag angres jeg ikke.

Etter først å ha fått forbundsgraden til sesongen 1972, ble han uttatt til dommerkurs i Horten i forbindelse med den årlige juniorturneringen for kretslag. Det må ha gått godt for allerede i 1. serieomgang på høsten, dømte han 2. divisjon (nest høyeste nivå på den tiden) i Sandnes. Litt senere fikk han ny kamp i 2. divisjon. Dessuten var han fem ganger linjemann i 1. divisjon.

Tilbake til medlemsbladet:

1973 ble nok et fantastisk år. Det hele begynte med at jeg ble uttatt som reserve til elitedommer-samlingen på Larkollen ved Moss. Etter et forfall var plassen klar. På vårparten ble jeg tildelt hele fem kamper i 2. divisjon og tre linjemannsoppdrag i 1. divisjon.

I høst reiste jeg til Oslo på sosialskolen og fikk en del artige kamper der. Jeg var heldig i de kampene hvor der var sensor til stede, for jeg skulle få oppleve enda mer glede og suksess. Det var vanskelig å finne ut hvilken fot jeg skulle stå på da jeg fikk beskjed om at min 1. divisjonsdebut sto for tur. Raufoss–Mjøndalen på Raufoss. Det skal heller ikke benektes at noen sommerfugler hadde kampert i mellomgulvet før avspark. Kampen ble av en merkelig karakter, men for mitt vedkommende gikk det tilsynelatende bra.

«Pat'n» hadde belaget seg på at sesongen var over, men en overraskelse dukket opp. Han var blitt uttatt som linjemann i 2. runde-kampen i UEFA-cupen 24. oktober 1973 mellom VfB Stuttgart og 1. FC Tatran Presov fra Tsjekkoslovakia. Matchen skulle gå i Vest-Tyskland.

Reidar «Pat'n» Bjørnestad

«Pat'n» viser ut Moldes trener Jack Johnsen. Situasjonen er fra moldensernes oppgjør mot Mjøndalen i 1975.

Foto: Dagbladet

Fra medlemsbladet igjen:

Tirsdag morgen reiste jeg sammen med dommer Svein-Inge Thime, SIF og Ivar Fredriksen, Lillestrøm, med fly til Stuttgart. Første dagen gikk med til å beskue byen og more oss litt. Onsdag, kampdagen, shoppet vi om formiddagen før vi dro for å se banen, Neckarstadion (nå Mercedes-Benz Arena og brukt i VM i 1974 – et imponerende anlegg som den gang kunne ta 73.000 tilskuere). På kampen var det vel 20.000 tilskuere, men de brakte for langt flere.

Tyskerne vant 3–1 etter at Tatra Presov ledet 1–0 ved pause. På det tidspunktet var vi ikke mye verdt hos publikum. Kampen var meget tøff, men vi kom da helberget igjennom kampen og den påfølgende banketten. Turen hjem torsdag ettermiddag var også vellykket, og da jeg endelig nådde hybelen i Oslo, var det å synke ned i en stol og prøve å absorbere inntrykkene.

Dette året har jeg vært heldig, men jeg er overbevist om at det skal ikke ta så altfor lang tid før neste Sandviksgutt opplever det samme. Laget har mange gode talenter. Det krever imidlertid en god del av trening og vilje.

Til slutt vil jeg få gi et råd: Husk at dommeren er spillets tjener og ikke dens dominerende person.

Reidar Bjørnestad ble forbundsdommer til 1972 sesongen og fikk en unik karriere både på og utenfor banen. Han var et sjeldent, godt lederemne og hadde et godt fotballhode. Han ble tidlig formann i sin kjære klubb og beklede mange roller i Sandviken. «Pat'n» hadde utenom Sandviken vært trener i Varegg, Fjellkameratene, Tertnes, Åsane og Førde. På 1990-tallet var han også hjelpetrener i Sogndal.

Med Reidar Bjørnestad på plass i NFF-lokalene på Ullevaal i 1991 – som medlem av dommerkomiteen – startet profesjonaliseringen av dommergjerningen. Han har mye av æren for at norske dommere tok store steg kvalitetsmessig og ble tildelt store oppgaver i europeisk fotball. Han var dommersjef i NFF da han i 2005 gikk bort så altfor tidlig, bare 57 år. Men hans tanker og ideer lever videre og blir aldri glemmt.

Roser Bjørnestad

Dagens dommersjef, Terje Hauge har mye å takke Reidar Bjørnestad for:

– Da jeg var ung dommer, hadde Bergen og Hordaland fire–fem toppdommere på øverste nivå. Reidar hadde vært FIFA-dommer og var den store gurun. Han betydde mye for meg som observatør og var en fantastisk veileder som man lyttet og lærte mye av etter kampene. Han hadde en fantastisk personlighet og var et stort forbilde.

– I tidsrommet 1982–1984 ga flere toppdommere i Bergen seg noenlunde samtidig. Det ga store muligheter for meg, og Reidar ble en av mine viktige mentorer og veileder.

Som dommersjef fra 1996 viste han hvor skapet skulle stå, og for ham var teamet og gruppen svært viktig. Gjorde du noe galt, var han den første som brydde seg. Han var førstemann som favnet om og støttet meg. Han stilte selvfølgelig krav, men som sagt favnet han alltid om oss som toppdommere.

– 1978 dømte han Lillestrøm mot Brann i Cupfinalen. Noen mente at en bergenser som dømte et bergenslag ikke var etter boken?

– Han dømte godt i finalen, men dette var siste gang en dommertrio fra samme by som ett av finalelagene, fikk en slik oppgave.

Uttaket av en bergenser til å dømme Brann i Cupfinalen ble ikke bare møtt med begeistring. «Nyheten om at Reidar Bjørnestad ble utpekt som finaledommer kom på mange måter overraskende. Ikke fordi Sandviken-dommerens egenskaper som kampløper ble trukket i tvil, men fordi det blir tolv bergensere på banen i morgen. Forbundet har med ett unntak utelukkende benyttet dommere fra andre kretser enn finalelagene i tidligere cupfinaler.»

Reidar Patrick Bjørnestads meritter som forbundsdommer

- 1973–1985** 103 kamper som hoveddommer i øverste divisjon – 12-klubbserien.
- 1977–1985** FIFA-dommer; 7 A-landskamper, 13 aldersbestemte landskamper, 7 europacupkamper og 3 intertotocupkamper.
- 1978** Dømte cupfinalen Lillestrøm–Brann.
- 1986–2005** UEFA-dommerobservatør og delegat på internasjonale kamper.
- 1991–2005** Først medlem av Norges Fotballforbunds dommerkomite – fra 1996 dommersjef.
- 2000–2004** Medlem av UEFAs dommerkomite.
- 2004** Dommerobservatør under EM i Portugal.

Terje Hauge er dommersjef i Norges Fotballforbund.

Foto: NFF

Terje Hauge har også hatt en strålende dommerkarriere (dømte for Lyngbø og Olsvik). Han debuterte i 1993 og dømte 301 kamper i Tippeligaen. To Cupfinaler har han ledet (1996 og 2003). I 1993 ble han FIFA-dommer. Som FIFA-dommer fikk han med seg ca. 180 kamper. Hauge har dømt både i EM 2000 (i Nederland/Belgia) og 2004 (i Portugal) og VM 2002 (i Sør-Korea/Japan). Han var dommer i UEFA Supercup-finalen i 2004 – Valencia vant 2–1 over FC Porto. Videre ledet han andre semifinalekamp i Champions League i 2005 mellom PSV og AC Milan (3–1, sammenlagt 3–3, AC Milan videre på bortemål).

Men høydepunktet i karrieren hans var finalen i Champions League i 2006 mellom Barcelona og Arsenal på Stade de France i Paris der førstnevnte seiret 2–1. Hauge la opp som toppdommer i 2010. Han ble deretter dommerutvikler i Norges Fotballforbund og arbeidet for Hordaland Fotballkrets. I 2015 ble han dommersjef i NFF. Terje Hauge er tildelt Kniksenprisen som årets dommer to ganger (2004 og 2007) og Kniksens hederspris i 2010.

Det er neppe å ta for sterkt i å si at Reidar Bjørnestad har vært en inspirasjon for både Terje Hauge og dagens lokale dommergenerasjon. – Dommere som Kai-Erik Steen, Gneist og Kristoffer Hagenes, Hovding har begge dømt flere kamper i eliteserien. I år er Sivert Amland, Fana, klar for samme oppgave. Hordaland har dermed tre dommere i eliteserien, og flere, nye dommer-talenter banker på døren, forteller en blid Terje Hauge.

Ivrig diskusjon mellom Reidar Patrick Bjørnestad, Rune Titlestad og Odd Maubach.

På linjen i Europa

Men Sandviken har fostret flere dyktige kampledere. Ole Bøe viste tidlig interesse for dommergjerningen. Han fant vel ut at det var den veien han måtte gå for å bli en del av fotballfamilien. Bøe ble en meget habil dommer og dømte jevnlig i 3. divisjon (2. divisjon i dag) på 1950- og 1960-tallet. Fra 1959 til 1962 dømte han faktisk syv kamper i Hovedserien – det som den gang var høyeste divisjon her til lands. Han ledet også mange kamper i 2. divisjon (Obos-ligaen i dag) og gikk på linjen i 1. divisjon (nå eliteserien).

Eldste sønnen Gunnar fikk utrolig nok oppleve å være linjemann sammen med faren. Den tidligere Sandviken- og Vareggspilleren forteller:

Det skjedde på Krohnsminde i 1969, i kampen mellom Varegg og Sogndal. Jeg skulle være tilskuer på denne kampen, men da den ene linjemannen ikke kom, spurte dommeren Arnold Nilsen om ikke jeg kunne steppe inn som vikar. Jeg hadde tatt dommerkurs, men aldri vært linjemann før. Jeg fant noen treningsklær, fullførte oppgaven uten protester fra lagene og har aldri vært linjemann siden. Min bror, Egil, begynte også som dommer. Han var et stort talent som dommerkomitéen i Bergen ville satse på, men han ønsket ikke å prioritere dommergjerningen i en travel ungdomstid.

Mange vet kanskje ikke at Ole Bøe var første dommer fra Sandviken som fikk med seg en landskamp, en Cupfinale og en europacupkamp i karrieren – alle som linjedommer.

16. mai 1961 spilte Norge vennskapskamp mot Mexico på Brann stadion. Kampen endte 1–1, og Rolf Bjørn Backe, Gjøvik/Lyn scoret Norges mål. Bertil Lööw fra Sverige dømte kampen mens Arnold Nilsen, Nymark og Ole Bøe, Sandviken gikk på linjen.

30. oktober 1966 var det duket for NM-finale og fotballfest på Ullevaal stadion mellom storhetene Fredrikstad og Lyn. Dommer var Hans Granlund, Heggedal IL, og han hadde med seg Ole Bøe, fra Sandviken og Odd Kojen, Rosenborg som linjedommere. Bøe & Co. hadde litt å henge fingrene i for det var en jevn og meget

Ole Bøe fikk dømme syv kamper i Hovedserien.

Ole Bøes kamper i Hovedserien

DOMMER	ÅR	DATO	HJEMMELAG	BORTELAG	MÅL (H)	MÅL (B)	TILSKUERE
Ole Bøe, Sandviken	1959–1960	11.10.1959	Viking	Start	5	1	6 500
Ole Bøe, Sandviken	1959–1960	22.05. 1960	Strømmen	Rapid	1	2	1 000
Ole Bøe, Sandviken	1960–1961	21.08. 1960	Viking	Lisleby	3	1	6 500
Ole Bøe, Sandviken	1960–1961	02.10. 1960	Lyn	Sandefjord	4	1	2 524
Ole Bøe, Sandviken	1960–1961	30.04. 1961	Stavanger IF	Odd	2	4	3 024
Ole Bøe, Sandviken	1960–1961	28.05. 1961	Lyn	Rosenborg	1	2	10 630
Ole Bøe, Sandviken	1961–1962	29.07. 1962	Viking	Lisleby	3	1	4 995

spennende kamp. Bjørn Borgen sendte FFK i ledelsen før pause. I 2. omgang scoret Lyn to mål – Harald Berg og Ole Stavrum, men Borgen nettet en gang til. Arne Pedersen ble matchvinner med sin scoring på straffespark i det 89. minutt. Med 3–2-seier tok FFK sin niende NM-tittel. 30.355 tilskuere hadde møtt opp og fikk en flott opplevelse, og det hadde sikkert Ole Bøe også. En journalist skrev etter finalen:

Så vidt jeg kunne se, hadde ikke Ole Bøe en eneste feil, men han har da også tidligere vist seg å være en meget god og påpasselig linjemann.

Hans mest minnerike øyeblikk i dommerdrakten må være da han gikk på linjen i Danmark 20. september 1967. Anledningen var returoppgjøret i Cupvinnercupens 1. runde der Randers Freja var vertskap for Hamburger Sport-Verein (HSV), og 14.882 tilskuere var til stede. Tyskerne hadde vunnet 5–3 i sin hjemmekamp, men Randersfansen hadde ikke gitt opp håpet om en spennende kamp. To tidlige mål av HSV, med den store stjernen Uwe Seeler på laget, ødela festen for hjemmesupporterne. Det ble tysk seier 2–0 og 7–3 sammenlagt. Birger Nilsen, Grüner og linjemennene Ole Bøe, Sandviken og Kåre Sirevaag Viking glemte neppe denne kampen. For norske dommere var det å dømme verdensstjerner ikke hverdagskost.

Etter å ha nådd fotballforbundets aldersgrense for elitedommere som 50-åring, fortsatte Ole Bøe sin dommerkarriere med å dømme noen år i de lavere divisjoner i 1970-årene. Han var også dommer på forskjellige arrangementer. Etter dømningen brukte dommerkomiteen i NFF ham som sensor for utenbys dommere som kom til Bergen og Stadion.

*- Du må bevege deg!
- Eg ser alt herfra, eg!*

Utrolig karriere på og utenfor banen

Rune Titlestad har vært med på det meste innen idrett; fotballspiller, fotballtrener, fotballdommer, organisator og administrator. Han har oppnådd resultater som få kan vise maken til.

Det hele startet i Sandviken. Som 14-åring ble han kretsdommer i fotball (1966) og dømte seniorkamper fra første stund. Før han fylte 21 år ble «Tille» forbundsdommer. Kanskje den yngste i landet. Ilddåpen kom 1. divisjonsoppgjøret Viking–Rosenborg 25. juni i 1973 der Rolf Nyhus var dommer, og han gikk på linjen. Debuten på Brann stadion ble noe spesiell. – Jeg satt på Krohnsminde da jeg ble etterlyst over høyttaleren. Det var oktober 1973, og Brann skulle møte Start hjemme. Flyet med linjemennene fra Stavanger kom ikke ned i Bergen, og det endte med at jeg ble hentet som linjedommer. Einar Halle var dommer. Det var faktisk eneste gang jeg var på Brann stadion, humrer Rune Titlestad.

Han minnes også «jubileumskampen» Viking–Skeid, 10. august 1974. Stavangerlaget var 75 år den dagen, og seriekampen i 1. divisjon endte 1–1. Det var nemlig helbergensk dommertrio: Reidar Bjørnstad dømte med Rune Titlestad og evigunge Arnold Nilsen (Nymark) som linjemenn.

Han var både spiller og trener i Sandviken parallelt med dommergjerningen. Høsten 1974 dro Titlestad til Volda for å studere. Som dommerkontakt hadde han ovennevnte Arnold Nilsen, men der oppe overtok Robert Iversen fra Rollon.

– Jeg hadde fått toppkarakterer som dommer og gikk nesten fast på linjen når Molde spilte hjemme i 1. divisjon. Videre dømte jeg oppgjør som Aalesund–Lyn og Clausenengen–Steinkjer. Så jeg ble godt kjent i Møre og Romsdal. Jeg ble hentet til Sandvikens kamper denne høsten, men så ble jeg spillende trener i Vartdal. I Volda var jeg ferdig i 1976 og dro til Florø Sportsklubb. Her var jeg kaptein på laget og dømte i tillegg, forteller Rune Titlestad.

Titlestad var ranket som nummer 1 av dommerne i Sogn og Fjordane i 1977 og mente han burde få alle treningskampene med 1. divisjonslag i aksjon i fylket. Han ga da også beskjed om saken til de dommeransvarlige. 19. mai 1977 skulle Sandviksgutten oppleve noe stort på Fosshaugane.

– Dette var en «høydare» i dommerkarrieren. Sogndal skulle møte Tottenham i vennskapskamp, og jeg skulle lede kampen. De rundt 7000 på tribunen laget mye lyd og ble ikke satt ut selv om Spurs vant 6–0. (John Pratt, Steve Perryman, Gerry Armstrong (2), Chris Jones og Peter Taylor laget londonernes mål)

Høsten 1978 begynte «Tille» på Norges idrettshøgskole og dømte noen kamper på Ekebergsletta. Men han fant fort ut at dette ikke var noe for ham. På idrettshøg-

I 1971 ble Rune «Tille» Titlestad kåret til årets idrettsmann i Sandviken.

Foto: Rune Tertnæs

skolen tok han en tredemølletest, oksygen-opptak, som ble meget god. Erik Røste (ikke ukjent trener og leder innen langrenn) mente noe var feil med testen. Den måtte tas en gang til. Eric Heiden var innom for samme test, og det utrolige var at «Tille» hadde bedre oksygenopptak enn skøytelegenden. Egil «Drillo» Olsen som var hans lærer, ville ha Titlestad til Frigg der han var trener sammen med Per Pettersen.

Han droppet dømmingen i 1979 og spilte i stedet med gode spillere som Vidar Davidsen et år i Frigg (2. divisjon – nest høyeste nivå på den tiden). Han var ferdig på Norges idrettshøgskole i 1980 og ble organisasjonssjef i Norges Studentidrettsforbund, en stilling faktisk også «Drillo» hadde søkt på.

Senhøstes 1980 ble han trener i Florø på full tid, men året etter dukket det opp et problem. På den tiden kunne man bare tjene 16.000 kroner i året på fotballen. Non-amatørreglene var innført.

– Jeg ble utestengt fra 1981–1983 fra fotballen ettersom man måtte dokumentere at en hadde en jobb som minst var 51 prosent utenom fotballen. Rektoren på Flora videregående løste dette elegant ved å gi meg en stilling på 51 prosent som gymlærer, og jeg kunne dermed fortsette med å ha lønn som spillende trener. Jeg ble forbundstrener i 1985 med Nils Arne Eggen som ansvarlig veileder. Samme år rykket Florø opp i 3. divisjon (2. divisjon i dag).

«Tille» var en av initiativtakerne til Norsk Fotballtrenerforening i 1986. Han satt i styret med «Drillo», Bjørn Hansen og Anders Fægri i mange år og var leder i valgkomiteen der til slutten av 1990-tallet.

– Tiden på Flora videregående ble minnerik. Fra 1987–1988 hadde jeg ti elever som senere skulle spille i Tippeligaen, og i tillegg hadde jeg Margunn Humlestøl som ble stjerne på kvinnelandslaget.

I perioden 1988–1990 var Skeid neste oppdragsgiver. Det slo ham at det var så få spillere fra Oslo på Tippeligaen i hovedstaden. – Jeg følte det måtte store endringer til og var med på å revolusjonere talentsatsingen. Vekk med kretslagssatsingen og inn med talentmodell og spillerutvikling. Sonetreninger og spillerutvikling ble melodien, og etter hans initiativ ansatte Oslo Fotballkrets den første spillerutvikleren i landet. Lars Tjørnås. I Skeid manglet vi keepertrener, men det gjorde de andre klubbene også. Per Egil Nygård var trener i Asker, men vi hadde ikke råd til å betale ham 100.000 kroner. I stedet opprettet vi Skeid Oslo målvaktskole, og dermed fikk Skeid råd til å ansette landslagskeeperen som keepertrener. Andre klubber kunne sende sine keepere et par ganger i uken til oss på Nordre Åsen der de ble ivaretatt av flere keepertrenere, blant andre Tor Thodesen. Det ble et spleiselag mellom klubbene ettersom man betalte 5000 kroner hver. Ellers har jeg hatt studiebesøk i flere utenlandske klubber. Nederlandske Frans Hoek som har vært keepertrener i Barcelona, Manchester United og det nederlandske landslaget, har jeg stor sans for.

– 1990 ble mitt siste år i Skeid, og jeg var faktisk på den tiden eneste norske trener på full tid. Nils Arne Eggen var ansatt på halvtid i Rosenborg. I 1991 begynte jeg i Norges Idrettsforbund, og her ble jeg værende til 2006. I denne perioden trente jeg også Kolbotns kvinnelag (syv sesonger). De rykket opp og holdt seg i Toppserien, noe som ikke var vanlig for nyopprykkede lag. Vi hentet spillere som Heidi Støre og Agnete Carlsen fra Sprint/Jeløy som vi senere solgte til Japan. I desember 2006 ble jeg idrettsdirektør i Bergen kommune. Etter mange flotte år ble jeg 1. mars 2020 pensjonist.

Inndeling av dommere

FØR 1980, VAR DOMMERNE INNDELTE SOM:

- Forbundsdommer
- Kretsdommer
- Aspirant/Rekruiteringsdommer

ETTER 1980 BLE DOMMERNE INNDELTE SOM:

- Divisjonsdommer (tidligere forbundsdommer)
- Kretsdommer
- Aspirantdommer/Rekruiteringsdommer 1 års , 2 års

Dommerne ble hvert år vurdert og plassert i den divisjon de var kvalifisert til å kunne dømme i.

- Elitedommer (divisjonsdommer)
- Eliteserien (tidligere 1. divisjon)
- Adecco/Obos (tidligere 2. divisjon)
- Post Nord ligaen (tidligere 3. divisjon og senere 2. divisjon)

Ovennevnte divisjoner ble administrert av Norges Fotballforbund som også satt opp dommerne til kampene i disse divisjonene.

Norsk Tipping-Ligaen (tidligere 4. divisjon og senere 3. divisjon) og lavere divisjoner, ble administrert av Hordaland Fotballkrets som satt opp dommere og rangerte hvor de var kvalifisert til å dømme.

Thor Dahlberg flyttet østover sent på 1990-tallet. Han fortsatte dommergjerningen der, og han dømte i Akershus Fotballkrets for IL Sandviken fra 2000 til 2020. Han fyllte nylig 70 år.

– Noe du vil trekke frem fra Sandvikentiden?

– Jeg husker at vi sammen med Fyllingen arrangerte NORTH SEA FOOTBALL CUP i juli 1972 – en kvalitetsturnering med gode norske, svenske, danske og islandske lag. Det ble med det ene året. Ellers var miljøet fantastisk i klubben på den tiden med økt rekruttering. Club Nord bør nevnes, og også klubbfølelsen som for eksempel Reidar Bjørnstad og Jan Reidar Rasmussen var eksponenter for. Vi var en stund største barne- og ungdomsklubb i Bergen. Og klubben var viktigere enn alt det andre – vår egen karriere.

I jobben som idrettsdirektør har han hatt ansvar for utbygging av idrettsanlegg i Bergen: Ado arena, idrettshallene på Ny-Krohnborg, i Sædalen, Fysakhuset, planene for Fana arena og Arena Nord på Myrdal i Åsane. Ellers var han sentral i forbindelse med kunstgressrevolusjonen i Bergen som var første by med å etablere nye og fremtidsrettede miljøtiltak.

– Jeg har vel bidradd til at tre–fire milliarder har blitt brukt på denne sektoren siden 2007. I perioden 2007–2013 var jeg styreleder for Bad, Park og Idrett som er interesseforening for idretts-, friluft- og grøntanlegg i Norge med norske kommuner som største andelen av medlemmene.

Rune Titlestads tre barn har alle markert seg i fotballen. Eldste datter Hedda Haugland Duffy som bl.a. har spilt europacup for Shamrock Rovers, er trener i Åsane (kvinnelaget). Hennes datter Savanna Duffy (debutert på Jenter 15-landslaget) har vært på treninger med A-laget til Sandviken flere ganger og er en lovende spiller.

KILDER: Håndbøker fra Hordaland Fotballkrets, fra 1966–2011. IL Sandvikens medlemsblader og årsberetninger.

Fotballdommere i IL Sandviken

Forbundsdommere

(fra 1980 divisjonsdommere)

Ole Bøe 1965–1973
(men han dømte jo syv kamper i Hovedserien
1959–1962)

Reidar P. Bjørnstad 1972–1985
Fifa dommer 1981
Kretsdommer 1967–1971
Aspirant 1966

Rune Titlestad 1973
Kretsdommer ..... 1966 høst
Aspirant ..... 1966 våren

Davy Wathne¹ 1975–1981
Kretsdommer 1971–1974
Aspirant 1969–1970

Per Ståle Theodorsen² 1981–1986
Kretsdommer 1977–1980
Aspirant 1976

Tom Monsen 1982–1983
Kretsdommer 1981

Thor Dahlberg 1985–1987
Kretsdommer 1979–1984
Dommer 1988–1990
Aspirant 1978

Kretsdommere

(senere benevnt som dommere)

Birger Clausen 1965–1966

Atle Bjørge (for Eidsvåg) 1971, 1972
Aspirant 1970

Egil Bøe 1970–1972
Aspirant 1968–1969

Per Erdal 1973
Aspirant 1971–1972

Trond Birkelund 1974–1976
Aspirant 1972–1973

Jan Reidar Rasmussen 1976–1984
Aspirant 1975

Odd Maubach (Follese fra 1978) 1975–1977
Aspirant 1974

Rune Timberlid 1976

Jan Rasmussen 1972
Aspirant 1970–1971

Alf Holmefjord 1977–1983
Aspirant 1975–1976

Jarl Halland 1974
Aspirant 1972–1973

Lars Chr. Larsen 1983
Aspirant 1981

Thor Finn Elverhøy 1981–1984
Aspirant 1980

Jean Monclair 1980–1984
Aspirant 1978–1979

Christian Fotland 1983–1989

Knut Erling Hansen 1984

Kjell S. Pettersen 1986

Bjørn Ståle Tennfjord 1983

Carl M. Amundsen 1984

Knut Erling Hansen 1984
Aspirant 1983

Anita Arnesen 1987

Nils Ove Dybsland 1988
Aspirant 1987

Merete Taule 1988

Stein Nepstad 1990–1992
Aspirant 1989

Knut Petter Eliassen 1994

Ingeborg Anfinssen 1995

Benedicte Norevik 1995

Vivi Sandvåg 1995

Kjersti Tvedt 1995

Tom Pedersen 2005–2011

Simon Ones 2009–2011

Simen Erdal Ones 2009–2020
Aspirant 2008

Rasol Shiyardari 2009

Luis heter Betancor 2010–2011
(dømmer nå for Øygarden FK)

Fredrik Løtvedt 2009–2012

Simon Lysø Svinø³ 2017–2020
Dommer (Flatåsen i Trondhjem) 2014–2016
Rekutteringsdommer (Flatåsen) 2013

Håvard H. Lockert 2018–2020
Rekutteringsdommer 2016

Svein Erik Vagstad 2018–2020

Andre Frøseth Jønland 2019–2020
Rekutteringsdommer 2018

1 Dømte i Horten-turneringen og 2. divisjon (i dag Adecco/Obos) 1976–1977. Linjedommer i 1. divisjon (i dag Eliteserien).

2 Fikk Bergens Tidendes krus som kretsens mest fremgangsrrike dommer i 1979. Oppnevnt som dommerrepresentant under nordisk mesterskap for gutter i Bergen 1985. Dømte da Island–Finland. Noen kamper i Adecco/Obos. Linjedommer i 1. divisjon (Eliteserien).

3 Kåret til beste 6. divisjons-dommer i kretsen 2019 og ble rangert som 4. divisjons-dommer. Tatt inn i Nor Core Talent.

Aspiranter/rekrutteringsdommere fra IL Sandviken

Terje Fredheim.....	1968	Per Lasse Johannessen.....	1975	Benedicte Stokke.....	1993
Gunnar Bøe.....	1970	Terje Sandnes.....	1978	Trond Birkeland.....	2000
Geir Mittet.....	1970	Birthe Sande.....	1978	Tor M. Misund.....	2001
Åge Jacoben.....	1971	Frode Bruvik.....	1979	Tommy Myrvang.....	2005
Bjørn Simonsen.....	1971	Bjørn Kvamme.....	1979	Jørgen Thomas Abel.....	2020
Pål Bjøvad.....	1971	Lars K. Knudsen.....	1982	Ole J. T. Sundvor.....	2020
Terje Mellingen.....	1972–1973	Tor Henning Knudsen.....	1982–1983	Vetle Sagevik.....	2020
Jan Helge Iden.....	1974	Rune Mannseth.....	1982–1984		
Terje Neset.....	1974	Bård Inge Paulsen.....	1983		
Egil Olsen.....	1974	Finn M. Systad.....	1983–1986		
Ole Petter Drønen.....	1975–1976	Karl Chr. Storedale.....	1984		
Ole Johan Eilertsen.....	1975	Thor Olaf Tengedal.....	1985		
Tom Gjelsvik.....	1975	Tore Blom.....	1992		

Birthe Sande som bodde i Skytterveien spilte aldersbestemt fotball i Sandviken og var senere innom kvinnelaget. Hun ble klubbens første kvinnelige fotballdommer og dømte bl.a. i 1978. Birthe døde i 2004, 42 år gammel.

Davy Wathne – Jo Nesbø: 1–1 (0–1)

Det var i 2004 at dette intermessoet fra 1978 dukket opp.

Jo Nesbø hadde etter en konsert på Åsane Folkehøgskule mottatt Bergen kommunes byvåpenmerke av undertegnede, og hvor vi også streifet innom fotball som tema. Det er kjent at Molde-spilleren Jo Nesbø scoret seiersmålet i juniorfinalen mot Mjøndalen dette året (seier 2–1). I semifinalen mot Brann med Davy Wathne som kampleder uttalte Nesbø: «Aldri har jeg møtt en så partisk dommer som Davy Wathne, men likevel vant vi kampen.»

Det må legges til at denne kampen fikk en dramatisk avslutning da det gikk mot en lang straffesparkavgjørelse. Her fikk Branns Geir Austvik to muligheter til å score i avgjørende posisjon for Brann. Jo Nesbø, som er godt kjent i Sandviken fra sin studietid på NHH, bekrefter med «Børs Cafe» at han kjenner det bergenske lynne. Det vi også kan offentliggjøre, er at Brann-spillerne neppe var misfornøyde med dømmingen i denne kampen.

IL Sandviken påtar seg, riktignok utenfor NFFs lov og doms domene, å avgjøre striden mellom forfatteren og journalisten.

Sitat mot sitat

Davy Wathne:

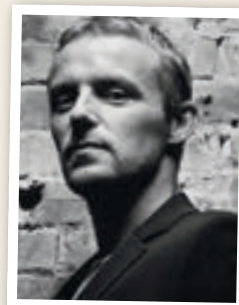
Jo Nesbø er en dikter – en betydelig dikter som har en frapperende evne til å kunne fabulere. Dette er nødvendig for en god historie.

Jo Nesbø:

Aldri har jeg møtt en så partisk dommer som Davy Wathne, men likevel vant vi kampen.

I en så edel strid er det umulig å skille debattantene, forfatteren og journalisten dømmes til uavgjort!

Ringdommer: Jan Reidar Rasmussen

Dugnad i særklasse

Her er historien om hvordan laget tjente penger på en helt ny måte i januar 1968. Åsane kommune sto overfor et stort problem. Befolkningen på Tertnes manglet drikkevann, og man måtte legge nye vannledninger. Disse (av plast) ble fraktet kysten rundt med solide korker i begge ender. Dimensjonene var: 3 stykker á 100 m, diameter 250 mm og 20 kg pr. løpemeter.

De lå i Åstvedtvågen og skulle videre til sitt bestemmelsessted. Etter at ekspertene hadde tygget litt på problemet, kom formann Eivind Ottem inn i bildet og foreslo at idrettslaget kunne klare biffen for et passelig honorar. Det ble enighet om 4000 kroner for jobben, noe styret var meget godt fornøyd med.

Man trengte masse folk. Alle ville være med mest av nysgjerrighet, men også litt Sandvikspatriotisme gjorde sitt. Og denne kalde og mørke vinterkvelden ble det bruk for litt av hvert. Man sto overfor tre svarte, gjenstridige uhyrer av noen slanger som ikke rikket seg godvillig. Men når 150 mann og tre lastebiler drar samtidig, må de fleste gi seg.

Slik beskriver en av de sentrale i laget operasjonen i jubileumsberetningen 1945–1970:

Vi fikk det første utysket ut av hvilestillingen, og et underlig tog satte seg i bevegelse oppover Åstvedtvegen. Det aulet av folk i alle aldre som slet, dro og brølte i munnen på hverandre. Bilene slet i hver sin retning, syntes vi. Et par av slavene holdt på å bli kverket i en sving, men overlevde. Det kunne antageligvis ikke vært utført på en mer klønete måte enn det vi gjorde.

Klokken var blitt en hel del, og det var tynnet merkbart ut i rekkene da vi gikk løs på nr. 2. Gode ideer kommer sjelden flytende på en fjøl når man trenger dem, men det skjedde bokstavelig talt her. For den gode ideen var akkurat fjøler (les: stokker) som i hundrevis ble puttet under slangen. Dermed skled slangen majestetisk oppover bakkene trukket av en lastebil. Vår jobb var da å fore under med stokker. Og på det holdt vi varmen godt og vel. Resten av oppdraget gikk om ikke akkurat som en lek i hvert fall ganske smertefritt. Klokken 22.30 var alt på plass, og som det heter i skolestilen, trette og lykkelige dro vi hjem hver til vårt.

En gjeng med gode Sandviksgutter på dugnad for IL Sandviken. Her bar man en vannledning på Åstvedt i 1968. Foran til høyre: Jan Norevik (trener for A-laget i fotball), over til høyre (med hatt): Erling Eriksen. Bak til venstre Nils Gjesdal, over med genser er ukjent. Bak til venstre: Hans Rindedal og ved siden av ham Milton Tvedt.

◀ Einar Eldøy og Reidar Patrick Bjørnestad utfører flyttedugnad på 1970-tallet.

▲ Vi gjenkjenner Dag Vemund Utle, Arne Nordlid, Steinar Østerbø og Reidar Patrick Bjørnestad.

Geir Davik, Trond Fjeldstad og Egil Bø frakter tomgods fra hytten på Kvamskogen.

Med til historien hører at denne typen vannledninger var noe nytt og uprøvd på denne tiden. Man tok derfor ikke sjansen på at totalvekten ved å slepe dem i terreng etter bil eller traktor, kunne medføre deformasjoner. Det viste seg senere at de tålte røffere behandling.

Dugnadsboom

Fra slutten av sekstitallet og opptil begynnelsen av 1980-tallet var det vanlig at idrettslagene finansierte mye av sin drift på inntekter fra dugnadsjobber for bl.a. næringslivet og det offentlige, forteller Rune Tertnæs.

Jokeren for å få tilslaget på flyttejobber så store var nok idrettslagenes force at de kunne stille med mange dugnadsvillige medlemmer. Det renomme som var opparbeidet fra tidligere utførte dugnadsjobber, ble nok også vektlagt når oppdragsgiverne skulle vurdere hvem som skulle få utføre deres oppdrag. Noen av jobbene var så omfattende at jobben ble delt mellom flere idrettslag.

Et godt rykte, hadde nok Sandviken opparbeidet seg ved godt gjennomførte oppdrag som nedvasking av bakeri, større flyttejobber, eller malerjobber av forskjellig art. I denne tidsperioden var idrettslagenes aktivitet med flyttejobber så stor, at den lokale transportbransjen reagerte på aktiviteten. Men etter en tid ble nok de fleste nybygg i så vel Fyllingsdalen og senere Sandsli og Kokstad blitt tatt i bruk, med den konsekvens at idrettslagene måtte finne andre inntektskilder.

STEMMEMYREN

Historien om en lokal idrettsplass

Rune Tertnæs, tidligere styremedlem, fotballformann, hyttestyremedlem, medlemsbladredaktør og siden 2012 kasserer i gubbelaget, tar oss gjennom Stemmemyrens historie:

Rune Tertnæs

– Mellomkrigstidens store reguleringsplaner for Ytre Sandviken inneholdt også et idrettsanlegg. Da myndighetene skulle vurdere hvor idrettsanlegget skulle ligge, var det naturlig at valget i første omgang falt på Stemmemyren som den gang ble benyttet av Neevengården sykehus som jordbruksareal ettersom gårdsarbeid var en viktig del av pasientenes behandling.

I et møte med de involverte parter i 1934 ble det meddelt at Neevengården med hjemmel i sinnssykeloven ikke frivillig ville gi fra seg retten til området. Dette ble tatt til etterretning, og som erstatning ble arealet som i dag huser Bergen Røde Kors Sykehjem, lagt frem som et alternativ. Dette arealet lå da brakk, etter at det tidligere ble tatt ut torv til Pudrettfabrikken i Breiviken. Denne aktiviteten hadde nå opphørt. Følgelig ville deler av arealet kunne benyttes til et nytt stadionanlegg for bl.a. friidrett og fotball. Da idrettsbevegelsen på den tiden var i sterk vekst, hastet det med å komme i gang med prosjektet. Tegninger for anlegget ble lagt frem i mai 1935. I juli 1937 ble planen vedtatt og arbeidet satt i gang som sesongbetont nødsarbeid. Nødsarbeidet på tomten fortsatte frem til 9. april 1940. Okkupasjonsmakten viste liten forståelse for sinnssykelovens bestemmelser og anla raskt et anlegg med barakker, hestestaller og garasjer på Stemmemyren. De «sinnssyke» måtte fra da av klare seg uten gårdsarbeid på Stemmemyren.

Stemmemyren slik den så ut på 1950 tallet, da Eidsvågstunnelen var åpnet.

I løpet av krigsårene hadde Røde Kors fått overført mesteparten av tomtearealet på Årstadvollen, hvor planen var å oppføre et stort, moderne sykehus. Da freden kom, gikk kommunens administrasjon gjennom tomteoverdragelser som var gjort i okkupasjonsårene. Opprettelse av et universitet i Bergen var på trappene, og Årstadvollen ville være et perfekt sted for det vordende, medisinske fakultetet. I 1946 kom det til forhandlinger mellom Røde Kors og kommunen om et makeskifte. Etter å ha vurdert flere, alterna-

Stemmemyren fotografert i 1960.

Widerøe's Flyveselskap A/S,
Billedsamlingen UBB

tive erstatningstomter, endte man opp med at idrettsplasstomten fra 1937 passet best. Makeskiftet ble enstemmig godkjent av formannskapet i september 1947.

Men hva da med idrettsplassen? Det viste seg at okkupasjonstidens anlegg hadde gjort det vanskelig for Neevengården å gjenoppta jordbruksdriften på Stemmemyren. Tyskerne hadde bl.a. fjernet matjord da de hadde bygget veier og ført opp barakker på området samt ødelagt dreneringsgrøfter. I et notat av 24. juni 1946 uttalte direktøren på Neevengården, som opprinnelig hadde satt seg imot å avgi myren til idrettsformål,

at han var kommet til en annen konklusjon, da han nå hadde mindre betenkeligheter enn tidligere ved at det meste av Stemmemyren blir avstått til idrettsplass.

Med dette var saken klar. Formannskapet fattet vedtak i desember 1946 om at deler av

Stemmemyren tillates midlertidig brukt til fotball- og håndballtrening. Arealets avgrensing mot sør blir nærmere å fastsette etter konferanse med Neevengården sykehus' vedkommende.

Dugnad på Stemmemyren i 1947.

I et intervju med Bergens Arbeiderblad 23. november 1946 uttalte formannen i det kommunale leke- og idrettsplassutvalg, Lorentz Olsen, at Stemmemyren har en ideell beliggenhet og er nå regulert for et større idrettsanlegg med fullt utbygget stadion, treningsbaner etc. Vi må regne med å få to treningsbaner med garderober og bad ferdig til sommeren. For å få dette til, må idrettsmennene selv ta et tak i form av dugnad, avsluttet Lorentz Olsen. Og dugnad ble det, ikke minst fra ivrige Sandvikenmedlemmer som jobbet iherdig med å få grusbanen ferdig til sitt eget arrangement, Sandvikens dag 15. juni 1947.

Ved formannskapsvedtak 19. november 1947 ble Stemmemyren offisielt avgitt til idrettsformål.

1955: En kjærkommen banetilvekst fikk fotballfolket her, da den lille gressbanen, også kalt Gullmyren, ble tatt i bruk. Denne banen gjorde det mulig for fotballkretsen å starte opp med serispill også for småguttelag.

1966: På området sør for gamle Øyjordsveien, hvor treningsbanene ble anlagt på myren tidlig på 1950-tallet, ble en ny gressbane åpnet 10. mai. Fra den tid har banen vært kamparena for herre- og senere også kvinnelaget, bare avbrutt av senere vedlikehold, veibygging og omlegging til kunstgress.

1968: «Klubbhuset/møterom» tas i bruk. Etter at det nye garderobebygget ved Gullmyren ble tatt i bruk, fikk idrettslaget tillatelse til å innrede innerste garderobe i «løen» til klubbhus/møterom. Det ble nedsatt en byggekomite bestående av Milton Tvedt, Arne Hagen og Hans Sunde. Etter vel utført jobb kunne klubbhuset overleveres til styret, på innvielsessammenkomsten 7. mai 1968.

1976: Etter mange år med politiske lovnader, budsjettreduksjoner og utsettelse kunne medlemsbladet i mai 1975 informere om at arbeidet med idrettshallen var kommet godt i gang. Idrettshallen ble tatt i bruk sent på høsten 1976. Beklageligvis ble det valgt et gulv som ikke egnet seg for bordtennis. Noe som resulterte i at bordtennisgruppen med sine 30 NM-titler ble nedlagt noen år senere.

1984/1985: Den store gressbanen ble stengt begge disse årene ettersom Hordaland Vegkontor skulle utvide nordre innfartsåre og bygge nye av- og tilkjøringsveier. Dette førte til at arealet til idrettsanlegget ble noe beskåret, og at gressbanen måtte dreies og forskyves noen meter sørover. Også den asfalterte håndballbanen ble berørt av

Idretts- og svømmehall på Stemmemyren i august 1972

25. januar 1971 kunne Bergens Tidende melde at det kommunale idretts- og svømmehallprosjektet på Stemmemyren «med rask saksbehandling i alle ledd» kunne stå ferdig i august 1972. Slik gikk det selvsagt ikke. Først i mai 1975 ble arbeidet satt i gang.

Stemmemyren Idrettshall under bygging i 1976. I forgrunnen er grusbanen, som den gang var koksgrus, og en av Bergens beste grusbaner.

Foto: Kristian Dahl, Morgenavisen

«Paviljongen» ble oppført i 1990 og delvis finansiert av hyttesalg og Holberg Cup. Slik så den ut i 2012.

Foto: Magnus Vabø

veiutvidelsen. I disse to årene måtte Sandviken spille sine hjemmekamper på forskjellige «bortebaner».

Jan Monstad

1986: Takket være stor innsats og pågangsmot av gubbelaget – med Jan Monstad som byggeleder – ble arbeidet med å fremskaffe ILS sin egen treningsbane, restartet i 1981 da søknad ble sendt kommunen som grunneier. Først i 1983 ble det forgang i prosessen da det ble inngått et samarbeid med kommunen og veikontoret som hadde behov for lagringsplass til så vel fyllmasser som maskiner i forbindelse med den nye veitunnelen som skulle lages i nabolaget. Før den tid, på 1960-tallet, hadde Marius Solberg tatt initiativ til og fått tillatelse til å dumpe steinmasser fra utsprenningen av Røde Kors-tomten, som et bidrag til planering av det som senere skulle bli til Dumpen. Treningsbanen ble tatt i bruk rundt årsskiftet 1986/1987 – til glede for små og store i Sandviken.

1988: Paviljongen som hadde vært benyttet på Torgallmenningen under Galleriets ombyggingsfase, ble lagt ut for salg dette året. Etter en heftig budrunde fikk idrettslaget tilslaget for kjøp av brakkene som ble midlertidig lagret på Dumpen.

1990: Paviljongen ble nytt klubbhus på forsommeren. Etter at gubbelagets Jan Monstad hadde planlagt, tegnet og satt sammen «byggeklossene».

2005: Den store gressbanen fikk krøllgress i juni. I august ble også Gullmyrens naturgress skiftet ut med krøllgress.

2009: Nytt kunstgress ble lagt på hovedbanen – reklamasjonssak. Dumpens grus ble skiftet ut med krøllgress.

2016: Byggearbeidet med det nye tribunebygget startet, noe som førte til at kvinnelaget måtte spille høstens hjemmekamper på Varden mens herrelaget ble henvist til Krohnsminde.

2017: Stemmemyren ble utbygget til Stemmemyren Idrettspark. Vi kan trygt stemme i og takker Bergen kommune for at de har etterkommet de krav som fotballforbundet satt til en kamparena for Toppserien.

For en total investeringsramme på 66 millioner, har hele Stemmemyrsanlegget fått en kraftig oppgradering som langt flere enn Toppserien vil få glede av.

Utbygningen fikk en form som skulle tilfredsstillende NFF sine krav til Toppserien. Bergen Kommune prioriterer anlegget til kvinnefotball. Varegg støttet oss i avgjørende fase, og Mette Hammersland i IL Sandviken var helt sentral i lobbyvirksomhetene rundt vedtaket.

Nytt kunstgress ble lagt på den store grusbanen samt hovedbanen der også en ny, overbygget tribune ble klar til bruk. Tribunebygget inneholder bl.a. garderobes med dusj og toalett, kjøkken og speaker- og VIP-rom. I tribunekjelleren har lagene – takket være en gave fra Trond Mohn, innredet sine egne utstyrerom. Etter å ha spilt hjemmekampene om våren på Varden, kunne kvinnelaget endelig flytte tilbake til sin hjemmearena, hvor den offisielle åpningen ble lagt til lagets første høstkamp i august. Herrelaget fikk godkjenning til å kunne spille hele sesongen på banen, selv om den var blitt litt smalere da tribunearbeidet pågikk.

Vi kan trygt stemme i og takker Bergen kommune for at de har etterkommet de krav som fotballforbundet har satt til en kamparena for Toppserien. For en total investeringsramme på 66 millioner har hele Stemmemyrsanlegget fått en kraftig oppgradering som langt flere enn Toppserien vil få glede av. Som en annen beskjeden Sandviksgutt hevdet, er Stemmemyrsanlegget av ypperste klasse, og kanskje har vi byens beste idrettsanlegg her ute. Men så har vi også vært tålmodige og ventet lenge.

Ved den offisielle åpningen av Nye Stemmemyren Idrettspark i 2017 ble det i godt samarbeid mellom Toppfotball Kvinner og Fotball Senior Herrer laget en felles plakate, som ble hengte opp i bydelen og byen, samt digitalt distribuert på nettet og sosiale medier.

Klart for innmarsj til toppseriekampen mellom Sandviken og LSK Kvinner 30. august 2020.

Den nye tribunen på Stemmemyren er bygget med utgangspunkt i lisenskravene for Toppfotball kvinner og har 310 sitteplasser under tak. Stadionanlegget inneholder blant annet kjøkken, VIP-rom og to mindre rom for speaker og arrangør i hovedetasjen. I kjelleren er det store, lyse garderober, et rom for dopingkontroller og vaske- og utstyrsrom for Sandviken og Varegg.

NRK på besøk i forbindelse med kampen mot LSK. søndag 30. august 2020. Det kan være hektisk i en intervjusone.

Sankthansfeiring i Ytre Sandviken

Rune Tertnæs tar for seg de rike tradisjonene i forbindelse med sankthansfeiringen i idrettslagets regi.

Sankthansaften er noe «de fleste av oss forbinder med midtsommer, festligheter og bålrensning. I nordre bydel var det først og fremst skolemusikkens arrangement på Handelshøyskole-tomten samt Gamle Bergens familiearrangement Sandviksfolket søkte til på denne dagen rundt 1960. Da byggearbeidet startet på Handelshøyskole-tomten i 1961, ble det slutt på skolemusikkens sankthans-arrangement.

Idrettslaget forsøkte seg også på et sankthans-arrangement med bål midt på Stemmemyrens grusbane, men det ble med det ene året. Muligens krevde opprydding og bortkjøring av bålrestene en større arbeidsinnsats enn man hadde tenkt på forhånd. En skal heller ikke se bort ifra at skadene på fotballbanen ble for store til at dette kunne bli en årlig forlystelse.

Et par år senere, nærmere bestemt i 1963, ble det invitert til byens største sankthansbål på Røde Kors-tomten ved Hellen skole, med idrettslaget som arrangør. Det var nok fotballjuniorgruppen med Marius Solberg i spissen som hadde sett at det kunne ligge et godt inntektspotensial i et slikt arrangement. I beste Marius-stil ble ideen luftet med fotballguttene som umiddelbart tente på forslaget. En arrangementskomité ble satt ned, nødvendige tillatelser ble innhentet og et program for sankthanskvelden ble satt sammen. I rimelig god tid før den store dagen begynte guttene med byggingen av bålet som skulle bli byens største. Så vel bedrifter som private kom med brennbart boss og skrot som ble fylt opp i og i tomrommet på innsiden av tønnene som forskriftsmessig ble stablet i ringer. Det var mange i nabolaget som benyttet anledningen til å få ryddet opp i kjellerbodene den gang. Lenge før noen hadde hørt om kildesortering. De siste kveldene og nettene før bålet skulle tennes, ble guttene satt ut som bålvakter for å kunne stoppe eventuelle «jævelunger» fra å tenne på bålet.

På sankthansaften hadde en stor lastebilhenger fra BDS kommet på plass ved bålet for å bli benyttet som scene under arrangementet. Sandviken Ungdomskorps (SUK) spilte og marsjerte utover Helleveien, med stadig flere publikummere som baktropp. Kveldens arrangement som ble ledet av tidligere lagsformann, Arne Amundsen, åpnet med en kort andakt etterfulgt av en lilleputtkamp på skolebanen mellom Sandviken og Brann. Den kjente Brann- og landslagsspiller, Rolf Birger Pedersen stilte sporty opp som upartisk dommer. Området rundt skolebanen var tettpakket av folk som heiet og skrek. Sand-

Sankthansbålene på Røde Kors-tomten var godt besøkt på 1960-tallet.

Foto: Bergens Tidende

vikens lilleputtkeeper hevder fortsatt at han i ettertid aldri fikk gleden av å spille for et så stort og saklig publikum! Folk lot seg også bespise med is og pølser fra salgsbodene mens de ble underholdt av de yngstes kappsykling på trehjulssykkel, eller ved deltakelse i eggeløp, spikerslag eller amatørkonkurrans (sang). Egil, Finn Pedro og Fred fra lilleputtlaget forsøkte å ri på medgangsbølgen fra fotballkampen ved å stille opp som en trio og fremføre sin egen versjon av den folkekjære «Singel og sand» – en gjenganger fra den tids ønskekonsert. Men denne kvelden traff ikke guttene helt sitt publikum. Likevel, et modig forsøk fra de unge fotballspillerne. Senere på kvelden ble det spilt opp til dans før bålsjef Geir klatret til værs og tente byens største tønnebål. Et vellykket publikumsarrangement i beste Marius-regi som det var verd å gjenta.

Til sankthansaften i det påfølgende året, 1964, hadde juniorgruppens bålkomite bestemt seg for å strekke arrangementstrikken ennå litt lengre. Men ut på vårparten ble det konstatert at det var vanskelig å få tak i tønner til sankthansbålet. Hva gjør vi nå? Avlyse? Nei, kreative personer fant løsningen nede i Breiviken, hvor byens dokagger hadde blitt samlet før skiping til tømmeplass. På bakgrunn av etterkrigstidens økende boligbygging gikk antall boliger som benyttet dokagger kraftig ned og det endte med at «renovasjonsfabrikken» i Breiviken ønsket å avhende sine overtallige dokagger. Men da avsetningen på de gamle dokaggene var dårlig, lå veien åpen for Sandviken som fikk overta de pent brukte kaggene, for skit og ingenting. Dette reddet sankthansbålet i 1964.

Arrangementsmessig ble opplegget fra 1963 fulgt. I tillegg ble det lagt inn en fakkelstafett som startet på Torgallmenningen, hvorfra idrettslagets medlemmer løp etapper utover Sandviken og til slutt endte på bålområdet. Fakkelstafetten var ment som et blikkfang for å trekke folk til arrangementet. Og planen virket. Publikum strømmet til i tusentall! Dette var faktisk mange tiår før ideen om en fakkelstafett ble unnfanget av Lillehammer og deres OL arrangement.

*- Pent brukte
kagger var tilbudt
for en skitt og
ingenting ...*

Det historiske bildet av det utente kaggebålet i 1964, har fra tid til annen faktisk preget avissider frem til våre dager. Hovedsakelig grunnet dokaggens historie, og hva det påmonterte tallet «1974» skulle indikere. Vi kan herved røpe at det ikke var ment å skulle indikere noe som helst. Tallene ble funnet i noe av skrotet som næringsdrivende og private satte fra seg mens bålet ble bygget. En spøkefugl satt tallene sammen, før de ble spikret opp av kyndige guttehender, midt på bålet.

Publikumsmessig ble 1964-bålet en enda større suksess enn året før. Det ble anslått at godt over 10.000 personer var til stede mens andre hevder det doble. Under arrangementet var det fullstendig trafikkaos fra Lønborg til Sandvikstorget. Biler ble parkert langs hele Helleveien, og det resulterte i at et av våre medlemmer som var ansatt i politiet, gikk hjem for å hente uniformen, for så å hjelpe til med å løse opp i trafikkaoset. Påfølgende dag hadde avisene store oppslag om arrangementet, dokaggene og trafikkaoset.

Klok av skade fra arrangementet i 1963, hvor Sandviken annonserte med byens største bål mens bueskytterne på Laksevåg slo seg på brystet og annonserte med landets største tønnebål, slo Sandviken tilbake i 1964. Det året ble det annonsert med Nord-Europas største bål. Ut ifra publikums-tilstrømmingen kunne betegnelsen muligens være korrekt, men det var helt sikkert det største dokaggebål i hele Europa, det året!

Sankthansaften 1965 var idrettslaget klar for et nytt bålarrangement, – denne gang med håndballgruppen som medhjelper for fotballgruppen. Dette arrangementet startet med en fotballkamp på Stemmemyren, mellom Sandviken og Branns lilleputter, da de røde ville ha revansj for fjorårets 2–3-tap. Om de klarte det, er det ingen i dagens Sandviksmiljø som husker. Her hefter man seg ikke med detaljer når det ikke passer inn... Det ble også spilt en håndballkamp mellom hjemmelaget og Hardys kvinnejuniorlag mens de yngste fikk kappsykle med trehjulssykler. For denne kappstriden ble det innført en øvre aldersgrense på 8 år mens startkontingenten var satt til hele kr 1,-. Idrettslaget har aldri vært kjent for å rane sine venner! Etter å ha foretatt sykkelrittets premieutdeling, ble det felles avmarsj til Røde Kors-tomten, med skolemusikken i front.

Fra båltoftens scene holdt Atle Roness en kort andakt som første post på kveldsprogrammet før salgsbodene åpnet, og det ble musikk og allsang med Norma Balean som forsanger. Etter hvert ble det også muligheter for en svingom. Fakkelfstafetten startet også dette året fra Torgallmenningen, hvor løperne ble ønsket vel av gårde, til friske marsjer fra skolemusikken som hadde forflyttet seg til sentrum. For fakkelløperne ble utfordringen underveis å holde farten oppe slik at bålshjefen kunne motta den brennende fakkel til avtalt tidspunkt og starte klatringen for å tenne bålet fra toppen av.

Grunnet Røde Kors' planer om å bygge et nytt sykehjem på tomten, ble 1965 det siste året med sankthansbål på Røde Kors-tomten.

Det berømte kaggebålet fra 1964 med «1974» påmontert. Bålet var Nord-Europas største, og bygget av Idrettslaget Sandvikens juniorgruppe.

Foto: Bergens Tidende

I 1967 forsøkte idrettslaget seg med kombinasjonen sankthansbål på arealet hvor dagens klubbhus ligger og ungdomsdans i Samhold. Et arrangement som samlet en god del ungdommer, men arrangementsområdet ble for spredt med for stor avstand mellom bålområdet og danselokalet.

Denne erfaringen bygget man videre på i 1968 ettersom fotballgruppen averterte med byens største tønnebål og dans på Stemmemyren. Husorkestrene fra Club Nord, Hoolegans og Shandy var hyret inn som trekkplaster, i tillegg til straffesparkkonkurranse mellom de politiske gruppelederne. Som sportslige fristelser møttes lilleputtene til Sandviken og Brann til kamp, med «Pesen» som dommer. mens håndballsmåjentene til Sandviken og Fyllingen ivaretok det svake kjønns sportslige utfordringer denne midtsommerkvelden. Som ved tidligere store sankthans-arrangement i idrettslagets regi, var det også dette året lagt opp til fakkelstafett fra Torgallmenningen til Stemmemyren. Billettprisene var av det hyggelige slaget, 3 kroner for voksne og 1 krone for barn.

Sankthansaften i 1973 ble det annonsert med dans i Samhold, med den den gang kjente bergensgruppen, Innisfar House, en ny tid, men uten bål. Det som kanskje huskes best fra dette sankthans-arrangementet, var det nydelige sommerværet vi ble velsignet med slik at arrangementskomiteen lot seg friste til å ta et nattbad i Utne-hagen, så snart arrangementet var over. På den måten fikk også vi ta del i midtsommerfesten.

Også i 1975 forsøkte idrettslaget seg på et sankthans-arrangement. Denne gangen var det på friluftsområdet på Helleneset, hvor andre arrangører hadde forsøkt seg tidligere uten suksess. Etter å ha gjennomført et grundig forhåndsarbeid, fått de nødvendige tillatelser, oppbacking fra bydelsutvalget og satt sammen et greit familieprogram, var alt klappet og klart for en ny suksess da dagen kom.

Men da regnet satte inn like før arrangementet skulle starte og fortsatte utover kvelden, var det ikke lett å trekke våre medborgere til en sankthansfest. Et godt forsøk, men i Bergen er vi som kjent veldig væravhengig for å kunne lykkes med et utendørsarrangement. Regnet til tross, var idrettslaget var positiv til å forsøke på ny, i 1976. Nødvendige søknader ble sendt, og det ble et sankthans-arrangement på Helleneset, også i 1976. Men så ble det en pause, inntil idrettslaget på 1980-tallet hadde et sankthans-arrangement med bål, på treningsbanen like ovenfor dagens klubbhus.

Erfaringen fra idrettslagets sankthans-arrangementer har vist at publikums interesse for å støtte opp om slike lokale tiltak har endret seg med årene, samtidig som aktivitetstilbudet av ymse slag har økt. Bydelens alderssammensetning har nok også endret seg i forhold til de gode arrangementene på 1960-tallet. Mye tyder på at de tre sankthans-tilstelningene på Røde Kors-tomten i 1963, 1964 og 1965 fortsatt vil toppe listen over bydelens største publikumssuksess i lang tid fremover.

KLUBBHUS

Behørig innviet i 1968

Rune Tertnæs beretter historien om hvordan spede planer om et klubbhus tidlig etter stiftelsen endelig ble realisert i 1968. Og arbeidet med det nye klubbhuset som kunne tas i bruk i 1990.

– Ved å bla litt i gamle medlemsblader, finner man at det pågikk diskusjoner i idrettslaget om at man burde skaffe seg en badstue. Dette var så langt tilbake i tid – på slutten av 1940-tallet, og folkehygienen lå på et helt annet nivå enn i dag. Det var muligens naboklubben, Vareggs nye kombinasjonsbygg med klubbhus og badstue i ett, som hadde fyrt opp Sandviksfolket. På årsmøtet i 1949 ble det valgt et badstueutvalg med ingen ringere enn Per Pedersen som leder av utvalget. Dette indikerte at årsmøtet tok ønsket om en badstue på alvor. Og det gjorde også Per-en som sammen med sitt utvalg foretok en rekke befaringer for å finne en sentral tomt i nærheten av Stemmemyren. Med sin bakgrunn fra Bataljonen skulle ikke han og hans utvalg være dårligere enn guttene fra Mathismarken som nå kunne ta lørdagsvasken i badstuen oppe i Hødden. På den måten kunne de kvitte seg med både tran- og tørrfisklukt.

Det var et optimistisk utvalg som etter en kort tid mente å ha funnet «en passende tomt», like ved bydelens campingplass (omtrent der hvor Spar-butikken ligger i dag). Etter lang tids venting fikk de omsider de rette myndigheter med på tomtebefaring. Men bare for å få fastsatt at der hvor utvalget hadde krysset av på kartet, var det utelukket å få bygge et hus, da dette ville ligge innenfor det området som skulle bygges ut til et stort idrettsanlegg. Som en trøst fra de kommunale myndigheter ble utvalget anmodet om å finne seg en ny tomt, utenfor det påtenkte idrettsanlegget. Og det gjorde utvalget ettersom de samlet seg om en ny tomt vest for campingplassen. Det ble satt et nytt kryss på kartet som så ble sendt til den etaten de vurderte som rette instans. Etter en tids venting ble Per Pedersen og hans utvalg anmodet om å ta kontakt med Handelshøyskolen som eide den tiltenkte tomten. Som formann i badstueutvalget sendte han ny søknad, men om han fikk svar, forteller historien intet om.

På bakgrunn av at gubbelaget over tid hadde arbeidet med å få bygget en hytte på Kvamskogen, hvor de hadde fått en stor hyttetomt som gave, var det naturlig at idrettslaget konsentrerte seg om hytteprosjektet. På årsmøtet i oktober 1950 ble det følgelig heller ikke valgt et nytt badstue-utvalg.

Interessen for et klubbhus på Stemmemyren lå latent i mange år. Helt til Leif Hillestad senior tok saken opp på et styremøte i 1966. Da ble det fortgang i sakene. På samme styremøte ble det oppnevnt en komite som fikk i oppdrag å arbeide videre med planer og prisberegninger. Den besto av: Birger Clausen, Marius Solberg, Milton Tvedt og Hans Sunde.

Tidligere hadde idrettslaget fått tilsagn av idrettsvesenet om disponering av en del av den gamle garderoben på Stemmemyren. Etter at det nye garderobehuset var tatt i bruk, kunne man straks gå i gang. Komiteen var på befaring, innhentet priser og hadde ganske tidlig innstillingen klar til styret. Grønt lys ble gitt både av idrettsvesenet og styret. En omorganisering grunnet inntrufne omstendigheter førte til at styret måtte peke ut et nytt utvalg, bestående av Milton Tvedt, Arne Hagen og Hans Sunde, med sistnevnte som formann.

Straks dette var gjort, gikk de tre i gang med arbeidet. Det besto i første omgang av rivning som måtte til før man kunne komme i gang med det videre arbeidet. Neste etappe var å plugge og ribbe opp den vestre betongveggen. Etter at dette var utført, gikk man løs på betongtaket, og den innerste veggen som måtte stemples av. Betongtaket ble ribbet opp og kledd inn, en løsning utvalget mente var den beste og kanskje den mest fornuftige måten å løse problemet på. Deretter panelte man alle vegger og tak, bygget en monter for trofeer og ut fra monteringen ble det bygget en fast hjørnesofa for å dekke avløpsrennen for tilsiget fra grunnen.

Når det gjaldt det elektriske anlegget, ble det lagt inn helt nytt med uttak for rikelig belysning. Videre ble det plassert tre panelovner for nødvendig romoppvarming. Gulvet av betong ble rettet av, og det ble lagt halvharde plater som underlag for det gulvbelegget som ble valgt. Etterpå fant man friske og lette farger for å skape det rette lyset over interiøret i rommet. Arbeidet var basert på dugnad, ca. 325 timer. Et resultat man var fornøyd med ettersom arbeidet ble utført i løpet av noen korte kveldstimer.

Arbeidsutvalget av 1966–1967 satte planene ut i livet. Arbeidsutvalget 1967–1968 måtte overta og forsøke å realisere planene på beste måte. Å skaffe et godt og brukbart klubbhus medførte selvsagt økonomiske problemer for styret. Det nye utvalget fikk frie hender av styret med hensyn til planløsningen, men selvfølgelig innen rimelighetens grenser. For å skaffe til veie nødvendig materiell og inventar, måtte man gå tiggerveien. Det kommunale idrettsutvalget viste stor forståelse og velvilje og fikk fortjent takk for hjelpen. En dans innbrakte 900 kroner, og en stor del av inntektene kom ved det uvanlige transportoppdraget idrettslaget hadde for Åsane kommune (se egen sak). Dette var noen av tiltakene. Videre bør nevnes gratis materiell, billig innkjøp av møbler og gulvbelegg samt kostnadsfri installering av det elektriske anlegget. Våren 1968 var klubbhuset ferdig. Utvalget kunne tre tilbake og overlevere huset til styret.

Det nye klubbhuset på Stemmemyren ble behørig innviet tirsdag 7. mai 1968. Til stede var lagets tidligere formenn, arbeidsutvalget samt formennene for samtlige grupper. Dessuten var det møtt frem representanter fra de kommunale myndigheter

og pressen. Formann Eivind Ottem ledet høytideligheten, og det var enighet om at de bevilgede midler var vel anvendt. Dessuten fikk man lovnad om at betalingen for lys og varme skulle kommunen ta seg av i fremtiden. Med et klubbhus som lå så tett inntil fotballbanene på Stemmemyren, ble det følgelig mye benyttet bl.a. til styre- og spillermøter samt andre sosiale medlemstiltak.

Ildsjelen bak det nye klubblokalet, Hans Sunde, redegjorde for de mer praktiske tingene. Man fikk inntrykk av at ikke få dugnadstimer hadde gått med. Etter en fyldig og grei orientering ble nøkkelen høytidelig overrakt formannen. Som takk for kjempearbeidet Sunde hadde lagt ned, ble han senere på kvelden overrakt lagets høyeste utmerkelse, gullmerket. Dessuten fikk han et tinnfat der klubbhusets interiør var inngravert.

Etter hvert som årene gikk hadde idrettslagets behov for mer plass, og større klubbhus-lokaliteter ble aktualisert. Det ble bl.a. syslet med om å bygge et nytt klubbhus på Samhold-tomten. På idrettslagets årsmøte i desember 1986 ble det – på initiativ fra hovedstyret, fremmet et forslag og nedsatt en komité som skulle vurdere mulighetene og om ideen var gjennomførbar. Omtrent på samme tidspunkt ble hytten på Kvamskogen solgt, og de frigitte midlene ble plassert i bank for senere bruk til nytt klubbhus.

Da ombyggingen av Galleriet på Torgallmenningen nærmet seg slutten, ble Paviljongen som huset butikkene under ombyggingen, lagt ut for salg i 1988. Årvåkne tillitsvalgte – med lagsformann Rune Markussen i spissen – hang seg på og så et mulig fremtidig klubbhus i disse brakkene. Etter å ha luftet ideen med andre tillitsvalgte, ble det lagt inn et bud kort tid før tidsfristen løp ut. Etter litt om og men fikk Sandviken

Juniorlaget fotografert i Chelsea-drakter i 1972. Det røde huset i bakgrunnen er det gamle fritidshjemmet Samhold.

Bak fra venstre: Per Ståle Theodorsen (lagleder), Egil Eide, Jan Erik Stølen, Tom Myklebust, Per Erdal, Jarle Mellingen, Stein Sørøvik, Tore Fjeldstad, Trond Birkelund og Arvid Bakke.

I midten: Per Fredheim, Bjørn Simonsen, Børge Størksen, Bjørn Skjerven, Tore Andersen, Stig Roth, Tor Johannessen og Roar Holm.

Foran: Morten Lorentzen, Dag Bolstad, Stein Åge Olsen, Åge Jacobsen, Jarl Halland, Karl Fredrik Sande, Bjørn Prestøy og Thor Gudmundsen.

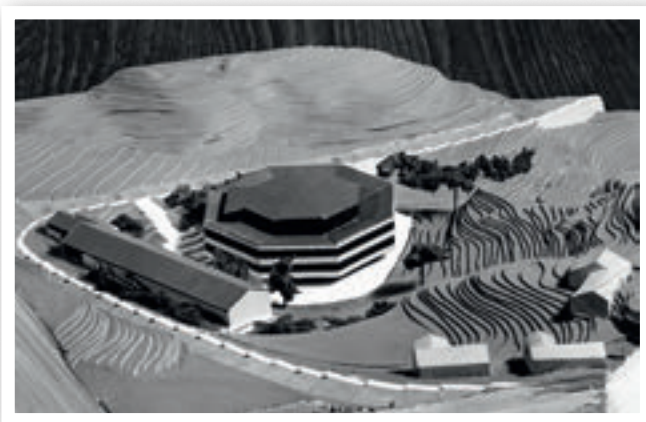
Klubbhuset slik det ser ut i jubileumsåret 2020.

Rune Markussen

Det kunne ha blitt bygget skole på tomten til «Dumpen» og klubbhuset. Biskopshavn ungdomsskole var tenkt som navn. Illustrasjonen viser hvordan den kunne blitt seende ut. IL Sandviken er i dag glad for at planene ble skrinlagt.

Foto: Bergen Byarkiv

tilslaget. Neste utfordring var at brakkene måtte flyttes fra Torgalmenningen i løpet av 14 dager ellers ville det bli dagbøter. For folk flest ville dette være en litt fortvilet situasjon å komme i, spesielt når jobben som tillitsvalgt i et idrettslag er noe man vanligvis påtar seg på fritiden. I denne fasen ble det nærmest en heldagsstilling nr. 2, for noen av de mest sentrale tillitsvalgte i idrettslaget. Men det ordnet seg ettersom det ble gitt tillatelse til en midlertidig lagring av brakkebyen på «Dumpen», en ny treningsbane som ildsjeler i Sandviken hadde tatt initiativ til å få laget, like ovenfor den tiltenkte klubbhustomten.

Det heter at «det ordner seg alltid for greie gutter», og ordnet seg gjorde det også etter at gubbelagets medlem, Jan Monstad hadde satt sammen brakkene på tegnebrettet, levert og fått godkjent byggetillatelsen på den kommunale tomten. Etter diverse lobbymøter og samtaler med sentrale politikere, søknader sendt, ble det gitt offentlig støtte til prosjektet som bl.a. skulle huse en kommunal ungdomsklubb. Egenkapitalen kom hovedsakelig fra hyttesalget og Holberg Cup-fondet. 12 måneder etter byggestart og uunnværlig dugnadsinnsats fra Jan Monstad og Rolf Jørgensen med flere kunne det nye klubbhuset tas i bruk i 1990. Glemmes skal heller ikke Alf Nielsen som løste de juridiske utfordringene mens Arvid Helle gjorde en utmerket jobb som parhest til Rune Markussen. De første 15 driftsårene bidro leieinntekter fra den kommunale ungdomsklubben til at husets økonomi gikk rundt. Senere har driften vært basert på inntekter fra utleie av 2. etasje og selskapslokalet i 1. etasje.

Et klubbhus av Paviljongens størrelse og format krever også jevnlig vedlikehold og oppfølging. Idrettslaget er heldig som har et oppegående husstyre med «Jonnaen» som leder. Det har bevist at man har kunnet ta vare på de verdiene som klubbhuset representerer. Etter nærmere 30 års drift var det for et par år siden behov for å skifte taket. Takket være en kjærkommen gave fra Trond Mohn, kunne det fornyes.

Samhold – mer enn Club Nord

Rune Tertnæs tar oss med gjennom historien til kjente og kjære Samhold:

De fleste som vokste opp i Ytre Sandviken forbinder Samhold med Club Nord som var en meget populær ungdomsklubb på slutten av 1960- og litt inn på 1970-tallet. Barakken like ved Stemmemyren stammer nok fra tyskertiden. Her hadde bl.a. okkupasjonsmakten hestestaller og drikkekar tett inn på barakken som etter krigen ble kalt for Samhold eller fritidshjemmet Samhold. På den tiden og langt inn på 1970-tallet var det Neevengården (Sandviken sykehus) som styrte med huset som også ble benyttet som en form for grendehus for bydelens innbyggere.

Det var i Samhold, på gubbelagets årsmøte i november 1950, at gubbelaget fikk informasjon om at disponent Peter Alexander Petersen og frue hadde stilt en tomt på Kvamskogen til disposisjon for idrettslaget. Gaven ble gitt vederlagsfritt til gubbelaget. Sent på høsten 1967 vurderte fotballgruppen å starte en ungdomsklubb for uorganisert ungdom som rekte gatelangs i bydelen ettersom de ikke hadde fritidstilbud som fenget dem. Det ble tatt kontakt med Neevengården som raskt stilte seg positiv til tiltaket. Dermed fikk fotballgruppen leie Samhold som et prøveprosjekt noen torsdager fremover. En torsdagskveld i desember 1967 var alt klargjort for et stort åpningsarrangement med bl.a. to orkestre som skulle skifte om å spille for danseglade ungdommer. Aldersgrensen var 15 år, og medlemskortet kostet fem kroner. Ungdommen strømmet til, og prøveprosjektet innfridde alle forventninger, både for utleier og fotballgruppen som fikk leieavtalen forlenget.

Populariteten til Club Nord bare økte, og på idrettslagets årsmøte i 1968 ble det satt ned en hurtigarbeidende komite som skulle ta kontakt med kommunen som var huseier – med henblikk på kjøp av Samhold. Ryktene fortalte at komiteleder Geir Davik, i løpet av det påfølgende året, hadde vært innom samtlige kommunale kontorer for å kunne bli henvist til rett person som kunne ta en avgjørelse om et eventuelt salg. Etter mer kontortraking og formelle søknader ble Samhold kjøpt av idrettslaget i 1971. Avtale om leie av tomtegrunn og kjøp av innbo som tilhørte Neevengårdens funksjonærforening, ble også foretatt det året. Club Nord holdt det gående med danser og andre arrangementer til tidlig på nyåret 1971. Da var det over!

Etter vel tre år med Club Nord var det behov for oppussing av den nyinnkjøpte barakken. Idrettslaget var innstilt på å fortsette ungdomsklubben, men med litt annet innhold. I den forbindelse ble det søkt om støtte fra kommunen til klargjøring av lokalene. Dette arbeidet var basert utført på dugnad. På vårparten 1972 var det klart for åpning etter oppussing, og ungdommen strømmet tilbake

Ildsjelene Geir Davik, Knut Skare, Per Ståle Theodorsen og Roald Axelsen presenterte Club Nord på denne måten i BA. Aldersgrensen i klubben var 15 år, medlemskortet kostet kr 5.

*Fritidssenteret Samhold
Det ble på 1970-tallet lagt
ned et stort dugnadsarbeid
for å holde Samhold i god
stand med gode fasiliteter.
Her er Gunnar Aasbø, Ove
Danielsen og Per Holst
Rasmussen i arbeid i
«underetasjen».*

til Samhold. Men etter hvert viste det seg at idrettslaget ikke hadde økonomi til å kunne drive ungdomsklubben uten et fast, offentlig tilskudd.

Våren 1973 ble det inngått en fremleieavtale med kommunen som skulle drive ungdomsklubben fem dager i uken. Dette som en videreføring av fritidsklubben idrettslaget etablerte året før. IL Sandviken på sin side skulle disponere Samhold to dager i uken. Oppstarten skjedde først i oktober, hvor aktivitetene bl.a var bordtennis, sjakk, musikkspill og disco. Høsten 1972 startet idrettslaget med offentlig bingo i Samhold. Responsen fra publikum var god allerede fra starten av slik at bingoen fortsatte også utover i 1973. I samme periode hadde både juniorgruppen i fotball og håndballgruppen loppemarked her. Idrettslagets årsmøter ble i flere år holdt i eget hus, der årsmøtet ble etterfulgt av sosialt samvær som varte til langt på natt.

I 1975 inviterte bydelsutvalget til debattmøte i Samhold. Temaet var «Ungdomstiltakene i Sandviken – er de gode nok?» Verd å merke seg er uttalelser i pressen i forkant av debattmøtet: «Vi har inntrykk av at ungdomsklubben ble drevet bedre før da idrettslaget hadde ansvaret for klubbens drift.» I 1977 da den kommunale ungdomsklubben fortsatt var i drift, ble Samhold

utsatt for hærverk og flere innbrudd, og det meste av inventar og vinduer ble knust. Dette resulterte i at ungdomsklubben ikke kunne fortsette under de rådende forhold. Følgelig sa kommunen opp leieavtalen. Etter mange ergrelser, bekymringer og vurderinger av idrettslagets styre, ble det besluttet å leie ut Samhold til en lokal karateklubb. Etter utløp av vel ti års leieavtale, ble Samhold solgt til nevnte leietaker. I ettertid ser det ut til at dette var et lykkelig valg for begge parter.

*Club Nord holdt til i den
gamle tyskerbarakken
«Samhold». I dag dis-
poneres lokalene av
Bergen Karate klubb, som
har renoverst stedet til
treningslokale.*

Supertramp på klubbkveld

1960-årene gikk mot slutten, og popmusikken fikk stadig større betydning. Sandviken kastet seg på den nye kulturen. Den gamle tyskerbarakken på baksiden av Hatleberg, like ved Stemmemyren ble åsted for levende musikk i midtuken, og av og til om lørdager. Kort tid etter at man åpnet dørene, visste ungdom fra både Sandviken og Bergen hvor Club Nord eller Samhold var.

Primus motor og juniorformann Geir Davik som hadde gått i lære hos sin forgjenger, Marius Solberg, var et rivjern og en organisator av format. Han klarte å skaffe dyktige artister, og hans myndige ledelse gjorde at tilstelningene aldri fikk utarte seg. Geir-en og hans medhjelpere hadde kontroll både på musikere og viltre ungdommer.

Helt ukjent var nok ikke Supertramp. 14. juli 1970 ga bandet ut sitt første studioalbum med tittelen Supertramp. 31. desember dette året spilte de også i Vikinghallen. Vokalist Jan Ellingsen i Colour har i sakens anledning laget dette notatet:

Tidlig i desember ringte vår manager og lurte på om vi ville varme opp for et band ved navn Supertramp i Vikinghallen nyttårsaftnen. Vi trengte alle inntekter vi kunne få ettersom vi hadde kjøpt nytt utstyr. Derfor takket vi ja for å få inn noen kjærkomne kroner. Vi spilte to-tre timer, og de var hyggelige karer. Da Supertramp var ferdig, tok vi kontakt med dem bak scenen og spanderte noen øl på dem. Vi spurte om de ble med på en privat fest, men de takket høflig nei. Imidlertid var det så som så med utstyret, så enden på visa ble at de fikk låne noe utstyr av oss.

I tidsrommet februar-juni 1974 spilte Supertramp inn Crime of the Century. Albumet ble utgitt 13. september samme år, og dette ble gruppens kommersielle gjennombrudd.

Men tilbake til Club Nord. Stort sett spilte lokale band som Hoo-legans, Shandy, Within & Beneath, Human Beings og Neither Nor der. Spesielt sistnevnte med brødrene Thue i spissen var populære. Men også artister som Geir Wentzel, Inger Lise Rypdal og Terje Rypdal besøkte Club Nord.

Ja, det har alltid vært tak i Geir Davik. Han har tjent Sandviken trofast i en årrekke og har hatt mange tillitsverv: junior- og senioroppmann, hytteformann og lagets representant på krets- og forbundsting i fotball. Videre har han utenom Club Nord vært med på å sette i gang Soccer Disco Club, vært bålshjef på sankthansaftnen, med i bingo-komiteen, bodsjef under Holberg Cup og styremedlem i Holberg Cup-fondet. I tillegg har han vært fast vakt på lagets danser i flere år.

Samhold var også et kjært tilholdssted for juniorklubben i ukedagene. Under ledelse av Gunnar Aasbø og assistentene Per Holst Rasmussen og Ove Danielsen kunne ungdommer komme sammen og delta i ulike aktiviteter. Senere ble ungdomsklubben drevet i kommunal regi. I dag holder Bergen Karate Klubb til her.

Helg – Sandviken 2-2

Følgende sto å lese i Helg, Biskopshavn menighetsblad i juni 1970:

Vårt jubileumsønske for 25-årige Idrettslaget Sandviken:

Steng Club Nord!

Idrettslaget Sandviken har i juni jubilert, bl.a. med festlig arrangement på Stemmemyren. Menighetsbladet vil gjerne stille seg i rekken av gratulanter. Takk for all positivt byggende både for kropp og sjel! Det er nok en dyp sannhet i det som politifolk bruker å si: «Organiserte idrettsfolk finnes ikke på våre lister.»

Men vår gratulasjon er betinget, vi legger ikke skjul på det. Sider ved idrettsklubbens virksomhet her i landet er dessverre ofte av den art at mottoet «en sunn sjel i et sunt legeme» blir til en bitende ironi. En kristen landslagsspiller i Oslo fortalte en gang dette blads redaktør hva han hadde vært i gjennom i sin klubb. Det hørte til de beretninger man ikke glemmer, hvor gammel en nå enn blir.

Det er helle ikke så lett å glemme de glimt en får av miljøet rundt forsamlingslokalet «Samhold» når Club Nord holder danseaften der. Og hva unge i vår menighet kan berette om fyll og bråk, er ikke særlig tillitsvekkende.

Idrettslagets ledelse vil sikkert svare: Vi trenger penger for å drive den positive delen av vår virksomhet. Derfor driver vi Club Nord – om enn ikke med noen stor entusiasme.

Til det vil vi svare: Penger kan kjøpes for dyrt. Og; penger kan samles inn på andre måter om en evner å engasjere de unges latente idealisme.

Vi hører oppmuntrende meldinger om at en idealistisk fraksjon innen strøkets idrettsforening er gått lei av klagen om ølfullt tenåringsmiljø rundt Club Nord. De vil nedlegge danseklubben. Menighetsbladet ønsker lykke til med å få gjennomført en god gjerning!

– Og så vil vi tilføye at alle gode krefter i vårt velstående samfunn bør hjelpe til at idrettsbevegelsen på en bedre måte får inn de nødvendige driftsmidler.

Astor Kvistad

I oktober 1970 sto følgende å lese i Biskopshavn Menighetsblad:

Tilbud til tenåringene

Hvilke tilbud har vi til tenåringene innenfor IL Sandvikens virkeområde? Dette blir det spurt om, og vi skal få nevne følgende:

Mandag kveld:

GOSPEL rytmekor og band i Biskopshavn menighetskor.

Tirsdag kveld:

OSCAR ungdomsklubb i Tømmervågen menighetshus (Eidsvågneset).

Onsdag kveld:

Ungdomsklubb i Sandviken menighetshus.

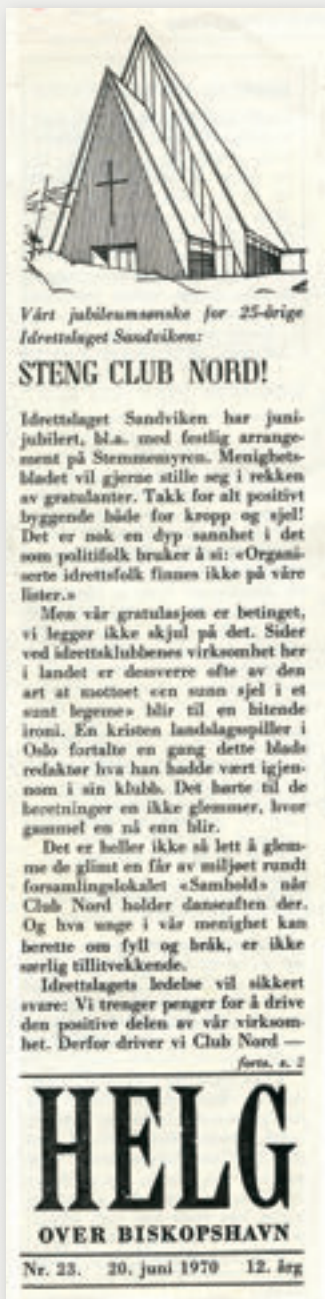
Torsdag kveld:

Kristelig skolelag på Rothaugen skole.

Fredag kveld:

Kristelig skolelag på Eidsvåg ungdomsskole.

Alle disse oppleggene er sterkt inkluderende der det ikke kreves særlig intellektuelle eller etiske prestasjoner for å komme. De to første arrangementene er store med mer enn 100 tenåring, de øvrige mer intime med 40-60 samlet.

Tilslutningen
viser at behovet
er berettighet ...

Vi har mottatt følgende:

CLUB NORD

IL Sandviken har i år fått en rekke hyggelige hilsener i anledning vårt 25-års jubileum.

Hyggelig kan man derimot ikke kalle menighetsbladets «jubileumshilsen». Gratulasjonen er skalkesjul for en enfoldig kritikk mot idrettsbevegelsen i sin helhet og IL Sandviken i særdeleshet.

Vi har ingen ønsker om å kommentere en kristen landslagsspiller uttalelser. Virksomhet og kameratskap innen hans klubb kjenner vi ikke til.

Det kan derimot være på sin plass å komme med en del konkrete opplysninger angående Club Nord.

Det er en selvfølgelighet at berusede personer ikke har adgang til Club Nord.

De ungdommene som kommer påvirket av alkohol og blir nektet adgang har vi ikke politimyndighet til å fjerne fra offentlig gate.

De få berusede ungdommene kritikerne har sett *utenfor* Club Nord representerer en tallmessig minoritet, men vi er fullstendig klar over at de utgjør et sosialt problem. Man gjør seg til talsmann for et naivt sosialt syn, dersom man tror at ett eneste problem blir løst ved å stenge Club Nord. Problemene blir bare forflyttet.

Tilslutningen til Club Nord viser at behovet for dette ungdommens samlingssted er berettiget.

Hvilke tilbud har f.eks. kirken til de 300–400 ungdommene som søker til Club Nord?

Noen idealistisk fraksjon innen laget mot Club Nord er for ledelsen ukjent.

Vi vil gjerne opplyse at de kontroller politiet har hatt i Club Nord aldri har vært uønsket. Til dags dato har det heller aldri kommet innvendinger fra politiets side.

Etter å ha lest menighetsbladets angrep på IL Sandviken og Club Nord er det ikke vanskelig å forstå Kirkens manglende appell til de unge.

IL Sandviken anser med dette debatten om Club Nord for avsluttet.

IL Sandviken

Eivind Ottem

Formann

Ovenstående kommer som svar på menighetsbladets oppfordring «Steng Club Nord!» av 20. juni d.å. Det opplyses at svaret kommer så vidt sent fordi saken først skulle styrebehandles.

En må da gå ut fra at det nåværende styre står bak denne skrivelser og er enig i både innholdet og den formen den er gitt. Foruten formannen består styret i jubileumsåret av Arne Hagen, Hans Sunde, Ivar Laukeland og Walter Eriksen.

M.h.t. den aggressive tonen i brevet bør en ha i mente at dette blads redaktør direkte ba idrettslaget sløyfe de inntektsbringene dansearrangementene i «Samhold.»

En må gå ut fra at dette ville ha medført et alvorlig økonomisk tap for laget. Den slags utsikter pleier som bekjent ikke å befordre det gode humør hos noen av oss!

I et senere nummer av menighetsbladet offentliggjør vi en samtale mellom engasjerte unge ungdomsledere fra nordre bydel. Samtalen tar sitt utgangspunkt i (den forøvrigt noe uklare) setningen i idrettslaget brev: «Tilslutningen viser at behovet for dette samlingssted er berettiget.» Hvilke behov dreier det seg om? – Og hvem bør ta seg av dem?

Redaktør

Kilde: Menighetsbladet HELG over Biskopshavn, 20. juni og 3. oktober 1970

Bort med Club Nord

Steng Club Nord! Det er den residerende inspektor i Biskopshavn, Astor Kvistad, som retter denne heruttellingen til Idrettslaget Sandviken. Det er nemlig dette laget som har Club Nord, og som gjennom den arrangerer dansesestelsninger i danselokalet «Samhold».

— Det er ikke så lett, skriver Kvistad, å glemme de glimt en får av miljøet rundt «Samhold» når Club Nord har dansesestelsningen der. Og hva unge i vår menighet kan berette om fylt og bråk, er ikke særlig tiltalende, skriver presten. Pengar kan tjenes også på andre måter, og han støtter den fraksjonen innen idretten som vil legge ned danselokalet, de er blitt lei klagen over det så-fylte tenkingsmiljøet rundt Club Nord.

HELG

OVER BISKOPSHAVN

En artig historie

Club Nord. Bare eg tenker på det, så ser eg dampen fra 350 mennesker som står ut av alle vinduene i den lille barakken. Et lite lokalet fullstendig overfylt med ungdom, og det er lørdag 2. januar 1971. En hån mot alle brannforskrifter, men i Idrettslaget Sandvikens historie, en overstadig begeistret glede over at nota var full. Smekk full. Fordi at i den tiden var det å skaffe penger til idrettslagets virke, omtrent som å drive med en eller annen form for snurpenot.

Og her hadde vi virkelig funnet gull. Club Nord var en syk suksess.

Barakken til Club Nord var antagelig en av mange barakker i Stemmemysrområdet som tyskerne bygget. Sannsynligvis hadde denne barakken noe med den store stallen som tyskerne hadde like ovenfor. Et eller annet sted i okkupasjonsmakten idé om å være i vårt land, hadde den lille barakken som ble til Club Nord en oppgave. Derfor ble den bygget.

Og eg kan se en Geir Davik gå rundt og være Generalen i Club Nord.

Avmålt, nesten bisk. Alvorlig og autoritær. Noe vi i ettertid lett kan se at situasjonen krevde. Det er ikke vanskelig å se at administrasjonen av Club Nord, eg tror det var på en onsdag, krevde denne type lederskap. Eg kan se ham, og Geir Davik uttrykte en ro og mørk sindighet, koblet med en bråttjø av besluttsomhet, hvis situasjonen krevde det. Han tjente penger til idrettslaget gjennom å drive dans med levende orkestre. Dette virket som et fluepapir, for nær sagt alle Bergens ungdommer. For ka skjedde vel i denne byen for en sekstenåring på en onsdag? Jo, det skjedde noe. I en barakk ved Stemmemyren som het Club Nord.

Eg er seksten år. Eg skal på dansen i Club Nord. Eg e et rart og ensomt menneske i livet, som spiller fotball i Sandviken. Eg er en middelmådig keeper. Eg er forelsket i popmusikk og all annen ensomhet som finnes på et gutterom. Eg har ideer om nøkke, men først og fremst har eg ideer om kem eg skal finne i salen når de spiller «A whiter shade of pale». For eg vet at det er siste dansen, og selv om eg liker min aleinehet, så vil eg, mer enn alt, ha kontakt. Ha kontakt med en av det annet kjønn.

Eg har stått i haugen og fyr. Tre eksportflasker har eg truet ned, kanskje med Fred, kanskje med Egil. Eller sammen. Vi har i minsugrader truet ned dette ølet, for å kjenne oss som verdensmestre. Vi har sunget låter av Bob Dylan, fordi det passer med vår aleinehet. Aleineheten som det er å kjenne på din egen stolthet samtidig som du har drøm om at en kvinne skal komme. Eg er ikkje sikker i dag på om vi ble så veldig fulle, men ideen om en rus gjorde greien. Vi trodde vi ble det. Det holdt for oss. Vi ble verdensmestre, og jentene også trodde at det skulle være sånn.

Men det er ikkje det eg vil snakke om. Eg vil ikkje fortelle om hva slags aften en Egil eller en Fred kan ha hatt i dette lokalet. Eg vil snakke om musikken. Musikken som ble brakt hit til en liten tyskerbarakke av folk som Geir Davik og også Rune Tertnæs. Live. Eg vil si noe om at eg i en alder av seksten år fikk høre fantastisk popmusikk spilt «live». Og hva det gjorde med meg.

Det vanligste var et band som het «Shandy». De spilte tøff musikk, og også de spilte den høsten en låt av SteppenWolf som het «Magic Carpet Ride». Merkelig i grunnen. At alle band spilte den. Men det gjorde de.

Eg kan fortelle om da «Saft» spilte hele baksiden på «Abbey Road» i ett, to uker etter at platen var gitt ut. Eg kan også fortelle om bandet «Wentzel», som i tillegg til legendriske Geir Wentzel, hadde Inger Lise som vokalist, og Terje Rypdal som gitarist. Og hvor Geir Davik hev korpelig og kroppslig bassisten rett ut av lokalet fordi han var full på jobb, og eg fortsatt kan se Geir komme inne igjen, og snu seg mot scenen, gni seg i hendene slik man gjør når man har vært ute med bosset og si: «Spell gutter»! Og dette bandet spiller «Baby, you can drive my car». Med Inger Lise. Og de spiller for livet.

Senere i mitt liv skulle eg ha med sånne folk å gjøre, og bassisten Sveinung Hovensjø, som er en av de største bassistene i Norge, har tryglet meg om å fortelle at det ikke var han. Han som Geir Davik tok i ræven og i nakkeskinnet, bar ut og hev han bortetter sementen med trynet først. Sveinung Hovensjø har bedt seg fritatt for denne historien. Da jeg nevnte det for Inger Lise, spurte hun meg om vi ikke kunne snakke om noe annet.

Men mye større var det med et merkelig engelsk band som kom på besøk en onsdag, et engelsk band som var pepet ut over hele Vestlandet fordi de ikke spilte dansebandmusikk. De spilte en onsdag i Samhold for 1200 kroner. De var seks mann og det låt på en hel annen måte enn noen bergensband eg hadde hørt.

Og de het «Supertramp».

Så har jeg altså vært en liten pompøs drittunge i samme lokalet som da «Supertramp» spilte i «Club Nord». En ungdom som akkurat den kvelden, etter å forsøkt meg på Marionen, eller å ha tungeakjøsset med Sisselen, gikk hem til mitt gutterom, og tenkte: Kem faen var det bandet?

Kan du få en rikere oppvekst?

*Supertramp anno 1971.
F.v. Roger Hodgson, Frank
Farrell, Rick Davies, Kevin
Currie og Dave Winthrop.*

Morten Lorentzen

Danseklubben Sandviken

Rune Tertnæs beretter om danse-tilstelningene i idrettslagets regi.

Sandviken har nok aldri vært kjent på grunn av sine gode dansere, men derimot har laget utmerket seg som dansearrangør. Hovedsakelig for å skaffe inntekter til lagets drift. Fra midten av 1950-tallet til ut på 1960-tallet var arrangementsutvalget en aktiv og viktig gruppering i laget. Utvalgets hovedoppgave var å skaffe penger til en slunken klubbkasse. Ett av utvalgets første, av mange tiltak, var å arrangere medlemsmøter med dans på Gamle Bergen, hver onsdag i vinterhalvåret. Om tiltaket ikke ga de helt store inntektene den gang, ble det et populært møtested hvor en kunne treffe andre Sandviksmedlemmer forteller Rune Tertnæs.

Haandværkeren

Takket være tidligere formann, Arne Amundsens gode bekjentskapskrets, fikk idrettslaget tidlig på 1960-tallet anledning til å arrangere lørdagsdansene i Haandværkeren i Veiten. Dette var dansearrangementer som gikk på rundgang mellom flere foreninger/lag slik at det var viktig at Sandvikens vakter gjorde en god jobb og holdt en god tone ovenfor husets vaktmester/restauratør som fordelte de kommende dansearrangementene. Alt tyder på at Edgar & Co i arrangementsutvalget klarte brasene og hadde et godt rykte, også som dansevakter, da idrettslaget ble inne i varmen i mange år fremover på 1970-tallet.

Ingeniøren/Logen Den Gode Hensigt

Mens arrangementsutvalget med assistanse fra håndballgruppen arrangerte medlemsaften med dans i Haandværkeren, klarte Marius Solberg å få innpass i Logen, Den Gode Hensigt som var det formelle navnet. I disse historiske lokaliteter møttes byens mektigste menn på 1800-tallet i en lukket forening hvor det ble drevet med konversasjon, kortspill og andre former for samkvem. Her ble avgjørelser tatt som de folkevalgte bare måtte akseptere, alt i en stemning av sigarer og skotske drikker fra høylandet i vest.

Vi er nå midt på 1960-tallet. Om ikke Marius kjente vaktmesteren, Kjell Strøm Olsen fra tidligere, så ble de nok raskt kjent med hverandre slik at fotballgruppen fikk innpass på listen over husets dansearrangører. Om inngangspengene klirret i billett-kassen, var det nok en ulempe for Marius at han sammen med sin Sigrid selv ble sittende som dansevakt mange lørdagskvelder. Etter hvert fikk de medhjelpere og avløsning – også fra de aktive i fotballgruppen som holdt det gående med dansearrangementer med levende musikk til slutten av 1960-tallet da disco gjorde sitt inntog.

Club Nord

I desember 1967 startet idrettslaget ungdomsklubben Club Nord i Samhold på Stemmyren. Et populært tiltak for uorganisert ungdom (15-årsgrense) hvor de kunne lytte/danse til levende musikk, hovedsakelig fra kjente, lokale band. Dansene i ungdomsklubben fortsatte frem til 1971–1972, bare avbrutt av lokalenes oppussingsprosjekter og organisatoriske endringer av ungdomsklubben.

Kjell Strøm Olsen

Oppheim

– E’ dokker her og? lød det fra fire–fem Florvågsspillere da de ankom hotellkjelleren på Oppheim påskeaften 1969. Noe overraskende konstaterte guttene fra «øyen» at Sandviksguttene også hadde hånd om påskedansen. Forklaringen for oss med bakgrunn fra Sandviken var enkel. Marius Solberg med familie hadde i en årrekke tilbrakt påsken i sin campingvogn på Oppheim, og i den forbindelse hadde Marius blitt godt kjent med hotellsjefen der oppe. Denne påsken hadde også flere Sandviksgutter med Geir Davik, Knut Skare og Rolv Behrens i spissen – med assistanse fra Marius, fått leie et sel bratt oppe i lien over Oppheim. Men Marius hadde nok mer på gang for denne påsken. Han hadde også inngått avtale med hotellsjefen om dans i hotellkjelleren påskeaften. Avtalen omhandlet bl.a. ansvar og arbeidsfordelingsplan for påskedansen. Marius skulle stille med campingvognens musikkanlegg, Sandviken skulle ta seg av vakthold/billettsalg mens hotellet beholdt omsetningen fra baren. En grei fordelingsplan som alle var fornøyd med. Ut på kvelden påskeaften kom det signaler fra hotellet om en noe dårlig omsetning av drikke i baren. Raskt tok en Sandviksgutt mikrofonen og opplyste «baren stenger om 10 minutter». Det ga omgående respons, med kø i baren og en smilende og meget fornøyd hotellsjef.

Soccer Disco Club

Etter at noen gutter fra fotballgruppen hadde vært på stereomesse høsten 1969, fikk de ideen om å starte opp et nytt diskotek i Bergen for å styrke gruppens inntekts-side. Dansearrangementene med live orkester kastet ikke lenger like mye av seg om tidligere da det nå var discounddommen ville ha. Tanken ble luftet med vaktmester Strøm Olsen i Den Gode Hensigt, og han stilte seg raskt positiv til forslaget. Neste utfordring som måtte løses var musikkanlegg. Etter å ha vært i kontakt med butikken som holdt messen, ble det konstatert at et brukbart musikkanlegg til formålet ville koste ca 10.000 kroner. Et beløp fotballgruppen den gang ikke kunne oppdrive. Nå var gode råd dyre! Det endte med en gunstig avbetalingsavtale i komiteleders navn, da en av formelle grunner, ikke kunne oppta kreditt i lagets navn.

Vi var dermed i gang med det som var et stort savn her i byen, nemlig en disco-klubb for ungdom over 20 år. Plakater og medlemskort ble trykket opp, først i et antall av 400 som raskt måtte økes til det doble. Forventningene var store til åpningskvelden, en januar lørdag i 1970. Lokalene var pyntet og ominnredet for å gjøre det så trivelig som mulig. Folk strømmet til, og forhåndstipsene til åpningskvelden ble innfridd. Oppslutningen om den nye discoklubben økte, med et meget godt fremmøte og god stemning som holdt seg i noen år og ga gode driftsinntekter for fotballgruppen, samt en fair «provisjonsavgift» til hovedlaget. I denne perioden forsøkte fotballgruppen seg også med onsdags diskotek på Holms og torsdags dans på Willies, men det viste seg snart at en onsdag eller torsdag ikke kunne måle seg med lørdagen som god utedag i Bergen. I en kort periode var Sandviken også innom som medarrangør av dansearrangementene på Fløyen.

Det var muligens ikke så rart at medlemmer i andre idrettslag var imponert over Sandvikens kreativitet – også utenfor banen!

*Bingo i samhold:
De ansvarlige for bingoen i
Samhold i 1972. Fra venstre:
Bjørn Simonsen, Inger
Stene, Rune Tertnæs, Anne
K. Folgerø og Geir Davik.*

God start for bingoen

For å bedre gruppens økonomi ble det våren 1972 satt ned en komite som skulle undersøke mulighetene for å arrangere offentlig bingo i idrettslagets regi. Rune Tertnæs tar for seg bingohistorien:

– Etter en del møter ut over forsommeren, korrespondanse og undersøkelser, ble komiteens rapport og innstilling lagt frem og vedtatt. Men hvem skulle drive bingoen? Komiteens medlemmer mente at den burde drives av profesjonelle mens andre hevdet at det var utredningskomiteens jobb å arrangere det hele. – Og slik ble det.

Etter at polititillatelse var innhentet, ble det trykket opp plakater og flygeblad med informasjon om høstens store forlystelse, og dette ble spredd ut over bydelens grenser. Her skulle det virkelig satses. Bare gevinstene kunne på den tiden ta pusten fra noen hver. Her var det sydenturer, kjøleskap, komfyrer, andre kjøkken/husholdningsmaskiner samt dagligvarer hvor spesielt kaffeposene var populære som «trøstepremie». Med store forventninger så en frem til åpningskvelden. Og man ble ikke skuffet, da den første og største bingoentusiastene var på plass i lokalet en time før «showet» skulle starte. Det gikk ikke lange stunder før hele Samhold var fylt opp til siste plass med forventningsfulle bingospillere som var dradd opp fra TV-stolen denne onsdagen. Ryktene om de fine gevinstene og positive opplevelsene fra bingokveldene i Samhold spredte seg langt ut over bydelens grenser. Noe som igjen resulterte i fulle hus på onsdagskveldene gjennom vinteren mens oppslutningen om bingoen dabbet noe av ut på vår/forsommeren 1973.

INNEBANDY

Slutt i 2006

Bergen innebandy kvinner gikk inn i IL Sandviken i februar 2000 og ble hetende IL Sandviken IBK (Innebandyklubb). Det første året stilte man mixlag (kvinner og herrer) i 3. divisjon, men høsten 2001 var innebandyen representert med både kvinne- og herrelag i serien. Lagets korte historie var preget av problemer med rekruttering og vanskelige treningsforhold. I april 2006 var det kroken på døren, og det ble slutt på innebandy i IL Sandviken. I tiden innebandylaget eksisterte, var det svært begrenset med innebandylag på kvinnesiden i Hordaland. Derfor spilte kvinnelaget i herreserien de første årene – i 3. divisjon.

Innebandystyret i 2005 var som følger: Nina Karin Mo Wahlund (leder), Kjetil Rasmussen (nestleder), Iril Schau Johansen (økonomiansvarlig), Sigurd Raubotn (styremedlem/oppmann herrer) og Line Merete Eriksen (styremedlem/oppmann kvinner).

Her er gruppens siste rapport til årsberetningen 2005:

Første halvår 2005 har vi hatt trening to ganger i uken, en time på Stemmemyren og to timer på Flaktveit. Dame- og herrelaget har trent sammen, noe som til tider har skapt en del utfordringer. Vi har stilt med et herrelag i 2. divisjon i sesongen 2004–2005. Herrelaget endte på øvre sjikt av tabellen, og vi er rimelig fornøyde med resultatet.

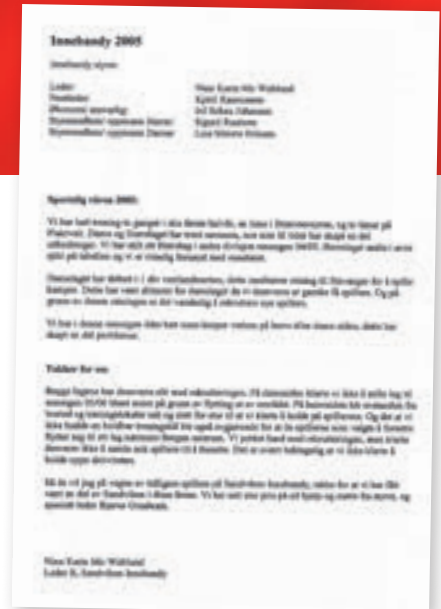
Damelaget har deltatt i 1. divisjon, Vestlandsserien, 2004–2005. Dette innebar reising til Stavanger for å spille kamper. Dette har vært slitsomt for damelaget da vi dessverre er ganske få spillere. Og på grunn av denne reisingen er det vanskelig å rekruttere nye spillere. Vi har denne sesongen ikke hatt keeper verken på dame- eller herresiden. Dette har skapt en del problemer.

Takker for oss

Begge lag har slitt med rekrutteringen. På kvinnesiden klarte vi ikke å stille lag til sesongen 2005–2006 – bl.a. grunnet flytting ut av området. På herresiden ble avstanden fra bosted til treningslokaler rett og slett for stor til at vi klarte å holde på spillerne. Og det at vi ikke hadde en holdbar treningstid, ble også avgjørende for at de spillerne som valgte å fortsette gikk til lag nærmere Bergen sentrum. Vi jobbet hardt med rekrutteringen, men klarte dessverre ikke å samle nok spillere til å fortsette. Det er svært beklagelig at vi ikke maktet å holde oppe aktiviteten.

Så da vil jeg på vegne av tidligere spillere på IL Sandviken Innebandyklubb takke for at vi har fått være en del av IL Sandviken i disse årene. Vi har satt stor pris på all hjelp og støtte fra styret, og spesielt leder Bjarne Graabræk.

Nina Karin Mo Wahlund
leder IL Sandviken Innebandyklubb

Gutter 2007 (Gutter 13 år)

Bak fra venstre: Sverre Tysvær, Olve Berge Aarsand, Melvin Vetaas Sæther og Johannes Gundersen.

Foran: Andreas Fjæreide Helland, Otto Berg Lindemark og Severin Hansen. Ikke til stede da bildet ble tatt: Gustas Cepys og Erik Johannessen-Lyras.

BASKETBALL

På banen i 10 år

Sandviken Basket har tre guttelag i regional serie, et lag i Easybasket og to lag i Easybasket Challenge for de minste, i tillegg til herrelaget. Totalt har man ca. 60 medlemmer etter god rekruttering rett før «nedstengningen» i mars 2020.

Slik startet basketeventyret i Sandviken: På årsmøtet 11. mars 2010 ble det vedtatt å innlemme Hellen Basketballklubb (Gimle/Hellen 2008–2010) i klubben. Dette ble dermed den formelle starten på IL Sandviken Basketball (Sandviken Basket). Styret hadde seks møter i løpet av året, hvorav to også var med trenerne, en av dem var Viktor Schönning. Han var trener for det nystartede seniorlaget som startet i 4. divisjon. I tillegg var styreleder Ole Egil Størkson på et klubbledermøte i regi av Norges Basketballforbund Region Vest. Styrelederen holdt også et innlegg om basketavdelingen på IL Sandvikens årlige klubb utviklingsseminar om høsten.

Primus motor og Mr. Basket i Sandviken, som mange kaller ham, Ole Egil Størkson forteller:

Bakgrunnen for opprettelsen av IL Sandviken Basketball i 2010 var at det følte riktigere for Hellen BBK å bygge sin identitet ut fra det lokale breddeidrettslaget heller enn å være et slags assosiert medlem av Gimle BBK med tilhørighet i søndre bydel (Slettebakken, Minde).

Vi var tre foreldre som startet opp et guttelag og et jentelag i 2007 med barn fra Hellen skole. Samtidig ble det opprettet et seniorlag for herrer av noen voksne ungdommer anført av tidligere elitespiller Viktor Schönning fra Øyjorden. Vi «overtok» Hellen BBK fra Anne Fjeldstad, som hadde vært pådriver i den lille klubben, men det hadde ikke vært aktivitet de forutgående sesongene. Hellen ble startet på 1990-tallet. På siste halvdel av 1970-tallet og første halvdel eksisterte Lønborg BBK, hvor jeg selv lærte å spille basket, som lokal klubb i Ytre Sandviken. Nevner Lønborg og Hellen for å sette IL Sandviken Basketball inn i en historisk kontinuitet.

Ole Egil Størkson var som nevnt pådriver i arbeidet med å etablere IL Sandviken Basketball, men hadde med seg to gode støttespillere i Line Nævdal og Lars Stuland Larsen. Begge hadde også vært aktive i ungdommen. De var som ham foreldre til barn som ville spille basketball. Størkson var trener og leder fordi han hadde en gutt født i 2000 (og senere trenere for datter født i 2003 og sønn født i 2007). Line Nævdal overtok etter hvert ledervervet.

Han var aktiv spiller i Lønborg, Gimle og Lynghaug (som ble til Fyllingen) i ungdommen og begynte igjen i 1998 som veteran spiller i Frøya og senere i U. Pihl. Størkson spilte også noen sesonger for Sandviken i 3. og 4. divisjon før han ga seg i 2017. Da tok Sandviken sølv i 4. divisjon, og han tenkte at det var en fin anledning til å gi seg. Størkson syntes det var gøy at hans eldste sønn Peter da spilte sin første sesong som senior på samme lag.

Ellers gjorde seniorlaget noen gode sesonger da Viktor Schönning var spillende trener. Målet var imidlertid aldri å bli noen toppklubb, men heller sørge for at det også i Sandviken og Ytre Sandviken var et baskettilbud.

Størkson husker ikke nøyaktig hvilket år han kontaktet Fredrik Hannestad i Bergen Elite, men det var samtidig som de lanserte ideen om et felles elitelag for småklubber uten egen elitesatsing. Han likte Hannestads visjon og tenkte den hadde potensiale. Dessuten var det en smart måte å beholde egne talenter, i stedet for å bli «årelatet» av de tre–fire dominerende Bergensklubbene for de beste spillerne, mente han.

Bergen Elite Ballklubb er en basketballklubb som ble stiftet 6. mai 2014 og er tilsluttet Norges Basketballforbund – Region Vest. Det er en selvstendig klubb, men utgjør likevel elitesatsingen til breddeklubbene Hop Basketballklubb, Loddefjord Idrettslag, IL Sandviken, Tertnes Basket og Nattland Basket. Man har valgt å skille topp og bredde i ulike klubber ut fra ønsket om å bli god både på bredde og elite. Tanken er at en ikke kan bli god på begge deler samtidig i en og samme klubb. Det mener de historien har vist.

Ole Egil Størkson beretter videre:

For meg er det et slags trekantforhold med hensyn til å få et lag og/eller en klubb til å leve og blomstre: 10–15 barn pluss en trener pluss nok halltid. Det siste skulle vise å bli en evig, tærende kamp med Idrettsrådet i Bergen kommune. Jeg tror også samarbeid med naboklubber er viktig når barna blir ungdommer. Basketball opplever som alle andre idretter at ungdommer faller fra. Heldigvis er basketball en ganske kul utendørssport som kan drives utenfor den organiserte idretten – såkalt streetbasket.

Da jeg ga meg med basket etter sesongen 2017, hadde jeg gitt IL Sandviken 10 år av mitt engasjement, og nye foreldre tok over stafettpinnen.

Thor Nikolai Holum har også lang fartstid i basketen i Sandviken. – Jeg har vært med rundt ti år, litt av og på i starten. Først som spiller da barna var små, men jeg fikk gradvis en større rolle. De siste årene har jeg vært trener for flere lag, spillende lagleder for herrelaget og sportslig ansvarlig i styret. Jeg bidro til styret med Ole Egil Størkson og Line Nævdal og tok etter hvert en formell plass med Johan Sandal og Roar Berge, som utgjør styret i dag, forteller han.

– En endring vi har gjort, er at det startes lag hvert år. Dette begynte vi med i 2016–2017, og det er blitt lettere ettersom basketballgruppen ble en mer integrert del av idrettslaget. I 1. klasse på barneskolen er det ikke alle som vet om at basket er et alternativ, men samarbeid med håndballen og felles informasjonsmøte med fotballen de siste årene har sørget for at vi starter et nytt lag hvert eneste år.

Landet ble som kjent «stengt ned» grunnet corona-pandemien 12. mars i år. Dermed var det også stopp for all idrettslig aktivitet. Under er resultatene for 2019–2020 frem til sesongen brått ble avsluttet. Thor Nikolai Holum, sportslig leder, tar her for seg detaljene for de respektive lagene i IL Sandviken Basketballklubb:

Senior 4M

Herrelaget i 4. divisjon hadde en tøff 2018/19-sesong og endte som nr. 7 av 8 lag. Etter flere år i klubben ga Chris Karlsen og Ricards Kazoks seg, men man fikk viktige tilskudd som Max Müller og Mykolas Jonauskis samt noen bra spillere som var litt av og på. I sesongen 2019–2020 gikk det mye bedre med 6 seire og 5 tap på 11 kamper. Da sesongen ble stoppet, var laget på 3. plass. Håpet er at man klarer å få en mer stabil gruppe fremover samt rekruttere spillere med tilstrekkelig sportslig evne slik at en kan hevde seg når seriespillet starter igjen. Laget har hatt 11 registrerte spillere, hvorav noen deltar på treninger. Ansvarlige for laget er Max Müller og Thor Nikolai Holum.

Gutter 2005

Algis Riska (også spiller på herrelaget) har trent laget torsdager og vært ansvarlig på kamp. Laget lå på 3. plass i serien (U15 pulje B) da det ble stopp med 7 seire og 5 tap på 12 kamper (14 poeng). To av de beste spillerne har trent med Bergen Elite som i dag har kvinnelag på toppnivå. Målet er å tilby elitesatsing på guttesiden for spillere som har visse evner og i tillegg kan bli i sin klubb. Fire på laget slo til på tilbudet om å ta kamplederkurs dekket av Sandviken. Dermed er de kvalifisert for kamplederoppdrag i Easybasket.

Gutter 2006

Laget fikk et løft med ny trener Mykolas Jonauskis og Jacqueline Tvedt som lagleder. De vant for første gang en kamp. Det er syv spillere fra samme årskull, fremgangen har vært merkbar og etter hvert kom flere seire. Laget ble stående med 7 seire og 6 tap (U14 B) på 13 kamper – 3. plass. To fra gutter 2007 har spilt på laget. Noen nye spillere har kommet til, og oppmøtet på treningen har vært god.

Gutter 2007

Laget rår over ni spillere som i 2019 startet i U13-serien. Man fikk en 3. plass på tabellen med 6 seire, 1 uavgjort og 4 tap 11 kamper. I mai i fjor deltok laget i Ammerud Open i Oslo – landets største basket-turnering for barn under 15 år. De vant sine tre kamper etter veldig bra spill. Craig Peters og Lars Stuland Larsen (assisterende) har trent laget mens Line Nævdal har vært lagleder.

Herrer senior

*Bak fra venstre:
Lauvas Virgaila Meikauskas,
Petter Nyborg, Abderehman
Lett og Andrius Sliazas.*

*Foran fra venstre:
Algirdas Riska, Agus Bacci,
Thor Holum og Khalid Jibril.
Ikke til stede da bildet ble
tatt: Max Müller.*

Gutter 2005/2006 (Gutter 14/15 år)

Bak fra venstre:

*Khalid Jibril Abdi,
Christopher Jæger
Christoffersen, Jostein Kjær,
Joseph Schawat Farly og
Abdunhman N. Letta.*

*Algirdas Riska (trener
i sort overdel).*

Foran fra venstre:

*Osman Faisel Sharif, Erik
Del Rosso, Olve Berge
Aarsand, Tage Tveit,
Reimants Cerenkovas og
Steinar Laresson Arnesen.*

Gutter 2008/09

Laget var veldig på gang før nedstengningen. Det var 11 spillere på laget som var inne i sin fjerde sesong. De har deltatt på flere Easybasket-turneringer som går ut på at man spiller to-tre kamper på en dag. Trener/lagleder har vært Thor Nikolai Holum.

Basket/håndball gutter 2011 (se bilde s. 94 – Håndball kapittel)

Gruppen ble en realitet høsten 2017 og er et samarbeid med håndballgruppen. 13 aktive deltakere har utgjort en stabil gruppe. Den fokuserer på de nevnte idretter, og laget har deltatt på mange serie-turneringer i både basket og håndball gjennom 2019. Ansvarlige har vært Thorbjørn Hansen (håndball) og Thor Nikolai Holum (basket). Gruppen ble en del av IL Sandviken i 2018.

Gymgøy 2012 – gutter og jenter (se bilde s. 94 – Håndball kapittel)

Gruppen ble etablert høsten 2018. Også det er et samarbeid med håndballgruppen – 12 aktive deltakere, to jenter og resten gutter. Man opplevde en liten tilstrømning av nye medlemmer i løpet av 2019. Gruppen har fokus på håndball og basket og har deltatt på en Easybasket Challenge i 2019 (laget var medarrangør). De var påmeldt på tre serierunder i vår, men da stoppet jo idretten opp. Helle Amundsen og Marita Kristiansen delte på trener- og laglederansvaret. I fjor ble gruppen inkludert i IL Sandviken.

Roar Berge kom med i basketgruppen som forelder, ble med i styret og er leder av styret i jubileums-året. – Samarbeidet med de andre gruppene går fint, og jeg har god dialog med leder og daglig leder i klubben, forteller han.

– Hvordan ser fremtiden ut?

– Vi ser frem til sesongen 2020–2021. I basketball kan man trene mye på egen hånd ute. I coronatiden har det derfor gått mye i øvelser for den enkelte. Det er jo mulig trene på ferdigheter som gjør en bedre i stand til å treffe kurven. Hele gruppen gleder seg til å spille kamper igjen.

Innflytter falt for Sandviken

Asle Haukaas var leder av idrettslaget fra september 2008 og ut 2012. Han var informasjonssjef på NHH. Familien bodde på Lønborg og hadde to barn i Sandviken. Han er nå kommunikasjonsdirektør på Veterinærinstituttet på Ås. Haukaas bidrar her med en «avstandsbetraktning» om idrettslagets betydning for utviklingen i bydelen.

Asle Haukaas

Det er ingen annen klubb som Idrettslaget Sandviken. Denne subjektive vurderingen bygger på noen objektive momenter. Vurderingen har sjølvsagt med tilhørighet, nærhet og sport å gjøre, men viktigst er verdiene. De verdiene IL Sandviken bygger på og verner om. Verdiene som gjør at klubben år for år former unge mennesker til deres og samfunnets beste. Det er det store med Sandviken.

For min familie startet det som for så mange gjennom ungene. Mange i Sandviken har et livslangt forhold til klubben mens vi innflyttere stort sett kommer inn gjennom ungene. Det vi har fått ta del i, er jeg evig takknemlig for. For det kommer ikke av seg sjøl, det er tuftet på manges innsats som lagkamerater, trenere, organisatorer og alle andre som tar tak i en foreldredrevet klubb.

Å få den første invitasjonen i 1. klasse på Hellen skole til å begynne med fotball og håndball i Sandviken, er stort for små jenter og gutter. Lite visste vi da at det var like mye en dannelsesreise for voksne som for barn, basert like mye på verdier og samhold som det sportslige.

Det er ikke uten grunn at jeg har hevdet at idrettslaget er bydelens viktigste sosiale institusjon etter skolen. Alle får være med, alle får spilletid, det er vekt på fair play og kvalitetsklubb, det er vekt på kameratskap, lagånd og ivaretagelse. Dette går rundt fordi så mange yter, og det gjerne langt mer enn det som kan forventes. En utfordring for klubber som Sandviken er at det kan bli vel store bærer på enkeltes skuldre.

Ja, klubben skaper samhold mellom lagkamerater og -venninner, arenaer for å dele erfaringer, utvikle verdier og løfte hverandre. For familiene er det også arena for samhold mellom foreldre, søsken, venner under kamper og trening, cuper og turer til Voss, Kristiansand, Sogndal, Danmark og Norway Cup og på tilstelninger av ymse slag. Hvert år var det spenning knyttet til om baner må måkes for snø under Sandvikens jentecup, hvor mye vi på sidelinjen vil fryse denne gang på Brann Cup i november? Og hvor lang vil 24-timerscupen egentlig bli? Adrenalinkick kommer med kamper som bølger den ene og andre veien, avansement eller ikke, og alle ungdommenes oppturer og nedturer på gutter-94 og jenter-97. Det er en investering i de unge og deres framtid, men også i bydelen og til samfunnets beste. Personlig ble mitt forhold til klubben endret av en telefon. En venn engasjert i klubbens styre og stell på håndballsiden mente klubben trengte en ny styreleder. Det var godt begrunnet, men det manglet kandidater. Nå mente de det var min tur.

Jeg gjorde det eneste fornuftige. Jeg nektet. Det ville være galt både for meg og klubben å gå rett inn i noe slikt med ansvar for fotball, håndball og etter hvert også basketball. Med nær 1000 jenter og gutter i bredden og en merkevare innen toppfotball for kvinner, var nok til å få skjelven av. Men tidligere hadde jeg lovet å stille om klubben trengte det. Det ble et kompromiss der tidligere styreleder fortsatte et halvt år, med en slags styrelederskole. Og det var heldigvis et godt team med solide og handlekraftige folk i styret.

Det vi nye ikke visste da, var at klubben slet med underskudd. Teknisk konkurs er nok riktig term. Det første styremøtet viste at A-lagene både på herre- og kvinnesiden hadde store underskudd, prosentvis i akkurat samme målestokk. På styremøtet ble en negativ rapport fra herrelagets kasserer supplert av oppmannen: «i tillegg har eg regninger for 40.000 liggende heme».

Det som står sterkest spikret i minnet var svaret jeg fikk etterpå. Det ble rapportert om et underskudd på vel 120.000. «Det jeg hører, er at vi styrer mot et underskudd som er større, opp mot 1,4 millioner?» Jeg fikk svar prompte: «1,2! Hvis du legger alt sammen så!»

Økonomer med barn i klubben ga det råd at det var bare en ting å gjøre – slå klubben konkurs og starte «Nye Sandviken». Men, ville det være en gangbar løsning for klubben vår? Her gjaldt det om raskest mulig å stoppe utviklingen mot et millionunderskudd ved å iverksette en øyeblikkelig justering av budsjettet, forsterke rapporteringsplikten og skjerpe oppfølgingen. Så i stedet bet alle i styret og flere til tennene fast, spinket og sparte, og vi snudde og snudde på pengene som var og hentet inn der vi kunne. Mantraet var at ingen krone skulle brukes uten å bli brukt minst to ganger. Og det fikk vi overraskende ofte til. Med tålmodige kreditorer og god innsats fra mange fikk vi balanse i regnskapet på overraskende kort tid. Og vi fikk ryddet noe i holdninger og kultur, og forsterket noen av de kulturelle verdiene som hadde kjennetegnet klubbens historie. Vi jobbet iherdig under et motto om at topp og bredde kunne dra store fordeler av hverandre og av å stå sammen. Det var verd innsatsen i fem år. Og det blir samhold av slikt.

Samholdet i klubben vokste av å møte alle de ulike krefter som til sammen lager en god klubb. De profesjonelle trenerne for kvinnelaget som ser og forstår en breddeklubb, de unike patriotene i gubbelaget som på gammelmanns vis holder kjærligheten til klubben levende, entusiastene som gjorde drømmen om kvinnefotballen i Sandviken til en realitet og mange, mange flere. Først og fremst i og rundt Sandviken, men også i møte med andre klubber, kretsen og i noen grad det øvrige fotball- og idretts-Norge. Det var givende og morsomme stunder – også når undertegnede fikk passet påskrevet. Som etter en lett reprimande om røyking langs sidelinjen under en kamp svarte opp- og altnuligmannen for herrenes A-lag:

Og det skal komme fra deg, du som faen meg kan absolutt ingenting!

Handlekraften i klubben i en vanskelig tid kom også de unge til fordel med satsing på fair play, kvalitetsklubb og sosialt tilbud i klubbhuset. Honnør til fotballkretsen som faktisk anerkjente at barne- og ungdomsdisco i paviljong drevet av vårt utslitelige unikum av et styremedlem som del av grunnlaget for å bli årets fair play-klubb i Hordaland. Og entusiastene i kvinnelaget som fikk Per Ravn Omdal til å overrekke

*Sandviken ble årets fair play-klubb i Hordaland i 2010.
- Gratulerer med prisen, sa Per Ravn Omdal til barna i Sandviken.*

Foto: Arne Ristesund

diplomet akkurat når vi som mest trengte en oppmuntring. Vi kom gjennom det sammen. Elitespillerne smurte matpakke hjemme før kamp på Østlandet, stjernespilleren ga sitt Statoilstipend til klubben to ganger, entusiastiske gubber løftet stemningen, klubbhusstyret og nærbutikker åpnet for flere inntekter, og det ble arrangert aktivitetsdager og dugnader. I en særstilling sto apparatet som over flere tiår hadde arrangert Sandvikens jentecup – vårens vakreste eventyr – og bygget opp Sandviken som et ikon innen fotball. Og de som sto bak lag for vanskeligstilte, som tok imot flyktninger eller som viste seg som gode medmennesker når noen slet. En blikkenslager jeg snakket med om han kunne se på taket i klubbhuset, sa til min overraskelse «jeg må jo det, jeg har tre barn i den klubben». Eller Branntreneren som ga et ekstra treningsopplegg for interessert ungdom i klubben av sin fritid. Og, ikke minst den som betydde mest for meg som styreleder utenom de øvrige i styret, en eldre mann med hjerte i klubben som ba om et møte hvor han – som andre før ham – pekte på ting som burde utbedres. Men denne fortsatte med å si «jeg har en kar som kan ta det». Måten han og hans sønn senere har stått på og støttet opp om klubben, har vært helt nødvendig for å lykkes.

Det ble lagt ned utallige timer for å finne løsninger for en ny arena for topp og bredde, noe andre fikk så fortjenestefullt i havn senere. Under en erfaringsutveksling med Brann viste det seg at elitespillerne i begge klubbene under orienteringer om stadion-planer hadde kommet med et ønske. Guttene i Brann ønsket Playstation. Jentene i Sandviken ønsket lesesalsplass.

Som seg hører og bør ble det også plass til noen fester og 17.mai-er. Alt med betydelige mengder «Sandviks-hurra», taler og historiefortellinger som brakte latter og tårer, og varierende versjoner av verdens beste klubsang. En kan smile av det, men det er ikke mange klubsanger som klarer å omtale også nederlag på en måte som reiser oss alle.

Viktigst er at klubben har formet så mange mennesker til noe som gir håp for framtiden. For det er det mange som er klubben evig takknemlig! Og som kjenner på klubsangens «*du får aldri Sandviken ut av meg*».

Mer enn et idrettslag

Dag Vemund Utle har forfattet denne tankevekkende Sandviken-kronikken.

Så langt som tilbake til 1500-tallet har Sandviken hatt en historie innenfor Bergen, utenfor Bergen og innenfor byens grenser igjen. Sandviksfolket har bevist sitt ståsted, selvstendighet, egenart og identitet. Man har stått imot konge og truet øvrigheten med å ikke betale skatt, drevet menighet uten kirke, hatt slaktehus, møller, egen flyhavn og brannstasjon, en strandlinje full av håndverkere og nevenyttige industrifolk. I dette bildet skulle det bare mangle at et idrettslag innenfor disse grenser ikke tok mål av seg til også å være en kulturinstitusjon.

*«Der hvor Sandviksfjellet hever
stolt sin panne grå opp mot himlen blå,
Der hvor Sandviksfolket lever
for det folk mitt hjerte slå ...»*

Slik begynner sangen Kjell Moldestad og Håkon Brekke skrev til den første feiringen av Sandvikens Dag 15. juni i 1947. Lite visste de om at den lokalromantiske sjelen marsjen har, skulle runge like ildfullt over 70 år seinere.

Medlemmer som var med på de første årene etter 1945 da «gatelagene» hadde slått seg sammen til IL Sandviken, er fremdeles med å benke seg i klubbhuset og vokter lagets sjel. Historien er viktig og slitet våre stiftere la ned må ikke på noen måte bli forgjeves.

Behovet for en egen bane den gang var en kamp i seg selv. Planer lå klare fra kommunen sin side allerede i 1937 på tomten der Røde Kors nå ligger. Like etter krigen kastet Sandviksguttene øynene sine på Stemmemyren. Dette var et uteområde som Neevengården sykehus brukte som arbeidsareal for sine pasienter, men som tyskerne anla Läger Helleveien, en militærleir med innkvartering for 400 soldater, som bestod av 6 innkvarteringsbarakker, 2 hestestaller og 2 garasje anlegg. Etter freden lå det brakk, og en politisk ballkasting var i gang. Før blekket på det endelige vedtaket om disponering av Stemmemyren var tørt i 1947, sto banen klar til bruk. Hjemme satt dugnadsfolket fra Sandviken med flere klesskift full av koksgrus. Bydelen hadde fått sin fullverdige arena. Idrettslaget syntes komplett.

Laget fra nordre bydel

Takket være en sterk trang til samhörighet og med god hjelp av sportsjournalistenes penn i kampreferater, har uttrykk som «laget fra nordre bydel» og «guttene fra nord» vært med på å befeste vår identitet utad. En identitet som har stått sterkt i 75 år. Men all heder som er vunnet på ulike arenaer skyldes ikke bare de hvite og røde draktene. Det forteller like mye om ledere som har stått fram og tatt ansvar og ikke vært redd for å tre inn i politiske korridorer.

«... For vi er rank og fri
og vår energi vil vi bruke så vi kan målet nå.
Dette er vårt mål: vi i samlet tropp
bringer laget frem og opp.»

Aktiviteten på Sandviken skole vinterkveldene var det første og beste tegn på samhold mellom håndball og fotball, store og små, jenter og gutter. I den lille gymsalen kom lagene på løpende bånd. Eimen av svette overgikk lukten fra lakken på gulvet. Garderobene var fulle, det ble trent i samme sal som dem som drev både friidrett, ski og bordtennis. En gammel bokser stakk til og med innom og klappet de minste oppmuntrende på skuldrene med sin enorme neve. Slik lærte de små hva miljø var.

I sommerhalvåret skjedde det samme i den gamle løen på Stemmemyren. Der var det et forkontor for vaktmester, tre uisolerte garderobes og to iskalde dusjrom med gassbluss. Denne løen var base for all aktivitet på Stemmemyren i mange år. Det var her klubbens første klubbrom ble innredet.

En skulle tro at de store barnekullene som etter hvert vokste opp ville sprengre alle grenser for drift av et idrettslag. Men det motsatte skjedde. I så store flokker sprer talentene seg. Med tiden fikk laget kretsagsspillere og landslagsspillere, men kanskje enda viktigere var de som vokste inn i roller og administrerte, de som så verdien av mangfoldet og bredde, de kreative typene som skaffet og administrerte de utroligste dugnader, de som så viktigheten av å utvide banekapasiteten og skaffe breddelaget et tidsmessig klubbhus. Dette har vært og er for Sandviksfolket et kunststykke fullt på høyde med en landslagsplass. Dette har vært det virkelige limet i laget.

Sorg og glæde de vandrer til hope

Midt på 60-tallet sto en gressbane klar på Stemmemyren. Et gedigent pre for laget. Det måtte gi resultater. Etter to opp- og nedrykk kom en sødmefylt nivåheving utover på 70-tallet. Laget besto, som forbildene i Landsdelsserien på 50-tallet, av bare egenutviklede spillere. Det gjør prestasjonene enda bedre. Men det resulterte også i at klubben ble attraktiv for litt for mange lykkesøkere på begynnelsen av 80-tallet. Mange av lagets egne oppfostrede rekrutter måtte således finne seg i ikke å komme gjennom nåløyet og sluttet. Parallelt med dette begynte barnetallet i bydelen å synke. Dette var en skrift på veggen laget burde sett.

I denne perioden ble bydelen tilført idrettshall og svømmehall. Dette måtte bli noe stort. Men for første gang klarte ikke idrettslaget å utnytte en slik gave. I stedet for at håndballen skulle stige mot uante høyder, ramlet spydspisslaget nedover i divisjonene. Det ble en helt ny situasjon å forholde seg til – kanskje å betegne som den største knekken hittil. At skigruppen,

Fotballkamp i 1972 mellom Gubbelaget og A-laget.

Sandviken gubbelag

Bak fra venstre:

Henry Hansen, Terje Herland, Rolf Berentsen, Tore Aaberg, Ivar Laukeland, Erling Eriksen, Svein Sørensen, Rolf Jørgensen, Jan Monsen og Ivar Vang.

Foran: Terje Brekke og Einar Eeg.

Sandviken A-lag, blå drakter.

Bak fra venstre:

Roald Axelsen, Børge Størksen og Einar Eldøy.

Foran: Rune Titlestad, Karl Bjørnstad, Rolv Behrens, Steinar Østerbø, Per Gunnar Frantzen, Håkon Heggelund, Dag Vemund Utle og Bjørn Simonsen.

Dommer: Ole Bøe.

*Internt prestisjeoppjør
- en kamp ingen ville tape!*

I Sandviken tar man vare på hverandre. Her blir Lisa Fjeldstad Naalsund trøstet av Marina Jensen etter kampen mot LSK 30. august 2020.

Foto: Arne Beck

«Du taper aldri ordentlig når du e' med i et fellesskap»

friidrettsgruppen og bordtennis tørket inn med andre spesialklubber i nærheten, var så. Men at klubbens flaggskip i denne tiden, med den nye tilføringen, ikke utviklet seg videre, forundret alle.

Til tross for at den innledende fasen av laget var mannsdominert, har idrettslagets språkdrakt alltid vært «vi», og «vårt lag», som i sangen. Og de første virkelig suksessrike ungdommene var juniorjentene i håndball.

Ikke rart at en ny avdeling, jentefotball, før eller seinere måtte se dagens lys. Tiden var moden, 70-tallet viste vei. Men «aller anfang is schwer». Det fikk miljøet erfare. En stor klubb er som et stort skip. Den beveger seg massivt og traust, og nye retninger tar tid å innarbeide. Når en ser tilbake, er det utrolig at diskusjonen gikk høylydt om en skulle bruke krefter på å lære jenter å spille fotball, og at jenter skulle ta treningsplass fra gutter. Men arbeidet med avdelingen gikk ufortrødent videre til høstingen av nybrottsarbeidet ga resultater. Jentene strømmet til, og etter hvert kunne en ikke få rost initiativtaket høyt nok. Når en ser det hele i et nasjonalt og internasjonalt perspektiv, kan en slå fast at Sandviken er en av grunnsteinene på kvinnefotballområdet.

En ny tid måtte komme

Ved et nytt jubileum er det høyst betimelig å se tilbake på om røttene fremdeles er så sterke at de tåler fremtidens vind, og om målene fremdeles holdes høyt. De eldstes forestilling har vært å skape et idrettslag og et miljø for bydelens barn og unge. Denne tanken var i sin tid viktig for å holde indre og ytre Sandviken sammen. At

tyngdepunktet i laget med årene flyttet seg nordover til hovedbanen Stemmemyren, falt helt naturlig, spesielt etter Lønborg bidro med ytterligere flokker barn og unge. Grepet om indre Sandviken måtte derfor slippes til naboklubbene.

Med tiden har de store barne- og ungdomskullene blitt borte, og gjeninnflyttingen i strøkene har dessverre uteblitt. Rekrutteringsgrunnlaget i bydelen både for jenter og gutter var nede i *en* klasse på hvert trinn, mot normalt fem og seks på det meste. En ny tid måtte tvinge seg fram. En måtte se langt utover klubbens gamle domener. Med kvinnefotballen som spydspiss, kunne en heldigvis holde fanen høyt mens omstillingen av klubben skjedde.

Langsamt, men likevel alt for fort, kom en inn i strømmen der idretten begynte å bli profesjonalisert. Først gjennom at innhentede trenere krevde bedre betalt, så spillere med lange reiser og krav om kompensasjoner. Kontraktsystemet måtte bli eneste løsningen, og kampen for økonomien gjennom sponsorsanking tilspisset seg. Den store dugnadstiden var over.

For at en slik omveltning skal gå i hop, trenger en heltidsansatte ledere med erfaring fra sportslige og økonomiske yrker. Klubben ble som en bedrift. Elite blir satsingen, og bredde skjøvet til side.

Å reversere denne utviklingen synes umulig i dag. Idrettslagets store dilemma er om en kan holde sammen når det meste peker i ulike retninger. Er det mulig å drive videre etter grunnleggerens prinsipper når noen får betalt for å trene og spille, mens andre må betale til klubb og forbund for å få drive sin idrett? Svaret må være ja, paradoksalt nok. Dette er den nye tid. En må kunne holde sammen selv om det synes som om alt skilles. Ingen syntes i sin tid det var kjekt å se en av klubbens avdelinger bli nedlagt. Men det har skjedd flere ganger. Bredden har likevel bestått og idrettslaget har fortsatt sin vandring.

Vi fryder oss over at kvinnene dominerer i eliteserien og følger den solide ledergruppen deres med beundring. Vi heier på herrelaget som har steget i divisjonene og er muligens bedre enn noen gang takket være få ildsjeler som har ofret tid og egenkapital på å redde stumpene for å få laget på rett kjøll igjen da det så som mørkest ut på 90-tallet. Dette forteller også om et idrettslag som vil leve og holde sammen.

Det snakkes om allianse innad i klubben som veien videre, med selvstendige avdelinger som må svare for egen økonomi. Kanskje det? Vi minnes alle dugnadstiden der usikkerheten lå og lurte om fortjenesten ble fordelt etter innsats eller forsvant i et stort sluk. Den tid må i alle fall ikke komme tilbake. Det som teller nå når nye modeller arbeides med, da må ikke bredden og de yngste glemmes. Bredden er idrettslagets sjel. Uten sjel faller grunnlaget for drift bort – før eller seinere.

Morten Lorentzen har gitt oss de gode ordene i den andre klubbsangen vi har trykket til vårt bryst. Ordene som får oss til å tenke på gleden ved å ha tilhørighet.

*«Eg har en dag eg no skal løpe ut i
eg har en lek kor eg skal vere med
vi har et mål vi har trent mot lenge
eg har et lag kor eg hører te».*

*Sandviken slik det speiler seg
for verden, og hvor sangene
til bydelen og IL Sandviken
beriker menneskene, og all
den indre glede det gir alle
som er en del av bydelen.*

Sandvikssangen

Tekst: Kjell Moldestad

Melodi: Håkon Brekke

Der hvor Sand - viks - fjel - let he - ver stolt sin pan - ne grå opp mot
Un - der id - retts - lag - ets fa - ne sam - les ung - dom - men i - fra

him - len blå. Der hvor Sand - viks - fol - ket le - ver for det sted mitt hjer - te slå. Fjel - let
Sand - vik - en. Og på hver en id - retts - ba - ne vil vi kjem - pe for vårt lag. Vi er

sku - er ned o - ver fjor - den bred. Helt fra Fløi - ens stang ned til fjæ - rens tang. Fjell og
rank og fri, og vår e - ner - gi vil vi bru - ke så vi kan mål - et nå. Det - te

mark og trær frem sitt bud - skap bær: Det - te sted det har vi kjær.
er vårt mål: Vi i sam - let tropp brin - ger lag - et frem og opp.

Kjell Moldestad

Håkon Brekke

Kjell Moldestad

Sandvikssangen ble skrevet til Sandvikens Dag den 22. mai 1949 av Kjell Moldestad.

Håkon Brekke ha satt melodi til sangen.

Kjell Moldestad er født i 1917 og vokste opp i Aad Gjellesgate. Som keeper spilte Kjell fotball i Sandviken helt siden laget ble stiftet i 1945.

Mange Sandviksgutter fikk møte Kjell som «folketalen» i Vikinghallen. Var du Sandviksgutt, valgte du Kjell alltid og utislyrt ut i de beste jobbene til deg.

Kjell Moldestad var hel sitt liv opptatt av IL Sandviken, både i medgang og motgang. Han var en av dem som støttet kvinnefotballen og fulgte Sandvikskvinnenes suksess. Da han levde var han på alle kvinnenes hjemmekamper. I 1995 kom laget til Cupfinalen. Da var Kjell blitt syk, men likevel dro han til Ullevaal. Der fikk han oppleve at Sandviken ble norgesmester. Kjell døde i 1996.

Håkon Brekke

Melodi til Sandvikssangen ble laget av Håkon Brekke. Håkon Brekke er født i 1908 men tilhørte en søskens flokk på 13 barn, som vokste opp Aad Gjellesgate.

Håkon levde av lærhandel og hadde flere skubutikker i Bergen. Likevel viet han størst oppmerksomhet til musikken.

I tillegg til å vær en dyktig pianist, var Håkon også dirigent for en rekke kor og korps.

Han var således en av stifterne av il Sandvikens ungdomskorps. Det sies at Håkon Brekke på grunn av sin musikalitet reagerte på falsk sang ved å vifte med det ene øret. Selv om Håkon i liten grad var aktiv idrettsmann, var han medlem av idrettslagets gubbelag. Håkon Brekke døde i 1994.

I Sandviken

Tekst og melodi:
Morten Lorentzen

Morten Lorentzen

Eg har en dag eg no skal lø-pe ut i. Eg har en lek kor eg skal ve-re
med. Vi har et mål vi har trent mot len-ge eg har et lag kor-eg hø-rer
te. Når so-len smi - ler ned fra Sand-viks - fløi-en. Og vår-en vin - ker meg av-
sted. Da sprin-ger eg ut om kap med bjør-ken og ball og drakt og støv-ler har eg
med. Og det hen - der det går dår-lig og vi drar hem i - gjen med
tap, men du ta - per al-dri ordn't-lig når du e med i et fel - les-
skap. Her ve eg bli, her e eg he-me. Her har eg vekst sjøl i mo-te-
vind. Og all-tid skal eg ha den le-ken i meg. Den gjør meg ung i kropp og
sinn Du kan' kje vin - ne he-le ti - den. Du kan-'kje unn - gå ne-der-
lag, men gle-den blir så my-e stør-re når du kan rei - se deg som et
lag. I Sand-vi - ken har eg mitt -hjer-te. Eg kom-mer all - tid hem i - gjen te

Noter utarbeidet av
Tore Johannessen

deg. Du kan nok få meg ut av Sand-vi - ken men du får al - dri Sand-vi-ken ut av
 meg. Eg har en dag eg no skal lø-pe ut i. Eg har en lek kor eg skal ve-re
 med. Vi har et mål vi har trent mot len-ge eg har et lag kor-eg hø-rer
 te. I Sand-vi - ken har eg mitt - hjer-te. Eg kom-mer all - tid hem i-gjen te
 deg. Du kan nok få meg ut av Sand - vi - ken men du
 får al - dri Sand - vi-ken ut av meg. Du kan nok meg.

Utgivelse av denne klubsang og CD i 1995 var et samarbeidsprosjekt og privat initiativ fra medlemmer som har sitt hjerte i Sandviken. De som stod bak var Arne Nordlid, Bjørn Simonsen og Thor Gudmundsen med gode samarbeidspartnere.

Til Morten Lorentzen

Fra sitt parnass i exil sitter Morten og tenker
gråtkvalt på det han forlot då han brøt alle lenker.

For byer blir bedre jo lengre i fra du drar
og Morten dro ut, han var enn sønn av sin far.

Men husker alt fra sin vekst blant mødre og fedre
og sett fra Oslo blir Sandviken bedre og bedre!

Morten er kjent for sin bitende skarpe satire,
men venner bekrefter at det ligger alvor bak fliret.

Huset på høyden har varme å by sine gjester,
særlig for oss som blir sittende langt etter fester!

En vakker dag skriver muligens Lorentzen bok han,
sørget jo for å bli lærer før idretten tok han.

No høres han i fra «Riksdan» og «Hallo i luken»
med utfall så borgere søler rødvin på duken.

Holder ut alt ifra skamros til terningkast en,
vasser i glitter og stas uten varig men.

En som er blitt her, må flaut akseptere problemet
jo eg spør Morten ka det é så hender her heme.

Nei du kan trygt løfte Sandviken-fanen!
Selv i exil é Morten på banen.

Jan Eggum

Redaksjonskomitéen samlet foran klubbhuset.

*Fra venstre:
Dag Vemund Utle,
Rune Tertnæs,
Thor Gudmundsen,
Jan Reidar Rasmussen
og Rolv Behrens.*

Redaksjonskomitéen har ordet

Etter mange samtaler, mellom ulike grupperinger høsten og tidlig vinter 2019-2020, kom IL Sandvikens hovedstyre frem til at man ønsket å utgi en jubileumsbok i forbindelse med at IL Sandviken fyller 75 år i 2020.

Gubbelaget ble forespurt om de kunne påta seg oppdraget, og tok dette som en stor tillitserklæring. En redaksjonskomité ble raskt oppnevnt, og arbeidet med å vurdere potensielle redaktører ble omgående satt i gang.

Da dette var på plass, startet arbeidet og samtaler om bokens innhold, organisering og fremdriftsplan, frem til det ferdige produktet forelå for dere medlemmer, Sandviksbeboere, Bergensere i og utenfor byens grenser og alle andre lesere. Redaksjonskomiteen som ble oppnevnt, besto av Rolv Behrens, Thor Gudmundsen, Jan Reidar Rasmussen, Dag Vemund Utle og Rune Tertnæs som leder.

Redaksjonskomiteen hadde ønske om å lage en bok som favner bredt, er tidløs, samtidig som den forteller en lang historie fra bydelen, tilbake fra juni 1945 og frem til i dag. Og ikke minst er det viktig å få frem IL Sandvikens betydning gjennom alle disse årene. Det er ingen tvil om at IL Sandviken har hatt en betydelig påvirkning, vært et sosialt nettverk og en god arena for bydelens beboere. Boken beskriver idrettslagets ferd gjennom 75 år og er rikt dokumentert med bilder som får oss til å minnes gode opplevelser i bydelen. Som Sandviksfolk er vi av den oppfatning at boken kan være et godt bidrag til bydelens historie.

I arbeidet med jubileumsboken har vi i egen regi skannet inn/digitalisert en mengde illustrasjoner og bilder, men det har ikke vært plass til alle disse i denne boken. Derfor arbeider redaksjonskomiteen med å få til et digitalt arkiv av avis-

utklipp, illustrasjoner, logoer, bilder og tekster. Dette arbeidet vil ta litt tid, men vil bli bygget opp og skal være tilgjengelig på IL Sandvikens hjemmeside. Dette mener vi vil ha stor verdi for IL Sandviken og IL Sandvikens medlemmer.

Jubileumsboken er ikke ment som et oppslagsverk, men inneholder faktaopplysninger, historiske begivenheter, omtale av et stort antall mennesker som har markert seg og hatt stor betydning for idrettslagets ferd og veivalg gjennom 75 år.

Gjennom vårt arbeid har vi fått tilgang til mange arkiver som har vært og befinner seg hos sentrale personer i IL Sandvikens historie. I tillegg har Bergen Byarkiv vært meget behjelpelig med å gjøre tilgjengelig den informasjonen man besitter. Vi erkjenner at av plasshensyn har det ikke vært mulig å ta med alt som har skjedd i og rundt idrettslaget gjennom disse 75 år, men mye har vi fått plass til.

Redaksjonskomitéen er takknemlig for den tillit IL Sandviken har vist oss ved å gi oss dette historiske oppdraget. Komitéen har bestått av personer som har IL Sandviken i sitt hjerte og som har tråkket sine barnesko på Stemmemyren hvor de har vært aktive fra slutten av 1950-tallet og frem til i dag. Vi takker bokens redaktør, Willy Soltvedt, som har gjort et grundig og dyptgående arbeid og ført dette i penn på en utmerket måte.

En takk til alle dere som har kommet med bidrag, artikler og bilder etc. Det hadde ikke vært mulig å få gitt ut denne boken uten det dere alle har bidratt med. Jubileumsboken!

Redaksjonskomiteen

v/Rune Tertnæs, Rolv Behrens, Thor Gudmundsen, Jan Reidar Rasmussen og Dag Vemund Utle

PS til Redaksjonskomitéens innlegg

Det byr på utfordringer å skrive historie. Fremskaffelse av tekst og illustrasjoner stiller krav til fantasi og engasjement, og utvelgelse av relevant stoff foretas under valgets kvaler. Da er det kjærkomment å ha med på laget en systematiker som mestrer den digitale håndteringen av bilder og stoff på en slik måte at redigering, lagring og gjenfinning kan gjennomføres kontrollert og uten unødvendig tidsspill i forhold til redaktør og trykkeri. Thor Gudmundsen er med sin grafiske bakgrunn helt avgjørende i denne prosessen. Stor takk til ham!

Thor fra Skytterveien spilte på aldersbestemte lag i ILS fra 1965, debuterte på A-laget i 1973 som langhåret 18-åring, spilte bordtennis på høyt nivå fra 1968, fotball i Bodø og Uskedalen, og tilbake i ILS 1980/81. Deretter ble det Jessheim, jobb og maraton på gode tider – og trener for aldersbestemte lag. Han hadde nær kontakt med fotballmiljøet i ILS hele tiden og kom omsider hjem til Bergen – for godt, får vi tro.

Vi setter vår lit til at Thor holder koken og oppdaterer bilder og annet arkivverdige materiale fra arbeidet med historien i et nytt og levedyktig arkivsystem for idrettslaget vårt.

Øvrige komitémedlemmer

Thor Gudmundsen

Et sted å høre té

Visjoner for IL Sandviken? Det kommer an på hvem du spør. Spør du ti-åringen drømmer han om å debutere på Manchester United. Jenten på tolv er allerede på alle kampene til kvinnelaget, og ser seg selv spille der om ti år. De fleste trenere skal vel opp en divisjon og kassereren fabler om at en styrtrik sponsor skal komme innom og la seg begeistre av den yrende entusiasmen. Slik blir IL Sandviken ikke en visjon, men en mosaikk av drømmer og forventninger. Kanskje vi kan si at den samlede visjonen for idrettslaget er å holde alle disse drømmene levende?

Sandviken er både en topp- og en breddeklubb. Klubben er for lengst etablert som et av landets ledende elitelag for kvinner, og herrene har som målsetting å søke et høyere nivå enn det de til enhver tid befinner seg på. Men det er armeen av spillere med ulike talenter og ulike ambisjoner som skaper forutsetningen for eliten. Enten det er fotball, håndball eller basket. Kanskje er det ikke så viktig å bli så god, kanskje er det viktigere å høre hjemme i en flokk med gode venner og venninner?

I IL Sandviken knyttes det vennskapsbånd mellom mennesker som ofte kan komme til å vare livet ut. Folk får en tilhørighet. Når alt kommer til alt er kanskje dette det aller viktigste resultatet av alt idrettsarbeidet som du kan lese om i denne boken.

Morten Lorentzen

I min oppvekst var bydelen full av små kolonialbutikker og bakeriutsalg, manufaktur og fiskebutikker. Alle disse stedene var sosiale møteplasser, steder du traff folk og fikk vite nytt om mennesker. Det knyttet oss sammen og skapte et fellesskap. Nå er alle disse stedene borte og bydelen trenger nye. Idrettsanlegget på Stemmemyren er i ferd med å bli en slik møteplass, et sted folk i ulike aldre kommer for å prate litt, om livet og familien mens de ser på at dyktige idrettsutøvere bringer stolthet og ære til klubben, det vil si oss selv.

IL Sandviken har lenge vært det sosiale limet i bydelen, fellesnevneren som knytter folk sammen til en felles identitet. Det skal IL Sandviken fortsette med, og veien dit er å tilby alle medlemmene gode opplevelser gjennom idrettsprestasjoner som man hele tiden arbeider for å forbedre. Ledere, matrialforvaltere, kaffekokere, trenere, dommere, foreldre og ikke minst alle spillerne i alle aldre som hver dag går ut og lager kvaliteten på det pulserende fellesskapet som heter IL Sandviken.

Hvis det finnes en bærende kraft i det som gjør at IL Sandviken i dag er 75 år, så er det vel at summen av det hver av oss har bidratt med har beriket oss alle. La oss fortsette med det, la oss fortsette å bygge det livet som gjør at vi alle kan kjenne på hvor rike vi er som har fått lov å vokse opp her. La oss fortsette med å forbedre kvaliteten på det som gjør IL Sandviken til et «godt sted å høre te».

Morten Lorentzen

HEDERSTEGN – STYRESAMMENSETNINGER

Gjennom 75 år, fra 1945 til 2020

HEDERSTEGN

- 1955 Gullmerket** Per Pedersen, Arne Amundsen
Sølvmerket Nils Gjesdal, Hans Sunde, Henry Hagen, Finn Brekke, Julius Moldestad og Knut Gjestdal
- 1963 Gullmerket** Nic. Rindedal
- 1968 Gullmerket** Hans Sunde
- 1970 Gullmerket** Edgar Knudsen
Sølvmerket Alf J. Hansen, Jan B Monsen, Eivind Ottem og Gunnar Aasbø
- 1974 Gullmerket** Jan B. Monsen
- 1975 Sølvmerket** Hans Rindedal, Terje Brekke, Inger M. Krogh, Geir Davik, Reidar Partick Bjørnstad og Jan Reidar Rasmussen
- 1977 Sølvmerket** Arnold Sjø
- 1978 Sølvmerket** Trygve Hjelle
- 1979 Sølvmerket** Inger Stene, Kjell Lavik
- 1983 Gullmerket** Geir Davik, Rune Tertnæs
- 1985 Gullmerket** Arvid Andersen, Jan Reidar Rasmussen, Hans Rindedal
Sølvmerket Karl Bjørnstad, Ove Danielsen, Odny Ellingsen, Mette Hammersland, Henry Hansen, Magnar Hestdal, Rune Nielsen, Jan Magne Ottesen og Trude Stendal
- 1995 Gullmerket** Ove Danielsen, Alf. J. Hansen, Henry Hansen, Rune Markussen og Jan Monstad
Sølvmerket Arvid Augestad, Rolv Behrens, Bjørn Brekke, Arvid Helle, Kikki Holmelid, Rolf Jørgensen, Laila Konglevoll, Arne Nordlid, Jan Kristian Olsen og Karl Sande
- 2005 Gullmerket** Rolv Behrens, Reidar Bjørnstad (post mortem), Ove Danielsen, Bjarne Ø. Graabræk, Mette Hammersland, Kikki Holmelid (post mortem), Rune Nielsen, Bente Ottesen og Jan M. Ottesen
Sølvmerket Sigurd Bruvold, Endre Carlsen, Leikny Fjeldstad, Knut Fredheim, Arvid Føleide, Mariann Gjøen, Britt Haug, Eli Haugen, Britt Kalstad, Eli Løtvedt og Ove B. Olsen

2015 – Sølvmerket

Are Bollingberg
Vibeke Bollingberg
Thomas Halvorsen
Asle Haukaas
Jon Arne Mølstad
Gro Kvalheim
Atle Markussen
Atle Kvist
Elin Sebjørnsen
Bjørn Simonsen
Frode Skaar
Ole Egil Størksson
Atle Tolleshaug
Ole-Petter Øvrebø

2015 – Gullmerket

Leikny Fjeldstad
Eli Haugen
Britt Kalstad
Laila Konglevoll
Arne Nordlid

Tillitsverv IL Sandviken 1945–2020

29/6–7/12 1945

Arbeidsutvalg

Leder

Per Pedersen

Nestleder

Håkon Henriksen

Kasserer

Finn Pedersen

Sekretær

Arnold Klementsens

Matr. forv.

Georg Hagen

Styremedlem

Einar Wie Johannesen

Boksing

Leder

Hjalmar Haugland

Styremedlem

Karsten Lavik

Theodor Nilsen

Olaf Moldestad

Arnold Klementsens

Fotball herrer

Leder

Gunnar Forthun

Styremedlem

Finn Brekke

Melankton Ebbesvik

Einar Solberg

Fotball herrer junior

Leder

Olaf Moldestad

Frilidrett

Leder

Albin Nilsson

Styremedlem

John Nordrehaug

Frank Gjesdal

Økonomi

Leder

Henry Berentsen

Theodor Nilsen

Karstein Lavik

Revisor

Rolf Nilsen

Leif Tyse

8/12 1945 – 6/4 1946

Arbeidsutvalg

Leder

Per Pedersen

Nestleder

Håkon Henriksen

Kasserer

Einar Wie Johannesen

Sekretær

Arnold Klementsens

Matr. forv.

Georg Hagen

1. Varam.

Herry Berentsen

2. Varam.

Rolf Nilsen

Boksing

Leder

Hjalmar Haugland

Styremedlem

Johan Amundsen

Karstein Lavik

Olaf Moldestad

Theodor Nilsen

Fotball herrer

Leder

Finn Brekke

Styremedlem

Freddy Amundsen

Melankton Ebbesvik

Henry Hagen

Karl Haugland

Thor Ingebrigtsen

Fotball herrer jnr.

Leder

Olaf Moldestad

Styremedlem

Finn Christensen

Arnold Sjø

Frilidrett

Leder

Finn Pedersen

Styremedlem

Frank Gjestdal

John Nordrehaug

Per Pedersen

Gang – Orientering

Leder

Karsten Lavik

Styremedlem

Henry Hagen

Håndball

Leder

Einar Wie

Johannesen

Styremedlem

Bjarne Kirkelid

Ingeborg Knutsen

Björg Moldestad

Inger J. Soltvedt

Per Pedersen

Ski

Leder

Einar Rasmussen

Styremedlem

Lars Fløtre

Karl Holtan

Hans Sunde

Kåre Sunde

Kvinner

Leder

Mary Forthun

Styremedlem

Aud H. Børshem

Else Rasmussen

Medlemsblad

Redaktør

Robert Valding

Redaksjon

Finn Brekke

Per Pedersen

Økonomi

Leder

Henry Berentsen

Styremedlem

Karsten Lavik

Theodor Nilsen

Komite for Sammen- slutningsfest på Floien 3. mars 1946

Leder

Per Pedersen

Mary Forthun

Finn Pedersen

Einar Rasmussen

Hans Sunde

7/4–17/10 1946

Arbeidsutvalg

Leder

Per Pedersen

Nestleder

Arnold Klementsens

Kasserer

Einar Wie Johannesen

Sekretær

Hans Sunde

Matr. forv.

Georg Hagen

Boksing

Leder

Hjalmar Haugland

Styremedlem

Arnold Klementsens

Ingvald Larsen

Christian Olsen

Fotball herrer

Leder

Finn Brekke

Styremedlem

Freddy Amundsen

Melankton Ebbesvik

Henry Hagen

Karl Haugland

Thor Ingebritsen

Fotball herrer jnr.

Leder

Olaf Moldestad

Styremedlem

Finn Christensen

Arnold Sjø

Gutteleider

Alf J. Hansen

Frilidrett

Leder

Finn Pedersen

Styremedlem

Frank Gjestdal

John Nordrehaug

Per Pedersen

Gang – Orientering

Leder

Karsten Lavik

Styremedlem

Henry Hagen

Håndball

Leder

Einar Wie

Johannesen

Styremedlem

Bjarne Kirkeli

Ingeborg Knutsen

Björg Moldestad

Inger J. Soltvedt

Ski

Leder

Einar Rasmussen

Styremedlem

Erling Pedersen

Hans Sunde

Kåre Sunde

Svømming

Leder

Endre Endresen

Styremedlem

Finn Myking

Osvold Olsen

Sykling

Leder

Jens Mørch

Styremedlem

Arne Løken

Arrangement

Leder

Henry Berentsen

Styremedlem

Melankton Ebbesvik

Albin Nilsen

Kvinner

Leder

Inger Johanne Soltvedt

Styremedlem

Elna Johannesen

Medlemsblad

Redaktør

Robert Valding

Redaksjon

Finn Pedersen

Per Pedersen

Revisor

Finn Lien

Leif Tyse

18/10 1946 – 23/10 1947 (inkl. vårvalg)

Arbeidsutvalg

Leder

Per Pedersen

Nestleder

Arnold Klementsens

Kasserer

Einar Wie Johannesen

Sekretær

Hans Sunde

Matr. forv.

Georg Hagen

Boksing (fra vårvalg 8/5-47)

Leder

Arne Amundsen

Styremedlem

Arnold Klementsens

Reidar Johnsen

Einar Solberg

Fotball herrer

Leder

Finn Brekke

Styremedlem

Melankton Ebbesvik

Nic. Rindedal

Henry Skare

Fotball herrer jnr.

Leder

Karl Haugland

Styremedlem

Finn Christensen

Leiv Nes

Hans Rindedal

Arne Amundsen

Ole Bøe

Gutteleder
Arnold Sjø

Frøidrett

Per Pedersen
Styremedlem
Henry Berentsen
Bernhard Iversen
Ragnar Henriksen

Gang – Orientering

Leder
Karsten Lavik *)
Arne Nistad **) **Styremedlem**
Ragnar Henriksen
Bernhard Iversen *)
Ragnar Klungeland **) *) til 7/5-47,
**) fra 8/5-47)

Håndball

Leder
Ole Bøe
Styremedlem
Gerhard Fredheim
Einar Wie
Johannessen
Inger J. Soltvedt
Aagoth Sunde

Ski

Leder
Einar Rasmussen
Styremedlem
Bernhard Iversen *)
Styremedlem
Erling Pedersen
Hans Sunde
Kåre Sunde
Thorvald Thomassen*) *) fra 8/5-47

Svømming (fra 8/5-47)

Leder
Per O. Pedersen
Styremedlem
Helge Knudsen
Alfred Pedersen
Trygve Pedersen

Arrangement

Leder
Henry Berentsen *)
Henry Skare **) **Styremedlem**
Melankton Ebbesvik*)
Albin Nilson *)
Martha Bakke **)
Mary Forthun **)

Thorvald Thomassen **) *) til 7/5-47
**) fra 8/5-47

Kvinner

Leder
Inger J. Soltvedt *)
Styremedlem
Elna Johannesen **)
Halbjørg Nilsen ***)
Else Rasmussen
*) til 7/5-47
**) leder fra 8/5-47
***) fra 8/5

Medlemsblad

Redaktør
Robert Valding
Redaksjon
Finn Brekke
Per Pedersen
Arne Nistad, fra 8/5-47

Revisor

Håkon Henriksen
Leif Tyse

Komite for Sandvikens Dag

Leder
Julius Moldestad
Komitemedl.
Martin Hauken
Einar Wie
Johannessen
Per Pedersen

24/10 1947 – 27/5 1948

Arbeidsutvalg

Leder
Per Pedersen
Nestleder
Arnold Klementsens
Kasserer
Bjarne Jacobsen
Sekretær
Hans Sunde
Matr. Forv.
K. Johan Olsen

Boksing

Leder
Arne Amundsen
Styremedlem
Reidar Johnsen
Arnold Klementsens
Karsten Lavik
Einar Solberg

Fotball herrer

Leder
Ole Bøe
Styremedlem
Hans Rindedal
Henry Skare
Robert Valding
Hjalmar Åsen

Fotball herrer jnr

Leder
Robert Hansen
Styremedlem
Gerhard Fredheim
Leiv Nes
Bjarne Kirkelid
Gutteleder
Hans Rindedal

Frøidrett

Leder
Bernhard Iversen
Styremedlem
Georg Gundersen
Ragnar Henriksen
Karl Johannessen

Gang – Orientering

Leder
Trygve Klungeland
Styremedlem
Gerhard Fredheim
Halbjørg Nilsen
Kjell Pedersen

Ski

Leder
Einar Rasmussen
Styremedlem
Bernhard Iversen
Erling Pedersen
Kåre Sunde
Thorvald Thomassen

Svømming

Leder
Trygve Pedersen
Styremedlem
Alfred Pedersen

Arrangement

Leder
Fritjof Eseland
Styremedlem
Bjørge Moldestad
Per Pedersen

Kvinner

Leder
Elna Johannesen
Styremedlem
Halbjørg Nilsen
Else Rasmussen

Medlemsblad

Redaktør
Robert Valding
Redaksjon
Finn Brekke
Per Pedersen

28/5–14/11 1948

Arbeidsutvalg

Leder
Per Pedersen
Nestleder
Henry Hagen

Kasserer

Bjarne Jacobsen
Sekretær
Knut Gjestdal
Matr. forv.
K. Johan Olsen

Boksing

Leder
Arne Amundsen
Styremedlem
Georg Hagen
Arnold Klementsens
Reidar Johnsen
Einar Solberg

Fotball herrer

Leder
Ole Bøe
Styremedlem
Hans Rindedal
Henry Skare
Robert Valding
Hjalmar Åsen

Fotball herrer, gutter

Leder
Robert Hansen
Styremedlem
Gerhard Fredheim
Bjarne Kirkelid
Leiv Nes
Juniorleder
Hans Rindedal

Gang – Orientering

Leder
Trygve Klungeland
Styremedlem
Gerhard Fredheim
Halbjørg Nilsen
Kjell Pedersen

Håndball

Leder
John Sørtvedt
Styremedlem
Fritjof Espeland
Signy Gundersen
Anbjørg Lem
Aagoth Sunde

Ski

Leder
Stanley D. Hansen
Styremedlem
Nelly Fredheim
Kåre Sunde
Hjalmar Åsen

Arrangement

Leder
Fritjof Espeland
Styremedlem
Bjørge Moldestad
Per Pedersen

Kvinner

Leder
Aagoth Sunde

Arnold Sjø

Styremedlem
Martha Bakke
Berit Hvidsten
Halbjørg Nilsen

Medlemsblad

Redaktør
Einar Wie
Johannessen
Redaksjon
Henry Hagen

Revisor

Andreas Brekke
Inger J. Soltvedt

15/1 1948 – 27/10 1949 (inkl. vårvalg)

Arbeidsutvalg

Leder
Per Pedersen
Nestleder
Henry Hagen
Kasserer
Finn Brekke
Sekretær
Knut Gjesdal

Boksing

Leder
Arne Amundsen
Styremedlem
Georg Hagen
Reidar Johnsen
Arnold Klementsens
Einar Solberg

Kvinner

Leder
Aagoth Sunde
Styremedlem
Martha Bakke
Berit Hvidsten
Halbjørg Nilsen

Fotball herrer

Leder
Odd Brekke
Styremedlem
Audun Brandshaug
Odd Rognaldsen
Nic. Rindedal

Fotball herrer jnr.

Leder
Hans Rindedal (15/1–29/5-1949)
Stanley D. Hansen
(30/5–27/10-1949)

Styremedlem
Anton Hansen
Karl O. Jensen

Friidrett

Leder
Bernhard Iversen
Styremedlem
Nelly Fredheim
Karl Johannesen
Valter Johannesen
Halbjørg Nilsen
Arne Nistad

Gang – Orientering

Leder
Peder Sivertsen
Styremedlem
Gustav Eilertsen
Ragnar Henriksen

Håndball

Leder
Bjørn Moldestad
(15/11-48-29/5-49)
Aud Tonheim (30/5-27/10-49)
Styremedlem
Anni Fredheim
Gerd Knudsen
Solveig Strande

Ski

Leder
Stanley D. Hansen
Styremedlem
Nelly Fredheim
Hans Rindedal (30/5-27/10-49)
Kåre Sunde
Hjalmar Åsen (15/11-48-29/5-49)

Svømming

Leder
Nelly Fredheim
Styremedlem
Olav Halvorsen
Bjarne Jacobsen
Lars Pedersen
Per Olaf Pedersen

Arrangement

Leder
Arne Amundsen
Styremedlem
Nils Gjesdal
Bjørn Moldestad
Finn Pedersen
Aagoth Sunde

Medlemsblad

Redaktør
Hans Sunde

Hans Sunde

Redaksjon
Gustav Gundersen
Karl Holtan
Marit Jørgensen
Kåre Sunde

Revisor

Inger Johanne Solberg
Kåre Sunde

Høstvalg 28/10-24/5 1950

Arbeidsutvalg

Leder
Arne Amundsen
Nestleder
Henry Hagen
Kasserer
Finn Brekke
Sekretær
Knut Gjesdal

Matr.forv.

Kjell Moldestad

Boksing

Leder
Arne Amundsen

Fotball herrer

Leder
Stanley D. Hansen
Styremedlem
Leon Corneliusen
Odd Rognaldsen

Fotball herrer jnr.

Leder
Bjarne Jacobsen
Styremedlem
Svein Brekke
Nic. Rindedal

Friidrett

Leder
Bernhard Iversen
Styremedlem
Arnold Klementsens
Per Pedersen
Peder Sivertsen

Gang – Orientering

Leder
Peder Sivertsen
Styremedlem
Gustav Eilertsen
Ragnar Henriksen

Håndball

Leder
Berit Viken
Styremedlem
Randi Andersen
Evelyn Nilsen
Åse Robertstad
Solveig Strande

Arrangement

Leder
Åge Mathisen
Styremedlem
Ole Bøe
Nelly Fredheim
Solveig Strande

Medlemsblad

Leder
Henry Hagen
Redaktør
Hans Sunde
Redaksjon
Kjell Pedersen

Badstu utvalg

Leder
Per Pedersen
Styremedlem
Knut Gjesdal
Alfred Totland

Revisor

Petter Iversen
Alfred Totland

Vårvalg 25/5-16/10 1950

Arbeidsutvalg

Leder
Arne Amundsen
Nestleder
Henry Hagen
Kasserer
Finn Brekke
Sekretær
Knut Gjesdal
Matr. forv.
Kjell Moldestad

Gruppestyrer og revisor som for perioden 28/10-49-24/5-1950, med unntak av håndballsom fikk nytt styre:

Håndball

Leder
Knut Gjesdal
Styremedlem
Randi Andersen
Evelyn Nilsen
Åse Robertstad
Solveig Strande

Høstvalg 17/10-22/5 1951

Arbeidsutvalg

Leder
Arne Amundsen
Nestformann
Henry Hagen
Kasserer
Finn Brekke
Sekretær
Gøsta Frøderberg

Matr. forv.
Nils Gjesdal

Boksing

Leder
Arne Amundsen

Fotball herrer

Leder
Per Pedersen
Styremedlem
Odd Brekke
Svein Brekke
Bjarne Espeseth
T. Henriksen

Fotball herrer jnr.

Leder
Nic. Rindedal
Styremedlem
Antor Grimstad
Stanley D. Hansen
Hans Rindedal

Friidrett-Ski

Leder
Peder Sivertsen
Styremedlem
Sverre Bjørndal
Bernhard Iversen
Karl Johannesen
Asbjørn Norstrand

Arrangement

Leder
Alf J. Hansen
Styremedlem
Ole Bøe
Anton Grimstad
Finn Pedersen
Solveig Strande

Revisor

Petter Iversen
Alfred Totland

Vårvalg 23/5-1/11 1951

Arbeidsutvalg

Leder
Arne Amundsen
Nestleder
Henry Hagen
Kasserer
Finn Brekke
Sekretær
Gøsta Frøderberg
Styremedlem
Nils Gjesdal

Boksing

Leder
Theodor Nilsen
Styremedlem
Arne Amundsen
Reidar Johnsen
Einar Solberg
Rolf Solberg

Nic. Rindedal

Håndball

Leder
Knut Gjesdal
Styremedlem
Sverre Bjørndal
Claus Clausen
Signy Gundersen
Åse Robertstad

Ski

Leder
Sverre Bjørndal
Styremedlem
Hans Rindedal
Helge Tystad

Medlemsblad

Leder
Henry Hagen
Redaktør
Hans Sunde
Redaksjon
Asbjørn Norstrand
Kjell Pedersen

Revisor

Petter Iversen
Alfred Totland

Høstvalg 2/11-28/5 1952

Arbeidsutvalg

Leder
Arne Amundsen
Nestleder
Henry Hagen
Kasserer
Nic. Rindedal
Sekretær
Gøsta Frøderberg
Styremedlem
Nils Gjesdal

Fotball herrer

Leder
Per Pedersen
Styremedlem
Odd Brekke
Arne Gabrielsen
Antor Grimstad
Stanley D. Hansen

Fotball herrer jnr.

Leder
Nic. Rindedal
Styremedlem
Robert Hansen
Jan B. Monsen
Hans Rindedal

Friddrett

Leder

Alf J. Hansen
Styremedlem
Alf Gundersen
Karl Johannesen
Asbjørn Nordstrand

Arrangement

Leder

Aagoth Sunde
Styremedlem
Arne Amundsen
Edgar Knudsen
Gerd Knudsen
Halbjørg Kolstad

Revisor

Petter Iversen
Alfred Totland

Vårvalg 29/5 – 18/11 1952

Arbeidsutvalg

Leder

Arne Amundsen

Nestleder

Nils Gjestdal

Kasserer

Nic Rindedal

Styremedlem

Knut Gjestdal

Boksing

Leder

Theodor Nilsen
Styremedlem
Arne Amundsen
Reidar Johnsen
Einar Solberg
Rolf Solberg

Håndball

Leder

Claus Clausen
Styremedlem
Aslaug Bjørndal
Aase Robertstad
Solveig Strande
Odny Sunde

Medlemsblad

Leder

Henry Hagen

Redaktør

Hans Sunde

Redaksjon

Asbjørn Norstrand
Kjell Pedersen
Hans Rindedal

Revisor

Petter Iversen
Alfred Totland

1953

Arbeidsutvalg

Leder

Arne Amundsen *)

Nestleder

Nils Gjesdal **)

Kasserer

Nic. Rindedal

Sekretær

Ingebjørg Engan

Styremedlem

Knut Gjesdal*) fra 19/11-52,
til 10/2-53**) leder fra
11/2-53-3/11-53

Fotball herrer

Leder

Stanley D. Hansen

Styremedlem

Gunnar Forthun
Magnus Hauge
Petter Iversen
Håkon Mikkelsen

Fotball herrer jnr.

Leder

Nic. Rindedal

Styremedlem

Roald Leikum
Håkon Mikkelsen
Jan B. Monsen
Hans Rindedal

Friddrett

Leder

Alf J. Hansen

Styremedlem

Birger Clausen
Magnus Hauge
Bernhard Iversen
Karl Johannesen

Ski

Leder

Hans Rindedal

Styremedlem

Helge Tystad

Arrangement

Leder

Aagoth Sunde

Styremedlem

Gerd Knudsen
Halbjørg Kolstad
Anne Orlin
Arnold Sjo
Odny Sunde

Revisor

Petter Iversen
Alfred Totland

1954

Arbeidsutvalg

Leder

Nils Gjesdal

Nestleder

Alf J. Hansen

Kasserer

Nic. Rindedal

Sekretær

Ingebjørg Engan*)
Bjørn Nilsen**)

Styremedlem

Knut Gjesdal
*) til mai 1954
**) fra mai 1954

Fotball herrer

Leder

Henry Hagen

Styremedlem

Odd Brekke
Arne Gabrielsen
Finn Pedersen
Ivar Vang

Fotball herrer jnr.

Leder

Nic. Rindedal

Styremedlem

Arne Gabrielsen
Hans Rindedal

Håndball

Leder

Sverre Bjørndal

Styremedlem

J. Haldorsen **)

Styremedlem

Willy Jensen *)

Th. Monsen *)

B.H. Nilsen **)

Gunnar Aasbø

P. Urheim **)

*) til mai 1954, **) fra mai 1954

Arrangement

Leder

Asbjørn Nordstrand

Styremedlem

Sverre Bjørndal
Knut Gjesdal
Gerd Knudsen
Nic Rindedal

Friddrett

Leder

Alf J. Hansen

Styremedlem

Ivar Espelid
Alf Gundersen

Medlemsblad

Redaktør

Hans Sunde

Redaksjon

Henry Hagen

Revisor

1955

Arbeidsutvalg

Leder

Alf J. Hansen ***)

Hans Sunde *****)

Nestleder

Nic. Rindedal *)

Hans Sunde **)

Nils Gjesdal *****)

Kasserer

Sverre Bjørndal *)

Nic. Rindedal **)

Sekretær

Arne Gabrielsen

Styremedlem

Nils Gjesdal****)

*) fra 10/11-54, til 22/6-55

**) fra 22/6-55 til 10/8-55

****) fra 10/11-54, til 10/8-55

*****) fra 10/8-55, til 20/10-55

Endringen skyldes at kasserer
Sverre Bjørndal reiste til sjøs
22/6, mens leder Alf J. Hansen
flyttet midlertidig til Oslo,
10/8-75

Boksing

Leder

Theodor Nilsen

Styremedlem

Arne Amundsen

Fotball herrer

Leder

Henry Hagen

Styremedlem

Ole Bøe
Gunnar Gundersen
Kåre B. Olsen
Arnold Sjo

Fotball herrer jnr.

Leder

Jan B. Monsen

Styremedlem

Terje Brekke
Gunnar Gundersen

Håndball

Leder

Sverre Bjørndal

Styremedlem

Håkon Andersen
Olav Telnes
Gunnar Aasbø

Friddrett – Gang – Ski

Leder

Helge Tystad

Styremedlem

Birger Clausen
Ivar Espelid
Helge Høyesen

Revisor

Finn Brekke
Petter Iversen

1956

Arbeidsutvalg

Leder

Alf J. Hansen

Nestleder

Hans Sunde

Jan B. Monsen

Kasserer

Nic. Rindedal

Sekretær

Hans Rindedal

Styremedlem

Nils Gjesdal

Fotball herrer

Leder

Arnold Sjo

Styremedlem

Finn Brekke
Arne Gabrielsen
Leif Nilsen
Hans Rindedal
Helge Tystad

Fotball herrer jnr.

Leder

Jan B. Monsen

Styremedlem

Terje Brekke
Bjørn Hansen
Ivar Vang

Håndball

Leder

Alf Gundersen

Styremedlem

Håkon Andersen
Aimer Carlsen
Aud Hillestad

Arrangement

Leder

Edgar Knudsen

Styremedlem

Elsa Bjørnstad
Finn Carlsen
Anne M. Hillestad

Hytte

Leder

Alf Gundersen

Styremedlem

Terje Brekke
Aimar Carlsen
Hans Sunde

Medlemsblad

Redaktør

Nic. Rindedal

Redaksjon

Finn Carlsen
Arne Gabrielsen
Kåre B. Olsen

Ski – Orientering

Leder

Thor Syvertsen

Styremedlem

Bjørn Brekke
Terje Brekke

Revisor

Finn Brekke
Arne Gabrielsen

1957

Arbeidsutvalg

Leder

Alf J. Hansen

Nestleder

Hans Sunde

Kasserer

Svein Brekke

Sekretær

Hans Rindedal

Styremedlem

Nils Gjesdal

Bordtennis

Leder

Hans Rindedal

Styremedlem

Anne Amundsen
Jan B. Monsen
Hans Sunde

Fotball herrer

Leder

Finn Brekke

Styremedlem

Leon Corneliussen
Leif Nilsen
Arnold Sjo

Fotball herrer jnr.

Leder

Nic. Rindedal

Styremedlem

Anne Hagen
Ole H. Hasselgren
Sigurd Ottesen

Håndball

Leder

Gunnar Aasbø

Styremedlem

Hildur Elgsås
Eivind Ottem
J. M. Sæther

Edgar Knudsen

Friidrett

Leder

Bjørn Simonsen d.e.

Styremedlem

Birger Clausen
Alf J. Hansen
Eivind Ottem

Arrangement

Leder

Edgar Knudsen

Styremedlem

Agnar Fjeldsbø
Alf Gundersen

Hytte

Leder

Roald Leikum

Styremedlem

Alf Gundersen
M. Hauge
Bjørn Simonsen d.e.

Medlemsblad

Leder

Hans Sunde

Redaktør

Hans Rindedal

Redaksjon

Henry Hagen
Nic. Rindedal

Ski – Orientering

Leder

Terje Brekke

Styremedlem

K. Berg
Bjørn Brekke
Thor Syvertsen

Revisor

Finn Brekke
Arne Gabrielsen

1958

Arbeidsutvalg

Leder

Alf J. Hansen

Nestleder

Hans Sunde

Kasserer

Svein Brekke

Sekretær

Ørnulf Tvedt

Styremedlem

Nils Gjesdal

Arrangement

Leder

Edgar Knudsen

Styremedlem

Agnar Fjeldsbø
Alf Gundersen

Bordtennis

Leder

Hans Rindedal

Eivind Ottem

Styremedlem

Roald Axelsen
Karstein Berg
Jan B. Monsen
L. Nilsen

Boksing

Leder

Theodor Nilsen

Styremedlem

Arne Amundsen

Fotball herrer

Leder

Arne Amundsen

Styremedlem

O. Berentsen
Leon Corneliussen
N.K. Hertzberg
Edgar Knudsen
Arnold Sjo
B. Vatne

Fotball herrer jnr.

Leder

Nic. Rindedal

Styremedlem

Erling Eriksen
Ole H. Hasselgren
A. Raknes
Ørnulf Tvedt

Håndball

Leder

Eivind Ottem

Styremedlem

Roald Axelsen
Inger M. Hilland
Ellinor Knudsen
Svein Kårstad
Kjell Lavik
J. M. Sæther

Friidrett

Leder

Bjørn Simonsen d.e.

Styremedlem

Eivind Ottem
Nic. Rindedal

Medlemsblad

Leder

Hans Sunde

Redaktør

Hans Rindedal

Redaksjon

Henry Hagen
Nic. Rindedal

Ski

Leder

Bjørn Brekke

Styremedlem

Terje Brekke

Revisor

Finn Brekke
Arne Gabrielsen

1959

Arbeidsutvalg

Leder

Edgar Knudsen

Nestleder

Hans Sunde

Kasserer

Nic. Rindedal

Sekretær

Ørnulf Tvedt

Styremedlem

Sverre Bjørndal

Arrangement

Leder

Edgar Knudsen

Styremedlem

Agnar Fjeldsbø
Turid Kårstad
Evy Waldermarsen

Bordtennis

Leder

Hans Rindedal

Styremedlem

Roald Axelsen
Jan B. Monsen

Boksing

Leder

Theodor Nilsen

Styremedlem

Arne Amundsen

Fotball herrer

Leder

Arne Amundsen

Styremedlem

Leon Corneliussen
Arne Gabrielsen
Arnold Sjo

Fotball herrer jnr.

Leder

Terje Brekke

Styremedlem

Erling Eriksen
Terje Herland
Ivar Laukeland

Håndball

Leder

Sverre Bjørndal

Styremedlem

Aimer Carlsen
Ellinor Knudsen
Kjell Lavik

Friidrett

Leder

Bjørn Simonsen d.e.

Styremedlem

Roald Axelsen
Helge Høyesen
J. Johnsen

Hytten

Leder

Alf J. Hansen

Styremedlem

Sverre Bjørndal

Medlemsblad

Redakør

Hans Sunde

Redaksjon

Henry Hagen
Hans Rindedal

Ski – Orientering

Leder

Bjørn Brekke

Styremedlem

Karsten Berg
Terje Bjørndal
Terje Brekke

Revisor

Finn Brekke
Ørnulf Tvedt

1960

Arbeidsutvalg

Leder

Edgar Knudsen

Nestleder

Hans Sunde

Kasserer

Terje Brekke

Sekretær

Birger Clausen

Styremedlem

Sverre Bjørndal

Arrangement

Leder

Edgar Knudsen

Styremedlem

Sverre Bjørndal
Agnar Fjeldsbø
Alf Gundersen

Bordtennis

Leder

Hans Rindedal

Bjørn Brekke

Theodor Nilsen

Styremedlem

Roald Axelsen
Ingri Lund
Jan B. Monsen

Boksing

Leder
Theodor Nilsen
Styremedlem
Arne Amundsen
Einar Solberg
Rolf Solberg

Fotball herrer

Leder
Henry Skare
Styremedlem
Ole Bøe
Birger Clausen
Erling Eriksen
Arne Grabrielsen

Fotball herrer jnr.

Leder
Gunnar Furu
Styremedlem
Jan Dæe Hansen
Terje Herland
Leif Hillestad snr.
Ivar Laukeland

Håndball

Leder
Sverre Bjørndal
Styremedlem
Aimer Carlsen
Inger M. Hilland
Kjell Lavik
Gunnar Aasbø

Friidrett

Leder
Bjørn Simonsen d.e.

Hytten

Leder
Alf J. Hansen

Medlemsblad

Arbeidsutvalget

Ski – Orientering

Leder
Terje Brekke
Styremedlem
S. Andreassen
Bjørn Brekke

Revisor

Finn Brekke
Ørnulf Tvedt

1961

Arbeidsutvalg

Leder
Nic. Rindedal
Nestleder
Hans Sunde
Kasserer
Terje Brekke
Sekretær
Birger Clausen
Styremedlem
Edgar Knudsen

Arrangement

Leder
Edgar Knudsen
Styremedlem
Alf Gundersen
Bjørn Simonsen d.e.

Bordtennis

Leder
Jan B. Monsen
Styremedlem
Wenche Amundsen
Odd Apelthun
Mathello Synnevåg

Fotball herrer

Leder
Arne Amundsen
Styremedlem
Leon Corneliussen
Edgar Knudsen
Thorbjørn Kristiansen
Henry Skare

Fotball herrer jnr.

Leder
Gunnar Furu
Styremedlem
Alf Gundersen
Terje Herland
Leif Hillestad snr.

Håndball

Leder
Inger M. Hilland
Styremedlem
Terje Herland
Grete Iversen
Ellinor Knudsen
Milton Tvedt

Boksing

Leder
Theodor Nilsen
Styremedlem
Arne Amundsen
Einar Solberg

Friidrett

Leder
Eivind Ottem
Styremedlem
Terje Bjørndal
Helge Høiesen

Hytten

Leder
Edgar Knudsen

Medlemsblad

Leder
Bjørn Simonsen d.e.
Redaktør
Hans Sunde
Redaksjon
Karin Laukeland

Ski – Orientering

Leder
Bjørn Brekke
Styremedlem
Terje Bjørndal
Terje Brekke

Revisor

Finn Brekke
Ørnulf Tvedt

1962

Arbeidsutvalg

Leder
Nic, Rindedal
Nestleder
Asbjørn Nordstrand
Kasserer
Terje Brekke
Sekretær
Birger Clausen
Styremedlem
Grethe Smith Hansen

Arrangement

Leder
Olav H. Hasselgren
Styremedlem
Kjell Ellingsen
Per D. Hansen
Grete Iversen
Ottar Midtsem

Boksing

Leder
Theodor Nilsen
Styremedlem
Einar Solberg

Bordtennis

Leder
Jan B. Monsen
Styremedlem
Wenche Amundsen
Odd Apelthun

Gunnar Furu

Marius Solberg

Fotball herrer

Leder
Arne Amundsen
Styremedlem
Erling Eriksen
Alf J. Hansen
Hans Rindedal

Fotball herrer jnr.

Leder
Gunnar Furu
Styremedlem
Alf Gundersen
Terje Herland
Leif Hillestad snr.
Ottar Midtsem

Håndball

Leder
Edgar Knudsen
Styremedlem
Alf Gundersen
Grete Iversen
Eli H. Pedersen
Bjørn Simonsen d.e.
Ole Nils Tvedt

Friidrett

Leder
Terje Bjørndal
Styremedlem
Johanne Høgheim
Helge Høiesen
Ingri Lund
Eivind Ottem

Hytten

Leder
Edgar Knudsen
Terje Bjørndal

Idrettsmerke

Leder
Nic. Rindedal
Styremedlem
Eivind Ottem
Hans Rindedal
Bjørn Simonsen d.e.
Milton Tvedt

Medlemsblad

Leder
Hans Sunde
Redaktør
Bjørn Simonsen d.e.
Grete Smith-Hansen

Ski – Orientering

Leder
Terje Bjørndal

Styremedlem

Terje Brekke

Økonomi

Leder
Edgar Knudsen
Styremedlem
Terje Brekke
Alf Gundersen
Bjørn Simonsen d.e.

Revisor

Ørnulf Tvedt

1963

Arbeidsutvalg

Leder
Nic. Rindedal
Kasserer
Terje Brekke
Sekretær
Karin Laukeland

Varamann

Hans Sunde

Bordtennis

Leder
Jan B. Monsen

Fotball herrer

Leder
Birger Clausen
Styremedlem
Håkon Andersen
Leif Hillestad
Tore Åberg

Fotball herrer jnr.

Leder
Marius Solberg
Styremedlem
Leon Corneliussen
Leif Hillestad snr.
Ottar Mitsen
Atle Roness

Håndball

Leder
Kjell Lavik
Styremedlem
Reidun Bakkeli
Ariid Håkonsen
Grete Iversen
Ole N. Tvedt

Boksing

Leder
Arne Amundsen

Bjørn Simonsen d.e.

Frilidrett

Leder
Svein Kårstad

Gubbelaget

Leder
Sigurd Ottesen
Styremedlem
Nils Gjesdal
Finn Johannessen

Hytten

Leder
Edgar Knudsen

Idrettsmerke

Leder
Knut Håvåg
Styremedlem
Per Pedersen
Nic. Rindedal

Medlemsblad

Leder
Hans Sunde
Redaktør
Hans Rindedal
Redaksjon
Grete Smith-Hansen
Knut Håvåg

Ski – Orientering

Leder
Terje Brekke

Økonomi

Leder
Edgar Knudsen
Styremedlem
Arild Håkonsen
Ole N. Tvedt

Revisor

Arne Gabrielsen
Ørnulf Tvedt

1964

Arbeidsutvalg

Leder
Nic. Rindedal
Nestleder
Edgar Knudsen
Kasserer
Terje Brekke
Styremedlem
Svein Kårstad

Kjell Lavik

Bordtennis

Leder
Jan B. Monsen
Styremedlem
Odd Apelthun
Mathello Synnevåg

Fotball herrer

Leder
Erling Eriksen
Styremedlem
Roald Axelsen
Bjørn Brekke
Einar Eeg
Tore Åberg

Fotball herrer jnr.

Leder
Marius Solberg
Styremedlem
Birger Clausen
Leon Corneliussen
Per Erdal
Jan R. Rasmussen
Per H. Rasmussen

Håndball

Leder
Kjell Lavik
Styremedlem
Inger M. Bjørndal
Ingri Lund
Milton Tvedt

Boksing

Leder
Arne Amundsen

Gubbelaget

Leder
Leon Corneliussen
Styremedlem
Nils Gjesdal
Finn Johannessen

Idrettsmerke

Leder
Eivind Ottem
Styremedlem
Bjørn Brekke
Nic. Rindedal

Medlemsblad

Leder
Hans Sunde
Redaktør
Hans Rindedal
Redaksjon
Grete Berlund
Øyvind Bjørndal

Ski

Leder
Bjørn Brekke

Økonomi

Leder
Edgar Knudsen
Styremedlem
Alf Gundersen

Nic. Rindedal
Bjørn Simonsen d.e.

Revisor

Einar Eeg
Ørnulf Tvedt

1965

Arbeidsutvalg

Leder
Nic. Rindedal
Nestleder
Edgar Knudsen
Kasserer
Terje Brekke
Sekretær
Hans Sunde
Styremedlem
Alf Gundersen

Bordtennis

Leder
Jan B. Monsen
Styremedlem
Odd Apelthun
Mathello Synnevåg

Fotball herrer jnr/snr.

Leder
Marius Solberg
Styremedlem
Birger Clausen
Leon Corneliussen
Per Erdal
Leif Hillestad snr.
Tor Pedersen
Tore Åberg

Håndball

Leder
Kjell Lavik
Styremedlem
Inger M. Bjørndal
Marie Fossen
Karin Laukeland
Edmund Tangseth
Milton Tvedt

Boksing

Leder
Arne Amundsen

Gubbelaget

Leder
Leon Corneliussen
Styremedlem
Nils Gjesdal
Håkon Skare

Hytten

Leder
Edgar Knudsen
Styremedlem
Leon Corneliussen
Alf Gundersen

Idrettsmerke

Leder
Svein Kårstad

Styremedlem

Terje Birkeland
Hans Rindedal
Nic. Rindedal
Arnold Sjo

Medlemsblad

Leder
Hans Sunde
Redaktør
Hans Rindedal
Redaksjon
Grete Berlund

Ski

Leder
Bjørn Brekke

Revisor

Einar Eeg
Ørnulf Tvedt

1966

Arbeidsutvalg

Leder
Øyvind Bjørndal
Nestleder
Håkon Andersen
Kasserer
Terje Brekke
Sekretær
Hans Sunde
Styremedlem
Nic. Rindedal

Bordtennis

Leder
Jan B. Monsen
Styremedlem
Odd Apelthun
Mathello Synnevåg

Fotball herrer

Leder
Marius Solberg
Styremedlem
Einar Eeg
Leif Hillestad snr.
Arnold Sjo
Sigrid Solberg

Fotball herrer jnr.

Leder
Reidar P. Bjørnstad
Styremedlem
Geir Davik
Per Erdal
Per H. Rasmussen

Håndball

Leder
Grete Berlund
Styremedlem
Inger M. Bjørndal
Karin Laukeland
Kjell Lavik
Bjørn O. Lie
Edmund Tangseth

Boksing

Leder
Arne Amundsen

Gubbelaget

Leder
Leon Corneliussen
Styremedlem
Nils Gjesdal
Alf Gundersen
Håkon Skare

Hytten

Leder
Edgar Knudsen
Styremedlem
Terje Herland
Hans Nordtvedt
Håkon Skare

Idrettsmerke

Leder
Alf Gundersen
Styremedlem
Hans Rindedal
Nic. Rindedal
Arnold Sjo

Medlemsblad

Formann
Hans Sunde
Redaktør
Hans Rindedal
Redaksjon
Bjørn Brekke
Bjørn Simonsen d.e.

Ski

Leder
Bjørn Brekke

Økonomi

Leder
Edgar Knudsen
Styremedlem
Reidar P. Bjørnstad
Arne Hagen
Terje Herland
Milton Tvedt

Revisor

Einar Eeg
Arne Gabrielsen

1967

Arbeidsutvalg

Leder
Øyvind Bjørndal
Nestleder
Arne Hagen
Kasserer
Bjørn Simonsen d.e.
Sekretær
Hans Sunde
Styremedlem
Leif Hillestad snr.

Reidar P. Bjørnstad

Bordtennis

Leder

Jan B. Monsen

Styremedlem

Odd Apelthun
Sigurd Ulleland

Fotball herrer

Leder

Edgar Knudsen

Styremedlem

Rolf Bjørnstad
Einar Eeg
Ivar Laukeland

Fotball herrer jnr.

Leder

Marius Solberg

Styremedlem

Geir Davik
Per Erdal
Torstein Skare
Sigrid Solberg

Håndball

Leder

Nic Rindedal

Styremedlem

Inger M. Bjørndal
Marie Fossen
Karin Laukeland
Anne Markussen
Jan Kr. Olsen
Eivind Ottem

Boksing

Leder

Arne Amundsen

Gubbelaget

Leder

Leon Corneliusen

Styremedlem

Nils Gjesdal
Alf Gundersen
Håkon Skare

Hytten

Leder

Edgar Knudsen

Styremedlem

Karl Bjørnstad
Terje Herland
Ellinor Knudsen
Knut Skare

Idrettsmerke

Leder

Alf Gundersen

Styremedlem

Hans Rindedal
Nic. Rindedal
Arnold Sjo

Medlemsblad

Redaktør

Hans Sunde

Redaksjon

Inger M. Bjørndal
Bjørn Brekke
Svein Kårstad
Hans Rindedal

Ski

Leder

Bjørn Brekke

Revisor

Terje Brekke
Arne Gabrielsen

1968

Arbeidsutvalg

Leder

Eivind Ottem

Nestleder

Arne Hagen

Kasserer

Svein Kårstad

Sekretær

Hans Sunde

Styremedlem

Walther Eriksen

Bordtennis

Leder

Jan B. Monsen

Fotball herrer

Leder

Roald Axelsen

Styremedlem

Einar Eeg
Reidar Iversen
Marius Solberg
Knut Skare

Fotball herrer jnr.

Leder

Geir Davik

Styremedlem

Reidar P. Bjørnstad
Bernt T. Bratten
Per Erdal
Gunnar Furu
Tor Haugen
Svein Å. Haugland
Knut Skare

Håndball

Leder

Nic. Rindedal

Styremedlem

Marie Fossen
Asbjørn Herland
Eli K. Johannessen
Jørn Johnsen
Edgar Knudsen

Ellinor Knudsen

Eli Lund
Solveig Matre
Milton Tvedt

Boksing

Leder

Arne Amundsen

Gubbelaget

Leder

Edgar Knudsen

Styremedlem

Terje Birkeland
Alf Gundersen
Nic Rindedal
Arnold Sjo

Hytten

Leder

Edgar Knudsen

Styremedlem

Nils Gjesdal
Ellinor Knudsen

Idrettsmerke

Leder

Alf Gundersen

Styremedlem

Terje Birkeland
Edgar Knudsen
Hans Rindedal
Nic. Rindedal
Arnold Sjo

Klubbhuset

Leder

Hans Sunde

Medlemsblad

Redaktør

Bjørn Simonsen d.e.
Øyvind Bjørndal

Revisor

Terje Brekke

1969

Arbeidsutvalg

Leder

Eivind Ottem

Nestleder

Arne Hagen

Kasserer

Svein Kårstad

Sekretær

Hans Sunde

Styremedlem

Walther Eriksen

Bordtennis

Leder

Jan B. Monsen

Styremedlem

Erik Holmefjord
Geir Mittet

Fotball herrer

Leder

Reidar P. Bjørnstad

Styremedlem

Per I. Bergesen
Karl Bjørnstad
Einar Eeg
Edgar Knudsen
Knut Skare

Fotball herrer jnr.

Leder

Per S. Theodorsen

Styremedlem

Rolv Behrens
Gunnar Bøe
Knut Fredheim
Jan R. Rasmussen
Per H. Rasmussen

Håndball

Leder

Michael Michaelsen

Styremedlem

Elbjørg Eliassen
Marie Fossen
Helge Herland
Eli Lund
Ellinor Knudsen
Nic Rindedal
Bente Tvedt
Milton Tvedt

Boksing

Leder

Arne Amundsen

Gubbelaget

Leder

Alf J. Hansen

Styremedlem

Terje Birkeland
Alf Gundersen
Nic. Rindedal
Arnold Sjo

Hytten

Leder

Michael Michaelsen

Styremedlem

Aimar Carlsen
Nils Gjesdal
Arne Hagen

Idrettsmerke

Leder

Terje Birkeland

Styremedlem

Alf Gundersen
Hans Rindedal
Nic. Rindedal
Arnold Sjo

Klubbhus

Leder

Hans Sunde

Medlemsblad

Redaktør

Hans Rindedal

Redaksjon

Svein Kårstad
Hans Sunde

Revisor

Terje Brekke

1970

Arbeidsutvalg

Leder

Eivind Ottem

Nestleder

Arne Hagen

Kasserer

Ivar Laukeland

Sekretær

Hans Sunde

Styremedlem

Walther Eriksen

Bordtennis

Leder

Jan B. Monsen

Styremedlem

Erik Holmfjord
Geir Mittet

Fotball herrer

Leder

Reidar P. Bjørnstad

Kasserer

Trygve Hjelle

Styremedlem

Einar Eeg
Einar Eldøy
Edgar Knudsen
Tore Aarberg

Fotball herrer jnr.

Leder

Jan R. Rasmussen

Kasserer

Rolv Behrens

Sekretær

Per H. Rasmussen

Styremedlem

Geir Davik
Jan Mortensen
Per S. Theodorsen
Rune Titlestad

Håndball

Leder

Kjell Lavik

Kasserer

Ingri Lund

Sekretær

Henning Kavli Olsen

Styremedlem

Eldbjørg Eliassen
Helge Herland
Michael Michaelsen
Helge Olsen
Nic. Rindedal

Boksing

Leder

Arne Amundsen

Gubbelaget

Leder
Edgar Knudsen

Hytten

Leder
Nic. Rindedal
Kasserer
Michael Michaelsen

Styremedlem
Geir Davik
Nils Gjesdal
Arne Hagen
Terje Herland
Arnold Sjø

Idrettsmerke

Leder
Arnold Sjø
Styremedlem
Terje Birkeland
Alf Gundersen
Per Pedersen
Hans Rindedal

Klubbhus

Leder
Hans Sunde

Medlemsblad

Redaktør
Hans Rindedal
Redaksjon
Karl Bjørnstad
Per H. Rasmussen
Edmund Tangseth

Revisor

Terje Brekke

1971

Arbeidsutvalg

Leder
Terje Herland
Nestleder
Jan R. Rasmussen
Kasserer
Ivar Laukeland
Sekretær
Vivi Aase
Styremedlem
Reidar P. Bjørnstad

Bordtennis

Leder
Jan B. Monsen
Styremedlem
Erik Holmefjord
Erik Larsen

Gunnar Aasbø

Fotball herrer

Leder
Trygve Hjelle
Styremedlem
Karl Bjørnstad
Reidar P. Bjørnstad
Rune Tertnæs

Fotball herrer jnr.

Leder
Per S. Theodorsen
Styremedlem
Jan G. Furu
Dag Johannessen
Jan Mortensen
Jan R. Rasmussen
Rune Titlestad

Håndball

Leder
Gunnar Aasbø
Styremedlem
Inger Berg
John A. Dalland
Helge Herland
Terje Kolstad
Inger M. Krogh
Jan Chr. Olsen
Olav Sebjørnsen
Kjell Sellevold
Kurt Størseth

Boksing

Leder
Arne Amundsen

Gubbelaget

Leder
Edgar Knudsen
Styremedlem
Bjørn Simonsen d.e.
Arnold Sjø

Hytten

Leder
Geir Davik
Styremedlem
Arne Hagen
Jan Mortensen
Rune Tertnæs

Idrettsmerke

Leder
Karl Bjørnstad
Styremedlem
Terje Birkeland
Alf Gundersen
Nic. Rindedal
Arnold Sjø

Medlemsblad

Redaktør
Hans Rindedal
Redaksjon
Arne Andreassen
Reidar P. Bjørnstad
Aasting Lie
Bjørn Simonsen d.y.
Rune Titlestad

Klubbhus

Hans Sunde

Revisor

Terje Brekke

1972

Arbeidsutvalg

Leder
Terje Herland
Nestleder
Trygve Hjelle
Kasserer
Ivar Laukeland
Sekretær
Inger Stene

Bordtennis

Leder
Jan B. Monsen
Styremedlem
Roy Heggelund
Erik Holmefjord

Fotball herrer

Leder
Henry Hansen
Styremedlem
Geir Davik
Trygve Hjelle
Knut Skare
Rune Tertnæs

Fotball Herrer junior

Leder
Per S. Theodorsen
Styremedlem
Roar Holm
Dag Johannessen
Jan R. Rasmussen
Bjørn Simonsen d.y.
Rune Titlestad

Håndball

Leder
Helge Herland
Nestleder
Kjell O.Sellevold
Styremedlem
John A. Dalland
Eva Havenes
Torill Johannessen
Kjell Lavik
Marit Sandal
Kurt Størseth

Boksing

Leder
Arne Amundsen

Gubbelaget

Leder
Walter Eriksen
Styremedlem
Edgar Knudsen
Eivind Ottem

Husstyret Samhold

Leder
Gunnar Aasbø

Styremedlem

Reidar P. Bjørnstad
Inger Stene
Per S. Theodorsen

Hytten

Leder
Geir Davik
Styremedlem
John A. Dalland
Jan Mortensen
Kurt Størseth

Idrettsmerke

Leder
Nic. Rindedal
Styremedlem
Terje Birkeland
Alf Gundersen
Hans Rindedal
Arnold Sjø

Klubbhuset

Hans Sunde

Medlemsblad

Redaktør
Jan R. Rasmussen
Redaksjon
Arne Andreassen
Rune Tertnæs
Rune Titlestad

Revisor

Terje Brekke

1973

Arbeidsutvalg

Leder
Reidar P. Bjørnstad
Nestleder
Trygve Hjelle
Kasserer
Ivar Laukeland
Sekretær
Inger Stene

Bordtennis

Leder
Jan B. Monsen

Styremedlem

Erik Holmefjord
Tore Sehl

Fortball herrer

Styremedlem
Geir Davik
Leif Lund

Helge Herland

Geir Davik

Knut Skare

Kasserer
Nils Hordvik

Fotball Herrer junior

Leder
Rune Titlestad
Styremedlem
Laila K. Olsen
Roar Holm
Per H. Rasmussen
Bjørn Simonsen d.y.
Steinar Østerbø

Håndball

Leder
Jan Kr. Olsen
Styremedlem
John A. Dalland
Kjell Lavik
Nils Helland
Torill Johannessen
Marit Sandal

Arkivar

Hans Sunde

Boksing

Leder
Arne Amundsen

Gubbelaget

Leder
Walter Eriksen
Styremedlem
Edgar Knudsen
Eivind Ottem
Hans Sunde

Husstyre Samhold

Leder
Walter Eriksen
Styremedlem
Trygve Hjelle

Hytten

Leder
Geir Davik
Styremedlem
Jon A. Dalland
Trond Fjeldstad
Anne K. Folgerø
Kurt Størseth

Idrettsmerke

Leder
Nic. Rindedal
Styremedlem
Terje Birkeland
Alf Gundersen

Trygve Hjelle

Arnold Sjø

Klubbhus

Leder
Hans Sunde
Styremedlem
Olav Frotjold

Medlemsbladet

Redaktør
Eivind Ottem
Redaksjon
Rune Tertnæs

Revisor
Ivar Laukeland

1974

Arbeidsutvalg

Leder
Trygve Hjelle
Nestleder
Kasserer
Nic. Rindedal
Sekretær
Inger Stene

Bordtennis

Leder
Jan B. Monsen
Styremedlem
Erik Holmefjord
Tore Sehl

Fotball herrer

Leder
Einar Eldøy
Styremedlem
Helge Grindheim
Henry Hansen
Leif Lund
Jan R. Rasmussen
Hans Rønningen

Fotball Herrer junior

Styremedlem
Trond Haukedal
Odd Mauback

Bjørn Knudsen

Jan R. Rasmussen
Bjørn Simonsen
Rune Titlestad

Håndball senior

Styremedlem
Torill Johannessen
Edgar Knudsen
Marit Sandal
Elsa Svendal

Håndball junior

Leder
Bjørn Knudsen
Styremedlem
Anders Goksøy
Nils Helland

Arkivar

Hans Sunde

Gubbelaget

Leder
Walther Eriksen
Styremedlem
Eivind Ottem
Hans Sunde

Husstyret Samhold

Leder
Walther Eriksen
Styremedlem
Trygve Hjelle
Bjørn Simonsen d.e.

Hytten

Leder
Geir Davik
Styremedlem
Ann K. Davik
Trond Fjeldstad
Knut Skare

Idrettsmerke

Leder
Arnold Sjø
Styremedlem
Alf Gundersen
Nic. Rindedal

Klubbhus

Leder
Hans Sunde

Medlemsbladet

Redaktør
Eivind Ottem
Redaksjon
Grete Knudsen
Rune Tertnæs

Revisor
Ivar Laukeland

1975

Arbeidsutvalg

Leder
Trygve Hjelle

Nestleder
Henry Hansen
Kasserer
Nic. Rindedal
Sekretær
Inger Stene

Bordtennis

Leder
Jan B. Monsen

Styremedlem

Egil Eide
Tore Sehl

Fotball herrer

Leder
Einar Eldøy
Styremedlem
Rolv Behrens
Rolf Berentsen
Rolf Jørgensen
Tore Aaberg

Fotball herrer jnr.

Leder
Laila K. Olsen
Styremedlem
Eivind Espedal
Jorunn Carlsen
Knut Moldestad
Aud Risa

Håndball

Leder
Bjørn Knudsen
Styremedlem
Bjørn Cook
Helge Herland
Magnar Hestdal
Gjert Knudsen
Jan Kr. Olsen
Øivind Stegen

Arkivar

Hans Sunde

Boksing

Hovedstyret

Gubbelaget

Leder
Bjørn Simonsen d.e.
Styremedlem
Edgar Knudsen
Hans Sunde

Husstyret

Samhold

Leder
Walter Eriksen
Styremedlem
Trygve Hjelle

Hytten

Leder
Geir Davik
Styremedlem
Egil Bøe
Trond Fjeldstad

Arbeidsutvalget 1979.
Bak fra venstre: Ove Danielsen. Tore Wolfe og Karl Bjørnstad. Foran: Ody Ellingsen og Nic. Rindedal.

Knut Skare
Rune Tertnæs

Idrettsmerke

Leder
Arnold Sjø
Styremedlem
Alf Gundersen
Hans Rindedal
Nic. Rindedal

Klubbhuset

Leder
Hans Sunde

Medlemsbladet

Redaktør
Eivind Ottem
Redaksjon
Trond Haukedal
Grete Knudsen
Rune Tertnæs

Revisor
Ivar Laukeland

1976

Arbeidsutvalg

Leder
Reidar P. Bjørnstad
Nestleder
Trygve Hjelle
Kasserer
Nic. Rindedal
Sekretær
Inger Stene

Nils Teigland

Bordtennis

Leder
Erik Larsen
Styremedlem
Stein Amundsen
Thor Gudmundsen

Fotball herrer

Leder
Einar Eldøy
Styremedlem
Rolv Behrens
Rolf Berentsen
Rolf Jørgensen
Leif Lund

Fotball herrer jnr.

Leder
Laila K. Olsen
Styremedlem
Jorunn Carlsen
Eivind Espedal
Jan R. Rasmussen
Aud Risa

Håndball

Leder
John A. Dalland
Styremedlem
Bjørn Cook
Helge Herland
Magnar Hestdal
Gjert Knudsen
Jan Kr. Olsen
Øivind Stegen
Tom Tormondsen

Gubbelaget

Leder
Edgar Knudsen

John A. Dalland

Jan Reidar Rasmussen

Styremedlem
Henry Hansen
Bjørn Simonsen d.e.
Nils Teigland

Hytten
Leder
Geir Davik
Styremedlem
Egil Bøe
Trond Fjeldstad
Terje Fredheim
Knut Skare
Rune Tertnæs

Idrettsmerke
Leder
Nic. Rindedal
Styremedlem
Alf Gundersen
Eivind Ottem
Arnold Sjø

Klubbhus
Leder
Hans Sunde
Styremedlem
Terje Fredheim

Medlemsblad
Redaktør
Rune Tertnæs
Redaksjon
Trond Haukedal
Helge Herland
Jan R. Rasmussen

Husstyre
Samhold
Arbeidsutvalget

Revisor
Ivar Laukeland

Arkivar
Hans Sunde

Valgkomite
Terje Fredheim
Magnar Hestdal
Jan R. Rasmussen
Nic. Rindedal
Bjørn Simonsen d.e.

1977

Arbeidsutvalg
Leder
Trygve Hjelte
Kasserer
Nic. Rindedal
Sekretær
Inger Stene

Bordtennis
Leder
Åge Schmidt
Stein Amundsen

Fotball herrer
Leder
Jan R. Rasmussen
Styremedlem
Rolv Behrens
Egil Bøe
Trond Fjeldstad
Terje Fredheim
Jon O. Nilsen
Jan M. Ottesen

Fotball herrer jnr.
Leder
Nick. Rindedal
Nestleder
Å. Tveit
Kasserer
Jorunn Carlsen
Styremedlem
H. Høiesen

Gubbelaget
Leder
Edgar Knudsen
Styremedlem
Bjørn Simonsen d.e.

Håndball
Leder
Jon A. Dalland
Styremedlem
Bjørn Cook
Ove Danielsen
Magnar Hestdal
Helge Herland
Bjørn Knudsen
Terje Kolstad

Husstyre Samhold
Arbeidsutvalget

Hytten
Leder
Trond Fjeldstad
Styremedlem
Egil Bøe
Geir Davik
Terje Fredheim
Helge Herland
Grete Knudsen
Gunnvald Ramsøy
Rune Tertnæs

Idrettsmerkeutvalg

Leder
Nic. Rindedal
Styremedlem
Arnold Sjø

Klubbhus
Leder
Hans Sunde
Styremedlem
Terje Fredheim

Revisor
Ivar Laukeland

Arkivar
Hans Sunde

1978

Arbeidsutvalg
Leder
Nic. Rindedal
Sekretær
Inger Stene

Bordtennis
Leder
Åge Schmidt

Styremedlem
Stein Amundsen

Fotball Herrer
Leder
Karl Bjørnstad
Styremedlem
Knut Fredheim
Rolf Jørgensen
Jan M. Ottesen
Jan R. Rasmussen

Fotball herrer jnr.
Leder
Ragnar Mølstad
Eivind Espedal
Arne Lunde
Hans Rindedal

Gubbelaget
Leder
Bjørn Simonsen d.e.
Styremedlem
Edgar Knudsen
Trygve Kvist
Jan Monstad

Hytten
Styremedlem
Terje Fredheim
Helge Herland
Rolf Jørgensen
Bjørn Knudsen
Kjell Lavik

Idrettsmerke
Styremedlem
Hans Rindedal
Nic. Rindedal
Arnold Sjø

Klubbhus
Styremedlem
Terje Fredheim
Hans Sunde

Revisor
Ivar Laukeland

Arkivar
Hans Sunde

1979

Arbeidsutvalg
Leder
Nic. Rindedal
Nestleder
Edgar Knudsen
Kasserer
Ove Danielsen*
Odny Ellingsen (**)
Sekretær
Inger Stene *
Ove Danielsen (**)
*) Til 14/3-79
**) fra 14/3-79

Bordtennis
Leder
Åge Schmidt
Styremedlem
Øyvind Pettersen

Fotball kvinner
Styremedlem
Mette Hammersland
Olga Berntsen
Tor Elverhaug
Anne M. Nielsen
Jan R. Rasmussen
Terje Sandnes

Fotball Herrer
Leder
Rune Tertnæs
Styremedlem
Karl Bjørnstad
Rolv Behrens
Per I. Bergesen
Edgar Knudsen
John O. Nielsen

Fotball herrer jnr.
Leder
Ragnar Mølstad
Styremedlem
Trygve Kvist
Bjørn A. Lien
Arne Lunde
Hans Rindedal

Trond Fjeldstad

Karl Bjørnstad

Håndball
Leder
Per H. Johnsen *),
Tore Wolfe **)
Styremedlem
Ove Danielsen
Odny Ellingsen *)
Aud Hauksdal *)
Bjørn Haukedal *)
Eva Havnes *)
Magnar Hestdal *)
Annlaug Jacobsen
Per H. Johnsen **)
Bjørn Knudsen
Tore Wolfe *)
*) til 14/3-79,
**) fra 14/3-79

Gubbelaget
Leder
Nils Teigland
Styremedlem
Rolf Jørgensen
Trygve Kvist
Jan Monstad
Tor Wilhelmssen

Hytten
Styremedlem
Egil Bøe
Terje Fredheim
Helge Herland
Bjørn Knudsen
Kjell Lavik
Jan R. Rasmussen

Idrettsmerke
Leder
Eivind Ottem
Styremedlem
Hans Rindedal
Nic. Rindedal
Arnold Sjø

Klubbhus
Hans Sunde

Revisor

Arkivar
Hans Sunde

1980

Arbeidsutvalg
Leder
Edgar Knudsen
Nestleder
Nils Teigland

Kasserer
Odny Ellingsen
Sekretær
Ove Danielsen

Bordtennis

Leder
Åge Schmidt
Styremedlem
Øivind Pettersen

Fotball Kvinner
Styremedlem
Jan R. Rasmussen
Mette Hammersland
Mette A. Knudsen
Hans Stendal

Fotball Herrer

Leder
Karl Bjørnstad
Styremedlem
Per I. Bergesen
Jan G. Furu
Kjell V. Kalvik
Jan Magne Ottesen

Fotball herrer jnr.

Styremedlem
Arne Andersen
Dag Bjarto
Arne Fotland
Ragnar Mølstad
Chr. Quren
Hans Rindedal

Håndball

Leder
Tom Sørensen

Styremedlem
Gro Cook
John A. Dalland
Børge Ellingsen
Magnar Hestdal
Annlaug Jacobsen
Per H. Johnsen
Bjørn Knudsen
Mariann Neset

Gubbelaget

Styremedlem
Kjell Olsen
Tor Wilhelmssen

Holberg Cup

Fondsstyre
Geir Davik
Peder Skudal
Nils Teigland
John A. Dalland

Hytten

Styremedlem
Edgar Knudsen
Rolf Jørgensen
Trygve Kvist
Kjell Lavik
Jan Monstad

Idrettsmerke

Styremedlem
Ellinor Hodneland
Eivind Ottem
Hans Rindedal
Arnold Sjø

Revisor

Ivar Laukeland
Bjørn Simonsen d.e.

Arkivar

Hans Sunde

1981

Arbeidsutvalg

Leder
Edgar Knudsen

Nestleder
Nils Teigland

Kasserer
Odny Ellingsen

Sekretær
Ove Danielsen

Fotball Kvinner

Leder
Jan R. Rasmussen

Styremedlem
Mette Hammersland
Mette A. Knudsen
Sigrid Konglevoll
Hans Stendal

Fotball herrer

Leder
Geir Davik
Kasserer
Rune Tertnæs
Sekretær
Inger Rode

Styremedlem
Karl Bjørnstad
Egil Bøe
Jan M. Ottesen

Fotball herrer jnr.

Leder
Arvid Andersen
Styremedlem
Trond Birkelund
Georg Ellingsen
Geir Johnsen
Bjørn A. Lien
Ragnar Mølstad
Guttorm Nerås
Hans Rindedal

Håndball

Leder
Tom Sørensen
Styremedlem
Børge Ellingsen
Tor Elverhøy
Magnar Hestdal
Terje Kolstad
Bjørn Knudsen
Per Åsebø

Gubbelag

Styremedlem
Kjell Olsen
Bjørn Simonsen d.e.
Sigurd Ulleland

Hytten

Styremedlem
Arvid Andersen
Willy Johannessen
Trygve Kvist
Kjell Lavik
Jan Monstad
Tom Sørensen

Revisor

Henry Hansen

Arkivar

Hans Sunde

1982

Arbeidsutvalg

Leder
Edgar Knudsen,
Nils Teigland fra 6/6-82

Nestleder
Jan Monstad fra 6/6-82

Kasserer
Odny Ellingsen

Sekretær
Sigurd Hjelle fra 6/6-82

Fotball Kvinner

Leder
Mette Hammersland

Styremedlem
Trond Birkelund
Olaf Hammersland
Irene Knudsen
Mette Valeur

Fotball Herrer

Leder
Geir Davik

Kasserer
Rune Tertnæs

Styremedlem
Karl Bjørnstad
Egil Bøe
Otto Evjenth
Alf Nielsen
Jan M. Ottesen
Inger Rode

Fotball herrer jnr.

Leder
Arvid Andersen

Mette Hammersland

Styremedlem

Georg Ellingsen
J. Johannessen
Bjørn A. Lien
Jon A. Mølstad
Guttorm Nerås
Hans Rindedal
Dag Utle

Håndball

26/4-82-13/6-83

Leder

Magnar Hestdal

Styremedlem

Matti Berger
Børge Ellingsen
Bjørn Haukedal
Bjørn Knudsen
Christel Olsen
Harold Sletten
Tore Wolfe

Gubbelag

Leder
Bjørn Simonsen d.e.

Styremedlem

Kjell Olsen
Sigurd Ulleland

Hytten

Leder
Tom Sørensen

Styremedlem

Arvid Andersen
Willy Johannessen
Rolf Jørgensen
Edgar Knudsen
Trygve Kvist
Kjell Lavik

Revisor

Henry Hansen

1983

Arbeidsutvalg

Leder
Sigurd V. Hjelle

Nestleder

Bjørn Simonsen d.y.

Kasserer

Odny Ellingsen

Sekretær

Tone Angeltvedt

Fotball Kvinner

Leder
Mette Hammersland

Styremedlem

Trond Birkelund
Henry Hansen
Irene Knudsen
Marit Meling
Terje Tvedt
Mette Valeur

Fotball Herrer

Leder
Rune Tertnæs

Styremedlem

Otto Evjenth
Knut Fredheim
Tom Gjelsvik
Geir A. Jansen
Alf Nilsen
Jan M. Ottesen
Per Siverten

Fotball herrer jnr.

Leder

Arvid Andersen

Styremedlem

Ove Danielsen
Georg Ellingsen
Edgar Knudsen
Bjørn A. Lien
Hans Rindedal
Dag Utle

Håndball 13/6-83-7/5-84

Leder

Magnar Hestdal
Styremedlem
Karin Christensen
Lasse C. Christensen
Grethe Halland
Astrid Hatland
Tove Onarheim
Aud Seim
Annie Solheim
Tore Wolfe

Gubbelag

Leder

Bjørn Simonsen d.e.

Styremedlem

Willy Johannessen
Kjell Olsen
Karl Sande

Hytten

Leder

Edgar Knudsen

Styremedlem

Arvid Andersen
Willy Johannessen
Rolf Jørgensen
Trygve Kvist
Kjell Lavik
Jan Monstad

Idrettsmerke

Leder

Nic. Rindedal

Styremedlem

Ellinor Hodneland
Arnold Sjø

Medlemsblad

Redaksjon

Per H. Rasmussen
Sigurd V. Hjelle

Revisor

Henry Hansen
Nils Teigland

Arkivar

Hans Sunde

1984

Arbeidsutvalg

Leder

Sigurd V. Hjelle

Nestleder

Otto Evjenth fra 9/5-84

Kasserer

Odny Ellingsen

Sekretær

Ove Danielsen

Fotball Kvinner

Leder

Mette Hammersland

Styremedlem

Monica Birkelund

Henry Hansen

Solveig Johnstad

Mette Valeur

Fotball Herrer

Styremedlem

Carl M. Amundsen

Carl R. Gripner

Bjarte Gundersen

Greger Lidal

Jan Johnstad

Reidar P. Bjørnstad

Fotball herrer jnr.

Leder

Arvid Andersen

Styremedlem

Lars Chr Larsen

Hans Rindedal

Dag Utle

Holberg Cup

Fondsstyre

Sigurd V. Hjelle,

Ove Danielsen

John A. Dalland

Geir Davik

Peder Skudal

Bjørn Simonsen dy.

Gubbelag

Leder

Henry Hansen

Styremedlem

Rolf Jørgensen,

Edgar Knudsen

Trygve Kvist,

Karl Sande

Hytten

Styremedlem

Arvid Andersen,

Willy Johannessen

Trygve Kvist,

Rolf Jørgensen

Edgar Knudsen,

Jan Monstad

Håndball 13/6-83-9/5-84

Styremedlem

Børge Ellingsen,

Karin Christiansen

Anne Fjellberg,

Magnar Hestdal

Alf Nielsen

Petter Kvamme,
Kenneth Onarheim
Trude Lien,
Aud Seim
Laila Skudal,
Anne Solheim

Medlemsblad

Redaksjon

Sigurd V. Hjelle

Per Holst Rasmussen

Revisor

Bjørn Christensen

Henry Hansen

1985

Arbeidsutvalg

Leder

Herny Hansen,

Alf Nielsen (fra april)

Kasserer

Odny Ellingsen

Sekretær

Ove Danielsen

Fotball kvinner

Styremedlem

Monica Birkelund

Mette Hammersland

Hildegunn Heimdal

Arne Nordlid

Jan R. Rasmussen

Jan Wirsching

Fotball Herrer

Styremedlem

Carl M. Amundsen

Bjarte Gundersen

Hans Grønnestad

Sigurd V. Hjelle

Edgar Knudsen

Fotball herrer jnr.

Leder

Arvid Andersen

Styremedlem

Hans Rindedal

Håndball

Leder

Børge Ellingsen

Styremedlem

Matti Berger

Stig Bjørnstad

Dag Knapskog

Ann G

Roald Solheim

Anne Wolfe

Gubbelag

Leder

Henry Hansen

Styremedlem

Rolf Jørgensen

Trygve Kvist

Kjell Olsen

Karl Sande

Styremedlem

Rolf Jørgensen,

Trygve Kvist

Kjell Olsen,

Karl Sande

Hytten

Styremedlem

Arvid Andersen,

Trygve Kvist

Kjell Lavig,

Rolf Jørgensen

Willy Johannessen,

Jan Monstad

Revisor

Karl Sande

Bjørn Christensen

Arkivar

Hans Sunde

1986

Arbeidsutvalg Fungerende

«setteformann»

Alf Nielsen (til 1/12-86)

Kasserer

Turid Dalhaug

Sekretær

Mariann Neset

Fotball Kvinner

Styremedlem

Jan Reidar Rasmussen

Mette Hammersland

Hildegunn Heimdal

Arne Nordlid

Håkon Pettersen

Jan Wirsching

Fotball Herrer

Leder

Alf Nielsen

Styremedlem

Rolv Behrens

Karl Bjørnstad

Helge Grindheim

Rune Nielsen

Per Ståle Theodorsen

Fotball herrer jnr.

Leder

Arvid Andersen

Styremedlem

Egil Bøe

Trond Fjeldstad

Ove Danielsen

Petter Kvamme

Rune Markussen

Hans Rindedal

Terje Wiesner

Gubbestyret

Leder

Karl Sande

Styremedlem

Willy Johannessen

Rolf Jørgensen

Kjell Olsen

Holberg Cup

Fondsstyret

John A. Dalland

Geir Davik

Peder Skudal

Hytten

Styremedlem

Arvid Andersen

Willy Johannessen

Edgar Knudsen

Trygve Kvist

Rolf Jørgensen

Jan Monstad

Revisor

Karl Sande

Arkivar

Hans Sunde

1987

Arbeidsutvalg

Leder

Rune Markussen

Nestleder

Rolf Jørgensen

Sekretær

Ove Danielsen

Styremdl

Henry Hansen/

Mariann Neset

Fotball Kvinner

Leder

Mette Hammersland

Sekretær

Mariann Neset

Styremedlem

Brita Hjertholm

Håkon Pettersen

Geir Risnes

Fotball Herrer

Leder

Bjørn Simonsen d. y.

Styremedlem

Birthe Hanevik

Svein Johannessen

Geir Atle Johnsen

Fotball herrer jnr.

Leder

Arvid Andersen

Styremedlem

Odd Haugstvedt

Stein Nepstad

Jan Magne Ottesen

Hans Rindedal

Håndball 6/10-86-1/6-87

Styremedlem

Arild Andersen

Helge Dyrnes

Børge Ellingsen

Bente Endresen

Øystein Finsås

Tom Knutsen

Jan Kristian Olsen

Anne Lise Sommer

Randi Torgersen

Gubbelaget

Leder

Karl Sande

Styremedlem

Willy Johannessen

Rolf Jørgensen

Revisor

Karl Sande

Bjørn Christensen

Arkivar

Hans Sunde

1988

Arbeidsutvalg

Leder

Rune Markussen

Nestleder

Rolf Jørgensen

Kasserer

Henry Hansen

Sekretær

Sigurd V. Hjelle

Fotball Kvinner

Styremedlem

Britha Hjertholm

Laila Konglevoll

Jan R. Rasmussen

Tone Underhaug

Fotball Herrer

Leder

Arvid Andersen

Styremedlem

Bjarte Gundersen

Hans Grønnestad

Birthe Hannevik

Arne Nordlid

Bjørn Simonsen d. y.

Fotball herrer jnr.

Leder

Arvid Augustad

Rune Markussen

Kikki Holmelid

Styremedlem

Bente Markussen
Hans Rindedal

Håndball 1/6-87-5/6-88

Styremedlem

Otto Evjenth
Øystein Knudsen
Benedicte Knudsen
om Knudsen
Atle Markussen
Jan Kr. Olsen
Anne Lise Sommer
Gro Thormodsen
AnneK. Aas

Gubbestyret

Styremedlem
Rolf Jørgensen
Kjell Olsen
Tor Wilhelmssen

Medlemsblad

Hovedstyret

Revisor

Bjørn Brekke
Karl Sande

Arkivar

Hans Sunde

1989

Arbeidsutvalg

Leder
Rune Markussen

Nestleder

Arvid Helle

Kasserer

Henry Hansen

Sekretær

Ole Skjold

Fotball Kvinner

Leder

Tone Underhaug

Styremedlem

Brita Hjertholm
Laila Konglevoll
Jan M. Ottesen

Fotball Herrer

Leder

Arvid Andersen

Styremedlem

Tom Carlsen
Trond Fjeldstad

Tom Gjelsvik
Arne Nordlid

Fotball herrer jnr.

Leder

Bente Markussen

Styremedlem

Arvid Augestad
Jarle Johansen
Einar Kaastad
Hans Rindedal
Lisbeth Solheim

Håndball

Leder

Øystein Finsås

Nestleder

Svein Persen

Styremedlem

Karl O. Fauske
Ann K. Kjenes
Andre Sæther
Anne L. Sommer
Kari Vatter

Gubbelag

Styremedlem

Rolf Jørgensen
Kjell Olsen
Tor Wilhelmssen

Byggekomité Klubbhus

Leder

Rune Markussen
Medlem
Henry Hansen
Rolf Jørgensen
Trygve Kvist
Jan Monstad

Revisor

Bjørn Brekke

1990

Arbeidsutvalg

Leder

Arvid Andersen

Nestleder

Arvid Augestad

Kasserer

Svein Persen

Sekretær

Jan Kristian Olsen

Fotball Kvinner

Leder

Arne Nordlid

Kasserer

Bente Ottesen

Oppmann

Jan Magne Ottesen

Styremedlem

Reidar Johannessen
Svein A. Hope
Asbjørn Ellingsen
Ann K. Solhaug
Beate Næss
Peter Olsen
Jan Reidar Rasmussen

Fotball Kvinner jnr.

Leder

Ove Mæland

Styremedlem

Håkon Pettersen
Anne K. Solhaug

Fotball Herrer

Leder

Tom Gjelsvik

Styremedlem

Jan Engelsen
Åge Hellesnes
Rolf Fauske

Fotball Herrer jnr.

Leder

Kikki Holmelid

Sekretær

Bjørg Ovaldsen

Styremedlem

Bjørn Bruvoll
Sverre Krutnes
Christian Fotland
Alte Johnsen

Håndball snr.

Leder

Johnny Hansen

Håndball jnr.

Leder

Trond Steinar

Kasserer

Johnny Stiansen
Inger M. R. Petersen
Tove Skaar

Klubbhus

Leder

Rune Markussen

Styremedlem

Henry Hansen
Trygve Kvist
Rolf Jørgensen
Jan Monstad
Arvid Helle

Gubbelaget

Leder

Rolv Behrens

Styremedlem

Helge Grindheim
Knut Skare

Revisor

Karl Sande
Henry Hansen

Arkivar

Hans Sunde

1991

Arbeidsutvalg

Leder

Arvid Augestad

Kasserer

Svein Persen

Sekretær

Ove Danielsen

Fotball kvinner

Leder

Arne Nordlid

Kasserer

Bente Ottesen

Sekretær

Mette Hammersland

Oppmann

Jan Magne Ottesen

Styremedlem

Asbjørn Ellingsen
Svein A. Hope
Reidar Johannessen
Laila Konglevoll
Peter Olsen
Anne K. Solhaug

Fotball Kvinner jnr.

Leder

Ove Mæland

Styremedlem

Stig Frydenberg
Håkon Pettersen
Jarl Herland

Fotball Herrer

Leder

Arvid Andersen

Styremedlem

Rune Markussen/Rolf Fauske

Fotball Herrer jnr

Leder

Kikke Holmelid

Styremedlem

Petter Fjeldstad
Bjørg Ovaldsen
Atle Johnsen
Einar Matre

Håndball

Leder

Trond Steinar

Kasserer

Johnny Stiansen

Styremedlem

Inger M. R. Pettersen
Bjørn van Eijk
Inger Midttun
Trond Midttun
Atle Markussen
Terje Mikkelsen

Gubbelaget

Leder

Rolv Behrens

Styremedlem

Helge Grindheim
Knut Skare

Klubbhus/Byggekom.

Leder

Rune Markussen

Styremedlem

Jan Monstad
Rolf Jørgensen
Trygve Kvist

Henry Hansen
Geir Atle Jahnsen
Ove Danielsen

Revisor

Karl Sande
Henry Hansen

Arkivar

Hans Sunde

1992

Arbeidsutvalg

Leder

Arvid Augestad

Nestleder

Kikke Holmelid

Kasserer

Svein Persen

Sekretær

Ove Danielsen

Fotball Kvinner

Leder

Arne Nordlid

Styremedlem

Mette Hammersland

Kasserer

Eli Alfheim

Leder

Laila Konglevoll

Svein A. Hope

Reidar Johannessen

Fotball Kvinner jnr.

Styremedlem

Stig Frydenberg

Terje Mellingen

Svein O. Tvedt

Olav Håkonsen

Petter Borthen

Siri Aanundsen

Fotball Herrer

Leder

Carsten Wulff

Styremedlem

Rune Markussen

Jan Åge Olsen

Arvid Andersen

Christian Fjeldstad

Fotball herrer jnr.

Leder

Helge Favang

Styremedlem

Leif Austgulen

Grete Engan

Bjørn van Eijk

Håndball

Leder

Trond Steinar

Styremedlem

Atle Markussen

Johnny Stiansen

Harald Økland

Gubbelaget

Leder

Rolv Behrens

Rolv Behrens

Styremedlem
Helge Grindheim
Knut Skare

Klubbhus
Leder
Rune Markussen
Styremedlem
Tor Dahlberg
Chr. Fotland
Henry Hansen
Jan Monstad
Karl Sande

Revisor
Karl Sande/
Henry Hansen

Arkivar
Hans Sunde

1993

Arbeidsutvalg
Leder
Kikke Holmelid
Nestleder
Rolv Behrens
Kasserer
Svein Persen
Sekretær
Ove Danielsen

Fotball Kvinner
Leder
Arne Nordlid
Styremedlem
Mette Hammersland
Eli Alfheim
Laila Konglevoll
Reidar Johannessen
Bente Ottesen
Mette Valeur

Fotball Kvinner jnr.
Styremedlem
Svein O. Tvedt
Sigurd Bruvoll
Stig Frydenberg
Olav Haakonsen
Terje Mellingen

Fotball Herrer
Leder
Arvid Andersen

Fotball Herrer jnr.
Styremedlem
Helge Favang
Leif Austgulen

Oddbjørg Berg
Håkon Strandheim

Håndball
Styremedlem
Åge Sellevold
Arvid Føleide
Benedicte Kratter
Terje Mikkelsen
Anne K. Kjenes
Harald Økland

Gubbelag
Leder
Rolv Behrens
Styremedlem
Helge Grindheim
Knut Skare

Klubbhus/Bane
Leder
Rune Markussen
Styremedlem
Arvid Andersen
Jan Monstad
Jan M. Ottesen

Revisor
Karl Sande/
Henry Hansen
Helge Grindheim

Arkivar
Alf J. Hansen

1994

Arbeidsutvalg
Leder
Kikke Holmelid
Nestleder
Rolv Behrens
Sekretær
Ove Danielsen

Fotball Kvinner
Leder
Mette Hammersland

Nestleder
Arvid Espeseth

Kasserer
Åsmund Vinje
Sekretær
Marianne Gjøen
Sportslig leder
Bente Ottesen
Adm. Oppm.
Eli Alfheim
Arrangement
Laila Konglevoll

Fotball Kvinner jnr.
Leder/kasserer
Sigurd Bruvoll
Styremedlem
Stig Frydenberg
Svein O. Tvedt
Dag Oulie

Fotball Herrer

Leder
Ole Stendal

Oppmann
Arvid Andersen
Christian Fotland
Styremedlem
Thor D. Andersen

Fotball Herrer jnr.

Leder
Terje Favang
Styremedlem
Leif Austgulen
Oddbjørg Berg
Bjørg Ovaldsen

Håndball

Leder
Arvid Føleide
Nestleder
Atle Markussen
Kasserer
Bjørn Brunvoll
Sekretær
Bjarne Ø. Graabræk

Arrangementansv.
Åge Sellevold
Styremedlem
Bjørn van Eijk
Terje Mikkelsen
Jon A. Mølstad

Gubbelag

Leder
Rolv Behrens
Styremedlem
Helge Grindheim
Knut Skare

Klubbhus

Leder
Jan M. Ottesen
Kasserer
Rune Markussen

Utletie/dugnad
Arvid Andersen

Bane
Jan Monstad

Revisor
Rolv Behrens
Henry Hansen
Karl Sande

Arkivar
Alf J. Hansen

1995

Arbeidsutvalg
Leder:
Kikke Holmelid
Nestleder/kasserer
Rolv Behrens

Sekretær
Ove Danielsen

Fotball Kvinner
Leder
Mette Hammersland
Nestleder
Bjørn Netland
Kasserer
Unni Stoke

Sekretær
Ann K Solhaug
Sportslig leder
Bente Ottesen
Arrangement
Laila Konglevoll
Styremedlem
Arvid Espeseth

Fotball Kvinner jnr.

Leder
Petter Borthen
Kasserer
Sigurd Bruvold
Styremedlem
Stig Frydenberg
Åsta Lyngstad
May Olsvold

Fotball Herrer

Leder
Helge Favang
Nestleder
Arvid Andersen
Styremedlem
Ole Stendal
Tor D. Andersen

Fotball Herrer jnr.

Leder
Nils Bakke
Kasserer
Jan Sælesminde

Treneransv.
Roald Svanevik

Materialforv.
Helga Gill

Dugnadansv.
Vivi Bærdal
Styremedlm.
Helge Favang
Britt Haug
Bjørg Ovaldsen

Håndballgr.

Leder
Arvid Føleide
Nestleder/Kasserer
Bjarne Graabræk

Arr, ansv.
Terje Mikkelsen

Dommeransv.
Thomas Fjeldstad

Materialforv.

Vegard Helland
Sekretær
Ove Bjørn Olsen
Styremedlem
Bente Salbu
Eli Nordstrønen
Hjørdis Danbolt

Klubbhus/Dumpen

Leder
Rune Markussen
Styremedlem
Jan Monstad

Gubbelag

Leder
Henry Hansen
Kasserer
Rolv Behrens
Styremedlem
Knut Skare

Revisor
Rolv Behrens

1996

Arbeidsutvalg

Leder
Jan Reidar Rasmussen
Nestleder
Rune Markussen
Kasserer
Henry Hansen
Sekretær
Sigurd Bruvoll

Fotball Kvinner

Leder
Åsmund Vinje
Nestleder
Mette Hammersland
Kasserer
Unni Stokke

Arrangementansv.

Laila Konglevoll
Sekretær
Ann K Solhaug
Sportslig leder
Bente Ottesen
Styremedlem
Arvid Espeseth

Fotball Kvinner jnr.

Leder
Per Borthen
Kasserer
Johanne Kvicksson
Sekretær
Hans Olav Lindøen
Styremedlem
Leif Sunde
Toralf Mjøs
May Brit Olsvold

Fotball herrer

Leder

Åge Nilssen

Kasserer

Arvid Andersen

Styremedlem

Kikki Holmelid

Fotball herrer jnr.

Leder

Knut Fredheim

Kasserer

Jan Sælensminde

Dugnadsansv.

Oddbjørg Berg

Materialsansv.

Roald Svanevik

Styremedlem

Nils Bakke

Vivi Berdal,

Britt Haug

Håndball Herrer

Leder

Arvid Føleide

Nestleder/kasserer

Bjarne Graabræk

Arrangementansv.

Terje Mikkelsen

Håndball Kvinner, aldersbest.

Leder

Ove Bjørn Olsen

Nestleder

Rune Nielsen

Sekretær

Nina H. Bolstad

Styremedlem

Bente Gjelsvik

Klubbhus/Dumpen

Leder

Rune Markussen

Styremedlem

Arvid Andersen

Kikke Holmelid

Jan Monstad

Jan Magne Ottesen

Gubbelag

Leder

Henry Hansen

Styremedlem

Knut Skare

Rolv Behrens

Revisor

Rolv Behrens

1997

Arbeidsutvalg

Leder

Jan Reidar Rasmussen

Nestleder

Rune Markussen

Sekretær

Sigurd Bruvoll

Kasserer

Henry Hansen

Fotball Kvinner

Leder

Mariann Gjøen

Nestleder

Steinar Johansen

Arrangementansv.

Terje Mellingen

Kasserer

Reidun Jørgensen

Sekretær

Bente Barsnes

Styremedlem

Arvid Espeseth

Fotball Kvinner jnr.

Leder

Leif Sunde

Kasserer

Johanne Kvicksson

Sekretær

Hans Olav Lindøen

Styremedlem

Petter Borthen

Toralv Mjøs

May Britt Paulsen

Fotball Herrer

Leder

Arvid Andersen

Kasserer

Kikke Holmelid

Styremedlem

Helge Instebo

Åge Nilssen

Ole Stendal

Fotball herrer jnr.

Leder

Knut Fredheim

Kasserer

Jan Sælensminde

Materiellforv.

Roald Svanevik

Styremedlem

Harald Håkonsen

Vivi Berdal/

Britt E. Haug

Håndball

Leder

Ove Bjørn Olsen

Nestleder

Arvid Føleide

Kasserer

Bjarne Graabræk

Styremedlem

Torbjørn Aaretun

Nina Bolstad

Bente Gjelsvik

Rune Nielsen

Klubbhus/Dumpen

Leder

Rune Markussen

Styremedlem

Arvid Andersen

Ove Danielsen

Kikke Holmelid

Jan Magne Ottesen

Vivi Sandvåg

Gubbelag

Leder

Henry Hansen

Styremedlem

Rolv Behrens

Knut Skare

Revisor

Rolv Behrens

Helge Grindheim

1998

Arbeidsutvalg

Leder

Bjarne Ø. Graabræk

Nestleder

Rune Markussen

Kasserer

Henry Hansen

Sekretær

Sigurd Bruvoll

Fotball Kvinner

Leder

Mariann Neset

Otto Lekve

Nestleder

Steinar Johannessen

Sportslig leder

Terje Mellingen

Bente Ottesen

Styremedlem

Arvid Espeseth

Fotball Kvinner jnr.

Leder

Leif Sunde

Kasserer

Åse Solvi

Sekretær

Liv Grønbech Rasmussen

Styremedlem

Petter Borthen

Britt H. Erstad

Jarle Løken

Britt Kalstad

Toralv Mjøs

Fotball Herrer

Leder/Kasserer

Arvid Andersen

Styremedlem

Helge Instebo

Rune Markussen

Rune Nielsen

Fotball Herrer jnr.

Leder

Knut Fredheim

Kasserer

Wenche Totland

Styremedlem

Harald Håkonsen

Håkon Strandheim

Håndball

Leder

Ove Bjørn Olsen

Nestleder

Nina H. Bolstad

Kasserer

Bjørn Iversen

Sekretær

Mariann Andreassen

Dugnadsansv.

Arnfinn Olsen

Lotteriansv.

Anne Gunn Henanger

Utdanningsansv.

Vegard Helland

Klubbhus

Leder

Rune Markussen

Styremedlem

Arvid Andersen

Johnny Hansen

Edgar Knudsen

Jan Monstad

Gubbelag

Leder

Henry Hansen

Kasserer

Rolv Behrens

Styremedlem

Knut Skare

1999

Arbeidsutvalg

Leder

Bjarne Graabræk

Nestleder

Rune Markussen

Kasserer

Henry Hansen

Sekretær

Ove Danielsen

Fotball Kvinner

Leder

Otto Lekve

Nestleder

Bente Ottesen

Styremedlem

Arvid Espeseth

Eva Jørgensen

Mette Valeur

Spillerrepr.

Fotball Kvinner jnr.

Leder

Leif Sunde

Kasserer

Åse Solvi

Styremedlem

Petter Borthen

Britt Haug Erstad

Britt Kalstad

Jarle Løken

Liv Grønbech Rasmussen

Fotball Herrer

Leder

Arvid Andersen

Styremedlem

Rune Instebo

Rune Nilssen

Fotball herrer jnr.

Leder

Harald Håkonsen

Kasserer

Svein Åge Lønøy

Styremedlem

Knut Fredheim

Håkon Strandheim

Håndball

Leder

Ove Bjørn Olsen

Nestleder

Nina H. Bolstad

Kasserer

Bjørn Iversen

Sekretær

Mariann Andreassen

Gubbelaget

Leder

Henry Hansen

Kasserer

Ole-Kr. Holst Sæther

Styremedlem

Rolv Behrens

Klubbhus

Leder

Rune Markussen

Styremedlem

Arvid Andersen

Johnny Hansen

Edgar Knudsen

Jan Monstad

Revisor

Rolv Behrens

Henry Hansen

Bjarne Ø. Graabræk

2000

Arbeidsutvalg

Leder
Bjarne Ø. Graabræk
Kasserer
Henry Hansen
Sekretær
Ove Danielsen

Fotball Kvinner

Leder
Bente Ottesen
Nestleder
Vivi Sandvåg
Sekretær
Jan Magne Ottesen
Kasserer
Sigurd Bruvoll
Styremedlem
Grethe Finsås
Mette Valeur

Fotball Kvinner jnr.

Leder
Jarle Løken
Nestleder
Britt Erstad
Kasserer
Leif Sunde
Styremedlem
Britt Kalstad
Johanne Kvicksson
Vibekke Oppedal
Jarle Utne

Fotball Herrer

Leder
Åge Nilsen
Styremedlem
Arvid Helle
Rune Markussen
Rune Nielsen

Fotball herrer jnr.

Leder
Harald Håkonsen
Kasserer
Knut Fredheim
Svein Åge Lønøy
Håkon Strandheim

Håndball

Leder
Steinar Floen
Nestleder
Sjur Iversen
Kasserer
Ole J. Mørner

Innebandy

Leder
Pål Gunnar Nes

Klubbhus

Leder
Rune Markussen
Styremedlem
Edgar Knudsen
Jan Monstad

Gubbelag

Leder
Henry Hansen
Kasserer
Ole Kr. Holst Sæther
Styremedlem
Rolv Behrens

Revisor

Rolv Behrens

2001

Arbeidsutvalg

Leder
Bjarne Ø. Graabræk
Kasserer
Henry Hansen
Styremedlem
Ove Mæland

Fotball Kvinner

Leder
Bente Ottesen
Nestleder
Vivi Sandvåg
Kasserer
Eli Haugen
Styremedlem
Grethe Finsås
Jan M. Ottesen
Solveig Toen

Fotball Kvinner jnr.

Leder
Terje Kvicksson
Nestleder
Britt Haug
Kasserer
Leif Sunde
Styremedlem
Karl Bjarto
Britt Kalstad
Unn Myklebost
Jarle Utne

Fotball Herrer

Leder
Rune Markussen
Styremedlem
Arvid Helle/
Rune Nielsen

Fotball herrer jnr.

Leder
Eli Løtvedt
Kasserer
Svein Åge Lønøy

Bente Ottesen

Styremedlem

Knut Fredheim
Håkon Strandheim

Håndball

Leder
Steinar Floen
Nestleder
Sjur Iversen
Kasserer
Ole J. Mørner

Innebandy

Leder
Nina Karin Mo

Klubbhus

Leder
Rune Markussen
Styremedlem
Edgar Knudsen
Jan Monstad

Gubbelaget

Leder
Henry Hansen
Kasserer
Rolv Behrens
Styremedlem
Knut Skare

Revisor

Rolv Behrens

2002

Arbeidsutvalg

Leder
Bjarne Ø. Graabræk
Nestleder
Ove Mæland
Kasserer
Henry Hansen

Fotball Kvinner Elite

Leder
Bente Ottesen
Nestleder
Vivi Sandvåg
Kasserer
Eli Haugen
Sekretær
Solveig Toen
Styremedlem
Svein Pedersen
Grethe Finsås
Øystein Finsås

Fotball Kvinner jnr.

Leder
Terje Kvicksson
Nestleder
Britt Haug
Kasserer
Leif Sunde
Styremedlem
Karl Bjarto
Leikny Fjeldstad
Britt Kalstad
Marianne Magnussen
Unn Myklebost/
Jarle Utne

Fotball Herrer

Leder
Rune Markussen
Nestleder
Arvid Helle

Fotball herrer jnr.

Leder
Eli Løtvedt
Kasserer
Svein Åge Lønøy
Sportslig leder
Per Martin Åsheim
Styremedlem
Knut Fredheim
Håkon Strandheim
Per Ottesen
Anne Fjeldstad

Håndball

Leder
Endre Carlsen
Nestleder
Sjur Iversen
Kasserer
Janne Distad Carlsen

Innebandy

Leder
Nina Karin Mo

Klubbhus

Leder
Rune Markussen
Styremedlem
Edgar Knudsen
Jan Monstad

Gubbelaget

Leder
Henry Hansen
Kasserer
Ole-Kristian H. Sæther
Styremedlem
Rolv Behrens
Revisor
Rolv Behrens

2003

Hovedstyret

Leder
Bjarne Ø. Graabræk
Nestleder
Ove Mæland

Kasserer
Henry Hansen

Fotball Kvinner Elite

Leder
Mariann Gjøen
Nestleder
Grethe Finsås
Bente Ottesen
Kasserer
Eli Haugen
Sekretær
Vibeke Holmejord
Sportslig leder
Gry J. Flaa
Styremedlem
Svein Pedersen
Vivi Sandvåg

Fotball Kvinner jnr.

Leder
Leikny Fjeldstad
Nestleder
Britt Haug
Britt Kalstad
Kasserer
Kjell Askvik
Styremedlem
Nina Dugstad
Eli Heggernes
Marianne Magnussen
Jarle Utne
Unn Myklebost
Øivind Strand

Fotball herrer

Leder
Arvid Andersen
Styremedlem
Rune Markussen

Fotball herrer jnr.

Leder
Eli Løtvedt
Kasserer
Svein Åge Lønøy
Styremedlem
Anne Fjeldstad
Knut Fredheim
Per Ottesen
Håkon Strandheim
Per Martin Åsheim

Håndball

Leder
Endre Carlsen
Nestleder
Anette Teigland Dybvig
Kasserer
Janne Distad Carlsen

Mariann Gjøen

Håndball jnr.

Leder

Janne Distad Carlsen

Innebandy

Leder

Nina Karin Mo Wahlund

Nestleder

Kjetil Rasmussen

Kasserer

Iiril Schau Johansen

Styremedlem

Marina Nyman
Sigurd Raubotn

Klubbhus

Leder

Rune Markussen

Styremedlem

Edgar Knudsen
Jan Monstad

Gubbelaget

Leder

Henry Hansen

Kasserer

Ole-Kr. H. Sæther

Styremedlem

Rolv Behrens

Revisor

Rolv Behrens

2004

Hovedstyret

Leder

Bjarne Ø. Graabræk

Nestleder

Endre Carlsen

Kasserer

Henry Hansen

Sekretær

Britt Haug

Fotball Kvinner Elite

Leder

Mariann Gjøen

Nestleder

Bente Ottesen

Sportslig leder

Harald Johannessen

Sekretær

Vibeke Holmefjord

Styremedlem

Vivi Sandvåg

Fotball Kvinner jnr.

Leder

Leikny Fjeldstad

Nestleder

Britt Haug/Britt Kalstad

Kasserer

Kjell Askvik

Styremedlem

Jan E. Bjørnstad
Tom Carlsen
Eli Heggernes
Jarle Utne

Marianne Magnussen

Unn Myklebust

Anne Myhrvold

Fotball Herrer

Leder

Arvid Andersen

Styremedlem

Rune Markussen

Fotball herrer jnr.

Leder

Eli Løtvedt

Kasserer

Per Ottesen

Sportslig leder

Per Martin Åsheim

Styremedlem

Anne Fjeldstad
Håkon Strandheim

Håndball

Leder

Endre Carlsen

Nestleder

Anette Teigland Dybvig

Styremedlem

Janne Distad Carlsen

Innebandy

Leder

Nina Karin Mo Wahlund

Nestleder

Kjetil Rasmussen

Kasserer

Iiril Schau Johansen

Styremedlem

Line M. Eriksen
Sigurd Raubotn

Klubbhuset

Leder

Rune Markussen

Styremedlem

Edgar Knudsen
Jan Monstad

Gubbelaget

Leder

Henry Hansen

Kasserer

Ole-Kr. Holst Sæther

Styremedlem

Rolv Behrens

Revisor

Rolv Behrens
Helge Grindheim

2005

Arbeidsutvalg

Leder

Bjarne Ø. Graabræk

Nestleder

Endre Carlsen

Kasserer

Henry Hansen

Sekretær

Britt Haug

Fotball Kvinner

Leder

Bjarne Ø. Graabræk (til 31. okt)

Sportslig leder

Harald Johannessen (til 31. okt)

Sekretær

Vibeke Holmefjord (til 31. okt)

Leder

Jan Reidar Rasmussen (fra 1. nov)

Nestleder

Mariann Gjøen (fra 1. nov)

Sekretær

Vibeke Holmefjord (fra 1. nov)

Leder Markedsutv.

Grethe Finsås (fra 1. nov)

Leder Arrangement

Arne Nordlid (fra 1. nov)

Kasserer

Reidar Hansen (fra 1. nov)

Leder Anl.utv./lisens

Bjarne Graabræk (fra 1. nov)

Fotball Kvinner jnr.

Leder

Leikny Fjeldstad

Nestleder

Britt Kalstad

Kasserer

Kjell Askvik

Styremedlem

Jan E. Bjørndal
Eli Heggernes
Marianne Magnussen
Unn Myklebust
Anne Myhrvold
Jonny Rasmussen
Jarle Utne

Fotball herrer

Leder

Arvid Andersen

Fotball herrer jnr.

Leder

Eli Løtvedt

Kasserer

Per Ottesen

Sportslig leder

Per Martin Åsheim

Styremedlem

Håkon Strandheim
Anne Fjeldstad
Jan Løtvedt
Atle Kvist

Håndball

Leder

Endre Carlsen

Innebandy

Leder

Nina K. Mo Wahlund

Nestleder

Kjetil Rasmussen

Kasserer

Iiril Schau Johansen

Styremedlem

Line M. Eriksen

Sigurd Raubotn

Klubbhus

Leder

Rune Markussen

Styremedlem

Jan Monstad

Gubbelaget

Leder

Henry Hansen

Styremedlem

Rolv Behrens

Kasserer

Ole-Kr. Holst Sæther

Revisor

Rolv Behrens
Helge Grindheim

2006

Arbeidsutvalg

Leder

Bjarne Ø. Graabræk *)

Nestleder

Jan Reidar Rasmussen

Kasserer

Monica Tvedt

Sekretær

Britt Haug

*) valgt for 2 år i 2004.
Forsetter i vervet inntil
ny leder er valgt.

Fotball Kvinner Elite

Leder

Bjarne Ø. Graabræk

Nestleder

Grethe Finsås

Sportslig leder

Randi Bjørkestrand (til 1/6-06)
Bente Ottesen (fra 1/6-06)

Sekretær

Vibeke Holmfjord

Arrangementansv.

Arne Nordlid

Kasserer

Reidar Hansen

Styremedlem/ Spillerrep.

Nadia Valdersness
Solveig Midttun

Fotball Kvinner jnr.

Leder

Leikny Fjeldstad

Nestleder

Britt Kalstad

Kasserer

Kjell Askvik

Styremedlem

Vibeke Bollingberg
Eli Heggernes
Marit Karlsen
Marianne Magnussen
Unn Myklebust

Anne Myhrvold

Jonny Rasmussen

Liv G. Remme

Elin Sebjørnsen

Jarle Utne

Fotball Herrer

Leder

Arvid Andersen

Fotball herrer jnr.

Leder

Atle Kvist

Kasserer

Eli Løtvedt

Styremedlem

Håkon Strandheim
Anne Fjeldstad
Jan Løtvedt
Per Martin Åsheim

Håndball

Leder

Endre Carlsen

Kasserer

Janne Distad Carlsen

Klubbhus

Leder

Steinar Floen

Styremedlem

Arvid Andersen
Edgar Knudsen
Jan Monstad

Gubbelaget

Leder

Henry Hansen

Kasserer

Ole-Kristian Holst Sæther

Styremedlem

Rolv Behrens

Revisor

Rolv Behrens
Helge Grindheim

Kontrollkom.

Mette Valeur
Ove Mæland

2007

Arbeidsutvalg

Leder

Bjarne Ø. Graabræk

Nestleder

Jan Reidar Rasmussen

Kasserer

Monica R. Tvedt

Styremedlem

Britt Haug

Fotball Kvinner

Leder

Bjarne Ø. Graabræk

Nestleder

Grethe Finsås

Kasserer

Reidar Hansen

Styremedlem

Vibeke Holmefjord
Bente Ottesen
Linda Smedsgård

Fotball Kvinner jnr.

Leder

Leikny Fjeldstad

Styremedlem

Eli Heggernes

Fotball Herrer

Leder

Arvid Andersen

Styremedlem

Eirik Augestad
Egil Bøe
Jon A. Mølsted
Jan Åge Olsen
Kenneth Sjøholt

Fotball herrer jnr.

Leder

Atle Kvist

Kasserer

Eli Løtveid

Styremedlem

Anne Fjeldstad
Jan Løtvedt
Håkon Strandheim
Per M. Åsheim

Håndball

Leder

Endre Carlsen

Styremedlem

Thomas Halvorsen

Klubbhus

Leder

Steinar Floen

Styremedlem

Arvid Andersen
Edgar Knudsen
Jan Monstad

Gubbelaget

Leder

Henry Hansen

Kasserer

Ole-Kr. Holst Sæther

Styremedlem

Rolv Behrens

Revisor

Rolv Behrens
Helge Grindheim

Kontrollkom.

Mette Valeur og Ove Mæland

2008

Arbeidsutvalg

Leder

Bjarne Ø. Graabræk (til
31.08.08)
Asle Haukaas (fra 1/9-08.)

Nestleder

Leikny Fjeldstad (fra 1/9-08)

Kasserer

Atle Tolleshaug

Styremedlem

Are Bollingberg

Fotball kvinner

Leder

Bjarne Ø. Graabræk

Nestleder

Grethe Finsås

Sportslig leder

Bente Ottesen

Arrangement

Mette Hammersland

Fotball Kvinner jnr.

Leder

Leikny Fjeldstad

Nestleder

Eli Heggernes

Kasserer

Frode Skaar

Styremedlem

Vebecke Bollingberg

Britt Kalstad

Anne Gjesteland

Monica Hope

Marit Karlsen

Unn Myklebost

Anne Myhrvold

Liv G. Remme

Stein Sørevik

Elin Sebjørnsen

Fotball herrer

Leder

Arvid Andersen

Styremedlem

Eirik Augestad

Jon Arne Mølsted

Jan Åge Olsen

Fotball Herrer jnr.

Leder

Atle Kvist

Nestleder

Eli Løtvedt

Kasserer

Jan Løtvedt

Styremedlem

Anne Fjeldstad

Håkon Strandvik

Håndball

Leder

Thomas Halvorsen

Kasserer

Janne D. Carlsen

Styremedlem

Gro Kvalheim

Klubbhus

Leder

Arvid Andersen

Styremedlem

Jan Monstad

Edgar Knudsen

Steinar Floen

Gubbelaget

Leder

Henry Hansen

Kasserer

Ole-Kr. Holst Sæther

Styremedlem

Rolv Behrens

Revisor

Rolv Behrens

Helge Grindheim

Kontrollkomite

Mette Valeur

Ove Mæland

2009

Arbeidsutvalg

Leder

Asle Haukaas

Nestleder/kasserer

Atle Tolleshaug

Styremedlem

Guri Elvestad

Elin Sebjørnsen

Fotball Kvinner

Leder

Mette Hammersland

Styremedlem

Vibeke Bollingberg

Grethe Finsås

Bjarne Graabræk

Fotball Kvinner jnr.

Leder

Leikny Fjeldstad

Nestleder

Eli Heggernes

Kasserer

Frode Skaar

Styremedlem

Vibeke Bollingberg

Frode Herland

Monica Hope

Elisabeth Kahr

Anne Myhrvold

Elisabeth Mikkelsen

Anne Nævdal

Olav Lekve

Geir Paulsen

Elin Sebjørnsen

Liv G. Remme

Stein Sørevik

Jannike Vassenden

Fotball Herrer

Leder

Arvid Andersen + AU.

Fotball herrer jnr.

Leder

Are Bollingberg

Nestleder

Anne Fjeldstad

Kasserer

Jan Løtvedt

Styremedlem

Kathleen Dahle

Jon Arne Mølsted

Håndball

Leder

Thomas Halvorsen

Nestleder

Gro Kvalheim

Kasserer

Anne-May Telstø Bueide

Styremedlem

Randi Iversøy

Lisbeth Riise

Jarle Strømme

Klubbhus

Leder

Arvid Andersen

Styremedlem

Guri Elvestad

Gubbelaget

Leder

Henry Hansen

Kasserer

Ole-Kr. Holst Sæther

Styremedlem

Rolv Behrens

Trond Fjeldstad

Revisor

Rolv Behrens

Helge Grindheim

Kontrollkom.

Mette Valeur

Ove Mæland

2010

Arbeidsutvalg

Leder

Asle Haukaas

Nestleder

Atle Tolleshaug

Sekretær

Elin Sebjørnsen

Styremedlem

Guri Elvestad

Fotball Kvinner, Toppfotball

Leder

Mette Hammersland

Nestleder/kasserer

Bjarne Ø. Graabræk

Sportslig leder

Per Arne Heggen

Arrangement

Kjartan Rikstad

Informasjon

Vibeke Bollingberg

Fotball Herrer

Leder

Arne Nordlid (fra des. 2010)

Fotball Brekke

Leder

Stig Kjøsnes

Nestleder

Are Bollingberg

Kasserer

Frode Skaar

Arrangement

Anne Nævdal

Informasjon

Monica Hope

Materiell

Jon Løtvedt

Sportslig leder

Olav Lekve

Basket (Etablert 2010)

Leder

Ole Egil Størkson

Kasserer

Line Nævdal

Styremedlem

Lars Stuland Larsen

Håndball

Leder

Thomas Halvorsen

Nestleder

Catrine Amundsen

Kasserer

Anne-May Telstø Bueide

Sportslig leder

Randi Iversøy

Styremedlem

Gro Kvalheim

Lisbeth Riise

Klubbhus

Leder

Jon Arne Mølsted

Styremedlem

Guri Elvestad

Gubbelaget

Leder

Henry Hansen

Kasserer

Ole -Kristian
Holst Sæther

Styremedlem

Rolv Behrens

Trond Fjeldstad

Revisor

Rolv Behrens

Helge Grindheim

2011

Arbeidsutvalg

Leder

Asle Haukaas

Nestleder/kasserer

Atle Tolleshaug

Sekretær

Elin Sæbjørnsen

Fotball Kvinner, Toppfotball

Leder

Mette Hammersland

Nestleder/Kasserer

Bjarne Ø. Graabræk

Sportslig leder

Per Arne Heggen (til 31/8)

Robert Stensønes (f.o.m 1/11)

Arrangement

Kjartan Rikstad

Informasjon

Vibeke Bollingberg

Fotball Herrer

Leder

Arne Nordlid

Styremedlem

Arvid Andersen

Egil Bøe/ Trond Fjeldstad

Kjetil Johnsen/ Arvid Ones

Åge Nilsen

Fotball Brekke

Leder 1. halvår

Stig Kjøsnes

Leder 2. halvår/ Nestl.

Are Bollingberg

Kasserer

Frode Skaar

Arrangement

Anne Nævdal

Informasjonsansv.

Monica Hope

Materiellansv.

Jan Løtvedt

Sportslig leder

Olav Lekve

Basket

Leder

Ole Egil Størksen

Kasserer

Line Nævdal

Styremedlem

Lars Stuland Larsen

Håndball

Leder

Gro Kvalheim

Styremedlem

Cathrine Amundsen

Thomas Halvorsen

Randi Iversøy

Lisbeth Riise

Arne Nordlid

Klubbhus

Leder

Åge Nilsen

Styremedlem

Elin Sebjørnsen

Gubbelaget

Leder

Henry Hansen

Kasserer

Ole-Kristian

Holst Sæther

Styremedlem

Rolv Behrens

Trond Fjeldstad

Revisorer

Rolv Behrens

Helge Grindheim

2012

Arbeidsutvalg

Leder

Asle Haukaas

Nestleder

Elin Sæbjørnsen

Kasserer

Bjarne Ø. Graabræk

Styremedlem

Anne Merete Hjørnevåg

Fotball Kvinner, Toppfotball

Leder

Mette Hammersland

Styremedlem

Vibeke Bollingberg

Fotball Herrer

Leder

Arne Nordlid

Styremedlem

Arvid Andersen

Egil Bøe

Trond Fjeldstad

Arvid Ones

Per Magne

Fotball brekke

Leder

Monica Hope

Kasserer

Frode Skaar

Styremedlem

Anne Nævdal

Basket

Leder

Line Nævdal

Styremedlem

Ole Egil Størksen

Lars Stuland Larsen

Alexander Løseth

Håndball

Leder

Gro Kvalheim

Styremedlem

Cathrine Amundsen

Thomas Halvorsen

Randi Iversøy

Lisbeth Riise

Klubbhus

Leder

Åge Nilsen

Styremedlem

Elin Sæbjørnsen

Gubbelaget

Leder

Trond Fjeldstad

Kasserer

Rune Tertnæs

Styremedlem

Rolv Behrens

Geir Davik

Helge Grindheim

Torstein Skare

Revisor

Atle Tolleshaug

Kontrollkom.

Mette Valeur og Ove Mæland

2013

Hovedstyret

Leder

Bjarne Ø. Graabræk

Nestleder/Sekretær

Elin Sæbjørnsen

Styremedlem

Anne M. Hjørnevåg

Fotball Kvinner, Toppfotball

Leder

Mette Hammersland

Nestleder/kasserer

Bjarne Ø. Graabræk

Sportslig leder

Maria Kvalen

Informasjons ansv.

Vibeke Bollingberg

Fotball Herrer

Leder

Arne Nordlid

Styremedlem

Arvid Andersen/ Are

Bollingberg

Tom Gjelsvik/ Rune Nielsen

Arvid Ones

Fotball Brekke

Leder

Ole-Petter Øvrebø

Nestleder

Mona Seidl

Kasserer

Frode Skaar

Materiellansv.

Thorbjørn Gjesteland

Sportslig leder

Olav Lekve

Styremedlem

Christine Downing

Basket

Leder

Line Nævdal

Kasserer

Ole Egil Størksen

Styremedlem

Lars Stuland Larsen

Håndball

Leder

Gro Kvalheim

Styremedlem

Line Irgens Solheim

Silje Mæland

Monica Karlsen

Randi Iversøy

Klubbhus

Leder

Åge Nilssen

Styremedlem

Bjørn Tore Kvist

Rune Markussen

Morgan Moen

Jon A. Mølstad

Gubbelaget

Leder

Trond Fjeldstad

Kasserer

Rune Tertnæs

Styremedlem

Rolv Behrens

Geir Davik

Helge Grindheim

Torstein Skare

Revisor

Atle Tolleshaug

Helge Grindheim

2014

Arbeidsutvalg

Leder

Bjarne Ø. Graabræk

Nestleder

Elin Sæbjørnsen

Fotball Kvinner, Toppfotball

Leder

Mette Hammersland

Nestleder/kasserer

Bjarne Ø. Graabræk

Sportslig leder

Fredrik Nesselin (fra aug. 2014)

Informasjon

Vibeke Bollingberg

Web

Elise Barsnes

Fotball Herrer

Leder

Arne Nordlid

Styremedlem

Arvid Andersen

Tom Gjelsvik

Rune Nielsen

Arvid Ones

Christian Ravnå

Fotball Brekke

Leder

Ole-Petter Øvrebø

Nestleder

Mona Seidl

Kasserer

Christine Downing

Materiellansv.

Thorbjørn Gjesteland

Basket

Leder

Line Nævdal

Kasserer

Ole Egil Størksen

Styremedlem

Lars Stueland Larsen

Håndball

Leder

Gro Kvalheim

Styremedlem

Silje Mæland

Monika Karlsen

Line Irgens Solheim

Randi Iversøy

Klubbhus

Leder

Jon A. Møstad

Kasserer

Bjarne Ø. Graabræk

Styremedlem

Christian Fossdal

Bjørn Tore Kvist

Morgan Moen

Åge Nilssen

Gubbelaget

Leder

Rolv Behrens

Kasserer

Rune Tertnæs

Styremedl.

Geir Davik, Trond Fjeldstad

Helge Grindheim, Torstein Skare

Revisor

Atle Tolleshaug

Helge Grindheim

Kontrollkomite

Mette Valeur/ Ove Mæland

2015

Arbeidsutvalg

Leder

Christian Ravnå

Nestleder

Pål Atle Solheimsnes

Styremedlem

Lise Komnæs Jæger

Fotball Kvinner, Toppfotball

Leder

Mette Hammersland

Nestleder/kasserer

Bjarne Ø. Graabræk

Sportslig leder

Fredrik Nesselin

Arrangement

Ingvild Jarnæs

Informasjon

Vibeke Bollingberg

Styremedlem

Tonje Dagsvik

Fotball Herrer

Leder

Arne Nordlid

Styremedlem

Arvid Andersen/ Are

Bollingberg

Tom Gjelsvik/ Rune Nielsen

Arvid Ones

Fotball Brekke

Leder

Ole-Petter Øvrebø

Styremedlem

Christine Downing

Torbjørn Gjesteland

Knut Ravnå

Mona Seidi

Håndball

Leder

Thomas Fjeldstad

Styremedlem

Silje Mæland

Gro Kvalheim,

Monica Karlsen

Line Irgens Solheim

Basket

Leder

Johan F.B. Sandal

Styremedlem

Lars Stueland Larsen

Ole Egil Størkson

Klubbhuset

Leder

Jon Arne Mølstad

Styremedlem

Christian Fosssdal

Bjørn Tore Kvist

Morgan Moen

Gubbelaget

Leder

Trond Fjeldstad

Ole-Petter Øvrebø

Kasserer

Rune Tertnæs

Styremedlem

Rolv Behrens

Geir Davik

Helge Grindheim

Torstein Skare

2016

Arbeidsutvalg

Leder

Christian Ravnå

Nestleder

Pål Atle Solheimsnes

Styremedlem

Camilla Hagen-Johansen

Liv Komnæs Jæger

Monica Tefre

Fotball Kvinner, Toppfotball

Leder

Mette Hammersland

Nestleder

Bjarne Ø. Graabæk

Sportslig leder

Fredrik Nesslin

Arrangement

Ingvild Jarnæs

Informasjon

Vibeke Bollingberg

Styremedlem

Tonje Dagsvik

Fotball Herrer

Leder

Thor Gudmundsen

Nestleder

Bjørn Simonsen

Kasserer

Britt Kalstad

Fotball Brekke

Leder

Ole-Petter Øvrebø

Kasserer

Christine Downing

Materiell

Thorbjørn Gjesteland

Styremedlem

Camilla Hagen Johansen

Håndball

Leder

Einar Skintveit

Styremedlem

Line Irgens Solheim

Silje Mæland

Mette Torvund
Malene Dybvig

Basket

Leder

Johan Fredrik Bøschen Sandal

Sportslig leder

Ole Størkson

Kasserer

Roar Berge

Styremedlem

Thor Holum

Klubbhuset

Leder

Jon Arne Mølstad

Styremedlem

Christian Fosssdal

Bjørn Tore Kvist

Dag M. Moen

Åge Nilssen

Gubbelaget

Leder

Trond Fjeldstad

Kasserer

Rune Tertnæs

Styremedlem

Rolv Behrens

Geir Davik

Helge Grindheim

Torstein Skare

Kontrollkomité

Mette Valeur

Ove Mæland

2017

Arbeidsutvalg

Leder

Pål Atle Solheimsnes

Nestleder

Ronny Svendsen

Kasserer

Monica Tefre

Styremedlem

Camilla Hagen-Johansen

Fotball Kvinner, Toppfotball

Leder

Mette Hammersland

Nestleder/kasserer

Bjarne Ø. Graabræk

Sportslig leder

Fredrik Nesslin (t.o.m. 30.09)

Arrangement

Ingvild Jarnæs

Informasjon

Vibeke Bollingberg

Thor Gudmundsen

Marked

Tonje Dagsvik

Fotball Herrer

Leder

Thor Gudmundsen

Nestleder

Bjørn Simonsen

Kasserer

Britt Kalstad

Fotball Brekke

Leder

Ole Petter Øvrebø

Kasserer

Christine Downing

Materiellansv.

Thorbjørn Gjesteland

Styremedlem

Camilla Hagen Johansen

Håndball

Leder

Einar Skintveit

Styremedlem

Silje Mæland

Line Irgens Solheim

Malene Dybvig

Cilje Kloster

Basket

Leder

Johan Fredrik Bøschen Sandal

Kasserer

Roar Berge

Sportslig leder

Thor Holum

Klubbhus

Leder

Jon Arne Mølstad

Styremedlem

Christian Fosssdal/ Bjørn Tore

Kvist

Dag Morgan Moen

Åge Nilssen

Gubbelaget

Leder

Trond Fjeldstad

Kasserer

Rune Tertnæs

Styremedlem

Rolv Behrens/Geir Davik

Helge Grindheim/ Torstein

Skare

2018

Arbeidsutvalg

Leder

Pål Atle Solheimsnes

Nestleder

Ronny Svendsen

Johan Sandal

Kasserer

Monica Tefre

Fotball Kvinner, Toppfotball

Leder

Pål Hansen

Nestleder

Bjarne Ø. Graabræk

Styremedlem

Vibeke Bastesen

Vidar Fosssdal

Ingvild Jarnæs

Fotball Herrer

Leder

Thor Gudmundsen

Bjørn Simonsen (fra 1. okt. 2018)

Kasserer

Britt Kalstad

Styremedlem

Svein Aspeland

Martin Roska

Fotball Brekke

Leder

Ole-Petter Øvrebø

Kasserer

Christine Downing

Styremedlem

Rita Knappen

Basket

Leder

Johan Fredrik Bøschen Sandal

Kasserer

Roar Berge

Sportslig leder

Thor Holum

Håndball

Leder

Einar Skintveit

Kasserer

Mette Torvund

Styremedlem

Malene Dybvig

Johanna Huun

Silje Mæland

Line Irgens Solheim

Klubbhus

Leder

Jon A. Mølstad

Styremedlem

Christian Fosssdal

Bjørn Tore Kvist

Dag Morgan Moen

Åge Nilssen

Gubbelaget

Leder

Trond Fjeldstad

Kasserer

Rune Tertnæs

Styremedlem

Rolv Behrens

Geir Davik

Helge Grindheim

Terje Mellingen

Torstein Skare

Pål Hansen

2019

Arbeidsutvalg

Leder

Christian Ravnå

Nestleder

Johan Fredrik B. Sandal

Kasserer

Monica Tefre

Styremedlem

Marit Gjerstad

Rita Knappen

Fotball Kvinner, Toppfotball

Leder

Pål Hansen

Nestleder

Bjarne Ø. Graabræk

Styremedlem

Vidar Fossdal

Vibeke Bastesen

Ingvild Jarnæs

til medio mars 2019

Fotball Herrer

Leder

Martin Roska

Styremedlem

Svein Aspelund

Fotball Bredder

Leder

Ole-Petter Øvrebø

Kasserer

Christine Downing

Styremedlem

Rita Knappen

Basket

Leder

Roar Berge

Nestleder

Johan F. B. Sandal

Styremedlem

Thor Holum

Marita Kristiansen

Monica Tefre

Helge Grindheim

Håndball

Leder

Einar Skintveit

Kasserer

Mette Torvund

Styremedlem

Johanna Huun

Silje Mæland

Line Irgens Solheim

Klubbhus

Leder

Jon Arne Mølstad

Styremedlem

Christian Fossdal

Bjørn Tore Kvist

Eirik Moe

Dag Morgan Moen

Åge Nilssen

Gubbelaget

Leder

Trond Fjeldstad

Kasserer

Rune Tertnæs

Styremedlem

Rolv Behrens

Geir Davik

Helge Grindheim

Terje Mellingen

Torstein Skare

Kontrollkomité

Mette Valeur

Ove Mæland

Revisor

Acceptor v/Bjørn Erik Refsnæs

2020

Arbeidsutvalg

Leder

Christian Ravnå

Nestleder

Johan Fredrik Bøschen Sandal

Kasserer

Monica Tefre

Fotball Kvinner, Toppfotball

Leder

Pål Hansen

Nestleder

Bjarne Ø. Graabræk

Styremedlem

Vidar Fossdal

Solveig Middtun

Kristine Nygård

Hovedstyret i jubileumsåret 2020

Bak fra venstre: Johan Fredrik Bøschen Sandal, Jon Arne Mølstad og Einar Skintveit. Midterste rekke: Monica Tefre, Ole-Petter Øvrebø, Per Ståle Theodorsen. Foran: Christian Ravnå og Pål Hansen.

Fotball Herrer

Leder

Martin Roska

Styremedlem

Svein Aspelund

Fotball Bredder

Leder

Ole-Petter Øvrebø

Kasserer

Christine Haugstvedt

Downing

Styremedlem

Rita Knappen

Basket

Leder

Roar Berge

Nestleder

Johan Fredrik B. Sandal

Styremedlem

Thor Holum

Marita Kristiansen

Håndball

Leder

Einar Skintveit

Styremedlem

Johanna Huun

Silje Mæland

Line Irgens Solheim

Gubbelaget

Leder

Per Ståle Theodorsen

Kasserer

Rune Tertnæs

Styremedlem

Endre Blindheim

Bjarte Gripnar

Terje Mellingen

Rune Nielsen

Arne Nordlid

Egil Olsen

Jan Åge Olsen

Klubbhus

Leder

Jon Arne Mølstad

Styremedlem

Christian Fossdal

Bjørn Tore Kvist

Eirik Moe

Per Ståle Theodorsen

Dag Morgan Moen

Åge Nilssen

Kontrollutvalg

Ove Meland

Mette Valeur

Revisor

Acceptor v/Bjørn Erik Refsnæs

Valgkomité

Leder

Rita Knappen

Medlem

Marit Gjerstad

Pål Atle Solheimsnes

Takk!

Samarbeidspartnerne til utgivelse
av denne Jubileumsbok
ønsker Idrettslaget Sandviken lykke til
med jubileumsboken og
med 75-årsjubiléet

J.L.Bruvik AS

P R I V A T M E G L E R E N

Sandviken Fysioterapi og Trening

Inger og Karstein Stene

Rasmussen Eiendom AS

Think Hair Wear

Øyeoptikk Teigland

Bergen kommune